

Khu Vườn Bí Mật

Contents

Khu Vườn Bí Mật	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Nội Tâm Của Yoon Seul	6
3. Chương 3: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won	8
4. Chương 4: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won	15
5. Chương 5: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	60
10. Chương 10	68
11. Chương 11	76
12. Chương 12	89
13. Chương 13	97
14. Chương 14	118
15. Chương 15	127
16. Chương 16	135
17. Chương 17	142
18. Chương 18	146
19. Chương 19	154
20. Chương 20	165
21. Chương 21	179
22. Chương 22	189

Khu Vườn Bí Mật

Giới thiệu

“Tôi tinh thông đến năm thứ tiếng, mà không tìm nổi một từ ngữ nào mô tả chính xác mối quan hệ của tôi với Khu Vườn Bí Mật.”

1. Chương 1

Nhật ký bí mật của Joo Won

Hôm nay, tôi đã chạm mặt một cô gái kì lạ, khiến tiêu chuẩn của tôi thay đổi hoàn toàn. Cô ta không phải con gái cưng của một trong hai mươi người đứng đầu thế giới tài chính, không phải cô nàng xinh đẹp cao trên 170 cm hay mẫu nhân vật chính luôn được chú ý, càng không nữ tính hay lịch thiệp.

Mặc dù cuộc gặp gỡ của chúng tôi bắt nguồn từ một hiểu nhầm nhỏ, nhưng trong suốt ba mươi năm sống trên cõi đời này, tôi chưa gặp ai để lại ấn tượng đầu tiên tồi tệ đến thế, làm tôi tưởng cô cũng chỉ như những người khác, tham lam, khiếm nhã, lén lút hẹn hò nhiều đàn ông. Tôi không cố nghĩ xấu về cô. Chỉ hiềm, những tình huống chúng tôi gặp phải khiến tôi không thể nghĩ khác đi được.

Tình huống 1

2 giờ trưa, tôi đang nghỉ ngơi thư giãn trên ghế dài cạnh hồ thì điện thoại gọi đến. Từ Choi Woo Young, người có vấn đề đầu óc nhất trong gia đình chúng tôi. Hình như anh ta đang diễn thử, tạp âm ồn ào trong điện thoại cũng đủ làm tôi khó chịu rồi, vậy mà Woo Young còn kéo dài giọng nài nỉ tôi giúp đỡ. Một diễn viên nào đấy vừa bị anh ta đá sau mối quan hệ vụng trộm giữa hai người, giờ đang dùng ảnh giường chiếu riêng tư của họ để uy hiếp. Vì thế anh ta yêu cầu tôi giữ cô diễn viên trong vòng ba tiếng đồng hồ để cô ả không thể xuất hiện ở buổi họp báo.

Tôi không biết ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng theo lẽ thường, vào cái tuổi bốn mươi thì con người ta đã phải chín chắn hơn rồi. Woo Young, đứa con do dì tôi sinh ra, đã từng ăn sạch hai nồi canh rong biển vào ngày sinh nhật mà cư xử thì thật không bằng cả một sợi rong biển[1]. Bình thường, tôi sẽ phớt lờ những lời nhờ vả vợ vãn như thế. Nhưng lần này, để anh ta đồng ý ký vào cam kết gia hạn hợp đồng làm người mẫu cho trung tâm thương mại, tôi nghĩ giúp đỡ một chút cũng không sao. Hơn nữa, gần đây thường vụ Park luôn bắt bẻ việc tôi vắng mặt tại văn phòng và cứ lăm le dòm ngó chiếc ghế giám đốc, nên tôi nhất quyết phải cho hắn thấy công trạng của mình. Trung tâm thương mại giờ đang âm ỉ tin đồn rằng Kim Joo Won chỉ là giám đốc bù nhìn. Tôi nhất định phải làm cho cái tin đó tan thành bong bóng xà phòng.

[1] Vào mỗi dịp sinh nhật, người Hàn thường ăn canh rong biển để đón một tuổi mới. Vì thế đối với họ, rong biển mang ý nghĩa “trưởng thành”.

Thật ra, với năng lực kinh doanh xuất sắc của tôi, dù chẳng đánh tan gì hết thì đường tăng trưởng vẫn xuất hiện trên biểu đồ doanh số bán hàng vào dịp quyết toán cuối năm. Nhưng có lợi thì cứ làm, vì vậy tôi quyết định chấp nhận lời nhờ vả của Woo Young.

Tình huống 2

Anh ta nhờ tôi đến trường quay tại khu phố Pháp ở Gapyeong để tìm nữ diễn viên Park Chae Rin. Nơi này thực sự lộn xộn, rất đông diễn viên và nhân viên đang bận rộn làm việc. Tôi bước vào trong, tiến về phía một người đang ngồi rảnh rỗi để hỏi xem Park Chae Rin ở đâu. Người này khoảng hơn hai mươi tuổi, cứ ngồi yên như thế, mở miệng ngáp rõ to rồi chán chường giơ ngón tay nặng nề chỉ về hướng một cô gái. Cô ta vận chiếc áo khoác da màu đen và váy ngắn cùng chất liệu. Dưới váy thấy rõ lớp tất lưới đục lỗ chỗ, cực kỳ bắt mắt. Nếu phải nói ngắn gọn về cảm giác đầu tiên khi vừa trông thấy cô ta, thì tôi chỉ có một câu: nhìn cứ như dân chơi. Bây giờ nghĩ lại, đó chẳng qua chỉ là bộ đồ gợi cảm cho vai diễn của cô mà thôi.

Tình huống 3

Mỗi hiểu lầm kỳ quặc giữa tôi và cô gái lạ lùng ấy một phần cũng do lỗi của Choi Woo Young, anh ta chẳng mớm cho tôi chút thông tin nào về diễn viên Park Chae Rin. Lỗi của cả cái tên lười biếng đáng trách đã chỉ nhằm người kia nữa. Nhưng nguyên nhân lớn nhất làm tôi hiểu lầm, chính là phản ứng kỳ lạ không kém vẻ ngoài kỳ lạ của cô gái, chứ tuyệt đối không phải do tôi phán đoán sai.

- Cô có biết Choi Woo Young, à Oska, không?

Trước câu hỏi như vậy, đứng ra cô chỉ cần lắc đầu và trả lời ngắn gọn, “Tôi chỉ biết anh ấy là ca sĩ thôi, chúng tôi không có mối quan hệ cá nhân nào cả.” Ai dè cô lại làm dấy lên nghi ngờ trong tôi bằng biểu hiện hoảng hốt và câu trả lời mơ hồ, “Tôi biết... thì sao ạ?” Tệ hơn nữa, khi tôi hỏi, “Hai người gặp nhau lần đầu ở khách sạn nào?” thì cô cung cấp chính xác đến cả số phòng 1130. Chẳng có gì lạ khi tôi hiểu lầm cô là một kẻ khiếm nhã và lẳng lơ.

Tại những tình huống như thế mà ấn tượng đầu tiên của tôi về cô gái trở nên tồi tệ. Bằng tốc độ phán đoán nhanh nhất của bộ não, một khi ấn tượng đầu tiên đã xấu thì nó sẽ càng đặc biệt ăn sâu vào tư tưởng con người ta. Chuyện tôi thừa hưởng gen đặc biệt của quý bà Moon Bun Hong không phải là chẳng có gì lạ. Suốt năm mươi tư năm cuộc đời, mẹ tôi luôn đánh giá người khác qua ấn tượng trong lần gặp mặt đầu tiên, mới chỉ có một trường hợp là ngoại lệ.

Hầu hết các đánh giá đó đều chính xác như được sắp đặt trước, mẹ tôi cũng cho rằng đây chính là nền tảng để mẹ kinh doanh thành công. Dù thích hay không thì tôi cũng phải thừa nhận mình là một bản sao của mẹ. Giống về ngoại hình và tính cách là lẽ dĩ nhiên, nhưng cả chỉ số thông minh thiên tài của chúng tôi cũng chẳng chênh lệch mấy. Thế nên, khi đánh giá người khác, tôi luôn nghĩ ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất, điều này càng chuẩn xác khi áp dụng vào các cô gái. Quan sát quần áo, y phục hoặc tác phong của họ, bạn có thể ước lượng tình hình kinh tế, trông dáng đi sẽ nhận ra tính cách, nghe nói chuyện thì đánh giá được trình độ học vấn và chỉ cần vài câu đối thoại cũng biết được nhân phẩm, đó chính là suy nghĩ của tôi. Nhưng hôm nay, tôi đã gặp trường hợp ngoại lệ.

Gil Ra Im.

Đó là tên của cô gái. Cô ta là diễn viên đóng thế và hiện đang đóng thế cho Park Chae Rin. Trong những cô nàng mà tôi từng gặp thì cô là người có cá tính thú vị nhất. Phải mất cả buổi tôi mới biết thật ra cô không phải là Park Chae Rin. Tuy không muốn thừa nhận lắm, nhưng có vẻ tôi đã hơi bất lịch sự với cô.

Mà khoan đã, tại sao cô ta cứ xuất hiện trong thời gian tĩnh tâm quý báu của tôi chứ? Và tại sao tôi lại viết về cô ta nhiều thế này trong cuốn nhật ký vô cùng, vô cùng riêng tư của mình? Tại sao tôi lại như vậy? Nghĩ thế nào cũng không thể hiểu được.

Hay là vì, tôi cảm thấy hứng thú trước chút cảm giác mới lạ?

Cây cam của Ra Im

Nơi có thể nhanh chóng cảm nhận được sự thay đổi giữa các mùa, không phải là vùng rừng núi sông suối ở thôn quê, mà chính là khu trung tâm đô thị. Người thành phố thay quần áo còn nhanh hơn cả cây bạch quả. Mới một tuần trôi qua, những chiếc áo ngắn tay nhan nhản ngoài phố hôm nào đã bị áo khoác thay thế. Ra Im nhìn lên bầu trời. Vòm không dường như cao hơn so với vài ngày trước. Cao và trong xanh như vậy nhưng lại se se lạnh. Thời tiết thế này mà mặc áo ngắn tay để lộ da trần, chỉ tưởng tượng đã thấy nổi da gà. Tự dưng, cô nghĩ đến việc lục cái tủ cá nhân ở trường dạy võ, lấy chiếc áo khoác mùa hè cũ mà mặc ra đường.

Nhìn bóng mình phản chiếu trong gương, cô bất giác cảm thấy mệt mỏi. Phải quay phim ngoài trời ba ngày liền, lại toàn vào ban đêm nên chẳng thể tắm rửa đúng nghĩa. Đợt này mệt hơn những đợt khác rất nhiều. Khi quay cảnh lặn từ trên núi xuống, do không khớp với tín hiệu của bạn diễn nên cảnh quay bị hư tới hơn hai mươi lần. Dù biết rằng bản thân luôn được huấn luyện như diễn viên đóng thế chuyên nghiệp, nhưng cứ thường xuyên bị đau xương cốt và cơ bắp thế này thì cũng chẳng khác gì dân nghiệp dư.

Những lúc như vậy, nếu được về nhà tắm nước nóng rồi ngủ một giấc đã đời thì sướng biết mấy. Nhưng Ra Im không thấy chìa khóa đâu cả, trong túi quần lẫn ba lô đều chẳng có. Hay cô đã làm mất ở đâu rồi? Càng lúc cô càng bực mình vì sự cầu thả của bản thân, căn nhà ấm áp đã ở ngay trước mặt mà đành quay lưng lại với nó. Chẳng còn cách nào khác, cô đến Trung tâm Thương mại LOEL tại Apgujeong, cụ thể là phòng chờ VVIP – nơi làm việc của Ah Young.

Phòng chờ này toàn các cô gái ăn vận theo phong cách tiểu thư quý tộc đang tụ tập trò chuyện với nhau, ai nấy đều đeo nhẫn kim cương – kim cương thật đấy – và khoác váy áo Chanel. Ra Im ngồi ở cái bàn ít người để ý nhất. Nhưng có vẻ ánh mắt mọi người cứ dồn cả vào cô, khiến cô hồi hận vì đã ngồi đợi ở đây chứ không gọi Ah Young ra ngoài đưa chìa khóa rồi về. Cô cảm thấy lo lắng, không biết liệu mình có làm

Ah Young xấu hổ vì bộ trang phục diễn xuất này hay không. Ah Young đang len lỏi quanh các dãy bàn, phục vụ với nụ cười lịch sự cùng những động tác cẩn thận. Cô nàng kín đáo nháy mắt máy môi, ngấm bảo Ra Im cứ thoải mái đi. Đương nhiên, Ra Im khẽ cười đáp lại và gửi ám hiệu “biết rồi”.

Đối với Ra Im, Ah Young là bạn mà cũng là người thân thứ hai của cô. Lên lớp Mười một, Ra Im mất đi chỗ dựa duy nhất khi cha cô qua đời, Ah Young đã ở bên chăm sóc và tần tảo từng đồng để lo cho cô. Lúc Ah Young rời quê hương Gangwon-do lên Seoul trọ học, cô đề nghị Ra Im đến sống cùng mình. Từ bấy đến nay, đã mười năm ở chung, hai người coi nhau chẳng khác gì ruột thịt.

Ah Young tiến đến chỗ Ra Im với một tách cà phê đặt ngay ngắn trên khay. Bộ đồng phục của nhân viên trung tâm thương mại cũng thật sang trọng. Khi Ah Young đặt tách cà phê xuống bàn Ra Im, một giọng nói sắc sảo vang lên, “Hai cô kia!” Một phụ nữ vận đầm lụa ngấn và bó sát tiến về phía hai người. Cô ra hất mái tóc dài bồng bềnh như vừa được uốn chải tại tiệm làm đầu, nhìn Ah Young và hỏi với giọng hoài nghi:

- Từ bao giờ mà việc ra vào phòng chờ này lại lỏng lẻo đến như thế? Đây không phải nơi chỉ dành cho những người mua sắm trên một trăm triệu mỗi năm ở LOEL hay sao? Lúc cô ta bước vào, cô đã kiểm tra thẻ chứng minh chưa đấy?

- Tất nhiên là rồi, thưa quý khách. – Ah Young trả lời bằng giọng nhẹ nhàng lịch sự.

- You are a liar! Đâu có ai kiểm tra thẻ của tôi.

- Vì tất cả nhân viên ở đây đều đã nhận ra quý khách rồi nên...

Ngoài việc ngồi nghe cuộc đối thoại giữa hai người thì Ra Im không biết làm gì khác. Cô thật muốn dùng chính giọng điệu khinh khỉnh dữ dằn của cô ả kia mà đốp chát lại, nhưng sợ gây trở ngại cho công việc của Ah Young nên đành nhịn. Cô đứng dậy, quay mặt về phía Ah Young đang bối rối và người phụ nữ kiêu căng trơ trẽn.

- Chắc hai người đang nói về tôi nhỉ? Đưa chìa khóa ỉnh đi. Chị không cần làm khó cô ấy. Tôi cũng định đi ngay bây giờ đây. Cảm ơn về tách cà phê. Gặp cậu sau nhé!

- Cô dám dùng tiền của chúng tôi để đãi loại người này uống cà phê à? Tên cô là gì?

Vươn tay về phía tấm bảng tên của Ah Young, cô ta giật lấy nó, sau đó còn cố ý va vào vai Ra Im rồi mới chịu đi. Gì thế này? Thật là không thể chịu nổi nữa. Ra Im xoay người lại, định đuổi theo cô ả, về mặt bắt chặp. Ah Young vội níu tay bạn.

- Nay, cậu đi đâu thế? Năm nay là năm tam tai của tụi mình đấy. Gặp rắc rối với luật lệ hành chính, một đồng chuyện không may bất ngờ, còn bị đàm tiếu sau lưng nữa. Tháng nào tụi mình cũng đạt toàn “điểm ưu” xui xẻo đấy thấy không?

- Phải lấy lại cái bảng tên chứ.

- Thôi, đừng làm lớn chuyện, chẳng ích gì đâu. Cứ xin lỗi và nhẹ nhàng năn nỉ là được mà. Bị la mắng một tí cũng không sao đâu, nhịn đi.

- Sao lại phải chịu nghe mắng? Việc gì mà lúc nào chúng ta cũng phải xin lỗi.

Ra Im rất bức tức khi để người phụ nữ kênh kiệu kia cầm bảng tên của Ah Young ra khỏi phòng chờ, nhưng đứng trên lập trường của Ah Young thì đúng là nên ngậm bồ hòn làm ngọt. Đây không phải xã hội phân chia giai cấp, thế giới này cũng chẳng còn tồn tại sự phân biệt đối xử, thế mà cứ phải gặp và nhẫn nhịn những chuyện hết sức vô lý như vậy, thật quá đáng! Cho dù cà phê trong Trung tâm Thương mại LOEL có pha vàng đi nữa, cô thà bị chém đầu thê thảm còn hơn chỉ uống một tách cà phê mà phải chịu sỉ nhục như thế. Đã vậy, chỉ tại mình nên Ah Young thành khó xử, điều đó càng khiến Ra Im thấy bức bối hơn.

Ra Im mang tâm trạng nặng trĩu bước ra khỏi trung tâm thương mại, đúng lúc trông thấy ả đàn bà lấy bảng tên của Ah Young. ả ta đang xếp hàng chờ sang đường trước tòa nhà. Đây đúng là điều cô mong muốn. Không trả được mỗi nhục trong phòng chờ VVIP thì thôi, miễn là lấy lại bảng tên cho Ah Young. Quyết định xong đầu đấy, Ra Im tiến đến gần ả với gương mặt lạnh lùng. ả nhếch mép cười khinh bỉ. Thời điểm thích hợp đã đến. Bỗng có thứ gì đó lướt vụt qua giữa hai người. Một người phụ nữ trung niên, tay

bé đứa bé ngồi phịch xuống đất la lên, “Trời ơi, cha mẹ ơi!” Liên đó, một cô gái trẻ xuất hiện, cô ta vừa lao về phía người phụ nữ vừa hét lớn.

- Ôi ôi, làm thế nào đây!! Túi của tôi, túi của tôi!!! Nó là kẻ giết túi đấy!! Kẻ giết túi đấy!! Trời ơi, túi của tôi!! Túi của tôi bị giết rồi. Bà bị điên à? Phải chụp lấy tên cướp ngay chứ? Bị nó lấy mất rồi! Có biết cái túi ấy đựng bao nhiêu tiền không?

- Thành thật xin lỗi quý cô. Tôi sợ cháu bé bị thương.

- Ôi trời ơi, còn biện minh nữa à? Lẽ nào bà là đồng bọn của nó? Để nó đi thế này chắc là một lũ với nhau rồi. Bà kia, trả túi lại cho tôi, nhanh lên.

Cứ cho là người phụ nữ ấy có dính líu đến bọn cướp giết đi chẳng nữa, thì kiểu xử bới, khạc nhổ vô phép như vậy với người đáng tuổi mẹ mình, thật sự làm người ta không khỏi nhũn mày nhăn trán. Hình như cô gái trẻ xấc xược này là bạn với người phụ nữ đã lấy bằng tên của Ah Young. Giữa đám đông, họ đứng hai bên người phụ nữ trung niên, hòa nhau mắng chửi như tát nước khiến bà ta bật khóc.

Ra Im thở dài và nói với đám đông, “Mọi người làm ơn chờ ở đây,” rồi nhanh nhẹn xoay người chạy theo hướng bỏ trốn của kẻ giết túi. Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy một học sinh đang khóa xe đạp ở bãi gửi. Trong khi đó, tên cướp đã leo lên xe đồng bọn mất rồi. Ra Im gần như giật lấy chiếc xe của đứa bé, hét một câu xin mượn tạm, rồi dùng hết sức bình sinh đạp đuổi theo.

Thấy chúng đổi tín hiệu rẽ phải, Ra Im liền quẹo ngay vào con hẻm giữa các tòa nhà. Bằng qua ngõ nhỏ ra thẳng đường lớn. Đúng như cô dự đoán, chiếc xe xuất hiện trước mặt. Ra Im cố đạp nhanh hơn. Vượt lên trước mũi xe, phanh kit lại, một tiếng rít vang lên, chiếc xe hơi xoay vòng trong gang tấc, lấn sâu vào hàng cây bên đường rồi dừng lại.

- Mày muốn chết à? Đúng là đồ điên.

Vài tên đàn ông bước xuống xe, vây quanh Ra Im và giận dữ hét lên. Đúng là một lũ ô hợp. Cũng lâu rồi, cô mới đánh nhau không theo kịch bản, nhưng từng tên một vẫn đổ gục xuống trước những đòn tấn công phòng thủ hiểm hóc của cô. Tiếng còi xe cảnh sát vang lên đằng xa. Trong khi bọn cướp bị đánh gục tan tác trên đường thì Ra Im bước tới mở cửa xe, tìm thấy chiếc túi hàng hiệu trên hàng ghế khách.

Mấy người phụ nữ vẫn đứng thấp thỏm sốt ruột trước cửa tòa nhà. Sau khi trả lại xe đạp cho đứa bé, Ra Im ung dung bước đến trước mặt cô gái với chiếc túi trên tay. Gương mặt cô ta liền giãn ra nhẹ nhõm, người phụ nữ đã lấy bằng tên của Ah Young cũng kinh ngạc trở mắt nhìn Ra Im. Ra Im đưa túi lại cho cô gái, đúng lúc nghe thấy một giọng ra lệnh từ phía sau.

- Nay, xem thử có mất thứ gì không.

Giọng người phụ nữ đã lấy bằng tên của Ah Young. Thật hết biết! Đúng là làm ơn mắc oán. Cứ nghĩ tại cô mà Ah Young có thể mất việc, Ra Im lại thấy cơn giận trào lên.

- Tôi đã lấy túi về cho bạn chị, nên việc lúc nãy ở phòng chờ hãy coi như chưa từng xảy ra. Cho tôi xin lại cái bằng tên.

- Tôi không giữ.

- Có mà?

- Tôi vứt đi rồi.

- Chị bảo vứt đi rồi?

- Cô thử tìm trong cái thùng rác k...

Không đợi hết câu, Ra Im đã nắm lấy cổ họng ả.

- Cái thùng rác nào? Với người sẵn sàng bỏ ra một trăm triệu để tiêu xài hàng hiệu trong trung tâm hay kể chỉ nhờ vào bạn mình để uống một tách cà phê thì cái thùng rác cũng dơ bẩn như nhau cả thôi. Người nào ném đi thì người ấy phải nhặt lên trả lại.

Bị Ra Im tóm cổ kéo lê về phía thùng rác, gương mặt ả ta chuyển sang xanh mét, giọng run bần bật.

- Đ... Được thôi. Tôi cũng không phải người không biết xem xét tình hình. Cứ coi như không có việc lúc này vậy.

- Quá muộn rồi. Tôi thì chẳng biết xem xét tình hình tí nào đâu.

- Ối ời, sao lại thế. Này cô, bỏ ra.

Ra Im xô mạnh, gần như quăng ả ngã trước thùng rác, “Tìm đi.”

- Nhưng không phải cái thùng rác này.

- Thế thì tìm ở cái khác. Có mất bao lâu cũng phải tìm.

Người phụ nữ mím chặt môi, nhìn Ra Im hồi lâu rồi mới móc trong túi xách ra bằng tên của Ah Young, đưa cho cô.

- Được chưa? Cô cầm lấy rồi đi nhanh đi.

Đúng là không còn lời nào để nói. Sống đến thế này rồi, đây là lần đầu tiên Ra Im gặp một người khiến mình cảm thấy căm ghét đến vậy. Nhìn ả lấy bằng tên ra khỏi túi với vẻ mặt lạnh nhạt một lúc, Ra Im thở dài lục lọi trong túi mình. ả ta tỏ vẻ nghi ngại, lén bước lùi về sau khi trông thấy hành động kỳ lạ của Ra Im. Cô rút một miếng khăn giấy, giăng túi xách của ả về phía mình và nhanh chóng dùng khăn kéo bằng tên ra.

- Này, cô điên à? Cô làm gì thế?

- Trong này cũng giống thùng rác vậy.

- Cái gì? Này cô kia, làm thế là có ý gì?

2. Chương 2: Nội Tâm Của Yoon Seul

Hôm nay, em đã gặp em họ anh. Thì ra anh ấy là người thú vị như vậy. Quả nhiên, dòng máu lúc nào cũng trung thực. Xét mọi mặt, anh ấy có nhiều điểm giống anh. Lòng tự tin tràn đầy, chẳng quan tâm đến đối phương, sẵn sàng nói như tát nước vào mặt người khác hoặc cư xử lạnh nhạt.

Mười năm trước, nhờ anh mà em đã học được rất nhiều điều. Có lẽ vì vậy, khi đối mặt với Kim Joo Won, một người rất giống anh, em cảm thấy dễ dàng hơn. Hôm nay, em đã có một buổi xem mắt với anh ấy. Anh cũng biết là điều kiện nhà em chẳng thua kém gì gia đình anh mà. Em đã suy nghĩ rất nhiều, nên tiếp cận thế nào, trả thù thế nào. Anh sẽ dính vào cái bẫy em giăng ra hay là sẽ tránh được, điều đó đến giờ vẫn là ẩn số.

Một cô gái như em, đối với anh chỉ là cơn gió thoảng, mọi kế hoạch của em đều trở nên vô ích, không mấy may tác dụng. Nhưng dù chỉ chiếm được một góc nhỏ ở đâu đó trong trái tim anh thôi, em sẽ trả thù. Em mong muốn trả thù bằng chính trái tim đầy sợ hãi và run rẩy của mình. Em đến xem mắt Kim Joo Won trên một con đường có những hàng cây xanh gần bảo tàng mỹ thuật. Đó chính là nơi anh và em từng hẹn hò, cũng là nơi mà em luôn muốn cùng anh đến. Mĩa mai thay, nó lại trở thành chỗ xem mắt giữa em với em họ anh.

Em nghĩ, biết đâu, ông trời cũng ủng hộ em thì sao!

Đột nhiên em nhớ lại câu chuyện vừa nói với Joo Won. Có lẽ mong muốn trả thù đã hối thúc em thăm dò anh ta bằng một câu hỏi, “Anh nghĩ gì về một cuộc hôn nhân không có tình yêu, chỉ có điều kiện trao đổi qua lại?” Anh ấy dường như chẳng đắn đo gì, đáp ngay, “Tình yêu ư? Đương nhiên điều đó cũng quan trọng với một số người. Tại căn bệnh hoóc môn mà nhiều người mê muội không màng đến gia cảnh, học vấn, năng lực, thậm chí là không thông hiểu nhau, điều kiện cũng không phù hợp, nhưng vẫn bất chấp hết để đổi lấy việc môi kẻ môi, cô nghĩ vậy là đúng à?”

Anh ấy trả lời như thế đấy. Giọng điệu đầy công kích nhỉ! Có lẽ vì không lường được rằng mình sẽ phải nhận một câu trả lời như vậy, nên em bị anh ta tấn công mà không hề phòng bị. Em cũng chẳng đau buồn. Suy cho cùng, Kim Joo Won không liên quan gì đến em cả. Và dù là ai đi nữa thì người đó cũng không có

khả năng khiến em đau khổ được như anh. Chỉ là việc tiếp cận anh thông qua Kim Joo Won không dễ như em đã nghĩ, vô thường vô phạt.

Mặt khác, em cảm thấy Joo Won thật đáng thương. Quan niệm “tình yêu là căn bệnh hoóc môn” khiến em vừa thấy tội nghiệp, vừa tò mò về con người ấy.

Còn anh, anh nghĩ tình yêu là gì?

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Phòng làm việc. 11 giờ sáng, thứ Ba.

Tôi đang tranh luận với anh Dong Gyu về việc quay video nhạc cho album vol 7. Anh ấy muốn thực hiện video này ở trong nước, còn tôi lại nhất quyết phản đối.

Tôi đã nói với Dong Gyu rằng, ngôi sao Hallyu Oska có một không hai trên đời này lại phải quay video âm nhạc với bối cảnh trong nước mà nghe được sao. Vị trí như thế mà lại nói rằng không liên hệ với đạo diễn, đúng là chuyện phi lý.

Rõ ràng anh ấy đang giả vờ một cách vô nghĩa.

Rốt cuộc thì tại sao mấy cái tên đại diện cho đạo diễn không chịu làm việc với mình chứ? Ngoài việc đánh một ngôi sao Hollywood, một lần ném bản tóm tắt vào mặt đạo diễn Choi của đài SBS thì tôi đã làm gì nên tội đâu.

Một quán bar ở Cheongdamdong. 7 giờ tối, thứ Ba.

Không hiểu sao Kim Joo Won lại bảo sẽ mời tôi vài ly. Trên đường đến quán bar tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Có thể là sinh nhật tôi? Hay là sinh nhật nó? Thất tình thì sao nhỉ? Hoặc thằng đó – nó có bạn gái mà tôi không biết? Không đâu, nếu Joo Won quen cô nào thì mạng tình báo của tôi đã đánh hơi được rồi. Nói tóm lại, tôi vẫn không tài nào hiểu nổi tính khí trẻ con của tên nhóc này. Đến quán rượu được mười phút, tôi đã rút ra một kết luận không sai vào đâu được.

Lúc còn nhỏ, tính tình của Joo Won khác hẳn. Chỉ từ khi tiếp quản trung tâm thương mại, nó mới trở mặt biến thành một đứa ma mãnh, xảo quyệt.

Bảo tôi gia hạn hợp đồng làm người mẫu cho Trung tâm Thương mại LOEL ư? Hừ, đúng là nực cười. Tưởng một ly rượu ngoại là thuyết phục được tôi chắc? Thiên hạ đệ nhất ngôi sao Hallyu Oska, Choi Woo Young này, mà bị lừa dễ dàng như vậy à?

Nó dám tuyên bố rằng mất tiền không quan trọng, vì nó có nhiều tiền chứ gì? Rồi còn ra lệnh này nọ buộc tôi phải tự lo liệu cho chính lòng tự tôn của mình. Lẽ nào, nó xem người anh này là một tên thua cuộc dễ dàng vậy sao? Thằng hỗn láo.

Một quán bar ở Cheongdamdong. 8 giờ tối, thứ Ba

Ồ, cảm giác này, phải diễn tả thế nào nhỉ? Hôm nay, tôi đã được nghe một giọng hát đến từ thiên đường.

Văn phòng. 2 giờ trưa, thứ Tư

Để liên hệ với đạo diễn, anh Dong Gyu phải chạy tắt bật hết chỗ này đến chỗ khác. Jong Heon thì bận tới mất tối mũi với việc sắp xếp quà từ fanclub gửi đến, còn tôi – Oska, đang nhâm nhi cà phê một cách thảnh thơi. Đó là chuyện trước khi cú điện thoại của người kia gọi đến.

Park Chae Rin. Trên giường thì như một con gấu làm người ta cuồng si, nhưng khi tôi đề nghị chia tay, cô ta chẳng khác gì một con cáo. Tôi biết cô ta định uy hiếp tôi bằng việc công khai với phóng viên những tấm ảnh giường chiếu.

Cô nàng ngây thơ nào biết được, ngay từ đầu cô ta đã là nhân vật chính của bộ phim này. Cũng nhờ miếng mồi nhử của tôi cả. Cô ta chỉ biết dương dương tự đắc mà chẳng nhớ đến những ngày mới tập tễnh vào nghề diễn viên. Phải dạy cho ả đàn bà lằng lộn này một bài học mới được.

Vì thể diện của Oska tôi đây không thể trực tiếp xuất hiện, kế sách cuối cùng là đành đưa Joo Won ra mặt thay. Nếu nó muốn giải quyết xong việc ký lại hợp đồng với khu thương mại thì nó sẽ phải xử lý êm xuôi vụ việc thôi.

Trước bệnh viện Hallim. 9 giờ tối, thứ Bảy

Khoảng hơn 4 giờ chiều, Joo Won gọi điện đến. Nghe xong, tôi sốc đến mức suýt té ngã. Tôi chỉ yêu cầu làm sao cho Chae Rin không tham dự phỏng vấn là được, vậy mà bây giờ, có vẻ như nó đã nhằm Chae Rin với một cô gái chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Nói chuyện với Joo Won xong, tôi vội vã chạy đến khách sạn nó đang ở nhưng chẳng thấy đâu. Đã vài tiếng trôi qua mà vẫn không liên lạc được.

A, thật là sốt ruột chết mất, người chưa từng trải qua những việc thế này sẽ không cách nào hiểu được đâu. Đây là chuyện tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài. Đặc biệt hơn, tôi đã tin tưởng nhờ cậy nó với tư cách là anh em chung dòng máu, vậy mà nó không biết đã làm tôi lo đến phát điên hay sao?

Vào khoảng 8 giờ tối, Joo Won lại gọi điện cho tôi và bảo đang ở bệnh viện. Nó chẳng thêm giải thích một lời nào, chỉ bảo đang ở bệnh viện và để sau sẽ kể về việc đã xảy ra. Thằng phá hoại. Việc gì gấp thì phải ưu tiên giải quyết trước chứ. Không còn cách nào khác, tôi vội vã chạy đến nơi nó nói.

Jon Won đang tranh cãi hay thương lượng gì đó với một cô gái ở cửa bệnh viện. Gương mặt trẻ trung và đường nét thanh tú. Tôi ngỡ ngờ, cô gái có ánh mắt trong sáng rất đẹp này trông quen quen. Gil Ra Im, diễn viên đóng thế cho vai chính. Đúng rồi, tên cô ấy là Gil Ra Im, một cô gái mà ánh mắt cũng đặc biệt như cái tên vậy.

3. Chương 3: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won

Ngày ký bí mật của Joo Won

Cô gái ấy lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Trong mơ, cô cầm một con dao dài và đứng trên sân thượng một tòa nhà chọc trời. Chiếc áo khoác đen trên người làm nổi rõ gương mặt tái nhợt. Tôi cố hết sức gọi, “Ra Im à! Gil Ra Im!” Nhưng cô ấy không nghe thấy, thậm chí không thèm quay đầu nhìn lại. Toàn thân tôi cứng đờ, không thể cử động. Ai đó đã trói chặt và nhốt tôi trong một cái bẫy treo. Lưỡi dao trắng bạc phản chiếu sắc xanh lạnh lẽo của ánh trăng, bóng cô đổ dài xuống, tựa một con quạ đen lao mình vào ánh đèn đỏ thì hào nhoáng như biển lửa. Ra Im phá vỡ tường rồi bước vào vũ trường đang điên cuồng tiệc tùng. Tôi cố vùng thoát khỏi bẫy và chạy về phía cô ấy. Trong phút chốc, căn phòng bỗng hóa thành địa ngục đầy quỷ dữ. Ra Im vung dao lên, lao nhanh như một con thú đói về phía những tên ma cà rồng khát máu. Máu bọn chúng lênh láng, loang lổ trên bức tường như cát sa mạc. Trong phút chốc, vũ trường đã biến thành một căn phòng đầm máu đỏ. Ra Im xé nát những xác chết dưới chân mình. Cô đứng dậy, hất mái tóc dài đen mượt rồi quay lại nhìn tôi. Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt đáng sợ của cô quẩn chặt lấy mình, dường như trái tim cô đang vỡ vụn. Tôi bước về phía người con gái ấy, nhưng mới được một bước, chiếc áo khoác đen đã tung lên như đôi cánh mang cô bay đi. Và tôi bình tĩnh.

Tôi tự hỏi tại sao mình lại nằm mơ một cảnh khủng khiếp như thế. Tôi cảm thấy sức lực cạn kiệt, chỉ muốn nuốt ngay viên thuốc bác mẹ đưa. Cứ nghĩ lại là tâm trạng khó chịu. Sao cô ta dám tỉnh bơ bước cả vào giấc mơ của tôi? Sao ruột gan tôi lại sôi sùng sục thế này? Hay là tôi cũng đã xuất hiện trong giấc mơ của cô ta? Này Kim Joo Won, bình tĩnh nào! Ba mươi một tuổi đầu rồi mà lại hoang mang như thanh niên dậy thì là thế nào? Niệm chú. Niệm chú và xua hình ảnh cô ta ra khỏi đầu nào.

Kim Soo Han Moo Geo Bukgi Wa Doo Roo Mi Sam Cheon Gab Sa Dong Bang Sark Chi Chi Ka Po Sa Ri Sa Ri Sen Ta Weo Ri Weo Ri Se BBu Ri Ka Moo Doo Sel La Goo Roomi Heo Ri Kae In Dam Byeo Rak Seo Sang Won eh Go Yang ee Ba Du Ki Neun Dol Dol ee...[1]

[1] Tên của một đứa bé, gia đình đặt tên dài với hi vọng nó được trường thọ. Nhưng chính tại tên dài như vậy mà trong một lần nó trượt chân ngã xuống giếng, người ta đã không cứu kịp chỉ vì cần quá nhiều thời gian để truyền đạt thông tin. Cái tên này có nghĩa là: “Kim thọ vô hạn, thập trường sinh có sáu có rùa.

Mây sợ bão, vì bão thổi tan mây. Bão sợ tường, vì tường ngăn chặn bão. Tường sợ chuột, vì chuột đục khoét tường. Chuột sợ mèo, mèo sợ chó. Thế rốt cuộc ai thọ nhất? Kim thọ vô hạn.”

Phải đọc sách thôi. Mùa thu là mùa đọc sách, những tranh sách chính là tiếng nói của tâm hồn, là liều thuốc đẩy thứ chất độc mang tên Ra Im ra khỏi cơ thể.

Trời ơi, tôi điên mất! không thể nào tập trung đọc sách được. Cô ta luôn như bóng ma, thoát ần thoát hiện, ám lấy tôi. Không lý nào tôi gặp ảo ảnh, nhà tôi có phải sa mạc đâu. Hay là tại tôi cứ cố gắng không nghĩ tới cô ta? Vậy thì nghĩ tiếp nào. Tôi sẽ nghĩ cho đến khi cô ta biến mất luôn!

Trước tiên, cần phải phân tích xem tại sao tôi lại mơ như thế. Trong quyển Ngủ và Mơ, tác giả Haffner đã viết rằng giấc mơ và suy nghĩ của chúng ta luôn có mối liên kết với nhau. Có thể nói, giấc mơ phản ánh những điều mà bản thân chúng ta đã trải qua trong đời thực.

Phân tích số 1

Chiếc áo khoác màu đen, ánh sáng phản chiếu gương mặt nhợt nhạt.

Lần đầu tiên gặp mặt, cô ta mặc trang phục màu đen. Và, bây giờ mới nhận ra thì có hơi muộn, nhưng lúc ấy tôi đã mang máng thấy mặt cô ta tái đi vì vết thương trên cánh tay chảy máu khá nhiều. Mà không, nói đúng hơn là khuôn mặt cô ta hoàn toàn trắng bệch. Một cô gái dù mạnh mẽ đến đâu chẳng nữa, gặp vết thương nặng như thế thì thể nào cũng phải kêu đau. Vậy mà cô ta vẫn cố chịu đựng, không than vãn một lời.

Phân tích số 2

Cô ta không hề quan tâm đến sự hiện diện của tôi, thậm chí còn không thèm quay lại nhìn.

Biết cô ta bị thương, tôi đã cố lái đến bệnh viện. Là một công dân thuộc tầng lớp lãnh đạo của xã hội, tôi nghĩ rằng mình phải đứng ra làm việc nghĩa. Nhưng cô ta vẫn tỏ ra chống đối, ngay cả khi đã ngồi trên xe. May mà lúc vào đến phòng cấp cứu, cô nàng cũng đã biết điều hơn. Cuối cùng, cô ta thiếp đi trên giường bệnh sau mũi tiêm giảm đau có chứa thuốc an thần.

Bấy giờ điện thoại réo vang, tôi chần chừ giây lát rồi cũng nhấn nút nhận. Bên kia đầu dây là giọng đàn ông trầm ấm. Anh ta tìm Gil Ra Im, đến tận lúc này tôi mới biết, đó là tên cô ta.

Có lẽ tiếng nói chuyện đã khiến cho Ra Im giật mình tỉnh giấc. Về mặt cô mơ màng, chắc là do tác dụng của thuốc. Nếu đã dậy rồi thì nên uống ngụm nước vào chứ, nhưng cô ta chỉ nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà một cách ngơ ngẩn rồi nhoài xuống xô giày, bước chân loạng choạng vì vẫn chưa tỉnh táo. Với tư cách giám hộ, tôi vươn tay đỡ lấy cô. Nhưng Ra Im thẳng thừng gạt tay tôi, rồi tự mình đi ra ngoài.

Dù đang ốm đau bệnh tật, song đối xử như thế với người giúp đỡ mình thì thật vô ơn. Lần sau mà gặp lại, dứt khoát tôi sẽ phục thù. Xác định xong đầu đuôi, tôi nhanh chóng thanh toán viện phí rồi chạy ra, gọi với theo cái bóng đang khuất dần.

- Cô Ra Im! Cô Gil Ra Im! Này, Ra Im! Gil Ra Im!

Ồi cha, quả là càng sống lâu thì tầm mắt càng được mở rộng. Kim Joo Woo thiên hạ đệ nhất, Kim Joo Won con trai của quý bà Moon Bun Hong, Kim Joo Won đường đường tổng giám đốc Trung tâm Thương mại LOEL, giờ đang chạy theo giữa phố gọi tên một cô gái, nhưng cô ta chẳng thèm quay đầu lại mà cứ thế bước thẳng. Sao cô ta có thể đi nhanh thế nhỉ, vừa lảng vảng ở cổng bệnh viện, thoáng chốc đã lù lù ở trạm xe buýt.

Một luồng khí nóng bốc lên đầu, tôi vội vàng đuổi theo. Quả là một cô gái đáng nể, khiến một người ghét chạy đến nổi ngay cả máy chạy bộ cũng chưa từng bước một chân lên như tôi, phải chạy bán sống bán chết theo cô ta.

Tôi vốn định lái xe đưa cô ta về tận nhà cơ mà. Đáng lẽ cô phải nghiêng mình tiếp nhận đề nghị của tôi. Vì sao à? Vì tôi chính là Kim Joo Won. Trong ký ức của tôi, bất kỳ cô gái nào gặp tôi cũng đều có thái độ như thế cả. Trừ Gil Ra Im.

- Sao tôi phải lên xe anh về nhà chứ!

Cô ta ném vào mặt tôi vền vền một câu như thế rồi lách qua người tôi đi mất. Tôi vội giữ chặt vai và xoay người cô ta lại, nói bằng giọng hết sức nhẹ nhàng chân thành.

- Vì tôi muốn đưa cô về. Tôi nói là tôi muốn đưa cô về!

Tôi đã thành tâm đến mức này rồi thì cô ta cũng nên vui mừng mới phải, vậy mà chỉ hỏi độc một câu, “Tại sao?”

Tại sao? Tại sao ư? Phải nói rằng vì tôi muốn được hạnh phúc đến mức có thể bay lên tận chín tầng mây thì cô ta mới chịu ư? Tôi đơn giản chỉ muốn đưa Gil Ra Im, người con gái này, về nhà thôi mà. Chỉ có thể. Nhưng rốt cuộc thì cô ta lại phủ phàng từ chối.

Phân tích số 3

Chỉ tích tắc cả vũ trường chìm vào biển máu.

Có lẽ là tại tôi thấy vết thương của Gil Ra Im đang chảy máu. Cho qua!!

Phân tích số 4

Ra Im như con dã thú khát máu, múa kiếm vun vút về phía bọn ma cà rồng.

Suốt ba mươi một năm qua, ngoài bản thân mình, tôi chưa từng thấy ai “hấp dẫn”. Thế nhưng hôm đó, lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự “hấp dẫn” từ người khác – Gil Ra Im.

Khi biết người con gái này không phải Park Chae Rin, tôi đã đưa cô ta về trường quay rồi ai đi đường nấy, chẳng một lời tạm biệt. Tôi quay lại gặp Park Chae Rin thật và xử lý ổn thỏa nhiệm vụ Oska giao phó. Trên đường đến bãi đậu xe, tôi tình cờ thấy Ra Im đang làm việc.

Cô là diễn viên đóng thế. Tôi không tài nào rời mắt khỏi hình ảnh vừa xoay người tránh kiếm lia tới từ bốn phương tám hướng, vừa vung kiếm nhanh như chớp chống lại kẻ địch kia.

Gil Ra Im.

Nếu đây thật sự là một cô nàng hấp dẫn, thì tôi biết làm thế nào?

Cây cam của Ra Im

Kết thúc những cảnh quay vất vả, Ra Im đi ra nơi đậu chiếc xe tải nhỏ của trường võ. Cô muốn ở một mình dù chỉ trong giây lát. Những cảnh quay đánh nhau có sử dụng kiếm khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng. Ra Im co một chân, đứng tựa vào xe. Cô nhắm hờ mắt và cảm nhận từng cơn gió mát rượi đang mơn man trên sống mũi. Ánh nắng nhẹ nhàng lướt qua như đang vuốt ve khuôn mặt cô. Cô dần cảm thấy nhẹ nhõm.

Trường quay luôn tràn ngập không khí căng thẳng. Để có được những cảnh quay ưng ý, cả ê kíp phải bỏ ăn bỏ ngủ nhiều ngày liên tiếp, dốc toàn bộ sức lực và nhiệt huyết thực hiện công việc được giao. Dù bộ phim có được khán giả hoan nghênh hay không, tinh thần làm việc của họ vẫn trước sau như một. Là diễn viên hành động, nếu thiếu sự nhiệt thì tuyệt đối không thể đảm đương nổi công việc vất vả này. Vì vậy Ra Im luôn tự hào với công việc của mình.

Cô hé mở đôi mắt đang nhắm hờ. Những tia nắng như chực chờ cơ hội để chiếu thẳng vào mắt cô. Cô mở máy MP3 trong túi áo khoác rồi đeo tai nghe. Một ca khúc của Oska vang lên nhẹ nhàng. Cô rất thích giọng hát của Oska. Anh có chất giọng giống như người cha trong ký ức cô. Mỗi khi cần đến sự động viên hay an ủi vô về của cha, cô lại tìm đến những bản nhạc của Oska.

- Em đang nghe Oska an ủi đấy à?

Tiếng đạo diễn võ thuật Im Jong Su vang lên cách đó một quãng. Nhìn đồng đạo cụ võ thuật linh kính trong tay anh, cô đoán chắc anh đang chuẩn bị đến địa điểm quay tiếp theo. Ra Im bỏ tai nghe vào lại túi áo khoác, vẫy vẫy hai tay rồi tiến đến giúp anh chuyển đạo cụ. Jong Su nở nụ cười rạng rỡ nói với Ra Im.

- Em cứ nghe đi. Còn không thì hát cho bọn anh nghe. Việc vận chuyển đã có các thành viên khác lo rồi.

Sau lưng Jong Su là nhóm bốn, năm người đang khệ nệ ôm xếp đồng đạo cụ. Ra Im mỉm cười quan sát các đồng nghiệp. Những giọt mồ hôi đọng trên trán họ trông rất đáng yêu.

Lần đầu tiên Ra Im gặp Jong Su là trong lễ tang của cha cô. Người đàn ông ấy trông cao to vạm vỡ chẳng khác nào cột nhà, lại đứng khóc nức nở như một đứa trẻ. Hình ảnh những giọt nước mắt lăn dài trên má anh đã để lại ấn tượng sâu sắc trong Ra Im. Cô nghe nói anh là đệ tử của cha mình. Có lần Jong Su bị một nhóm côn đồ toàn những tên nhóc choai choai đánh đập dã man, tưởng chừng chết đi sống lại, may sao cha của Ra Im xuất hiện đúng lúc và cứu anh thoát khỏi bọn chúng. Dưới sự hướng dẫn của ông, anh đã học được những mảnh võ phòng thân, rồi còn tập luyện cả kỹ thuật chiến đấu. Vì thế, ông chính là người thầy và cũng là ân nhân cứu mạng mà có lẽ suốt đời anh không thể nào quên. Đang hoạt động ở Mỹ với vai trò diễn viên đóng thế thì nghe tin cha Ra Im qua đời, Jong Su lập tức quay về nước. Để đền đáp ân huệ của thầy, anh quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải nắm chặt hai tay cô bé Ra Im, bấy giờ vẫn còn rất trẻ. Từ đó trở đi, Jong Su trở thành người giám hộ của cô. Suốt những năm tháng niên thiếu của Ra Im cho đến khi cô thật sự trưởng thành, Jong Su luôn quan tâm lo lắng cho Ra Im hơn cả chính cô lo cho bản thân mình. Tốt nghiệp trung học, Ra Im nói sẽ theo Jong Su làm diễn viên đóng thế, anh liền phản đối gay gắt và không cho phép, với lý do công việc này quá nguy hiểm với cô. Tuy nhiên, cuối cùng cô cũng trở thành đàn em của anh, có thể nói hiện tại Ra Im đã thực hiện được hoàn hảo vai trò đồng nghiệp của Jong Su.

Tai nạn xảy ra trong một cảnh quay có đấu kiếm. Vì đây là cảnh quay hành động có độ khó cao, nên trước khi bước vào trường quay, Ra Im đã đọc đi đọc lại kịch bản phim hơn chục lần. Nhưng dù thuộc lòng kịch bản mà thiếu sự phối hợp ăn ý giữa các diễn viên thì cũng vô dụng. Ngay từ đầu, khi biết phải hợp tác với diễn viên Park Chae Rin, người luôn tự cho rằng chỉ cần có khuôn mặt đẹp thì mọi thứ đều dễ dàng, Ra Im đã có linh cảm xấu. Chae Rin là kiểu diễn viên không hề quan tâm đến chất lượng cảnh quay hay hiệu quả diễn xuất. Hễ nhìn vào máy quay là cô ta chỉ còn chú ý đến hình ảnh của mình và gắng điều chỉnh sao cho xinh đẹp. Ra Im đã chỉ bảo cô ta tận tình đến từng chi tiết, thế nhưng rất tiếc, đầu cô ta có lẽ chỉ là vật trang sức gắn trên cổ. Bởi vậy trong quá trình diễn xuất, chuyện cô ta vung kiếm loạn xạ khiến mọi người hoảng sợ xảy ra không chỉ một hai lần. Mỗi khi Ra Im đề nghị cô ta tranh thủ mấy phút nghỉ giải lao để tập luyện, cũng chẳng có gì lạ khi cô ta không thèm nhìn Ra Im lấy một cái, mà chỉ nói, “Đây là công việc phải làm của diễn viên đóng thế như cô.” Trong cảnh quay quay có độ nguy hiểm cao như lần này, lẽ ra cô ta nên luyện tập để phối hợp ăn ý dù chỉ một chút thôi cũng được. Ra Im cảm thấy hối hận. Cô hối hận ngay giây phút bay người về phía Chae Rin khi cô ta tuốt kiếm khỏi tay, mất thăng bằng và ngã xuống. Cô hối hận ngay khi ôm lấy Chae Rin ngã lên thùng đựng vũ khí. Cũng hối hận khi nghe nghe Chae Rin la lối giân dữ vì bị tróc sơn trên móng tay. Và càng hối hận khi phát hiện máu đang tuôn ra từ cánh tay mình. Dù biết tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nhưng sự cố lần này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

- Á, móng tay của tôi! Móng tay tôi gãy rồi! Phải làm sao bây giờ?

- Cô đau lắm à?

Ra Im chống tay đứng dậy, gằn giọng hỏi Chae Rin để cắt ngang tiếng la hét của cô ta. Chae Rin cho rằng tất cả mọi việc xảy ra đều là lỗi của Ra Im nên cứ nhìn cô trừng trừng. Đội ngũ nhân viên trong trường quay vội vàng chạy đến bu quanh Chae Rin hỏi han đủ điều. Đạo diễn quát ầm lên với Ra Im.

- Gil Ra Im, cô mất trí hả? Sao cô có thể khiến móng tay của diễn viên ra nông nổi này cơ chứ! Hả?

- Tôi xin lỗi...

- Chúng tôi phải làm sao với những cảnh quay tiếp theo bây giờ? Hả?

- Tôi thành thật xin lỗi...

Vừa ôm cánh tay bị thương, Ra Im vừa xin lỗi rồi rít. Cơn đau cắt da cắt thịt khiến cô nhức nhối. Đúng lúc ấy, cô nghe thấy giọng Jong Su vang lên phía sau.

- Sao em phải xin lỗi? Đây là do cô ta không chịu luyện tập trước thôi.

Jong Su nhìn Chae Rin một cách hằn học rồi kéo Ra Im ra đứng bên cạnh mình.

- Anh xem này đạo diễn Im! Nữ diễn viên của chúng ta chẳng phải bị thương rồi hay sao! - Đạo diễn quay qua nói với Jong Su bằng giọng gắt gỏng.

- Vậy anh có thấy lính của tôi còn nguyên vẹn không?

Jong Su giằng cánh tay đang ôm vết thương của Ra Im, xoay cô lại cho đạo diễn nhìn. Ra Im cảm thấy bối rối khi tại cô mà sự việc trở nên rắc rối.

- Em không sao đâu.

- Thế này mà em nói không sao? Em tưởng nhìn là siêu nhân hả?

- Em thật sự không sao mà. Em vẫn tiếp tục quay được.

- Bây giờ em còn muốn cãi lại anh? Đừng quên em cũng là diễn viên. Có người chỉ vì một cái móng tay thôi mà khóc lên khóc xuống loạn xạ kia kia.

Đạo diễn không thể chấp nhận chuyện Jong Su đứng ra bên vực Ra Im và đối đầu với mình. Ông ta xẵng giọng:

- Này đạo diễn Im! Sao cậu dám nói những lời như thế? Cậu muốn cho quân thôi làm luôn đây hả?

- Ông không nói, tôi cũng sẽ thôi. Tôi không thể để nhân viên của mình làm việc trong môi trường thế này được.

- Á! Ăn nhiều đồ Mỹ quá nên chẳng còn biết ngó trên nhìn dưới nữa đây mà. Ôi, tăng xông mà chết mất.

Cãi cọ một chập với đạo diễn xong, Jong Su gọi cả nhóm rời khỏi trường quay. Ra Im sốt ruột sốt gan vì mình là nguyên nhân của tất cả mọi việc. Một cuộc cãi vã nhỏ mà khiến tình hình trở nên nghiêm trọng, các mối quan hệ bị phá vỡ. Tại cô nên công việc không thể tiếp tục được nữa. Buổi quay phim bị gián đoạn.

Jong Su và các diễn viên đóng thế đóng gói đạo cụ võ thuật chuẩn bị rời khỏi phim trường. Ra Im cảm thấy vô cùng xấu hổ khi đối mặt với đội ngũ nhân viên trường quay và đồng nghiệp của mình. Cô chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức. Đúng lúc đó một người đàn ông mặc bộ đồ thể thao với họa tiết lấp lánh bước từng bước tới, đứng chắn trước mặt cô.

- Cô biết Choi Woo Young, à không, biết Oska chứ?

- Os... ka?

- Không biết à?

- Tôi biết... thì sao ạ?

- Đi thôi. Đi gặp Oska một lát.

- Tôi ư?!!

- Ở đâu?

- Gì cơ?

- Anh ta hẹn cô ở khách sạn lần đầu hai người gặp nhau. Tôi muốn biết cái khách sạn đó ở đâu.

Ra Im vẫn ngơ ngác nhìn anh ta. Trông anh không giống ma cô, cũng chẳng giống một tên côn đồ xấu xa. Làn da trắng mịn và khuôn mặt đẹp như thế cơ mà. Hơn nữa, anh ta không có vẻ gì là biết đánh nhau hết. Đi với anh ta chắc cũng không sao, đằng nào cô cũng muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Thấy Ra Im đứng một lúc lâu không đáp lại, người đàn ông bèn hỏi với giọng điệu mất kiên nhẫn:

- Cô đến nhiều khách sạn quá nên bây giờ không nhớ chính xác ở đâu nữa ư?

- Khách sạn Rich phòng 1103.

Phòng 1103 khách sạn Rich là nơi đầu tiên cô ghi hình với vai trò đóng thế. Cô nhận đóng thay ột nữ diễn viên đang ở đỉnh cao của sự nghiệp điện ảnh. Nam diễn viên chính trong bộ phim ấy chính là Oska. Đối với một người vốn hâm mộ Oska như cô, được trực tiếp gặp mặt thần tượng của mình là một sự kiện vô cùng hồi hộp. Nhiệm vụ của cô là đập vỡ cửa kính trên tầng mười một của khách sạn rồi lao ra ngoài. Dù đã luyện tập nhún nhuyển, nhưng đây là lần đầu tiên diễn xuất thật sự nên cô cảm thấy khá căng thẳng. Bấy giờ Oska đã bước tới vũ vai, truyền dũng khí cho cô. Hồi ức đẹp ấy là một kỷ niệm khó phai trong lòng Ra Im, nhưng Oska có lẽ đã quên mất rồi.

Ra Im bước vào, nhẹ nhàng ngồi xuống xô pha và quan sát toàn bộ căn phòng. Gần như không có gì thay đổi so với trước đây. Cô khẽ ngả mình ra lưng tựa. Cánh tay bị thương bắt đầu đau nhói. Vết thương sâu hơn cô tưởng tượng nhiều. Lúc này bị kéo đi vội nên cô chỉ tạm cầm máu bằng miếng băng gạc, nhưng giờ cô nghĩ mình nên nhanh chóng chăm sóc vết thương.

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao thở hổn hển bước nhanh vào phòng. Thật là một anh chàng kỳ lạ. Kỳ lạ, không phải vì anh ta có thể thản nhiên đi vào khách sạn với một cô gái ngay giữa ban ngày, mà chính thái độ kiên quyết leo cầu thang bộ của anh ta mới khiến Ra Im không khỏi ngạc nhiên. Leo lên đến tầng mười một bằng đường thang bộ, hẳn nhiên sẽ rất mệt. Sau khi lấy một chai nước mát từ trong tủ lạnh, anh ta ngồi phịch xuống cạnh Ra Im, tu nước ừng ực rồi hỏi cô:

- Cô không thấy bất tiện sao? Chỉ có hai người chúng ta trong căn phòng này, một giờ đây.

- Bất tiện? Hằng ngày vì công việc tôi vẫn tiếp xúc chủ yếu với đàn ông mà.

Anh ta nhìn Ra Im chăm chăm, thoáng lộ vẻ khinh thường.

- Gặp đàn ông thường xuyên như nhai kẹo ấy à? Cô gặp Oska được bao lâu rồi?

- Cũng khá lâu. Tôi không chắc anh ấy có nhớ mình hay không.

- Sao lại không? Cô có khuôn mặt dễ gây ấn tượng mà. Này, tôi là người khá thẳng thắn nên chuyện gì khiến tôi tò mò, tôi sẽ không chịu nổi mà phải hỏi ngay. Thông thường cô nhận được bao nhiêu tiền nếu gặp ngôi sao hàng đầu như Oska?

Ra Im hoàn toàn không hiểu anh ta có ý gì nên cô im lặng, đợi anh ta nói tiếp.

- Tôi nghe nói khi đó hai người đã có cảnh quay tại đây. Thế số tiền bồi dưỡng cô nhận được là bao nhiêu?

- Anh muốn hỏi tôi được trả lương bao nhiêu à?

- Ủ, nếu nghĩ theo hướng tích cực thì, tôi đang thắc mắc về cát xê của cô.

- Dù làm cùng diễn viên hàng đầu thì cũng không có chuyện được trả nhiều tiền hơn đâu. Nếu đóng ở địa phương hay ngoài trời thì có thể.

- Gì cơ, ngoài trời?

- Trên mái nhà hay bụi tre... Đại loại thế... Xu hướng phim đạo này thường chọn những cảnh đó.

- Tre, cô nói bụi tre? Trời... Choi Woo Young thật là...

- Quay với ô tô là nhận được nhiều tiền nhất. Dầu sao thì đây cũng là cảnh nguy hiểm mà.

- À... xe... đương nhiên là nguy hiểm. Vừa không thoải mái lại chật hẹp. Nhưng phần lớn đàn ông họ đều thích.

- Đúng vậy. Đàn ông thường thích những thứ tốc độ và kịch tính.

- Xem ra tính cách của cô cũng thú vị đấy. Sao cô tỉnh bơ được trước những chuyện đó, chẳng lẽ cô không thấy xấu hổ chút nào sao? Được làm diễn viên chính mà còn thế à?

- Gì cơ? Diễn viên chính?

Ra Im nhìn người đàn ông bằng ánh mắt ngờ vực, cố hiểu lời lẽ của anh ta. Đến khi nhìn xuống bộ quần áo mình đang mặc, cô mới nhận ra anh ta đã nhầm lẫn tai hại.

- Này anh, tên tôi là gì?

- Cô bảo sao?

- Tên tôi là gì? Người mà Oska muốn gặp là ai?

Anh ta trả lời một cách lạnh nhạt:

- Park Chae Rin.

- Ha ha ha ha...

Câu trả lời của anh ta làm Ra Im quên hết cảm giác đau đớn, cô vừa vỗ tay vừa cười lớn. Rồi cô gọi anh ta với bộ dạng thích thú.

- Ê.

- “Ê”?

- Anh mới ở trên núi xuống hả? Anh xuống đây tìm việc bao lâu rồi?

- Núi, núi nào?

- Sống ở Seoul chắc là khó khăn lắm. Nhưng kể cả thế đi nữa thì anh cũng phải biết mình đang mặc cái gì trên người chứ. Nhìn cái áo của anh kìa, anh nên giữ thể diện cho Oska mới phải.

Người đàn ông trợn mắt sững sờ, giận dữ quay phắt lại phía Ra Im. Chuông điện thoại thành linh réo vang. Anh ta cố nén cơn giận, nhận cuộc gọi. Hình như là Oska. Ra Im giật ngay lấy điện thoại.

- Này anh, nghe nói anh sai người đưa Park Chae Rin đến, nhưng cái tên thiếu suy nghĩ này bắt nhầm phải tôi rồi.

Không để Ra Im nói hết câu, người đàn ông giật lại điện thoại rồi tắt ngay đi, trừng mắt nhìn cô. Sắc mặt anh ta bỗng trở nên trắng bệch.

- Cô không phải Park Chae Rin? Vậy cô là ai. Cô không phải Park Chae Rin sao lại đi theo tôi?

- Anh có xác nhận tôi là Park Chae Rin sao? Anh chỉ hỏi tôi có biết Oska không thôi mà.

- Hừm!! Cô... cô có biết căn phòng này có giá bao nhiêu không? Làm sao bây giờ! Cô định chịu trách nhiệm thế nào đây?

- Trách nhiệm? Sao tôi phải chịu trách nhiệm? Hóa ra anh là tên ngốc chẳng biết suy nghĩ.

- Gì cơ? Tên... tên ngốc? Cái cô này thật là...!

Điện thoại lại reo, nhưng lần này là của Ra Im. Nhanh như cắt cô giơ tay bịt miệng anh ta rồi mới nghe máy. Đạo diễn Jo gọi đến. Còn một cảnh nữa phải quay tiếp nên ông ta yêu cầu cô nhanh chóng trở về. Dù có hơi ầm ĩ nhưng mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa. Ra Im mừng rỡ đáp “Tôi sẽ đến ngay” rồi cúp máy. Trong khi đó, người đàn ông bên cạnh vẫn đang phân tích câu chuyện vừa nghe được.

- Cô định cứ thế mà đi à? Hơn nữa, từ đây làm sao có thể đến Gapyeong trong vòng ba mươi phút được?

- Anh muốn gặp Park Chae Rin không?

- Gì cơ? Muốn chứ.

- Vậy đưa chìa khóa xe đây!

Bóng tối dần buông. Cảnh quay hôm nay đã kết thúc êm xuôi, không có rắc rối gì nữa. Ra Im vừa dùng khăn lau sơ mái tóc đã ướt đầm mồ hôi, vừa đi về phía phòng nghỉ. Cô cảm thấy tiếc nuối, giá không có vết thương ở cánh tay thì cô đã quay được nhiều cảnh hành động đẹp hơn nữa. Dải băng cầm máu bung ra, máu chảy ướt đầm chiếc áo cô đang mặc. Cô bước đi loạng choạng vì mất nhiều máu.

- Hóa ra cô là stuntman[2].

[2] Stuntman: diễn viên đóng thế.

- Tôi là stuntwoman chứ. Anh đã gặp Park Chae Rin chưa?

- Tôi gặp cô ta rồi, nhờ cô cả. Nhưng công việc cả cô khá là khác thường đấy. Đầu óc không tốt lắm hay sao mà lại làm công việc động tay động chân bán mạng thế này?

Ra Im không thêm nói lời nào, chỉ khẽ nhếch môi cười khẩy rồi nhân lúc anh ta sơ ý đập một phát vào cẳng chân anh ta. Ôm cẳng chân đau điếng, anh ta vừa nhảy lò cò vừa hét toáng:

- Ui da! Cô làm gì vậy hả! Sao lại đá tôi?!

- Anh muốn biết tại sao à?

- Phải, tôi tò mò nên mới hỏi tại sao cô lại đột ngột sử dụng vũ lực! Tôi không phải loại người vô học, cũng không phải kiểu người ngoảnh mặt làm ngơ không màng đến người khác.

- Anh đúng là lắm chuyện. May cho anh, giờ tôi phải đi kiểm tra vết thương trên cánh tay, nếu không thì anh chết chắc.

- Cô xem tôi là đồ ngốc à? Lại còn vờ vĩnh, thật giả tạo.

- Chẳng có ai giả tạo cả. Anh làm ơn biến đi.

Đối đáp với tên ngốc này khiến Ra Im chán đến tận cổ. Cô cau mày rồi quay lưng bỏ đi. Anh ta hối hả đuổi theo, bất ngờ chụp lấy cánh tay bị thương của cô.

- Cô bị thương thật sao?

- Anh yên lặng một chút được không hả?

Ra Im đưa tay lên bịt miệng anh ta. Nếu Jong Su mà biết vết thương của cô nghiêm trọng đến mức này thì thế nào cô cũng bị loại ra khỏi bộ phim. Tuyệt đối không thể để mọi người biết. Nhưng người đàn ông này, dường như không hiểu một câu một chữ nào trong lời cô nói. Mặc kệ cô ra sức ngăn cản, anh ta mạnh tay kéo áo khoác của cô ta nhìn chăm chăm vào vết thương đang tuôn máu vì vận động mạnh.

- Anh làm gì thế? Còn không mau buông ra?

- Cô điên rồi sao? Bị thương thế mà cô vẫn đi với tôi? Đã thế, vừa nãy còn quay cả những cảnh hành động bữa! Cô mất trí rồi à! Cô có phải là đồ ngốc không? Đúng là đầu óc cô không được bình thường!

Vết thương nghiêm trọng hơn cô tưởng. Anh ta không chút ngại ngần, đặt một tay lên trán cô.

- Người cô cũng nóng như lửa đây này.

- Bỏ tay xuống!

- Không được. Phải đến bệnh viện thôi.

Anh ta nắm tay Ra Im lôi xềnh xệch về phía xe mình. Lúc này, cô chẳng còn đủ sức để kháng cự nữa, đành theo anh ta vào xe. Sự mệt mỏi bị dồn nén bỗng chốc ập đến. Đột nhiên cô muốn có ai đó để dựa dẫm. Quan tâm đối với cô là một món hàng xa xỉ, trong khi sự bất tiện, ngại ngần khi là bông hoa lạc giữa rừng gươm lại thật quen thuộc.

4. Chương 4: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won

Em tò mò không biết một ngày của anh thường trôi qua thế nào.

Sớm mai thức dậy, anh sẽ nghĩ đến điều gì, hay người nào, đầu tiên.

Trời mỗi ngày một lạnh. Những hàng cây hai bên đường như được khoác lên bộ cánh mới. Anh cũng nhìn thấy cảnh tượng này chứ? Lá cây đã nhuộm màu đỏ rực. Nỗi đau sâu thẳm dâng ngập cõi lòng, như muốn nhấn chìm em giữa màu đỏ của máu.

Không biết anh còn nhớ hay đã quên, rằng trước đây em là cô gái rất thích mùa xuân. Em yêu không khí tươi mát và trong lành của nó. Nhưng đó là trước khi anh rời bỏ em. Bây giờ em lại thấy mùa thu thật dễ chịu. Chỉ cần nhìn những thân cây mạnh mẽ vươn mình chờ đón cái rét thấu xương sắp đến, em lại như được tiếp thêm sức mạnh và dũng khí.

Từ khi chia tay anh và đến New York xa lạ trong bộ dạng thất bại, em đã trải qua một thời gian dài đau khổ. Những sóng gió em chưa từng gặp phải trong đời, ngay cả ở thời kỳ nổi loạn nhất, đều ập đến vào đúng thời điểm ấy. Lúc nào thiên hạ cũng coi em là đứa con gái sống xa xỉ nhờ sự giàu có của cha mẹ, đầu óc chứa đầy phân nên mới cun cút chạy theo đuôi một tên ca sĩ. Để thoát khỏi cái danh đáng xấu hổ đó, em đã mất ngủ nhiều đêm, tự hỏi mình nên làm thế nào. Em phải khôi phục lòng tự tôn đã bị anh giẫm

đạp không thương tiếc. Em đã cố gắng, hạ quyết tâm. Nhất định em sẽ xuất hiện lần nữa trước mặt anh, trở thành người phụ nữ mà anh hoàn toàn không thể làm lơ và không thể đối xử tùy tiện.

Hôm nay em đã gặp anh Dong Gyu. Anh ấy chẳng khác trước là mấy. Vẫn thấp người, vẫn mập mạp, ngay cả chòm râu lún phún dưới cằm cũng không thay đổi. Lúc đó em đã nghĩ, thật đáng ngạc nhiên khi gương mặt anh ấy không có lấy một nếp nhăn, có lẽ năm tháng đã bỏ qua người đàn ông này. Dĩ nhiên anh ấy cũng ngạc nhiên không kém khi gặp lại em. Làm sao anh ấy có thể tưởng tượng được cô nhóc hai mươi tuổi suốt ngày chạy theo chàng ca sĩ trước kia nay lại trở thành một đạo diễn có tương lai xán lạn.

Thay vì cẩn trọng đi từng bước một, em quyết định sẽ rải những bước dài và nhanh chóng. Chúng ta nhất định sẽ lại gặp nhau. Dĩ nhiên là với tư cách ca sĩ và đạo diễn video âm nhạc. Giờ đây không ai ngăn cản được em tiến tới.

Dù là gia đình, anh Dong Gyu, hay ngay cả anh, cũng đều không thể.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Nhà riêng. 11 giờ tối, thứ Tư

Tôi phát điên với cái kiểu nói chuyện lung tung của thằng nhóc Kim Joo Won. Tôi muốn biết về Park Chae Rin nhưng nó chỉ toàn nói đến Gil Ra Im. Gil Ra Im đi taxi hay đi xe buýt thì có liên quan quái gì đến mình cơ chứ. Nó định hút cạn máu của tôi mà không trả ơn gì hết cả hay sao? Thật không thể tin nổi, tên tiểu tử vênh váo!

Dẫu sao thì vụ Park Chae Rin có vẻ đã được giải quyết ổn thỏa. Thằng nhóc độc ác!

Nhưng mà, Kim Joo Won, không lẽ nó đang theo đuổi cô nàng diễn viên đóng thế kia?

Hội trường ký tặng người hâm mộ, Trung tâm Thương mại LOEL. 2 giờ chiều, thứ Năm

Tôi có buổi ký tặng cho người hâm mộ tại Trung tâm Thương mại LOEL nhân dịp khai trương nhãn hiệu thời trang thể thao mới. Tôi là người mẫu đại diện cho thương hiệu này, và cũng vì nể tình anh em với Joo Won, tôi mới tổ chức ký tặng tại đây. Tuyệt đối không có chuyện tôi bị tên nhãi đó uy hiếp mà miễn cưỡng đồng ý. Nghĩ như thế cũng tốt, vì tâm trạng lẫn thể chất của tôi hiện đang rất dễ chịu.

Những người muốn gặp tôi đứng thành một hàng dài dằng dặc, xem ra Oska vẫn chưa hết thời. Hầy, hầy, cố lên nào!

Nhà riêng. 6 giờ tối, thứ Năm

Nghe nói anh Dong Gyu đã ra ngoài nói chuyện với đạo diễn. Từ hôm đó đến giờ, tôi vẫn chưa nghe được lời giải thích nào từ anh ấy. Hỏi người khác thì ai cũng trả lời vòng vo, thật không hiểu nổi.

Cơ mặt tôi như bị tê liệt vì phải nhoen miệng cười cả buổi. Đi mát xa cho thoải mái thôi.

Nhà riêng. 9 giờ tối, thứ Năm

Mát xa mặt xong, tôi ngồi trong phòng khách vừa uống bia vừa xem DVD. Đúng lúc ấy Joo Won bước vào. Không biết đau khổ cái gì mà mặt mày âu sầu, miệng trễ dài cả thước thế kia. Hơn ba mươi rồi mà vẫn không sửa được thói quen trẻ con đó. Tôi lên tiếng hỏi, “Có chuyện gì vậy, lại liên quan đến cô Gil Ra Im kia à?” Lần này, nó nhìn tôi rồi hỏi xin số điện thoại của Gil Ra Im, cũng hỏi cả số của Park Chae Rin nữa. Không biết định bày mưu tính kế gì mà tỏ vẻ thần bí như thế. Thật là tên tiểu tử thâm sâu khó lường!

Tôi đã gặp lại cô ta một lần nữa. Gặp Gil Ra Im còn khó hơn cả thấy mặt tổng thống. Có mỗi số điện thoại mà tôi phải qua bao nhiêu người, nhưng chẳng ai biết gì cả. Ôi trời, xấu hổ đến mức tôi chẳng muốn nói với ai. Phải khó khăn lắm tôi mới có được số điện thoại của Gil Ra Im qua Park Chae Rin. Chần chừ một lúc, cuối cùng tôi quyết định gọi.

- Cô Gil Ra Im đấy à?

- Vâng, ai thế ạ?

- Cô không nhớ giọng tôi à? Giọng nói ẩn tượng của tôi mà dễ quên vậy sao?

- Xin lỗi, anh là ai vậy?
- Lần trước chúng ta đã đến khách sạn cùng nhau đấy. Tôi vốn không phải người rảnh rỗi thích lo lắng thừa thãi cho người khác, nhưng tôi cũng đã đưa cô đến bệnh viện và có ý tốt muốn đưa cô về nhà. Tôi nhiệt tình đến thế cơ mà!
- Có việc gì thế?
- Chúng ta gặp nhau một lần nhé?
- Tôi á? Tại sao?
- Đừng hỏi tại sao, trước tiên chúng ta cứ gặp mặt cái đã, không được sao?
- Vâng, tất nhiên là không được.

Rồi... cô ta cúp máy. Gì chứ? Sao lại có kiểu con gái cứng nhắc, thẳng thừng như thế nhỉ? Ôi trời, còn gì là bộ mặt của Kim Joo Won này. Nhưng kể ra thì cô ta cũng là người có chủ kiến. Không biết cô ta học ở đâu ra cái tài làm cho người đàn ông đặc biệt như tôi phải gục ngã? Dù sao chẳng nữa, tôi đã bắt đầu cả thấy hứng thú sau cú điện thoại. Tôi dò hỏi và biết chắc cô ta hiện đang làm việc tại một trường võ thuật ở Ilsan. Đương nhiên tôi chui ngay vào xe và phóng thẳng đến đó.

Vừa tới nơi, tôi suýt mất cả hồn vì cảnh hàng chục người đàn ông đứng thành hàng trước cửa trường võ thuật. Một ý nghĩ ló lách lên trong đầu tôi, “Đám đàn ông này đến để gặp Gil Ra Im à?”

Rõ ràng năng lực phán đoán tuyệt vời của tôi đã bay đâu mất rồi. Tốt nghiệp hạng ưu ở Đại học Columbia mà suy nghĩ nhầm nhứ như vậy thì đúng là không khỏi đáng thất vọng. Những người này là thí sinh, không phải để gặp cá nhân Gil Ra Im mà đến để dự buổi phỏng vấn của trường võ thuật. Mặc kệ hàng người dài ngoằng, tôi tiến đến chỗ một người đàn ông có vẻ là quản lý và yêu cầu gọi Gil Ra Im ra.

- Mất anh chỉ để trưng bày thôi à? Không thấy người ta xếp hàng cả dãy đấy sao?
- Trông tôi tầm thường đến mức phải xếp hàng à? Làm ơn gọi cô Gil Ra Im ra đây một lát.
- Chỉ có hạng người tầm thường mới không chịu xếp hàng thôi. Nếu anh muốn gặp Gil Ra Im thì hãy ra đằng sau xếp hàng đi.

Hô, không lẽ mấy tên diễn viên đóng thế này chẳng biết điều là gì hay sao. Cuối cùng, tôi phải đợi đến gần một tiếng đồng hồ mới gặp được Gil Ra Im, với tư cách thí sinh và người được phỏng vấn. Nếu Choi Woo Young biết chuyện này, chắc anh ta sẽ chết vì cười bể bụng. Tuyệt đối không được hé một lời nào với anh ta.

Không thể gặp riêng Gil Ra Im được nên tôi đành phải xếp hàng như các thí sinh khác. Tính luôn cả Ra Im thì có đến sáu người phỏng vấn. Ở đây, trông cô khác hẳn so với lần chạm mặt trước. Cô không giống Ra Im nóng nảy đã làm tổn thương lòng tự tôn của tôi. Cô gái trước mặt tôi đây còn tuyệt vời đáng yêu hơn cô gái trong tưởng tượng của tôi nhiều.

Trong số giám khảo, người đặt câu hỏi cho các thí sinh là một người đàn ông trông rất có uy.

- Anh không mang theo hồ sơ gì à?
- Hồ sơ hả... Tôi có ý tốt thôi. Chỉ sợ xem xong mọi người lại hết hồn.
- Ngay hồ sơ đăng ký cũng không có thì anh đến đây làm gì?
- Vì cô gái ngồi cạnh anh từ chối lời hẹn của tôi.
- Vậy anh có kỹ năng đặc biệt gì không? Anh giỏi cái gì?
- Tôi giỏi kiếm tiền.
- Giỏi kiếm tiền thì tốt rồi. Nhưng trừ những thứ không thể chứng minh ngay được thì anh có thể biểu diễn cái gì?
- Tôi có nhiều tiền. Hơn nữa, tôi xài tiền cũng rất nhiều.

Biểu hiện của Ra Im khi nghe câu trả lời của tôi vô cùng thú vị. Đáng chú ý nhất là đôi mắt tròn trĩnh. Tôi chưa từng gặp cô gái nào có biểu hiện như thế cả.

Cô đứng bật dậy, đá văng cả ghế rồi lôi tôi ra một chỗ vắng vẻ. Cũng tốt thôi, tôi vẫn đang đợi cơ hội gặp riêng cô mà. Gil Ra Im tức giận hét to, “Anh muốn gì ở tôi?” Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy thật kỳ lạ khi bản thân mình chẳng hề bức bối hay khó chịu, dù cô gái nổi cáu và la hét ấy chỉ mới gặp tôi được vài lần. Thậm chí tôi còn cảm thấy cô thú vị và có phần dễ thương nữa. Tôi bất giác phì cười. Gil Ra Im, lúc nào nổi giận cô lại tròn mắt lên.

- Anh cười cái gì? Anh tưởng tôi chưa gặp tên nhãi nào như anh sao?

- Cái gì. Tên nhãi? Tôi thế này mà cô dám gọi “tên nhãi”?

- Anh không nói năng nói cuội thì lăn đùng ra chết à? Nhiều tiền ư? Giỏi kiếm tiền? Anh kiếm à? Hay là Oska?

- Tất nhiên là Oska có làm ra tiền chứ. Nhưng mà tôi không cần vất vả cũng có nhiều tiền.

- Tôi bảo anh ngưng nói vớ vẩn đi! Đối với anh, công việc của chúng tôi buồn cười lắm sao? Đúng là kẻ ăn không ngồi rồi!

- A... Ăn không ngồi rồi? Ước mơ của tôi là ăn không ngồi rồi, ước mơ của tôi đấy. Chẳng phải làm gì, chỉ chơi thôi mà khi mở miệng ra là có cái ăn rồi...

- Này, sao anh cứ đáng đờng lăng nhăng vậy? Anh định chọc tức tôi phải không? Rốt cuộc vì lý do gì mà anh lại tìm đến tận nơi làm việc của người khác rồi làm người ta mất mặt vậy?

- Xem kìa. Con gái gì mà toàn thốt ra những lời xấu xí khó nghe như thế. Tôi làm gì cô mà bảo mất mặt. Cô cứ nói “đến tận chỗ làm của người ta khiến người ta ngại chết đi được”, vậy không tốt hơn sao? Hơn nữa, cô cũng đâu có biết tôi, lớn tiếng như thế thì hơi bất lịch sự đấy.

- Anh đùa đấy à? Còn không mau trả lời câu hỏi của tôi, anh đến đây làm gì?

- Lúc này tôi chẳng đã nói rồi sao. Vì cô.

- Thế thì đến tìm tôi làm gì?

- Vấn đề hơi rắc rối một chút. Nói ra chắc chắn cô sẽ bảo tôi điên, nhưng thật lòng, hôm nay tôi đến để thu tiền viện phí hôm trước.

- Cái gì?

- Thì vết khâu đó đó. Viện phí là tôi trả mà đúng không? Xong việc cô quay lưng đi mất, chẳng thèm cảm ơn lấy một tiếng...

- À... Vậy, bao nhiêu?

- Trừ những khi quay phim thì cô ở đây suốt phải không? Cứ đến đây là sẽ gặp được cô đúng không?

- Chẳng lẽ tôi phải ở đây suốt chỉ vì anh muốn gặp ư? Này, tôi hỏi bao nhiêu?

- Nhìn cô thế này tôi mới nghĩ ra.

- Gì cơ?

- Lần trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, Gil Ra Im đúng là một cô gái kỳ lạ. Sao mỗi lần nổi giận cô lại có vẻ xinh đẹp hơn vậy nhỉ?

Thế này thì nên gọi là tranh cãi hay trêu ghẹo nhau? Lần nào nói chuyện với cô nàng cũng có cảm giác thật mới lạ và thú vị.

Lúc này ngồi viết nhật ký, chỉ nhớ lại thôi tôi cũng bật cười khùng khục. Mới sáng nay, tôi vẫn còn thấy khó thở ngọt ngọt như bị nhốt trong thang máy, nhưng giờ thì thoải mái hơn rồi. Thời tiết dễ chịu, tinh thần và tâm trạng tôi cũng tốt hơn. Bây giờ cứ nhấn nút gọi nhanh số 7 là có thể nói chuyện với Gil Ra Im.

Còn nếu muốn gặp cô ấy, tôi chỉ việc đến trường võ thuật ở Ilsan. Lần gặp tới, tôi nhất định phải xóa bỏ mọi hiểu lầm của cô về tôi, vì chẳng hiểu sao cô cứ đối xử lạnh lùng với tôi.

Hay là sau khi biết con người thật của tôi, cô ấy sẽ tránh mặt tôi nhỉ?

Cây cam của Ra Im

Ra Im đang luyện kiếm với Jong Su tại phòng tập, nhưng không hiểu sao không thể tập trung. Khó khăn lắm cô mới đỡ được các đòn tấn công, thanh kiếm tre trên tay toàn khu loạn xạ. “Gil Ra Im đúng là một cô gái kỳ lạ. Sao mỗi lần nổi giận cô lại có vẻ xinh đẹp hơn vậy nhỉ?” Cậu nói cứ bay lớn vờn trong đầu cô. Thật điên rồ! Chỉ vì một người đàn ông mặc quần áo thể thao đột nhiên xen vào một ngày hoàn toàn bình thường mà lại khiến cô đánh kiếm như tay mơ cả ngày nay.

Cuối cùng, Ra Im không đỡ được kiếm của Jong Su nên bị trúng đòn ngã nhào xuống sàn. Jong Su không thể chệch đỡ được nữa, anh tiến lại gần Ra Im và mắng thẳng vào mặt cô.

- Em để đầu óc ở đâu vậy? Nãy giờ chẳng có chút tinh thần nào rồi!!

Ra Im đứng bật dậy, cúi gầm mặt tỏ vẻ hối lỗi như học sinh bị phạt. Lực dồn vào cánh tay khi cô đột ngột đứng lên khiến vết thương đau nhói.

- Vì tay em còn đau à?

- Không ạ.

- Không thì tự nhìn lại mình đi. Em định diễn xuất trong tình trạng này sao?

- Em được tiếp tục diễn ạ?

- Cứ mất tập trung thế này thì không được. Bắt đầu từ hôm nay, việc huấn luyện cho học viên khóa Sáu sẽ do em phụ trách.

- Đạo diễn!!

- Tạm thời em dừng ra phim trường. Những người còn lại mau chuẩn bị đi.

Trái ngược hẳn với bầu không khí trong veo không một gợn mây kia, lúc này tâm trí Ra Im rối như mớ bòng bong. Cô ngửa mặt nhìn trời thở dài. Cô hiểu tại sao anh Jong Su nổi giận. Đầu óc trên mây, làm ảnh hưởng đến người khác và không tập trung vào luyện tập đều là lỗi của cô. Nhưng làm sao có thể đổi diễn viên vào những cảnh cuối phim? Cho dù chỉ là đóng thế, cô cũng nhập tâm vào nhân vật theo cách riêng và làm hết sức mình trong những cảnh quay. Jong Su thừa biết cô đã cố gắng thế nào. Vậy mà anh vẫn bắt cô bỏ vai diễn, còn giao phát việc huấn luyện học viên khóa Sáu cho cô. Tất cả những chuyện này đều do cái tên mặc đồ thể thao kỳ cục kia.

Chỉ đợi Jong Su đi khuất, Jeong Hwan liền tiến ngay về phía Ra Im, miệng cười toe, tay lắc hai lon nước giải khát. Jeong Hwan là đàn anh trên Ra Im một năm, vào học chưa được bao lâu, anh đã trở thành một trong những học viên nổi bật ở trường dạy võ thuật, chỉ sau Jong Su.

- Cứ nghĩ theo hướng tích cực đi. Cơ hội cho em nghĩ ngơi đó, không còn dịp nào nữa đâu.

Vừa nhận lon nước từ Jeong Hwan, Ra Im vừa tự vò đầu. Trước dáng vẻ dễ thương của cô, Jeong Hwan phì cười nghe như âm thanh của quả bóng bị xì hơi.

- Mà cậu ta không đến nữa à? Cái anh chàng “giỏi kiếm tiền” đó? Cậu ta trông khá vừa mắt đấy, phản xạ cũng tốt nữa.

- Sao anh biết hẳn ta có phản xạ tốt?

- Em không thấy cách cậu ta đối đáp sao, nhanh nhẹn đấy chứ. Mà hôm qua em đã lôi tên đó ra ngoài sân ột trận rồi à?

- Em có phải dân giang hồ gì đâu mà. Cơ bản là anh ta không có hứng thú với nghề này.

- Ủ, cũng đúng. Anh ta chỉ có hứng thú với em thôi.

- Không phải vậy đâu.
- Xem kia, sao lại phản ứng mạnh vậy?
- Ôi trời, anh muốn gì chứ?
- Được rồi, không đùa nữa. Cho anh mượn điện thoại di động một lát.
- Điện thoại ạ?
- Anh không mang điện thoại theo. Nào đưa đây, nhanh lên.

Ra Im lấy điện thoại ra khỏi túi đẩy về phía Jeong Hwan. Anh cầm lấy điện thoại, đột ngột đứng dậy, tìm trong danh bạ các cuộc gọi rồi nhấn nút nhanh đến mức cô không kịp trở tay.

- “6159” ở đây là thằng “giỏi kiếm tiền” phải không?

Ai bảo tình yêu rất đẹp?... Em muốn nghe lại ca khúc của Cho Young Pil, ca khúc mà anh yêu thích. Những khi đi karaoke cũng anh, mỗi lần anh cất tiếng hát bài này, em đều say trong giọng ca ấy. Đến lúc xa anh, em mới có thể nghe được những lời hát đó, không phải bằng tai mà bằng trái tim.

Hôm nay em đã gặp anh, một cách tình cờ.

Những ngày xa xưa, dù chỉ thoáng qua em vẫn nhận ra anh, có lúc em còn đứng thần thờ giữa đường. Em lúc đó, ngây thơ và non trẻ là thế.

Nhưng giờ em đã là một phụ nữ, một người trưởng thành biết rằng tình yêu không hề đẹp chút nào.

Em muốn xuất hiện trước mặt anh khi tâm lý đã sẵn sàng, vững tinh thần như đã tính toán, để mọi việc anh làm, mọi lời anh nói không thể làm em dao động được.

Nhưng hôm nay không phải một ngày như thế. Em không hề nghĩ anh có thể xuất hiện tại một nơi như thế này, hoàn toàn bất ngờ.

Lối em ra khỏi quán cà phê cũng chính là nơi anh bước vào. Chúng ta tình cờ chạm mặt nhau sau năm năm chia tay.

Xem chừng anh cũng kinh ngạc và bàng hoàng như em vậy, quá muộn để tránh mặt nên chúng ta đành chào nhau một cách ngại ngùng. Thời gian chỉ chưa đầy một phút nhưng sao em lại cảm thấy dài thế? Rồi cũng đành chào tạm biệt nhau, vì những ký giả theo sau anh đang chờ buổi phỏng vấn. Em quay lưng bước ra khỏi quán mà vẫn cảm nhận được ánh nhìn của anh đang dõi theo. Và giây phút ấy, em nghe thấy giọng anh vang lên, “Tôi không từ chối các cô gái đến với mình, cũng không phải kiểu người níu kéo những cô muốn ra đi. Thay vì cảm ơn người đã đến bên tôi, có lẽ nên cảm ơn người đã ra đi thì hơn. Thế nên tôi phải gọi cô thế nào nhỉ, cô phóng viên xinh đẹp của tôi?”

Rất cuộc, em vẫn bị tổn thương bởi những lời nói không thể đoán trước của anh.

Trái tim em hình như không hề mạnh mẽ hơn chút nào.

Phải mất bao lâu nữa, em mới có thể vững lòng?

Bộ nhớ đặc biệt của Oskia

Cà phê Dal. 3 giờ chiều, thứ Sáu

Tôi đến quán cà phê vì có cuộc hẹn phỏng vấn với tạp chí Diễn viên. Thường thì tôi luôn tới trễ khoảng năm phút, nhưng hôm nay tôi lại nổi hứng tới sớm lạ thường. Tôi cũng tự hỏi tại sao, đến khi vào quán tôi mới vỡ lẽ. Tôi đã gặp Seuli, tôi đã gặp Seuli. Là mơ phải không? Tôi hoàn toàn không nhớ phóng viên đã hỏi những gì, cũng chẳng nhớ tôi đã trả lời những gì. Trong đầu tôi chỉ còn Seuli và những lời em nói bên tai.

Chúng tôi lại gặp nhau rồi. Những kỷ niệm ngày xưa bắt đầu tái hiện. Lại gặp nhau, lại gặp nhau rồi, lại-gặp-nhau-lại-gặp-nhau-nữa-rồi...

Đài truyền hình.8 giờ tối, thứ Sáu

Vừa kết thúc buổi ghi hình cho Strong Heart. Tôi cứ diễn sai liên tục nên thời gian ghi hình bị kéo dài. Thật xin lỗi đạo diễn, biên kịch, các nhân viên, người dẫn chương trình và các khách mời. Tôi cũng không biết tại sao bản thân mình lại thế này. Từ sau 3 giờ chiều, tôi không còn là tôi nữa.

Nhà riêng. 11 giờ đêm, thứ Sáu

Sau cuộc gặp tình cờ ấy, tâm trí tôi biến mất không dấu vết và cũng không có dấu hiệu hồi phục. Nếu có thể uống rượu cho đầu óc mụ mị đi để chẳng nghĩ suy được gì thì có phải tốt hơn không. Nhưng lịch trình ngày mai không cho phép tôi làm vậy. Anh Dong Gyu gọi cho tôi, nói rằng đã liên lạc được với đạo diễn thực hiện video ca nhạc lần này. Nhưng không hiểu sao giọng anh có vẻ bất an. Chừng như có điều muốn nói, nhưng ngập ngừng một lúc anh lại kết thúc bằng câu, “Thôi, ngày mai gặp rồi nói chuyện sau.” Và lạnh nhạt cúp máy. Không lẽ anh ấy biết việc tôi đã gặp Seuli?

Đầu óc tôi rối bời như tơ vò, đã thế Joo Won còn đến làm phiền khiến tôi càng đau đầu chóng mặt. Nó đến chỉ để hỏi tôi đã từng gặp cô gái nào sống trong một ngôi nhà xập xệ như trên chương trình kênh National Geographic với ruồi bay nhặng xị và có mấy đứa bé tội nghiệp (nhất định là phải trong hoàn cảnh như vậy) bao giờ chưa. Thằng đàn đáng thương!! Đến đây chỉ để hỏi câu như vậy à!! Đương nhiên là chưa rồi!!!

5. Chương 5: Nhật Ký Bí Mật Của Joo Won

Một ngày mệt mỏi. Tinh thần lẫn thể xác tôi đều rã rời. Gil Ra Im quả là thứ độc dược khó giải. Cô ta đột nhiên chạy đến xâm chiếm cuộc đời tôi, làm tê liệt đồng hồ sinh học, đảo lộn cả cuộc sống thường ngày của tôi.

Chỉ có vài ngày không đến công ty mà công việc tồn đọng cần phải giải quyết chất cao như núi. Nào là chọn danh mục hàng hóa để khuyến mãi nhân dịp tết Trung thu sắp tới, chuẩn bị ý tưởng cho sự kiện tri ân khách hàng nhân kỷ niệm hai mươi lăm năm thành lập trung tâm thương mại. Sau đó lại ngồi họp suốt năm giờ liền với thường vụ Park, trưởng phòng Choi và ban quản lý của trung tâm thương mại. Những con người chán ngắt. Lúc nào cũng thừa cơ đề cập ngay đến vấn đề lương bổng, còn lý do khiến công việc đình trệ như thế này thì chẳng mấy quan tâm. Họ hiển nhiên trình bày những nội dung trong các kế hoạch được lập ra từ năm trước, năm trước nữa, thậm chí cả năm trước trước nữa, rồi nói đó là lý do bản thân tự nghĩ ra. Rốt cuộc họ đã bán lương tâm mình được mấy đồng? Đột nhiên tôi chợt hình dung biểu hiện của Gil Ra Im khi cô nhìn vào bộ mặt họ, những kẻ không thể kỳ vọng chuyện họ sẽ làm đúng bổn phận của mình trong công ty bằng việc đi làm đều đặn năm ngày trong tuần. Chỉ mới nghĩ đến cô ta, tim tôi đã bắt đầu đập loạn xạ. Cảm giác kích thích như khi uống liền một lúc sáu tách cà phê. Không, tôi nên tập trung vào công việc của mình thì hơn. Ý tưởng cho sự kiện tri ân khách hàng nhân dịp thành lập là một kỳ nghỉ lãng mạn bốn ngày ba đêm cùng thần tượng Ooka, còn danh mục hàng hóa khuyến mãi vào dịp Trung thu sẽ chọn dựa theo năm ngoái. Vậy là cuộc họp kết thúc sau nửa ngày trời vất vả.

Tổng khứ ban quản lý đi rồi, tôi lại chìm đắm vào thế giới riêng của mình. Tôi cần phải tìm một lý do để đường hoàng đi gặp Gil Ra Im. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình lại là người có những hành động trẻ con như thế. Lúc này, người mà tôi không thể nào ưa nổi lại chính là bản thân mình chứ chẳng phải ai khác. Tôi đang ngồi vật lộn với những suy nghĩ thì điện thoại reo. Thượng đế ơi! Là Gil Ra Im. Tôi thật sự tin rằng ông trời đã rủ lòng thương xót kẻ tội nghiệp này.

- Hừm... Tôi là đàn anh của Gil Ra Im đây! Ê cái tên học viên khóa Sáu kia, cậu còn không mau chạy tới đây? Hay là cậu tính chuồn hả? Cậu là cái loại dịch vụ hậu mãi gì thế? Phải gọi điện mới đến sao? Cậu mau lặn tới đây khi tôi còn nói chuyện một cách tử tế, trước khi tôi cho xương sống số năm của cậu thành số sáu. Cúp máy.

Lời lẽ tuy hơi thô lỗ nhưng nội dung thật dễ thương. Chẳng phải cô yêu cầu tôi tới gặp ngay tức khắc sao? Không do dự lấy một giây, tôi vội vàng chạy tới trường vô thật. Đây là lần thứ ba tôi gặp cô. Và tôi cũng đúc kết được ba điều về Gil Ra Im.

1. Bạn của cô là nhân viên trong phòng chờ VVIP của LOEL

Khi tôi đến nơi, Gil Ra Im đang huấn luyện cho các học viên khóa Sáu. Dù rất ghét phải vận động vì mồ hôi đổ bê bết, nhưng xem tình hình này thì tôi không còn cách nào khác ngoài tham gia luyện tập với họ.

Sau buổi tập huấn, học viên phải ra về, sẽ chỉ còn hai người ở lại với nhau, tôi và cô. Thế mà từ đầu đến cuối buổi học, cô ta chẳng thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của tôi lấy một giây, chỉ toàn chú tâm vào công việc. Mất hết kiên nhẫn, tôi tiến đến gần nắm lấy hai vai, xoay người cô ta lại đối diện với mình.

- Cô đứng yên một chút nào. Đến khi nào tôi cho phép thì mới được đi.

- Anh bị điên à?

- Tôi không điên. Được, vậy tôi chỉ hỏi cô hai câu thôi, hãy trả lời thành thật hết mức có thể. Ok? Cô có học đại học không? Seoul? Hay ở tỉnh ngoài? Hay có đi du học không?

- Câu hỏi thứ hai là gì?

- Cô có thể kể vài chuyện về gia đình hay họ hàng thân thích của mình được không? Đại loại như danh tính của ông nội và bố cô, công ty gia đình, hay viện mỹ thuật, hay trường đại học gia đình cô lập...

- Anh đóng bảo hiểm y tế rồi chứ?

- Gì cơ?

Cô ta đột nhiên nắm chặt lấy cổ họng của tôi, đẩy mạnh một phát rồi cứ thế quăng người tôi xuống sàn. Thật sự đau muốn chết đi được! Dù xấu hổ đến mức không thốt nên lời, tôi vẫn tỏ vẻ như không hề đau đớn và nhanh chóng đứng dậy. Cô ta từng bước tiến lại gần, bắt lấy cánh tay tôi bẻ ngược ra sau lưng. Lần thứ nhất có thể bỏ qua nhưng lần thứ hai thì không thể tha thứ được. Tôi xoay tay, thuận thế đẩy cô ta xuống đất rồi ngồi lên trên. Tôi kìm chặt hai cánh tay để cô nàng không thể di chuyển.

- Tránh ra!

- Tránh ra để cô lại nhào lên ném tôi hả? Tôi chỉ muốn biết danh tính của bố cô thôi, như vậy quá đáng lắm sao?

- Anh biết để làm gì! Mau tránh ra khi tôi còn nói chuyện tử tế. Còn không mau buông tay?

- Nói chuyện ư? Tôi đâu có ngốc. Làm sao tôi thắng được một phụ nữ về khoản đó chứ. Nhân tiện, tôi cũng có vài lời muốn nói từ lâu, bây giờ vừa hay đúng thời điểm nên cô hãy nghe cho rõ. Cái áo này, là đồ đắt tiền thật đấy.

- Anh quả đúng là tên ngốc.

Tôi bỗng nhận ra tôi và cô đang tranh cãi trong một tư thế khá tế nhị. Đột nhiên cánh cửa phòng tập cột kẹt mở ra. Một cô gái ôm đôi găng đấm bốc cực lớn bước vào. Bạn của Gil Ra Im. Cô ta vừa xuất hiện, Ra Im liền vận hết sức đẩy tôi ra, nhanh chóng thoát khỏi sự áp chế. Cô gái kia, từ nãy vẫn nhìn chúng tôi như thể hai sinh vật lạ, liền rời mắt sang Ra Im.

- Lúc nãy tớ có gọi mà cậu không bắt máy. Mình muốn đến đây tập luyện một chút.... Chuyện này...?

- Không phải như cậu nghĩ đâu. Nhưng sao cậu lại đến giờ này?

- Tớ sắp bị sa thải rồi.

- Gì cơ? Sao thải?

- Ừ. Không hiểu sao sáng nay tự dưng cái gương lại bị vỡ. Tớ không thể tiếp tục sống ở cái thế giới dơ bẩn đó được nữa. Dĩ nhiên VVIP phải luôn được ưu tiên, nhưng không để người ta có cơ hội thanh minh, chỉ gọi một cú điện thoại rồi lập tức sa thải, như thế mà được sao? Cậu xem, rõ ràng là tay giám đốc này đầu óc có vấn đề.

- Đấy đâu phải lỗi tại cậu. Là lỗi của tớ mới đúng!

- Cậu có lỗi gì chứ? Là tại cái tên đáng ghét kia hết. Lần này, dù có chết tớ cũng nhất quyết phải trả thù. Tớ sẽ đến trước tòa nhà thương mại, gào thật to ọi người biết, giám đốc của chúng tôi là gay.

Lặng lặng đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người bọn họ, tôi lại phát hiện thêm sự thật mới mẻ nữa. Bạn thân của Ra Im đang là nhân viên làm việc trong phòng chờ VVIP của trung tâm thương mại và hôm nay tôi vừa mới đuổi ra khỏi công ty. Mọi chuyện bắt đầu trở nên thú vị hơn.

Hai cô gái cứ thay phiên nhau mắng chửi tôi một cách hăng hái, hoàn toàn không biết rằng nhân vật chính trong câu chuyện chính là tôi, người đang đứng đây. Ra Im còn phải đóng cửa phòng tập nên đẩy tôi và bạn cô ra ngoài. Lúc này, chỉ còn tôi và cô bạn đứng với nhau, có lẽ cũng nên cho cô ấy biết tôi là ai. Vừa biết tôi chính là giám đốc khu thương mại đã sa thải mình, cô ấy xám ngoét mặt, lúng túng như gà mắc tóc.

- Cô cũng biết, nhân viên phải chịu trách nhiệm đối với việc vi phạm quy định của công ty trong vụ việc xảy ra ở phòng chờ chứ.

- Vâng, dĩ nhiên... tôi biết.

- Tốt. Trước hết, tôi muốn nói, bạn cô Iim Ah Young không hề biết tôi là ai. Tôi mong cô ấy vẫn sẽ không biết.

- Tại sao ạ?

- Cô không xem phim sao? Trong phim thường có những tình tiết như thế này, sau đó mới tạo được bất ngờ. Cô không biết à?

- À vâng... nhưng khi có nhân vật nào phát hiện ra bí mật, người đó có thể sẽ chết hoặc được phục chức.

- Phục chức thì đỡ tốn chi phí hơn.

- Đúng thế, như vậy mới hợp lý.

- Cô cũng hẹp hòi thật đấy.

- Gì cơ?

- Vừa nãy trước mặt bạn, cô đã nói tôi là gay, kẻ không có đầu óc. Lại còn...

- Tôi thành thật xin lỗi. Vừa nãy tôi nói năng mà không suy nghĩ... Cho phép tôi đính chính lại nhé? Anh là người có phẩm chất cao sang thuộc dòng dõi quý tộc, lại có vẻ đẹp quyến rũ chết người, được không ạ?

- Tên giám đốc nào lại nỡ sa thải một nhân viên có tiềm năng thế này chứ?

- Đúng thế đấy ạ.

- Nhân tiện, tôi muốn nhăm nháp chút gì đó, liệu cô có thể...

- Ôi trời! sao anh mất công lo lắng những chuyện không đâu như thế, cứ để tôi. Thế anh có việc gì cần Cam Đẳng[1], à, Ra Im giúp phải không?

[1] Cam Đẳng (Taeng Ja): biệt danh Ah Young đặt cho Ra Im dựa theo tên của Ra Im, vốn là phiên âm tiếng Hàn của chữ “lime” (quả chanh xanh) trong tiếng Anh. Trong thần thoại Hi Lạp, “lime” là loài cây có thể xóa đi mọi nỗi đau, hàn gắn sự bất hạnh và mang lại hy vọng cho thế gian; còn “taeng-ja” (cam đắng Trung Quốc, cam ba lá) có nhiều tác dụng chữa bệnh thường được sử dụng trong y học, đặc biệt là Đông y.

- Nhìn tôi giống kẻ hay nhờ vả người khác lắm à?

- Không, tôi đâu có nói thế.

Khi cuộc đối thoại dần trở nên cởi mở, cũng vừa lúc Ra Im bước đến. Ah Young lập tức thực hiện lời hứa ban nãy. Cô bảo muốn đi nhậu một chút để xả giận.

- Lâu rồi mình không đi uống, lần này đi đi. Nha?

- Rượu cái gì mà rượu!

- Cậu đúng là chả biết gì cả! Rượu không chỉ đơn giản là rượu. Là thần dược đấy!

2. Cô ấy có những thói quen ăn uống cực kỳ quái đản

Nơi Ra Im và Ah Young đưa tôi đến là quán nhậu bì lợn. Kể từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi gặp những cô gái thích ăn da lợn. Họ không biết tại sao lợn được nuôi để lấy thịt à? Dĩ nhiên là vì con lợn nhiều thịt rồi. Rốt cuộc tại sao lại lột hết thịt ra chỉ để ăn mỡ da như thế? Tôi không tài nào hiểu nổi thói quen ăn uống của hai cô gái này.

3. Hai cô gái ấy, mỗi người chi trả phân nửa tiền thuê nhà hằng tháng, 300.000 won, và sống trong một căn nhà xập xệ

Ra khỏi quán nhậu, tôi chạy xe đưa họ về tới tận nhà. Và tôi đã tận mắt thấy nơi Gil Ra Im đang sống.

Khi nhận ra nơi cô ấy và nơi tôi ở hoàn toàn khác biệt như nước với lửa, tôi thật sự ngỡ ngàng. Một cha cố từng nói: nếu bạn có kiến thức về một sự việc, bạn sẽ trở nên yên bác; nếu bạn thấu hiểu được người khác, bạn sẽ trở nên khôn khéo; còn nếu bạn hiểu rõ bản thân mình, bạn sẽ tự thức tỉnh. Vậy thì tôi sẽ nhận được gì khi quen biết Gil Ra Im? Nói thật lòng, tôi vừa muốn hiểu thêm về cô ấy, vừa không. Tâm trạng đầy mâu thuẫn này làm tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi phát điên lên mất!

Cây cam của Ra Im

Đêm nay là một đêm dài với những suy nghĩ mông lung. Ra Im kéo chăn phủ kín từ đầu tới chân, nhưng không hiểu sao cô vẫn cảm nhận được cơn gió lạnh đang chạy suốt cơ thể. Vết thương trên cánh tay đã gần lành lặn, nhưng toàn thân và đầu óc cô bây giờ lại như rơi vào trạng thái hỗn loạn. Ah Young nằm bên cạnh cứ ngáy lên từng hồi. Ra Im biết rằng cần phải ngủ đủ giấc để ngày mai còn làm việc, nhưng trần trọc mãi vẫn không tài nào nhắm mắt. Cô không rõ có phải là tại người đàn ông mặc đồ thể thao cứ thường xuyên lượn lờ trong tâm trí, hay là vì cô bị loại khỏi tổ làm phim.

Gần như thức trắng đêm, đến tờ mờ sáng Ra Im mới chớp mắt được một chút. Tiếng điện thoại reo báo cuộc gọi từ Jong Su làm cô giật mình tỉnh giấc. Buổi sáng có cảnh quay ở tòa nhà LOEL nên Jong Su bảo Ra Im chuẩn bị đến để thực hiện pha hành động với dây bảo hiểm. Nghe tới đây, cô tỉnh ngủ ngay, ngồi bật dậy nắm chặt điện thoại bằng hai tay, gật đầu liên tục và nói với giọng hoan hỉ, “Cảm ơn anh!”

- Muốn cảm ơn thì lát nữa cứ hợp tác tốt với Park Chae Rin là được. Anh đã giải thích với đạo diễn rồi. Ông ta có vẻ cũng là người biết điều. Đạo diễn muốn em trực tiếp xin lỗi nên hãy đến mau đi. Không được xin lỗi đại khái qua loa đâu đấy!

Ra Im đứng nép một góc trong khu bách hóa nhộn nhịp khách qua lại, khởi động cho nóng người để chuẩn bị diễn. Bỗng có người tiến đến trước mặt cô. Là Park Chae Rin. Cô ta mở lời với vẻ mặt hơi xấu hổ, hoàn toàn khác ngày thường.

- Đạo diễn đã giải thích với tôi, nếu không nhờ cô Gil Ra Im thì tôi đã gặp nguy hiểm. Cảm ơn cô.

- Vâng...

- Trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến, nhưng cô thật sự ngẫu lắm. Ngoại hình cũng rất chất...

- Vậy à...

- À, tôi muốn hỏi việc này, cô cứ thẳng thắn trả lời nhé. Làm sao cô quen được Kim Joo Won?

- Kim Joo Won... Là ai?

- Cô chưa gặp người này bao giờ?

- Tôi không nghĩ là tôi biết cái tên này.

Chae Rin bật cười thành tiếng trước câu trả lời của Ra Im.

- Cô không biết thì thôi vậy. Hôm nay nhờ cô giúp đỡ nhé. Trong kịch bản có cảnh quay rơi trực tiếp từ trên kia xuống nhĩ? Cô biết đạo diễn của chúng ta vốn rất ghét những thứ dây nhợ mà. Vất vả cho cô rồi, cố lên nhé.

Chae Rin ám chỉ lan can tầng ba của khu bách hóa. Ra Im nhìn theo, cô ta ngoắt móng đi về phía phim trường. Hóa ra là thế. Con người đúng là không dễ gì thay đổi.

- Gil Ra Im. Chuẩn bị xong rồi chứ?

Đạo diễn lớn tiếng gọi Ra Im. Cô đứng từ trên lan can tầng ba nhìn xuống phía dưới. Cao hơn nhiều so với tưởng tượng của cô. Không phải là không làm được, nhưng nếu nhảy xuống mà không có dây bảo hiểm hỗ trợ thì hơi nguy hiểm. Từ phía dưới, ông đạo diễn dài giọng ra lệnh.

- Không có dây bảo hiểm hỗ trợ nên cô cẩn thận đấy. Ready... Action!

Đạo diễn vừa dứt lời, Ra Im liền nhảy phốc qua thanh chắn, rơi xuống như một chú chim gãy cánh. Cú va chạm mạnh hơn cô nghĩ. Không để cô có thời gian chống người đứng dậy, giọng nói đầy bất mãn của đạo diễn đã vọng đến.

- NG[2]! Sao cô lại tiếp đất với tư thế không dứt khoát thế? Phải thể hiện được sự huyền bí, đồng thời cho người ta thấy cơn phần nộ đang bùng cháy bên trong, cô hiểu chưa? Làm lại.

[2] NG: “No good”, cảnh quay hỏng.

Ra Im gật đầu, cố gắng đứng dậy. Vết thương đã lành giờ lại nhói lên từng cơn. Ôm lấy cánh tay, cô bước một cách khó nhọc lên từng bậc cầu thang đến tầng ba. Cô chuẩn bị, đợi hiệu lệnh của đạo diễn để nhảy xuống. Tiếp đất. Lại NG.

- NG! Cô định diễn cả ngày hả? Không được thể hiện sự đau đớn trên cánh tay. Phải mạnh mẽ! Mạnh mẽ đến giây phút cuối cùng ấy.

- Tôi xin lỗi.

- Ba mươi phút nữa chúng ta phải thu dọn rời khỏi đây rồi, sao cô cứ tiêu tốn thời gian bằng cách làm việc kém hiệu quả thế? Cô biết khó khăn chúng tôi mới liên hệ được chỗ này không? Lẽ ra có trả một trăm triệu cũng không thuê được khu này đâu.

- Tôi xin lỗi. Tôi sẽ làm lại lần nữa.

Mồ hôi lạnh chảy dọc cơ thể khi cô quay người định trở lại tầng ba. Đúng lúc đó, phó đạo diễn Jo hối hả chạy đến thông báo với giọng mừng rỡ.

- Đạo diễn, tôi nghe nói chúng ta không bị giới hạn thời gian nữa, cứ quay bao lâu tùy thích.

- Thật chứ? Bọn họ không uống nhầm thuốc đấy chứ?

- Là chỉ thị đặc biệt của giám đốc, ông ấy bảo sẽ trực tiếp xuống xem. À, đến kia rồi.

Ra Im thở phào nhẹ nhõm khi nghe cuộc đối thoại. Cô nhìn theo ánh mắt của các nhân viên đoàn làm phim đang cùng quay đầu lại. Một người đàn ông trẻ tuổi đi giày lộn cộp tiến về phía cô. Lẽ nào... Ra Im đứng im như trời trồng, gương mặt cô dần hóa đá khi người đàn ông bước lại gần hơn. Giám đốc trung tâm không ai khác, chính là anh ta.

Bóng đêm dày đặc bao phủ khắp bầu trời như đôi mắt sâu thẳm của anh.

Em ngược mắt lên, nhìn bóng tối len lỏi bên khung cửa sổ trong khi ngồi viết bức thư này.

Lá thư không thể đến tay người nhận.

Khi đã trưởng thành, ngay cả khoảng thời gian phải tự mình vượt qua nỗi đau, em cũng không thể nhớ nổi.

Anh chính là cuội nguồn của cơn quặn thắt trong tim em.

Những tháng ngày qua, em đã dành hết tâm trí mình, chỉ để tìm cách thoát khỏi đau đớn.

Qua biết bao nhiêu phép thử sai, cuối cùng, em cũng nhận ra rằng, thay vì cố gắng hết sức để trốn tránh nỗi đau, em nên đối diện với điều làm em đau khổ nhường này.

Như một cô gái cặm cùi ngồi dệt áo khoác lông vào giữa mùa hè, khi lòng em đau thắt vì nhớ đến anh, em lại càng dành nhiều thời gian hơn để nghĩ về anh.

Và ngay giờ phút này, em cũng đang nghĩ về anh.

Bộ nhớ đặc biệt của Oskia

Studio chụp ảnh. 2 giờ chiều, thứ Hai

Tôi đang chụp ảnh cho tạp chí cùng với người mẫu hạng A. Thật ra tôi không có ý khoe khoang, nhưng thân hình này dù có trải qua bao nhiêu năm tháng, nó vẫn cứ hoàn hảo. Có đứng chung với người mẫu cũng

không làm cho hình bóng tôi bị lu mờ. Đáng yêu, quyến rũ, đầy mê hoặc, không thể chê vào đâu được. Tôi hướng về phía máy ảnh, tạo nhiều tư thế đẹp mắt với tâm trạng vô cùng thoải mái, cho đến khi nghe được tin tức đầy bất ngờ kia.

Tay đang thoăn thoắt chụp ảnh, nhiếp ảnh gia Kim đột nhiên thốt ra một câu không liên quan.

- À, hôm qua tôi đã gặp đạo diễn Yoon.

- Đạo diễn Yoon?

- Yoon Seul. Cô ấy hiện là đạo diễn phim quảng cáo.

Phòng thu âm. 5 giờ chiều, thứ Hai

Đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, loạn đến nỗi tôi không thể nắm bắt được bất cứ cảm xúc gì, cũng không hiểu là tôi đang hát hay bài hát đang điều khiển tôi. Có lẽ buổi thu âm này phải hoãn lại thôi. Đang nghĩ như thế thì Jong Heon cầm một tấm poster kỳ lạ dán trên tường tòa nhà LOEL đến.

Chuyến du lịch lãng mạn bốn ngày ba đêm cùng chàng trai quyến rũ Oska

Ha, cái tên Kim Joo Won vong ân bội nghĩa này!! Chuyên làm chuyện đổ thêm dầu vào lửa!!

Nhà riêng. 9 giờ tối, thứ Hai

Vừa thấy tấm poster, anh Dong Gyu đã la toáng, nói năng loạn xạ hết cả. Nào là nên kết hợp chuyến du lịch lãng mạn cùng với quay MV luôn thể, chuyến đi sẽ kéo dài thành một tuần, rồi thì lớn giọng tức tối vì đạo diễn vừa đi Thái Lan về đã nói gì đó.

Ôi trời, đúng là ông già lắm điều! Nói nhẹ nhàng tôi cũng hiểu được cơ mà?

Nhà riêng. 10 giờ sáng, thứ Ba

Tối qua làm ầm lên một trận còn chưa đủ, sáng nay anh Dong Gyu lại đến mắng tiếp. Lần này anh ấy cầm theo quyển tạp chí có bài phỏng vấn trước và nổi trận lôi đình.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu chứ? Tôi là ông bọt trong vùng đấy. Là ông bọt! Nghe nói dạo gần đây những ngôi sao nổi tiếng đều tự tay bồi dưỡng đàn em, thế là người ta hỏi Oska không đào tạo đứa nào sao. Tôi lạnh lùng đáp có, vậy thì vấn đề là gì chứ! Nhân tiện, tôi cũng muốn chỉ dẫn một người xem sao. Chẳng lẽ thực lực của tôi không đủ, hay là không có tư chất đào tạo? Thực lực của tôi đã được công nhận rồi, còn là một thằng rất khá cơ mà! Trong cơn lốc cạnh tranh năng lực, tôi hết cần quét Trung Quốc lại đến ghi dấu ấn ở Thái Lan, Đài Loan, rồi còn giành giật thị trường Nhật Bản, toàn là những nơi khó xơi ấy chứ. Được khen ngợi tán thưởng là thế mà anh ta vẫn không hài lòng, sao lại bạc đãi tôi như thế hả Choi Dong Gyu!!

6. Chương 6

Nhật ký bí mật của Joo Won

Tôi nhìn xấp giấy bạc bốn mươi nghìn won bên cạnh. Chưa bao giờ thấy tiền mà lòng tôi nặng trĩu như thế này. Sách vở luôn nói kiếm tiền không hề dễ, báo chí cũng hay đưa tin về sự khó khăn của người khác khi phải kiếm miếng ăn, nhưng đối với tôi, tiếp cận Gil Ra Im còn khó hơn gấp bội.

Dấu hỏi thứ nhất

Đứng từ xa theo dõi Gil Ra Im diễn xuất, nhìn cảnh cô phải nhảy thẳng từ lan can tầng ba xuống mà không có thiết bị an toàn nào, tôi lo lắng đến mức hai chân run rẩy. Cô trông thật tội, khó khăn lắm tôi mới kiềm chế được ý muốn chạy ngay đến nắm tay và kéo cô ta khỏi chỗ này. Nhìn cách thằng cha đạo diễn đối xử không ra gì với cô và cứ liên tục tuôn ra một tràng “NG”, tôi chỉ muốn lấy keo bịt kín cái mồm hần lại. Tôi quyết định ra mặt khi thấy cảnh tượng xốn mắt này tiếp diễn từ đầu buổi sáng cho đến tận trưa.

Cách cư xử của tay đạo diễn đó khi đứng trước mặt tôi hoàn toàn khác những gì hần làm với Gil Ra Im. Hần chỉ biết xoa tay khúm núm, giọng điệu nịnh bợ. Tôi muốn nắm lấy cái mũi tẹt của hần mà trút giận thay cho cô.

- Giám đốc đích thân ghé qua thể này, thật vinh hạnh cho tôi quá.
- Tôi đứng ở góc kia nhìn từ nãy giờ, giận đến mức không thể làm ngơ được nữa.
- Phim trường chính là thể đấy ạ. Thật không biết phải cảm ơn ý tốt của giám đốc thể nào khi cho phép chúng tôi thoải mái sử dụng chỗ này.
- Nếu không biết thì để tôi nói cho ông biết. Làm ơn đừng to tiếng với cô Gil Ra Im nữa. Cả hành động đẩy cô ấy đi như thế, với tôi thật khó chấp nhận. Trong mắt tôi, cô ấy chính là Kim Tae Hee, Jeon Do Yeon. Vì tôi là fan hâm mộ trung thành của Gil Ra Im.

Tôi nghĩ mình đã làm khá tốt đấy chứ, nhưng khi nhìn biểu hiện của Gil Ra Im tôi mới nhận ra có vẻ như ý tốt của tôi lại khiến cô không hài lòng. Chẳng thành vấn đề, thể nào tôi cũng sẽ lại lật ngược tình thế.

Dấu hỏi thứ hai

Tôi chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ cho đoàn làm phim. Đáp lời cảm ơn của mọi người xong, tôi liền nắm lấy tay Gil Ra Im kéo ra khỏi chỗ. Tôi đã lên kế hoạch dùng bữa riêng với cô. Cô nàng cũng ngoan ngoãn đến đáng khen khi để tôi lôi đi như thế. Thật ra đến tận lúc đó, tôi vẫn không tài nào đoán được suy nghĩ của cô gái này, có lẽ vì tôi đã quá đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình chẳng?

Chúng tôi ngồi đối diện nhau tại chiếc bàn ăn đã được chuẩn bị sẵn trong văn phòng tôi. Trên bàn không chỉ trang trí đầy những bó hoa đắt tiền do nhân viên mua về từ cửa hàng hoa mà tôi chỉ định, đến cả nến lẫn đế nến bằng bạc và rượu vang cũng được chuẩn bị chu đáo. Nhưng cô chẳng thèm phản ứng gì khi thấy bữa ăn sang trọng đó. Tôi vốn không mong cô sẽ cảm động, nhưng vẫn nghĩ có lẽ cô sẽ thích. Song tôi đã lầm.

- Tôi không biết cô thích món gì nên tôi đã hỏi cô bạn làm ở phòng chờ VVIP. Cô ấy nói cô coi trọng lượng hơn chất, cứ nhiều là được. Cô ngồi đi.

Vừa nói tôi vừa đặt tay lên lưng ghế với ý định kéo giúp cô, nhưng chỉ vừa kéo nhẹ thì cô bỗng giữ ghế lại và quay sang nhìn tôi với vẻ hoài nghi không thân thiện.

- Tôi muốn giúp cô kéo ghế để ngồi thoải mái hơn thôi mà.
- Không cần đâu. Anh đi mà kéo ghế ấy cô gái khác.
- Đến tuổi này rồi mà chưa từng có ai kéo ghế cho cô sao?

Tôi chỉ muốn nói đùa để thay đổi bầu không khí căng thẳng thôi, vậy mà cô liền cầm lấy chiếc muống, rướn người và ụp lên làm tắt từng cây nến trên đế bạc. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu vì có vẻ như thành ý của mình bị xem thường. Đứng dậy thấp điem và đốt nến lại lần nữa, tôi nói:

- Khi dùng bữa thì nến là thứ cơ bản đấy.
- Đối với tôi thì cơ bản là ba chai bia và trái cây để nhắm kìa. Sao anh không nói gì với tôi?
- Nói gì?
- Nói gì ư?

- A, việc tôi là giám đốc ở đây à? Lúc trước không phải tôi đã nói rồi sao. Không được quát tháo to tiếng với tôi đâu. Cô thật sự ngạc nhiên lắm đúng không? Cứ tưởng tôi là tên vô công rồi nghề bá vơ nào đó, nhưng thật ra tôi còn tuyệt hơn cô tưởng nhiều chứ gì? Đột nhiên nhìn tôi bằng con mắt khác rồi nhỉ? Mặt mũi trông phong độ đẹp trai hẳn. đáng người thì cao ráo hơn. À, bộ đồ thể thao đó quả đúng là hàng đắt tiền. Cảm thấy rất có lỗi... đúng không?

Tôi nói một tràng, trong đầu nghĩ Ra Im sẽ cãi lại như thường ngày. Nhưng cô chỉ bình tĩnh gạt đầu và thừa nhận những gì tôi nói. So với việc cô đánh tôi hay nổi giận, thì hành động này càng khiến tôi lo sợ hơn.

- Gì thế kia? Cô chấp nhận dễ dàng đến thế, thân là đàn ông như tôi cũng cảm thấy khá bối rối đấy.

- Anh từng nói tôi nổi giận trông rất đẹp, nên kể từ bây giờ tôi sẽ không phát cáu lên. Vì thế, anh đừng làm những chuyện vô bổ như vậy nữa. Sau này cũng đừng đến trường võ thuật, đó không phải nơi để người như anh đến rong chơi tiêu khiển đâu.

Nói rồi cô đứng dậy, bước thẳng ra khỏi văn phòng. Rốt cuộc thì tôi đã làm gì sai? Tôi thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Gil Ra Im. Cô bực vì tôi đã nói dối cô ư? Hay vì tôi không phải thành thất nghiệp mà là giám đốc của trung tâm thương mại?

Dấu hỏi thứ ba

Tôi lập tức đuổi theo Gil Ra Im. Cô nàng quay về phòng ăn với đoàn làm phim rồi ngồi vào chỗ trống của những người đã dùng bữa xong. Hành động đó khiến cơn bực tức của tôi lại trở dậy.

- Cô đang làm gì thế? Tôi không thể hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa, cô giải thích một câu đi.

- Tôi thấy ăn cơm ở bàn này cùng mọi người vẫn thoải mái hơn.

- Thế thì bàn ăn vừa này có gì không tiện? Nến? Rượu? Hay do tôi kéo ghế giúp cô?

- Cả ba.

Vừa trả lời, Ra Im vừa rút trong túi ra bốn tờ 10.000 won để lên bàn và nhìn tôi nói:

- Đó là tất cả những gì tôi có, 20.000 tiền viện phí, 20.000 tiền cơm. Dù biết thức ăn ở đây rất đắt nhưng tôi chưa hề đụng đũa nên cứ tính thế thôi nhé. Giờ không còn lý do gì để dây dưa kì kèo nữa chứ?

- Cô hơi quá đáng rồi đấy. Tôi chỉ hi vọng cô đừng lúc nào cũng treo câu “xin lỗi” như ăn mày suốt như thế.

- Xin lỗi thì sao? Tôi có thể nói xin lỗi đến cả trăm lần. Có cơ hội để xin lỗi, tôi cảm thấy rất biết ơn, và có thể nói như thế cả ngày. Đó là kế sinh nhai của tôi đấy. Nhưng bây giờ, nhờ phúc của anh mà tôi còn phải nghe câu “Gil Ra Im có chỗ chống lưng tốt thật!” nữa. Những câu xin lỗi đã phải nói cả trăm lần, dù có nói thêm cũng vẫn đề gì đâu? Anh tưởng thế giới này là truyện cổ tích à? Anh cho rằng tất cả các bàn ăn trên thế giới này đều cắm đầy hoa, đầy nến với rượu vang chắc? Tôi không cần lòng thương hại của giám đốc trung mua sắm, kẻ tự mình là tài giỏi như anh, trong mắt tôi anh không là đĩnh gì gì cả. Tôi cảnh báo anh lần cuối, đừng có lượn lờ trước mắt tôi nữa!

Cây cam của Ra Im

Sau khi kết thúc công việc, Ra Im bước ra khỏi trung tâm thương mại với tâm trạng thẫn thờ, không biết nên đi đâu. Có lẽ bây giờ trường võ thuật đang loạn lên vì màn xuất hiện của Kim Joo Won vừa rồi. Buổi quay hôm nay mệt mỏi gấp nhiều lần ngày thường, cơm nuốt không trôi, cả trong lòng cũng thấy nhức nhối, chẳng có tâm trạng để làm bất cứ điều gì. Dù vậy, cô vẫn phải báo cáo với Jong Su về công việc ngày hôm nay.

Ra Im bước qua cánh cửa chính của trường võ thuật, đến ngay trước cửa phòng tập thì dừng lại, cố gắng gỡ bỏ bộ mặt nặng nề, thay bằng gương mặt tươi tỉnh với nụ cười nhẹ rồi bước vào phòng. Tất cả học viên và những người huấn luyện đều dồn mắt về phía cô. Có đàn anh chỉ vào đồng hồ và nhìn Ra Im với ánh mắt “Trễ quá rồi đấy”. Đàn em có đứa nói “Em cảm ơn về bữa ăn ạ,” còn một đàn anh khác thì “Gil Ra Im có chỗ dựa tuyệt thật!” Ra Im cố hết sức giữ cho gương mặt trông bình thường, vờ như không nghe những lời ấy, vừa luôn miệng nói “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi,” vừa đi thật nhanh về phía văn phòng Jong Su.

Ra Im bước vào phòng thì thấy Jong Su và Jeong Hwan đang ngồi đối diện nhau qua bàn làm việc, cùng xem xét kịch bản. Jeong Hwan đón chào cô với một thái độ hồ hởi vui mừng.

- Em về rồi ạ.

- Ủ! Mà này, rốt cuộc là thế nào vậy? Em thật sự không biết Kim Joo Won là giám đốc ở đó à?

Ra Im vừa nhả mặt trước sự vô ý của Jeong Hwan vừa đưa mắt thăm dò về mặt Jong Su. Jong Su chẳng nói chẳng rằng chỉ đưa tay lật vài trang kịch bản, nhưng có vẻ anh cũng đã biết chuyện xảy ra ở trung tâm thương mại rồi. Càng lúc càng khó xử, Ra Im chỉ đứng im, không biết nên làm gì tiếp theo. Đã thế, Jeong Hwan vẫn tiếp tục nói như một tên ngốc.

- Gil Ra Im cứ như trúng số vậy. Cuộc đời đúng là chỉ cần một lần lên mây. Ra Im bây giờ chắc không làm diễn viên đóng thế nữa đúng không?

Cô thực sự muốn tát một phát vào cái miệng vô ý vô tứ của Jeong Hwan.

- Không làm là không làm thế nào ạ? Em và hắn không có liên quan gì đến nhau cả.

Nói xong Ra Im quay lưng lại, bồng quai đeo túi của cô dứt ra bật xuống đất.

- Kìa, đến cả cái túi cũng phản đối đấy! – Jeong Hwan nói thêm – Em đeo cái túi này từ hồi mới đến đúng không? Em nên mua cái mới đi, đâu có tốn bao nhiêu tiền. Đến trung tâm thương mại của tên giỏi kiếm tiền ấy lấy một cái cũng được mà, đúng không?

- Tiền bối à, thật là... Em về trước đây ạ.

Ra Im nhặt lấy chiếc túi và rời khỏi văn phòng Jong Su.

Những ngôi sao như được gắn vôi vàng lên bầu trời đêm tối tăm. Ra Im vừa ngắm những đốm sáng lấp lánh vừa nghĩ đến người đàn ông mặc đồ thể thao, toàn thân như dính đầy sao nhấp nháy đó - Kim Joo Won - giám đốc Trung tâm Thương mại LOEL. Thật khó tin.

Ra Im ngồi xuống chiếc ghế dài ở trạm xe buýt, nơi được soi sáng bằng ngọn đèn đường. Khu phố vắng bóng người thật yên lặng, cả con đường cũng vậy. Cô nhìn về hướng xe buýt chạy, không để ý đến tấm hình quảng cáo dán trên nhà chờ. Rồi bất giác, cô quay lại nhìn tấm ảnh. Là Jeon Do Yeon. Bỗng nhiên cô nhớ lại lời Kim Joo Won, “Cô ấy đối với tôi chính là Kim Tae Hee, Jeon Do Yeon.” Nghĩ đến đó, cô mỉm cười một cách vô thức. Thật là một tên kỳ quặc. Ra Im tưởng cứ xem như không có gì xảy ra là được, nhưng không hiểu sao lòng cô bỗng dưng nhói lên.

Sáng hôm sau, Ra Im đến trường võ thuật như thường lệ. Các học viên khóa Sáu đến trước, đang khởi động trong phòng tập. Hôm nay không có lịch quay phim nên cô muốn chỉ đạo tập luyện cơ bản cho các học viên mới. Khi thấy Ra Im, ai cũng cúi đầu chào buổi sáng một cách lễ phép. Cô chào đáp lại và đi lên phòng cất đồ ở lầu hai. Lên hết cầu thang, cô vừa bước vào hành lang thì ai đó thành linh thò đầu ra.

- Ối, giật cả mình.

- Cô giả vờ đáng yêu làm gì. Cứ làm như là vừa thấy ma.

Là Joo Won. Nhìn vào mắt anh ta, Ra Im cảm thấy tim mình đập nhanh hơn trước. Đúng là hết cả hồn. Cô cố tỏ ra lạnh nhạt, lờ đi sự thay đổi của mình bằng cách vặn hỏi Joo Won với giọng cộc cằn:

- Anh nghĩ tôi chỉ nói đùa cho vui sao? Tôi đã đề nghị anh đừng có lảng vảng trước mặt tôi nữa mà.

- Sao cô cứ làm quá lên thế? Tôi có đến để gặp cô đâu. Tôi đến để đòi tiền. Cô chưa từng nghe câu người càng giàu càng keo kiệt à?

Joo Won vẩy vẩy hóa đơn điều trị của bệnh viện trước mặt Ra Im.

- Viện phí là 45.000 won. Cô không ăn cơm nên tôi không tính. Tôi là người rất sòng phẳng, cái gì ra cái đó. Thế nên, cô trả thêm 5.000 won cho tôi đi.

Ra Im kinh ngạc đến mức gần như không nói nên lời. Thật là, không biết làm thế nào để vừa lòng anh ta nữa, cô suýt bật cười thành tiếng. Cô mím môi lại để nhịn cười rồi ngược lên nhìn anh ta. Ngay giây phút bắt gặp biểu hiện cứng rắn trên khuôn mặt đó, Ra Im đột nhiên thấy sồn lòng. Cô rút chiếc ví trong túi ra, nhưng toàn bộ tiền mặt trong đó chỉ có 3.000 won. Hơi ngại ngùng, Ra Im lấy ba tờ tiền đưa về phía Joo Won.

- Còn 2.000 won, lát nữa tôi sẽ rút tiền và trả anh sau.

- Lát nữa là lúc nào?

- Lúc về nhà.

- Tôi không rảnh rồi vậy đâu. Cô trả cho tôi ngay đi, bây giờ! Có phải tôi đòi cô hai triệu won hay hai mươi triệu won đâu cơ chứ. Có 2.000 won thôi, trả tôi mau đi.

- Vậy anh có giỏi thì cứ vét sạch ví tôi đi.

Ra Im ném chiếc ví vào trong tủ, sập cửa rầm một cái rồi bỏ đi.

- Tiếp theo là động tác gập duỗi thân trên. Hai người một đội, xếp hàng.

Ngay khi Ra Im dứt lời, các học viên tản ra chọn cặp và chỗ tập. Một người nắm lấy chân đối phương, còn người kia thì nằm xuống và đợi tín hiệu còi của cô. Ngay lúc đó Joo Won bước thành thịch vào phòng tập và ngồi phịch xuống cuối tấm thảm. Ra Im nhúm mày, nói vọng về phía anh ta:

- Anh làm gì vậy?

- Còn gì nữa? Cô không biết luyện tập cơ bản là gì sao?

Không buồn cãi lại, Ra Im chỉ lắc đầu và bắt đầu thối còi ra hiệu.

- Sao mọi người có thể dừng dừng vậy? Tôi vẫn chưa có cặp đấy. Sao lại phân biệt đối xử với người ta thế? Tôi cũng cần có người giữ giúp à. Phải đối xử công bằng với tôi chứ. Nếu cô không muốn thấy tôi thì mau trả tôi 2.000 won đi!

Đúng là một kẻ không biết điều, Ra Im nghĩ bụng. Cứ như trẻ con, anh ta duỗi thẳng chân đòi tập cho bằng được. Ra Im có thể cảm thấy các học viên đang lên đưa mắt nhìn về phía hai người. Cô muốn từ chối, nhưng rồi đành phải quỳ xuống trước Joo Won và giữ lấy chân anh ta.

Chân anh ta rất dài, và thẳng. Ra Im bỗng cảm thấy ngọt ngào, không biết nên đặt ánh mắt ở đâu. Cô giả vờ như mọi chuyện vẫn ổn và cúi xuống nhìn chằm chằm vào chân Joo Won, nhưng lòng bàn tay cứ liên tục vã mồ hôi. Joo Won nâng người lên xuống qua loa, không ra gập duỗi chút nào, lại còn giả vờ như mình chăm chỉ lắm. Ra Im không muốn cảm xúc của mình bị nhìn thấu, cô cố ý lớn tiếng:

- Anh không nghiêm được một chút nào à?

- Nếu tôi làm nghiêm túc, cô sẽ hối hận đó.

Joo Won nhìn Ra Im bằng ánh mắt tinh nghịch rồi bật thẳng lưng dậy. Sống mũi cao và đôi môi đỏ của anh ta như lao vào chạm chóp mũi cô rồi lại từ từ lùi ra xa. Ra Im cảm thấy tai mình ong ong, trống ngực đập thành thịch. Trái tim cô càng đập nhanh hơn, cứ như muốn truyền nhịp đập đến người đàn ông trước mặt. Ra Im như bị lạc vào một mê cung không tìm thấy lối ra. Cứ thế, gương mặt của hai người lúc thì như muốn chạm vào nhau, lúc thì như bị kéo ra xa. Mỗi lần anh ta bật dậy, đôi chân dài lại chạm vào ngực cô, làm tâm trí cô càng rối bời. Ngay lúc đó, anh ngừng lại, hơi thở chạm vào môi và mũi cô.

- Gil Ra Im, cô xinh đẹp như vậy từ năm mấy tuổi? Từ năm ngoái à?

Câu nói trêu chọc của Joo Won khiến Ra Im sực tỉnh, cô đứng bật dậy.

Ra Im vội bước đến chỗ máy lọc nước, nuốt nhanh từng ngụm nước lạnh. Mặt cô nóng hết cả lên, cô nhúng tay vào nước và vẩy lên mặt, nhưng thân nhiệt cũng không giảm được bao nhiêu. Khi ấy, giọng Joo Won vang lên sau lưng cô.

- Bây giờ tôi đang tức điên lên đây này!

- Thế trông tôi hạnh phúc lắm à? Máu nóng bốc lên đỉnh đầu tôi làm bung cả nắp rồi đấy!

- Lại nữa, lại nữa, cô tưởng mình là xe mui trần sao? Hay là cái nồi cơm điện? Sao lúc nào cũng cộc cằn vậy?

- Nói thế là đã ngọt ngào dễ nghe lắm rồi. Tôi còn có thể thốt ra những lời khó nghe hơn với những tên giám đốc giỏi giang gì đó như anh. Anh không muốn nghe đúng không? Vậy cứ lượn lờ trước mắt tôi làm gì? Sao cứ luôn xuất hiện ở đây? Lý do anh làm vậy là gì? Lẽ nào anh thích tôi rồi à?

Một lần nữa, cô tưởng anh ta hiểu đây là một câu nói đùa nhưng Joo Won chỉ im lặng nhìn cô bằng gương mặt không cảm xúc. Không chịu nổi nữa, Ra Im nhìn thẳng vào mắt anh ta và nói to:

- Tôi hỏi có phải anh thích tôi không?

- Cô thấy tôi giống thằng điên lắm sao? Hay trông tôi không khác gì một tên ngốc? Cô đã bao giờ thấy quý ông như tôi yêu những người như cô chưa? Nghe chẳng thực tế chút nào. Có vẻ cô đang hiểu lầm tai hại, nên tôi sẽ giải thích ngay và luôn. Những cô gái có học lực, gia thế, ngoại hình đẹp muốn kết hôn với tôi cứ gọi là đông như kiến, còn hình gửi đến đề nghị xem mắt thì có thể chất cao như núi đồi. Giờ thì sao, gia thế, học lực, năng lực, tuổi tác, chẳng có gì xuất sắc. Nếu muốn đính kèm thêm tư liệu nào nữa thì giờ tay lên nhé.

- Vậy tại sao anh lại đi theo tôi?

- Cái đó sao lại hỏi tôi?

- Thế tôi đi hỏi ai bây giờ?

- Hỏi cô chứ ai. Cô cứ hiện ra thì tôi biết làm thế nào? Cho dù không gặp mặt cũng vẫn cảm thấy cô ở bên cạnh thì bảo tôi phải làm sao? Kim Soo Han Moo Geo Bukgi Wa Doo Roo, là vậy đấy. Đêm nào tôi cũng căng thẳng, cứ niệm đi niệm lại câu thần chú đến nổ đầu. Rốt cuộc cô đã làm trò gì với tôi vậy? Tại sao lại là tôi?

- Gì cơ?

- Gọi điện thì cô tự ý dập máy, đến tìm thì cô nổi giận, mời ăn trưa thì cô lại càng cáu hơn, thậm chí còn đánh tôi nữa. Cô đúng là kỳ quặc, thật sự là một cô gái kỳ quặc. Nhưng đó mới chính là vấn đề, vấn đề đấy. Sự kỳ lạ của cô cứ làm tôi thần thờ ngây ngất... rất thần kỳ. Tôi bây giờ đúng là... giống một thằng điên. Vậy nên, sau ngày tôi sẽ không đến đây nữa. Tôi về đây. Tiền cô nợ tôi, 2.000 won ấy cô hãy tự mang đến trả đi nhé, tôi sẽ nhắn tin địa chỉ cho cô. Chào.

Ra Im như người mất hồn, đứng như trời trồng nhìn theo bóng dáng Joo Won bước đi. Hơn cả lời tỏ tình rằng anh thích cô, hơn cả những câu nói kỳ diệu làm tâm hồn lắng đọng, lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra ngoài.

Nội tâm của Yoon Seul

Em vừa nhớ lại những chuyện xảy ra vào đêm hôm ấy.

Một đêm tháng Tư, thời điểm hoa xuân đang nở rộ.

Hôm ấy anh, em và Lee Jun Hyuk cùng nhau đi đánh golf. Hồi đó, chúng ta đi đâu cũng có nhau và vô cùng hạnh phúc. Bây giờ em muốn chỉ có riêng hai ta, nhưng không thể vì anh là người của công chúng. Cả hai đành chọn cách cuối cùng, mời diễn viên Lee Jun Hyuk đồng nghiệp của anh cùng đi.

Có một điều đến tận bây giờ em mới nói ra. Lúc ấy, em thật sự ghét khi thấy anh thân thiết với Jun Hyuk. Dường như hẳn ta nghĩ tất cả con gái trên đời này đều có thể dễ dàng chinh phục. Ngay cả bạn gái của bạn mình, là em, hẳn cũng nghĩ thế. Em thừa biết hẳn ta là một gã đàn ông tâm tư xấu xa, ăn mặc luộm thuộm, kết thân với người khác toàn bằng những lời hoa mỹ dối trá và chỉ có cái vỏ bề ngoài, còn bên trong thì rỗng tuếch. Không chỉ vậy, hẳn còn rất ganh tị với anh, vì anh nổi tiếng hơn. Chỉ có mình anh là không biết, trong khi tất cả mọi người xung quanh anh đều biết điều đó, kể cả em. Em rất ghét hẳn, nhưng làm sao thể hiện ra được, trong khi đó là người bạn mà anh quý mến. Vì em nghĩ những gì anh yêu thích, em cũng sẽ thích, những gì anh ghét, em cũng sẽ ghét, đó chính là cách yêu của em.

Lúc ở sân golf, anh và Jun Hyuk đã cá cược với nhau. Jun Hyuk đánh được bóng vào lỗ golf, còn anh thì đánh bóng theo các hướng kỳ lạ, một cách tùy hứng. Những lúc như thế, anh lại bịu môi như trẻ con và nháy mắt với em.

May thật đấy. Em cứ tưởng những ký ức này giờ đây đã khô héo vỡ vụn cả rồi, nhưng đâu đó trong em vẫn còn nhớ rất rõ từng giây phút đầy tình cảm của chúng ta.

Sau khi rời khỏi sân golf, chúng ta đến quầy bar ở khu nghỉ dưỡng. Trong lúc anh và Jun Hyuk vừa uống rượu vừa nói chuyện, em vào nhà vệ sinh và ngắm hình ảnh phản chiếu xinh đẹp của chính mình trong gương. Gương mặt cô gái ấy tràn đầy sức sống, ánh mắt sáng long lanh. Thì ra đây chính là hình ảnh của một cô gái đang yêu.

Khi em quay lại, anh và Jun Hyuk đã say ngà ngà và càng lúc càng lún sâu vào câu chuyện. Em muốn làm các anh giật mình nên trốn sau cây cột lớn, nhờ thế mà đã nghe hết tất cả những lời thật lòng của anh.

- Seuli đúng là một cô gái ăn chơi có hạng. Trong đám nam nghệ sĩ không ai là không biết cô ấy. Bây giờ những tin đồn xoay quanh hai người đang bị đồn thổi khắp nơi, như chuyện cô ấy đã câu được Choi Woo Young ngày ngò như thế nào. Hai người không thật sự hẹn hò với nhau đúng không?

- Này, sao lại làm tôi mất hứng vậy! Tôi có mà điên à? Đời nào người như tôi lại quen với một đứa con gái như thế? Seuli chỉ là trò đùa tình ái trong phút yếu lòng của tôi thôi. Đủ chưa? Uống tiếp đi.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Văn phòng. 2 giờ trưa, thứ Tư

Tôi đang tập nhảy cùng các vũ công tại phòng tập. A, đúng là đã đến tuổi rồi. Tinh thần vẫn như trai tráng hai mươi chứ thân thể thì... ôi, tự mình nói ra thật khó chịu. Vì quá mệt nên chúng tôi dừng lại nghỉ, vừa đúng lúc Jong Heon mang đồ ăn nhẹ tới. Tôi vừa ăn vừa hỏi Jong Heon về việc ở quán bar Cheongdamdong. Tôi đã bảo phải đưa cậu ca sĩ ở đó về bằng được. Mọi sự cũng vì bài báo “Oska sẽ bồi dưỡng đàn em” mà ra, nhưng có vẻ biến việc đó thành sự thật cũng không đến nỗi nào.

- A, Han Tae Seon ấy ạ?

- Tên cậu ấy là Han Tae Seon à? Cậu ta ở câu lạc bộ Cheongdamdong đúng không? Đã gặp chưa?

- Gặp mặt thì, hôm qua đã gặp rồi...

- Sao? Muốn ký hợp đồng với tôi ngay à? Muốn trả giá cao?

- Không phải ạ, đầu tiên thì em đưa cho cậu ta danh thiếp, sau đó nói em là người ở văn phòng Oska, Oska rất muốn gặp anh. Rồi cậu ấy cứ nói vài câu đại loại như “thật không”, “thật vậy sao”...

- Và sau đó?

- Nhưng sau đó cậu ta lại hỏi em, “Oska là ai?”

- Hả? Cái gì? Không biết tôi... không biết tôi à? Cậu ta là người Bắc Triều Tiên à?

- Cậu ta nói giọng Seoul đấy ạ.

- Ô hay, trên đời này có thằng điên như vậy thật sao! Số điện thoại của cậu ta là bao nhiêu?

- Cậu ấy bảo chúng ta đừng có làm phiền. Cậu trai này nói không có hứng thú với loại nghệ sĩ hữu danh vô thực hay tương tự vậy...

- Ngh... nghệ sĩ hữu danh vô thực? Ngôi sao Hallyu Oska tôi giờ bị liệt cả vào thể loại nghệ sĩ hữu danh vô thực nữa kia đấy?

Phòng thay quần áo. 5 giờ chiều, thứ Tư

Vừa kết thúc buổi tập luyện, tôi gọi ngay cho Han Tae Seon. Cậu ta dám cả gan gọi Oska này là nghệ sĩ hữu danh vô thực, dù là kẻ có giọng hát thiên thần đi chăng nữa thì cũng không thể tha thứ. Thằng nhóc đó bắt máy ngay khi vừa đổ chuông.

- Ai đó?

- Còn ai vào đây? Tôi chính là Oska.

- Oska thì sao? Anh không nghe quản lý nói lại à? Tôi không biết anh, cũng chưa nghe nhạc của anh. Nếu muốn gặp tôi thì gửi ca khúc của anh cho tôi trước, trình tự là thế đó.

- A a, thật là... Này! Cậu đang muốn nâng giá của mình đấy à?

- Anh không hiểu tiếng Hàn à? Có ai bảo anh đem tiền đến đâu. Tôi bảo anh gửi ca khúc của anh đến cơ mà, đầu anh toàn là đất chắc? Đừng có dựa vào tiền nữa, nếu không đủ tự tin thì biến đi.

Nói xong cậu ta cúp máy không thương tiếc. Ô, đúng là... lâu lắm rồi mới gặp phải một thằng không biết điều còn hơn cả mình. Nhưng dù sao thì, có vẻ tôi ra mặt lần này sẽ tốt hơn.

Quán bar ở Cheongdamdong. 8 giờ tối, thứ Tư

Sau khi rời phòng tập, tôi quyết định đi với Jong Heon đến quán bar ở Cheongdamdong nhưng tôi không thấy Han Tae Seon. Nhân viên ở đó cho biết cậu ta đã nghỉ việc được vài hôm rồi, gọi điện thoại thì không bắt máy. Ở đâu ra thằng nhãi vô lễ thế này nhỉ! Chẳng giống những tên hay đưa đẩy nịnh nọt trong công ty, vậy mà cũng có thể làm người khác điên lên được.

Tôi phải nghiến răng đến quán bar này vì cái tên Han Tae Seon đó, nhưng lại gặp Gil Ra Im đứng ở góc đường. Gặp cô ấy chưa đến hai lần, nhưng vì Joo Won cứ lải nhải suốt nên tôi đã nghe cái tên ấy cứ lặp đi lặp lại suốt hai ngày qua. Có lẽ tại thằng em họ mà tôi cũng thấy gần gũi với cô ấy hơn. Tôi định giả vờ biết rõ cô lắm để khiến cô ngạc nhiên đến sững người ra. Nhưng thấy gương mặt tối sầm thế kia, tôi nghĩ chắc vừa xảy ra chuyện gì. Đúng lúc ấy, Joo Won lướt vù qua chúng tôi rồi leo lên xe đi mất, Ra Im càng đành mặt lại. Có lẽ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì thật.

- Mà này, cô với Joo Won... có quan hệ thế nào vậy? Tôi luôn muốn gặp cô để hỏi đấy.

- Hình như mọi người đều tò mò nhỉ. Chúng tôi... chỉ ngó qua túi xách cũng biết trong lòng đôi phương đang nghĩ gì... kiểu quan hệ như thế đấy.

Nghe thoáng qua thì giống một câu nói bông đùa, nhưng biểu hiện của cô ấy thì không bình thường chút nào.

Nhặt ký bí mật của Joo Won

Tôi lấy hình Gil Ra Im làm ảnh nền điện thoại. Hôm trước tôi đã lên mở tủ đồ ra nhìn trộm và chụp tấm ảnh cô treo trên cánh cửa. Gương mặt vẫn còn nhiều nét trẻ con chứ không như bây giờ, chắc là đã chụp từ vài năm trước. Là những năm cuối cùng của thời thiếu nữ? Hay năm đầu của lứa tuổi hai mươi? Sao cũng được, rõ ràng đây là bức ảnh minh chứng cho khoảng thời gian tôi hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Gil Ra Im.

Bức ảnh như thể khẳng định rằng, cô gái tên Gil Ra Im thực sự hiện diện trong cuộc sống chứ không phải người nào đó bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống. Nhưng sao trong đầu tôi luôn xoay vần với suy nghĩ, cô gái ấy đang bay giữa những tầng vũ trụ bao la ngoài kia và rơi xuống vì tôi? Có thể nghe thật biến thái, nhưng đúng là tôi đã nghĩ thế. Mỗi lần nhìn bức ảnh ấy, tôi lại cảm thấy thật kỳ lạ. Vừa hạnh phúc vì tưởng chừng có thể sở hữu một phần trong ký ức của cô, nhưng cũng xót xa trước sự thật rằng, cô không phải là ngôi sao chỉ tỏa sáng cho riêng mình tôi.

Để xoa dịu nỗi đau trong lòng mình, tôi thăm hỏi với Gil Ra Im trong bức ảnh:

- Gil Ra Im, hiện tại em đang làm gì? Em đang ở đâu? Đã ăn cơm chưa? Em nghĩ gì thế? Trả lời thành thật xem nào. Khi tôi tập gặp người, em cũng có chút rung động đúng không? Tiền thì tôi không thiếu, nhưng em vẫn sẽ trả lại cho tôi chứ? Đúng không? Em cũng muốn gặp tôi lần nữa mà? Phải vậy không? Xin em đấy, cho tôi một câu trả lời đi!

Dĩ nhiên, Gil Ra Im trong ảnh trầm lặng hơn bất kỳ ai trên thế gian. So với một thiếu nữ im như thóc, cô gái hoạt bát lúc nào cũng như chực chờ xông vào đánh nhau có vẻ tốt hơn nhiều. Chốc chốc lại liếc mắt xem bức ảnh trên màn hình điện thoại, ngay cả tôi cũng thấy tội nghiệp chính mình, trong lòng lại càng cô đơn, tịch mịch.

Rồi để khuây khỏa nỗi buồn, tôi lấy một tập thơ ra đọc. “Ai đã đến mang theo giá lạnh, bước vào sâu thẳm cõi lòng tôi.” Câu thơ trong bài Em là ai? của tác giả Hong Young Cheol khiến tôi như thấy chính mình trong đó.

Trước đây tôi đã đọc rất nhiều sách để trau dồi kiến thức. Dù là những tác giả nổi tiếng, những câu chữ ấn tượng, tôi cũng không có cảm hứng nào khác hơn chuyện ghi đậm chúng trong trí nhớ. Nhưng từ khi quen Gil Ra Im, thói quen đọc sách của tôi không còn giống trước đây. Cầm quyển sách trên tay, tôi không còn thấy những ánh văn thông thường, mà chỉ toàn đọc ra cô. Tôi đọc người con gái hiện hữu trong lòng tôi, đọc lại những nỗi lòng của cô trong cuộc gặp gỡ ngày hôm qua. Đọc những nỗi lòng của cô mà tôi không

thể biết, đọc những tình cảm không thể để lộ ra ngoài của tôi. Cô như đang cười trong từng câu từng chữ, còn tôi, lại đứng khóc giữa những câu từ ấy. Tôi cảm thấy bản thân mình thật đáng giận, rồi buồn bực gập quyển sách để lại lên kệ. Người con gái đó làm tôi phát khóc, giống như tên cuốn sách đang bị kẹp chặt trên giá kia.

Một ngày trời quan không khác biệt

Có người bước vào tâm tưởng tôi

Đôi lúc chỉ mong tình cờ đến

Này người con gái u buồn thương mến

Em đã nhầm nơi hạ cánh mất rồi

Lòng tôi nhói đau vì em bước đến bên đời, Gil Ra Im.

Chúng ta là gì?

Là quan hệ gì, giữa chúng ra?

Suy cho cùng...

Cây cam của Ra Im

Ra Im ngồi trên chiếc phản đặt trước cửa hàng nhỏ trong khu phố, ngắm đầu nhìn những hàng cây. Cành lá xanh mơn mớn khẽ lay động trong gió. Trông như ai đó đang vẫy tay gọi cô đến bên, nhưng cũng giống một cái lắc đầu bảo cô dừng lại gần. Đúng lúc ấy, điện thoại rung lên. Là tin nhắn của Joo Won gửi đến. Ra Im bỗng cảm thấy có cơn gió mát lành thổi vào nỗi lòng trống vắng của mình.

Nơi Joo Won hẹn gặp là một quán bar nằm trên phố Cheongdamdong. Ngay từ cửa ra vào, quán bar này đã toát ra một bầu không khí khác hẳn với những nơi khác. Ra Im có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính. Hôm nay, cô mặc quần bò xanh thẫm phối áo thun màu xám, áo khoác ngoài có mũ trùm đầu cũng màu xám nốt, cô còn mang theo chiếc túi hộp cũ mềm sắp đứt quai đeo, phải dùng ghim băng để cố định lại. Tuy đã cố gắng chăm chút hơn, nhưng không hiểu sao, cô vẫn cảm thấy mình thật quê mùa. Song, đã đến tận đây thì không thể cứ thế mà quay về được. Hít sâu một hơi, Ra Im đẩy cửa bước vào quán bar. Nội thất sang trọng và giai điệu giàu cảm xúc dập dìu trong phòng làm cô căng thẳng. Cô nhìn thấy Joo Won giữa những cô gái thân hình thon thả xinh đẹp và những chàng trai ăn mặc lịch lãm. Cô vô thức nuốt nước bọt, tiến lại gần anh ta.

- Đến nơi này chỉ để nhận lại 2.000 won có phải là quá phô trương không?

Ra Im quan sát thái độ của Joo Won một lát rồi ngồi vào ghế bên cạnh. Có lẽ vì chuyện hôm qua nên tâm trạng anh ta không được tốt. Ánh mắt anh ta dừng lại trên chiếc túi xách cũ mềm của cô. Ra Im ngại ngần đẩy túi xách ra sau lưng rồi bắt chuyện.

- Hừm, tôi không biết anh thích rượu gì, nhưng một hai ly bia tôi có thể mời. Với lại tôi cũng có lỗi nên...

Joo Won vẫn im như thóc trước đề nghị của cô.

- Anh không thích bia?

- Tôi...

Cuối cùng anh ta cũng chịu mở miệng. Cô cố hết sức tỏ ra chăm chú lắng nghe những lời tiếp theo của anh ta.

- Tôi, từ khi sinh ra, có lẽ đây là lần đầu tiên gặp được cô gái mình không tài nào chịu đựng nổi. Lấy vợ, ngoài chuyện mang lại nguồn gen tốt cho tôi, còn phải hỗ trợ được tôi trong sự nghiệp. Vậy rồi cuộc chiến túi như thế kia đáng giá bao nhiêu... Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi tìm hiểu kỹ về vấn đề này.

Trong tích tắc, trái tim mềm yếu của Ra Im trở nên nặng nề. Joo Won nhìn bộ dạng cứng đờ của cô, vờ như không để tâm và tiếp tục nói:

- Nếu cô có quan tâm đến tôi dù chỉ một chút, thì ít nhất trước khi đến đây cô cũng phải coi lại bản thân mình một lần chứ.

Cô ngẩng đầu lên nhìn đôi môi không ngừng thốt ra những lời như vụn nhát dao ghim vào tim cô.

- Tôi, thật sự không phải kẻ chỉ vì muốn đòi lại 2.000 won mà gọi cô đến tận đây. Có còn bộ quần áo nào tôi chưa từng thấy trên người cô? Không có. Đã thấy cô xách chiếc túi lạnh lặn nào bao giờ chưa? Chưa thấy. Hay cô không có thời gian? Tâm trạng không ổn? Ngay cả tiền để mua một chiếc túi xách, cô cũng không có nốt? Hãy trả lời tôi đi. Không lẽ công tôi hồi hộp suốt cả ngày vì 2.000 won, cuối cùng chỉ để gặp một cô gái thậm chí không đủ tiền mua túi xách?

Lòng bàn tay đang vô thức nắm chặt của Ra Im đã ướt đầm mồ hôi. Tim đập thình thịch trong lồng ngực. Cảm giác xấu hổ và tức giận tràn ngập làm cô choáng váng đầu óc. Nhưng cô không muốn để lộ bất kỳ biểu hiện nào của bản thân trước mặt con người này. Cô ghiến răng móc ví từ trong túi xách ra, nói lạnh nhạt.

- Có vẻ như anh đã hiểu lầm thì phải, tôi đến đây chỉ đơn giản là, vì cái này.

Nói rồi cô lấy 2.000 won trong ví đặt mạnh lên bàn, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Hôm nay em đến dự lễ cưới của một người bạn. Mùa thu cũng là mùa cưới, em đã nhận được không biết bao nhiêu là thiệp hồng. Người bạn lần này em quen khi còn du học tại Mỹ, tính cách thật sự rất giống anh. Có thể xem như một Oska phiên bản nữ. Tính tình nóng nảy nhưng không bao giờ giận được lâu, cãi nhau rồi lại làm lành, những lần như thế không sao đếm hết.

Tuy tính cách mạnh mẽ, nhưng cũng có những giây phút cô ấy thật yếu đuối. Vì người đàn ông cô ấy từng yêu. Cô ấy bảo anh ta còn đẹp trai hơn cả Jang Dong Gun, quyến rũ hơn cả Hyun Bin. Là trụ cột trong một gia đình có hoàn cảnh khó khăn, được mọi người gửi gắm bao kỳ vọng. Cô ấy nói rằng, ngay cả sự nghèo khó của người con trai đó cũng đáng yêu. Cô là con gái độc nhất trong một gia đình mà chỉ cần nói tên ra thì ai cũng biết. Lẽ dĩ nhiên, một người như thế hoàn toàn không hiểu chút gì về sự đời.

Bố mẹ cô ấy một mực cho rằng chàng trai không xứng với con gái mình và nghĩ chỉ cần đưa con gái đến New York là hai người bọn họ sẽ tự động tách ra. Nhưng cô bạn ấy không thể quên được anh chàng kia dễ dàng như thế. Vậy là họ bắt đầu tình yêu xa bằng email, thư tay, những cuộc gọi quốc tế. Thời gian ấy, trông họ rất hạnh phúc.

Thế rồi một hôm, một bưu kiện không đề tên người gửi được gửi đến New York. Trong bưu kiện là một hộp nhỏ màu vàng. Phân vân chần, dù không muốn cô ấy cũng đành mở ra xem. Cái hộp chứa bức ảnh chụp người đàn ông đó và một người đàn bà lóa thể nằm trên giường. Thế là họ chia tay nhau.

Khi nghe câu chuyện này, em không thể loại bỏ mối nghi ngờ rằng chính bố mẹ cô ấy đã dựng nên tất cả màn kịch trên. Nhưng dù là nguyên nhân gì đi nữa, cũng không thể phủ nhận sự thật rằng người đàn ông đó đã phản bội cô bạn em. Cuối cùng, cô ấy đã kết hôn với người mà bố mẹ mong muốn. Thật may mắn, trông họ rất hạnh phúc.

Em bắt được bó hoa cưới của cô ấy. Em đã nói mãi là không thích và từ chối nhận, nhưng cô ấy một mực bảo em nhất định phải cầm lấy, vì nó sẽ mang lại điều tốt lành cho em. Ở New York, em đã được cô ấy giúp đỡ không ít nên quyết định nhận món quà.

Bó hoa hiện đang đặt trước mặt em. Những bông hoa trắng muốt như màu chiếc váy cưới, tưởng chừng nở rộ chỉ để trở thành đóa hoa dành riêng cho cô dâu.

Giá như ngày đó em không cự tuyệt lời cầu hôn của anh, có phải em cũng đã trở thành cô dâu cầm bó hoa đẹp rạng rỡ như thế này không? Giá như em có thể tin được lời nói của anh lúc ấy, “Đến tận bây giờ, nữ nhân vật chính trong các bài hát của tôi vẫn chỉ là em. Nhưng sau ngày tôi sẽ không gọi em trong các giai điệu tôi sáng tác nữa. Xin em hãy ra khỏi những khúc ca của tôi, để trở thành nữ chính trong cuộc đời tôi”, có lẽ em đã sống cuộc đời hoàn toàn khác với hiện tại. Nếu như em không nghe được đoạn đối thoại của anh cùng Jun Hyuk trong quán bar, có lẽ em đã trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên thế gian này?

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Phòng thu. 11 giờ sáng, thứ Năm

Tôi đang hoàn thiện nốt công đoạn thu âm cuối cùng thì giám đốc sản xuất Park – người đảm nhận chương trình Music Q của đài MBC – tìm đến. Đã lâu không gặp nên chúng tôi hàn huyên khá lâu về đủ thứ chuyện trên đời dưới đất. Nhờ thế tôi mới biết, Seuli và Joo Won đã có một buổi hẹn xem mắt. Tôi suýt làm rơi cốc cà phê đang cầm trên tay xuống sàn nhà.

Nhà riêng. 5 giờ chiều, thứ Năm

Sau khi tạm biệt giám đốc Park, tôi phóng về nhà ngay lập tức. Joo Won đang ngồi trên xô pha uống bia. Tôi liền hỏi thẳng cậu ta:

- Nghe nói cậu đi xem mắt?
- Ngày nào tôi chả phải xem mắt, thì sao! Hôm qua Gil Ra Im về an toàn chứ?
- Cô gái lần này là người như thế nào? Giám đốc Park nói cô ấy đã từ chối cậu, đúng không?
- Anh hỏi chuyện này làm gì?
- Cậu bị đá thật à?
- Sao cô ấy lại mang cái túi giống như ăn mày đến chứ? Cứ mang theo túi ni lông còn hơn.
- Này! Cậu định kết hôn với cô diễn viên đóng thế đó hả? Không phải cơ mà. Nếu chỉ muốn chơi bời thì đừng hỏi han cũng đừng tìm hiểu, cứ vui đùa thôi. Chuyện đó có liên quan gì đến kẻ sẽ đi xem mắt rồi kết hôn như cậu. Vậy rốt cuộc cô gái cậu vừa xem mắt lần này như thế nào? Yoon Seul ấy!!
- Anh tin ông giám đốc Park đấy à? Bị đá rồi. Được chưa? Giờ thì chúng ta nói về Gil Ra Im chứ?

Ồ, thật đúng là Kim Joo Won! Không biết đến khi nào cậu ta mới sửa được cái tật không thèm trả lời câu hỏi của người khác mà chỉ toàn nói tào lao. Kim Joo Won đã gặp Seuli và bị từ chối. Tôi không biết đây là tin tốt hay tin xấu nữa.

7. Chương 7

Nhật ký bí mật của Joo Won

Lâu lắm rồi Ji Hyeon mới đến. Vừa đo huyết áp cho tôi, cô ấy vừa hỏi tôi có đang gặp áp lực gì không. Chúng tôi quen biết nhau từ hồi cấp Ba, dù nét mặt tôi chỉ thoáng thay đổi, cô ấy cũng đoán được tôi đang nghĩ gì. Đến ngay cả mẹ, tôi còn không cho biết về bệnh tình của mình, nhưng với Ji Hyeon – người vừa là bạn vừa là bác sĩ khoa thần kinh – thì tôi lại dễ dàng tâm sự. Cô ấy là một người bạn không thể thay thế, người duy nhất biết tôi khổ sở vì căn bệnh sợ không gian hẹp, và cũng là bác sĩ điều trị chính của tôi.

- Mình hỏi không phải với tư cách bạn bè, mà với tư cách là bác sĩ. Để chữa bệnh chứ không phải an ủi gì đâu.

Dù Ji Heon có nói thế, tôi cũng chẳng thể trả lời khác được. Chính tôi cũng không biết có phải tự bản thân khiến mình mệt mỏi, hay là có điều gì đó cứ dai dẳng làm phiền và khiến lòng tôi lúc nào cũng nặng trĩu. Tôi thật sự không biết. Có vẻ như sau khi quen Gil Ra Im, những thứ tôi không rõ ngày càng nhiều.

Ji Hyeon chỉ còn cách kê đơn thuốc an thần cho tôi và ra về. Tôi định uống thuốc và chợp mắt một lúc nhưng không sao ngủ được.

Rốt cuộc trực trực ở đâu? Tại sao đầu tôi cứ đau âm ỉ thế này? Vì có gì mà tôi không thể ngon giấc?

Tình huống trực trực thứ nhất

Đó là việc xảy ra hôm qua. Trong lúc làm việc, sau khi xử lý xong mớ giấy tờ, tôi cùng các nhân viên đi thị sát trong khu thương mại thì gặp cô – Gil Ra Im. Từ lần cãi vã và chia tay ở quán bar Cheongdamdong đến nay đã ba ngày. Chỉ vốn vẹn ba ngày mà tôi như sống trong địa ngục. Suốt khoảng thời gian đó, tôi vừa lo lắng cho Ra Im vừa nổi giận với chính mình vì đầu óc toàn lo nghĩ đến cô; vừa cảm thấy ghét người con gái đó vì dám làm tôi nổi giận lại vừa nhớ nhung cô. Dù vậy, tôi vẫn không thể chủ động tìm gặp hay liên lạc, vì bản thân tôi còn chưa sắp xếp được tình cảm của chính mình.

Tình hình căng thẳng là thế mà Gil Ra Im vẫn đến gặp tôi. À không, thật lòng mà nói, vì có việc đến trung tâm thương mại nên cô mới gặp tôi thôi. Tôi cố tỏ ra thản nhiên, hỏi cô ấy đến đây có việc gì và nhận được câu trả lời chẳng muốn nghe chút nào. Cô tới nhận chiếc máy hút bụi, phần thưởng giải ba dành cho khách hàng. Vừa nghe những lời ấy, tôi đã giận đến mức gần như mất trí.

- Cô đến đây chỉ để nhận cái máy hút bụi thôi sao? Xuất hiện với chiếc túi xách không bằng bao ni lông còn chưa đủ à? Ha... Trước đây tôi đúng là thằng điên. Cô chẳng qua chỉ là một người đến trung tâm thương mại nhận giải thưởng thôi.

- Anh... vừa nói gì?

- Tai cô có vấn đề à?

- Tôi nghe thấy. Nhưng tôi không chắc mình có nghe nhầm không...

- Tôi đúng là một thằng điên. Chẳng qua chỉ là một cô gái đến trung tâm thương mại nhận giải thưởng. Cô nghe rõ rồi chứ?

- Ôi trời... Hóa ra vốn dĩ anh là loại người tồi tệ như vậy à?

- Cô lấy tiêu chuẩn nào mà nói như thế?

- Tiêu chuẩn hiện tại. Chứ anh nghĩ tiêu chuẩn gì?

- Là cô gái tạm thời khiến trái tim tôi rung động, học lực thấp kém, gia cảnh nghèo nàn, đến cả lòng tự trọng cũng chẳng màng, vậy có được tính không?

- Cái gì?

- Cô có biết trong trung tâm thương mại này có bao nhiêu con mắt đang nhìn tôi không? Để cô quay phim, tôi ượn cả trung tâm thương mại. Vì cô, lần đầu tiên trong đời tôi bày cả bàn ăn thịnh soạn. Vậy mà cô định để cho nhân viên của tôi thấy cô ôm tặng phẩm từ phòng làm việc của tôi đi ra ư? Cô không thể đối đãi với tôi như tôi đã làm với cô à?

- Tôi... tôi chỉ là... Ha ha...

- Cô cười cái gì?

- Không phải anh từng nói tôi nổi giận nhìn rất xinh sao, không ngờ tôi cười còn đẹp hơn chứ gì? Tất cả những lời anh nói... đều đúng. Cho dù lý do là gì thì... có lẽ tôi không nên đến đây.

- Hả?

- Tôi đã không nghĩ cho thể diện của anh. Thật sự xin lỗi. Nếu tôi khiến anh thấy xấu hổ, cho tôi xin lỗi. Tôi về ngay đây, nhưng tôi vẫn sẽ lãnh giải thưởng. Hãy đưa máy hút bụi cho tôi đi.

- Cô nói gì?

- Tôi từng phân vân trong giây lát. Có nên ngổ ngáo bất cần như tôi vẫn luôn thế, hay là bỏ đi với vẻ mặt tổn thương để từ từ lưu lại hình bóng trong trái tim anh. Nhưng dù có làm thế nào, mọi chuyện cũng không khác đi được, chiếc máy hút bụi tôi đáng được nhận thì vẫn ở đấy thôi. Chỉ là một cô gái học lực kém cỏi, gia cảnh bần cùng đến nhận thưởng, chắc cũng không đến nỗi bị trao cho chiếc máy hồng đấy chứ?

- Cô đừng nói nữa!!

- Nếu anh thấy xấu hổ trước nhân viên, cứ nói tôi là đưa con gái chơi mất lần rồi đá là được.

- Tôi đã bảo cô đừng nói nữa cơ mà! Chơi mấy lần rồi đá? Tôi không làm được chuyện đó. Muốn tôi cho cô biết tại sao tôi không làm được không?

Tình huống trực trực thứ hai

Tôi kéo Ra Im đến khu bán hàng hiệu. Các nhân viên không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, tất thấy nhìn tôi hoang mang. Sau khi đuổi họ ra ngoài, tôi chộp lấy quần áo, túi xách và cứ thế ném xuống sàn, về phía Ra

Im. Cô không thể giấu được vẻ tổn thương, đứng trước mặt tôi mà người run rẩy như bị cái lạnh bao phủ. Nhưng ngay cả khi nhìn dáng vẻ ấy, tôi vẫn không dừng lại được.

- Mặc vào đi.

- Anh làm cái trò gì vậy?

- Cô không thể hiểu nổi tôi đang làm gì đúng không? Chỉ có thể mà không hiểu à? Chơi bời với cô? Cô nghĩ cô có tư cách đi chơi với tôi hay sao?

- Gì cơ?

- Nếu muốn hẹn hò với tôi dù chỉ là đùa giỡn, ít nhất cô cũng phải ở mức độ này. Tôi có thể chấp nhận được sự khác biệt về nhân chủng, tôn giáo, sắc tộc, sở thích, giới tính nhưng tuyệt đối không chấp nhận sự bần cùng.

- Anh...

- Vẻ mặt của cô như thế là sao? Bộ dạng nghèo nàn là sở thích của cô, luộm thuộm bẩn thỉu là sở trường của cô, thế mà đứng trước đồng hàng hiệu này lại còn giả vờ bằng biểu hiện “Rốt cuộc anh coi tôi là cái gì?” nữa à? Trong mắt những người đàn ông như tôi, cô đã thiếu năng lực lại còn nghèo khó đến đáng thương.

Tình huống trực trặc thứ ba

Trước sự công kích không thương tiếc của tôi, Ra Im vô phương phản kháng, chỉ còn cách im lặng chịu đựng rồi quay lưng định ra khỏi khu bán hàng. Tôi lập tức đưa tay nắm lấy vai, kéo cô quay lại rồi đẩy vào phòng thay đồ, tay kia nhặt bộ quần áo bị ném xuống đất và bước vào theo. Trong tích tắc, tôi quên mất chứng sợ không gian hẹp của mình. Nếu lường được mọi chuyện sẽ đến mức này, tôi tuyệt đối sẽ không hành động như thế với cô. Bây giờ, tôi thật sự đã mất hết lí trí.

- Mặc vào.

- Thôi đi.

- Hay để tôi mặc cho cô?

- Nếu tôi mặc vào rồi, tiếp theo sẽ là gì?

- Sao?

- Tôi hỏi nếu tôi mặc cái này vào rồi thì anh sẽ làm gì với tôi, một người không đủ tư cách để anh chơi bời?

- Chẳng làm gì cả.

- Thế tại sao?

- Tôi chỉ muốn giúp cô nhận ra thôi. Đối với cô, tôi là một người xa tầm với đến mức nào.

- Anh nói gì?

- Đại khái, tôi cũng đã biết cô gái tên Gil Ra Im xuất thân từ thành phần nào trong xã hội rồi.

- Cái gì?!!

- Vì vậy chưa hoàn toàn hiểu được, tôi đã định tìm hiểu thử xem. Nhưng ít ra cô cũng phải cho tôi thời gian chứ.

- Thời gian? Thời gian gì chứ? Thời gian để học sự nghèo nàn ư?

- Nỗ lực của tôi buồn cười lắm sao? Ít ra tôi còn nỗ lực. Cô thì sao? Cô nói đến để mua máy hút bụi nghe cũng đủ buồn cười rồi, còn đến nhận thưởng à? Cô có biết điều làm tôi thực sự tức giận là gì không? Bất chấp tôi đã cố hết sức cảnh báo cô trước, tôi là ai, tôi làm gì, mà ngay cả năm phút cô cũng không chịu bỏ ra để suy nghĩ cho tôi.

Nói xong tôi xô mạnh Ra Im vào góc phòng thay đồ rồi lao ra ngoài.

Đêm qua tôi không chợp mắt được một giây nào, đêm nay chắc cũng thế. Bây giờ hơi thở của tôi đứt quãng, lồng ngực cổ hóp lấy không khí một cách vội vã, đầu thì ong ong và cảm thấy chóng mặt hết như lúc ở trong căn phòng thay đồ chật hẹp ấy. Dù đã uống thuốc an thần của Ji Hyeon kê cho nhưng vẫn chẳng khá khẩm hơn.

Gil Ra Im, cái tên khiến người ta phải uốn cong đầu lưỡi để đọc.

Tôi thử gọi tên cô, người con gái khiến tôi cảm thấy cổ họng đắng chát như nuốt phải vỏ chanh.

Ra Im...

Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

Cây cam của Ra Im

Dù có chạy đến mức hơi thở tắc nghẹn, cô cũng không tài nào quên được. Dù có chạy liên tục, chạy mãi đến khi áo ướt đầm mồ hôi thì trái tim cô vẫn giậm chân tại chỗ. Hôm qua cũng vậy, hôm nay cũng thế và có lẽ ngày mai cũng chẳng có gì khác. Dù bị chê bai vì nghèo khổ, bị chà đạp lòng tự tôn, nhưng không hiểu sao trong thâm tâm cô vẫn đợi một cuộc gọi của anh. Cô tự cười nhạo mình rồi ngược nhìn bầu trời đầy sao lấp lánh, giống như bộ trang phục thể thao mà anh chàng ấy thường mặc. Ra Im bước về nhà mà lòng nặng trĩu, nặng còn hơn cả thân thể cô. Ah Young đang rửa chén, vừa thấy Ra Im, cô giữ cái bao tay cao su ra và nói vừa đi nhận máy hút bụi từ chỗ làm về.

- Ai? Ai bảo cậu đem về?

- Còn ai vào đây nữa. Tất nhiên là giám đốc của bọn mình rồi. Chẳng phải cậu muốn lấy cho bằng được còn gì. Anh ấy nói gì nhỉ? A! Nói là cái máy hút bụi này đúng tiêu chuẩn của cậu.

- Ha...

Ra Im bê thùng máy hút bụi nguyên đai nguyên kiện lao ra khỏi nhà. Cô chỉ muốn ném thẳng nó vào thùng rác. Mà không, đến mức này thì cô chỉ muốn ném người đàn ông tên Kim Joo Won, kể lúc nào cũng sỉ nhục cô, xuống địa ngục mà thôi.

Ra Im hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi đặt chiếc thùng lên xe máy. Cô gọi điện cho Jeong Hwan, nhờ anh dò danh sách học viên khóa Sáu tìm địa chỉ nhà Kim Joo Won rồi nhắn tin cho cô. Sau đó cô khởi động xe, phóng vút đi.

Cô đi theo địa chỉ mà Jeong Hwan gửi, nhưng nơi cô đến thì không giống nhà chút nào. Trông giống thành lũy hơn là một ngôi nhà. Cô không tin nổi vào mắt mình nữa, một ngôi biệt thự tách biệt như trong các bộ phim Châu Âu. Văn phòng trên tầng chín ở trung tâm thương mại của Joo Won dù sao cũng có thể ngược lên nhìn, có thể trèo tới được. Còn nơi này, chưa chừng phải đi bằng cả thang máy, thang cuốn, lẫn thang bộ mới đến đúng nơi. Cô thật sự không biết nơi anh ta ở lại cao thế này. À không, cô đã từng hình dung nhưng vẫn cảm thấy như mơ, như ảo ảnh vậy. Tuy nhiên, đây đúng là nơi anh ta ở rồi, vì trước mặt cô mới chỉ là cánh cổng lớn đóng kín mít chặn đường vào cùng bờ tường cao ngất bao quanh. Đến tận bây giờ cô mới nhận ra anh ta là người có cuộc sống khác xa cô đến nhường nào.

Qua cánh cổng lớn thì tới một khoảng rừng, cô chạy xe một lúc mà vẫn chưa ra khỏi những hàng cây. Hết rừng cây, lọt vào mắt cô là một khu vườn xen lẫn hồ nước. Nơi này bao la đến mức cô không thể tưởng tượng nổi nó chỉ là cơ ngơi thuộc sở hữu cá nhân. Cuối vườn là một ngôi nhà, mái vòm hình bán nguyệt, hết như rạp hát opera mà cô thường thấy trong những bức tranh. Bất giác cô nghĩ, lẽ nào Jeong Hwan đã gửi nhầm địa chỉ. Như để làm sáng tỏ mối ngờ vực đó, bóng dáng Joo Won dần hiện rõ khi cô đến gần tòa nhà.

Joo Won đang ngồi đọc sách trên chiếc cầu nối giữa tòa nhà với hồ nước. Ra Im tắt máy xe, mặt đánh lại bệ thùng đi về phía Joo Won. Anh ta rời mắt khỏi cuốn sách và nhìn cô như đã biết trước rằng cô sẽ đến. Cô ném chiếc thùng xuống trước mặt anh ta và hỏi:

- Cái này là sao?

- Cô muốn nhận nó còn gì.

- Thế thì lúc tôi đến nhận anh phải đưa chút. Sao bây giờ anh mới đưa? Rốt cuộc anh có ý đồ gì mà bây giờ mới gửi đến?

- Cô uống trà không? Hay hồng trà? Cà phê?

- Tôi hỏi tại sao anh lại đưa cho tôi?

- Tôi muốn tỉnh táo lại.

- Cái gì?

- Tất nhiên cô Gil Ra Im chẳng làm điều gì sai cả. Tôi biết cô cũng cảm thấy hoang mang. Tôi vốn là người gây chuyện trước, là người tức giận và xẵng giọng với cô gái bối rối trước bàn tiệc có hoa và nến của tôi, chắt vẩn tại sao cô không xứng với những gì tôi làm cho cô. Cô còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Ngày mà tôi đưa cô đến bệnh viện với ý nghĩ mình vừa làm việc thiện đấy. Chúng ta nên dừng ngay lại đó mới phải. Tôi nên dừng lại ở sự quan tâm và tình cảm dành cho người hàng xóm nghèo khổ và xa vời.

- Thế thì sao?

- Đối với tôi thì Gil Ra Im chỉ là một cô lán giềng xa xôi và nghèo khổ không hơn không kém. Vì vậy cô hãy đem chiếc máy bụi này về sử dụng đi.

- Anh nói chuyện nghe thật buồn cười. Mỗi câu anh thốt ra đều khiến người ta không thể chịu nổi.

- Gì cơ?

- Thế ra nhờ phúc của anh, ngày tết cuối năm của tôi cũng đáng kỳ vọng quá đi mất, nhỉ? Ôi, thật là!

Cô vờ vung tay lên định đánh Joo Won, làm anh ta giật mình thụt lui ra sau. Trong tích tắc, có vẻ hai người đều nghĩ giống nhau. Đường như đến lúc ấy anh ta mới nhận ra, dù sống trong ngôi nhà trắng lẹ và rộng lớn đến đâu, dù thuộc thành phần tinh tú cỡ nào của giới thượng lưu thì cũng không thể muốn gì được nấy. Thật là một sinh vật ngoài hành tinh!

- Đúng vậy, tôi có thể nghèo khổ, nhưng chẳng có lý do gì để tôi xem anh là hàng xóm cả. Anh có biết nơi này cách nhà tôi bao xa không? Tôi không cần loại hàng xóm như anh, muốn thì anh lấy mà dùng!

Nói rồi cô quay ngoắt đi, giọng Joo Won vọng theo từ phía sau, “Này, cô đem nó đi đi!” Ra Im bỏ ngoài tai và cứ thế bước thình thịch về phía xe máy. Đúng lúc đó, cô nghe “tôm” một cái, như có vật gì nặng nề vừa rơi xuống nước. “Lẽ nào...” cô vừa nghĩ thầm vừa quay lại nhìn. Quả nhiên thùng máy hút bụi đang nổi lềnh bềnh trên mặt hồ.

- Anh làm gì vậy hả?

- Chẳng phải cô nói không cần hay sao? Tôi cũng chẳng cần. Nếu cô đổi ý thì xuống nước vớt lên đi.

Ra Im bỗng thấy thất vọng, dù chỉ trong thoáng chốc, vì đã nhớ nhung, đã rung động trước một người đàn ông như vậy. Loại người gì mà đến lễ nghĩa cơ bản cũng không biết, chỉ biết mỗi bản thân mình, đúng là còn tệ hơn cả một tên Narcissus[1] lãnh cảm. Ra Im giận phát điên, cô quyết định xuống nước để vớt nó lên. Thử Joo Won vừa ném xuống không đơn thuần là thùng máy hút bụi, mà chính là lòng tự trọng và trái tim của cô. Thấy Ra Im bước xuống nước, Joo Won liền hét lớn:

- Cô làm trò gì vậy? Lên đi.

[1] Theo thần thoại Hy Lạp, Narcissus là một chàng trai khôi ngô tuấn tú và được khen ngợi hết lời nên sinh ra thói kiêu căng, chỉ biết say mê và tôn sùng vẻ đẹp của bản thân mình, không biết đến điều gì khác nữa.

Ra Im phớt lờ, chỉ tập trung vớt chiếc thùng từ dưới nước lên. Joo Won không nói được lời nào, cứ nhìn cô trân trân. Cô vờ như không thấy anh ta và ôm chiếc thùng đang nhều nước bước về phía máy. Joo Won rảo chân đuổi theo, nắm vai Ra Im giật mạnh làm cô phải khựng lại, đánh rơi thùng máy hút bụi xuống đất. Cô hất cánh tay anh ta ra, mạnh hết sức có thể và cúi xuống định nhặt chiếc thùng lên, thì Joo Won giật lấy chìa khóa xe máy trên tay cô rồi ném thẳng xuống hồ. Cơn giận trào tới đỉnh đầu cô, cô hét toáng vào mặt Joo Won:

- Anh làm cái quái gì thế hả!!!

- Con gái gì mà nhấn tâm độc ác như thế! Nếu tôi ném thùng xuống nước thì cô phải bắt tôi vớt lên, hoặc là bắt tôi xin lỗi chứ. Phải cho tôi một không gian để tôi chen vào chứ. Tại sao cô cứ phải tự vớt lên cho bằng được?

- Không phải là anh muốn thấy tôi thế này nên mới ném xuống à?

- Vì tôi thực sự không nghĩ là cô sẽ lao xuống.

- Vậy nên cả chìa khóa anh cũng ném đi sao? Mau nhặt lại cho tôi. Không phải anh muốn tôi nói thế ư?

- Xin lỗi thôi thì không được à?

Đúng là cái tên chỉ giỏi làm người khác phải á khẩu! Với loại người đê tiện hèn hạ này, có nói gì cũng vô dụng. Vì muốn ra khỏi nơi này ngay lập tức nên cô lại bước về phía hồ nước để tìm chìa khóa xe. Một lần nữa, Joo Won kéo giắt tay cô.

- Không thể hiểu nổi cô nữa! Vẫn muốn xuống sao? Những thứ như vậy tôi có thể mua cho cô cả trăm chiếc, hãy tắm rửa đi rồi nói sau.

Anh ta nắm cổ tay Ra Im lôi xềnh xệch cô vào tòa nhà vòm bán nguyệt, đẩy Ra Im xuống ghế, bảo cô đợi một lát rồi chạy đi đâu đó và quay lại với một chiếc khăn bông lớn. Ra Im nhận khăn và lau đầu tóc quần áo ướt. Đúng lúc ấy có người bước vào nhà, Joo Won hoảng hốt đứng bật dậy.

- Có chuyện gì vậy ạ? Mẹ đến lúc nào đấy?

- Nghe nói bên nhà bộ trưởng Yoon đã gửi quà cho con, mẹ đến để bàn với con về việc đó, nhưng xem ra không đúng lúc. Cô là ai thế?

Đây hẳn là mẹ của Joo Won. Tầm năm mươi tuổi, vẻ ngoài sang trọng và nói năng hống hách. Ra Im đang trong tư thế nửa ngồi nửa đứng, tay cầm khăn bông cũng chỉ kịp đứng dậy mà chưa biết mình nên chào hỏi hay giải thích thế nào cho phải. Dù sao thì lời chào vẫn cao hơn mâm cỗ, cô nhẹ nhàng cúi đầu. Joo Won bèn trả lời mẹ anh ta:

- À, cô ấy... là người con mới quen gần đây. Con sẽ thưa với mẹ sau.

- Người không thể tự nói bằng cái miệng của mình, không phải là một kẻ vô tích sự hay sao?

- Mẹ!

- Vừa mới quen mà đã đến tận nhà, thân thiết quá nhỉ? Cô đến đây lần thứ mấy rồi?

Dường như tính khinh khỉnh coi thường người khác vốn là gen di truyền chảy trong huyết quản của gia đình này. Mới gặp lần đầu nhưng mẹ Joo Won đã nói năng rất thiếu lịch sự với Ra Im, làm cô thấy bản thân một lần nữa bị lăng mạ, không đủ nhẫn nại để trả lời câu hỏi của bà ta.

- Tôi hỏi cô đến nhà này là lần thứ mấy rồi?

- Lần đầu tiên ạ.

- Để nhận tiền đúng không?

- Dạ?

- Sự việc rõ ràng như thế, cô đừng giả vờ nữa. Cô không hiểu tôi đang nói gì sao?

- Cháu hiểu hết. Cháu cũng chỉ mới biết một lúc trước đây thôi, rằng mình đơn giản là người hàng xóm xa xôi nghèo nàn chịu ơn huệ và sự quan tâm của anh Kim Joo Won.

Bà mẹ tròn mắt trước câu trả lời ấy và lớn tiếng khó chịu với Joo Won:

- Con dám làm mẹ thất vọng đến nỗi này? Sao con có thể đưa về nhà cái loại thứ phẩm như vậy? Dù chỉ là quan hệ qua đường thì cũng phải biết chọn đẳng cấp, đừng để mẹ phải thất vọng chứ, Kim Joo Won.

- Mẹ!

Không thể đứng im nghe thêm bất cứ lời nào của hai mẹ con họ nữa, cô đặt chiếc khăn lên bàn và nói:

- Có lẽ cô không cần phải lo lắng những điều như vậy đâu. Một người đàn ông nhờ sự ngẫu nhiên của bà mẹ, gặp được cha mẹ tốt và sống an nhàn trong thế giới này, người đó không có tư cách chơi bời gì với cháu cả. Vậy cháu xin phép đi trước.

Ban này gặp anh Dong Gyu, em mới biết anh sẽ ra đảo Jeju. Đến lúc này mà Dong Gyu vẫn tận tụy với anh thật, dù lên thiên đường rồi xuống địa ngục chỉ cách nhau một bước chân. Anh ấy cũng nói, anh chẳng hề trưởng thành dù lớn đến đâu đi nữa. Dong Gyu không lắm cảm đến mức phải tìm đến cả em năn nỉ khẩn thiết như thế nếu không có việc gì nghiêm trọng. Phải, chính là Dong Gyu chứ không ai khác.

Anh là người làm em tổn thương, nhưng nhớ lại lúc chúng ta còn yêu nhau, Dong Gyu đã tìm đến và cố gắng thuyết phục em chia tay với anh không biết bao nhiêu lần. Anh ấy nói, tại em mà cổ phiếu của công ty anh bị rớt giá. Mỗi lần nghĩ lại, trái tim non trẻ của em đã đau khổ biết nhường nào. Khi ấy em đúng là một cô gái dễ thương, nhỉ!

Mấy hôm trước, anh Dong Gyu đến văn phòng tìm em với bộ dạng phờ phạc. Có vẻ vì anh mà anh ấy đã buồn phiền lo lắng rất nhiều.

- Việc quay MV lần này đành nhờ đạo diễn Yoon vậy.

- Ồ, thì ra anh đang tìm đạo diễn.

- Khó khăn lắm mới mới được đạo diễn mà vô duyên vô cớ anh ta lại từ chối...

- Vậy sao? Chắc là anh buồn lắm.

- Choi Woo Young, cái thằng không ra gì đó đã trốn thẳng đến đảo Jeju rồi. Tôi cũng mới biết hôm qua thôi.

- Đảo Jeju à? Anh ấy đến đảo Jeju làm gì?

- Tôi không biết. Cậu ta nói muốn đào tạo người mới, nhưng tên nhóc được chọn lại cố tình chọc tức cậu ta, thế là cậu ta nhất quyết phải tóm lấy thằng bé. Cậu ta là kiểu người muốn gì làm nấy, chẳng cần biết trước sau. Bây giờ nếu muốn phát hành album và công bố bài hát sớm thì bằng mọi cách, nội trong tuần sau phải tiến hành quay MV cho bằng được.

- Thời gian hơi cấp bách nhưng nếu giao cho em làm thì sẽ ổn cả thôi. Và chuyện giám đốc đang lo lắng tuyệt đối sẽ không xảy ra đâu, anh cứ yên tâm.

Tò mò thật. Khi em xuất hiện trước mặt anh với tư cách đạo diễn MV thì phản ứng của anh sẽ như thế nào?

Bộ nhớ đặc biệt của Oskia

Nhà riêng. 1 giờ trưa, thứ Sáu

Tôi đang ăn trưa thì Jong Heon đến, mang theo tin tốt lành. Cậu ấy nói đã lần ra dấu vết của Han Tae Seon. Thằng nhóc đang ở Sungsanpo trên đảo Jeju. May thật, nơi này nằm trong phạm vi dễ tấn công, phải mau đến đó dạy cho thằng nhóc kiêu căng một bài học mới được.

Sungsanpo, đảo Jeju. 4 giờ chiều, thứ Sáu

Han Tae Seon mặc đồ thủy thủ, đứng trên thuyền đánh cá và đang gỡ những con cá ra khỏi lưới.

- Không phải là anh đến tận đây để tìm tôi đấy chứ?

- Phải đấy. Đến tìm để đập cho cậu một trận thừa sống thiếu chết. Tại sao cậu lại cúp máy kiểu đó? Hồn lảo vênh vào quá thể!

- Anh không thấy tôi đang làm việc hay sao? Tôi bận lắm, biến đi.

- Cậu hãy nghĩ lại đi. Ai bận hơn chứ? Tôi là ngôi sao Hallyu đây này!

- Này, anh ngôi sao Hallyu quý tộc. Chẳng phải album vol 7 quan trọng với anh lắm sao? Khi chưa hết thời thì phải lo làm gì đó đi chứ, còn đứng đây lãng phí thời gian nữa à?

- Cui thằng nhóc nào đang nói kia. Rõ ràng là biết tôi mà dám bảo không biết. Nói thật đi. Cậu là người hâm mộ của tôi đúng không?

- Đồ điên...

- Được thôi. Bao nhiêu? Cậu cần bao nhiêu thì sẽ hợp tác với tôi? Hay tôi cho cậu một tờ chi phiếu khổng nhé?

- Tôi không có hứng thú, mà có thì cũng không làm với anh. Tôi đã nói rồi phải không, âm nhạc của anh là thứ rác rưởi.

- Này, cụ thể thì tôi ở đâu? Giọng hát? Giai điệu? Tiết tấu? Hay là lúc hát live?

- Giọng hát thì sao chép lại giọng Mỹ, chỉ đem chỉnh sửa một chút. Giai điệu toàn chạy theo dòng nhạc thì trường. Còn tiết tấu hả? Thu bằng máy tính trong phòng thu âm thì làm gì có cái gọi là tiết tấu? Còn nữa, hát live thì đều là hát nhép đúng không? Đã ghi âm sẵn trong phòng thu, sau đó hát nhép ngoài sân khấu. Không phải sao?

Tôi có thể thông cảm cho những người không biết tôi là ai. Nếu không biết, dù họ có nói “A, thuốc canxi Oskal à?” tôi vẫn có thể bỏ qua. Nhưng với những người biết rõ tôi mà còn coi thường tôi thì không thể nào nhịn nổi. Han Tae Seon chính là một kẻ như vậy. Chắc chắn cậu ta là một trong những anti-fan của tôi. Nếu không thì cậu ta không thể nào biết nhiều về tôi như vậy. Đúng là một thằng nhóc nguy hiểm. Trong phút chốc, quyết tâm kéo bằng được cậu ta về hợp tác bùng lên như ngọn lửa.

Khách sạn The Seaes. 9 giờ tối, thứ Sáu

Tôi và Jong Heon ngồi trong xe, đợi đến khi Tae Seon làm hết việc trên thuyền đánh cá thì bám theo như điệp viên 007. Tôi còn tưởng mình phải nhịn đói đến chết ấy chứ. Tae Seon đến Seogwipo-si và vào khách sạn The Seaes. Cậu ta ban ngày thì đánh cá, đêm xuống lại làm ca sĩ, thật là cuộc sống hai mặt hoàn hảo. Từng câu từng chữ cậu ta nói đều đúng, cứ như hạng ma xó biết hết mọi thứ.

“Anh không phải là loại người có thể dạy dỗ được người khác. Anh chỉ muốn bản thân mình được tỏa sáng. Tôi không muốn là kẻ giúp anh nhận được sự chú ý. Hiểu chưa?”

Nhà hàng tại khách sạn The Seaes. 10 giờ tối, thứ Sáu

Tôi ngồi nghe Han Tae Seon hát. Đúng rồi, chính là cậu ta. Chính là giọng hát thiên thần mà tôi nghe được ở quán bar Cheongdamdong. Hành động và lời nói của cậu ta thì lạnh lùng mà sao giọng hát lại ngọt ngào đến thế.

Tôi đang say trong giọng hát của Han Tae Seon thì một người phụ nữ gọi cảm ở đâu đến gần, chắc là người hâm mộ của tôi. Những lúc thế này, bản tính không biết từ chối phụ nữ tự nguyện tỏ ra thật hữu dụng.

Sở cảnh sát thành phố Seogwipo. 12 giờ đêm, thứ Sáu

Kể từ hôm nay, thói quen không từ chối phụ nữ tự nguyện của tôi phải thay đổi thôi. Người phụ nữ lúc này chính là tình nhân của tên trùm băng đảng ở Seogwipo-si. Đụng độ loại này thật xui xẻo! Người bị đánh là tôi, người bị đưa vào đồn cảnh sát cũng là tôi. Điên mất thôi!

8. Chương 8

Nhật ký bí mật của Joo Won

Nhờ có Ra Im mà tôi đã trải qua những ngày thật đặc biệt. Kể từ khi gặp cô, mỗi ngày của tôi đều sống động như một bộ phim truyền hình dài tập.

Tập 1

Từ sáng sớm, tôi đã không thể bắt mình thôi nghĩ về Gil Ra Im. Tôi mở rộng cửa sổ để gió lạnh lùa vào làm đầu óc thư thái hơn phần nào. Cảm quyển sách trên tay nhưng thật ra tôi chỉ lật từng trang một cách máy móc, nội dung bên trong không có chữ nào bay vào đầu. Chỉ cần nghĩ đến cảnh Ra Im ướt như chuột

lột chạy vụt ra ngoài rồi nhìn tôi với cặp mắt trách móc hờn dỗi là tôi không thể tập trung vào bất kỳ việc gì nữa.

Đang chìm đắm trong những suy nghĩ mông lung thì tiếng chuông điện thoại kéo tôi về với thực tại. Anh Dong Gyu gọi đến. Choi Woo Young đã trốn ra đảo Jeju nên đề nghị hoãn lại vài ngày lịch trình “Chuyến du lịch lãng mạn cùng chàng trai quyền rũ”.

- Có vấn đề gì đâu. Phần thưởng sự kiện của chúng ta cũng là đến đảo Jeju mà.

- Bị trùng lịch trình. Tôi đuổi theo đến tận Jeju, rồi không còn chút tự tin nào để mua vé máy bay sang Thái Lan nữa, mà thời gian cũng không đủ. Tôi đành gác lại việc ở Thái Lan, rồi đưa một đội quay phim mới đến đảo Jeju. Điện mất thôi! Sắp phát hành album đến nơi mà phải bắt đầu lại tất cả. Tôi phải lặn lội tìm đạo diễn mới, đội ngũ nhân viên mới, địa điểm quay mới đây này! Cậu lùi chuyến du lịch lại mười ngày được chứ?

- Không được! Lịch trình bên tôi không thể đổi. Thời gian sự kiện đã ghi trên poster rõ ràng rành rành như thế, bên phía người trúng giải thưởng không dễ bỏ qua đâu. Chúng tôi cũng đã xếp lịch với bên truyền hình để lên sóng chương trình “Một đêm của nghệ sĩ truyền hình” rồi.

- Tôi xin cậu đấy. Giám đốc Kim Joo Won, tôi cầu xin đấy, có được không? Hở?

- Vậy để tôi hỏi thử xem người trúng giải đợt này có bằng lòng thay đổi thời gian không, nếu không được chỉ còn cách trao tặng bằng tiền mặt. Về phần điều chỉnh lịch phát sóng... Hừ, anh bảo công ty quản lý Oska tốt nhất nên lo chuẩn bị ra tòa đi. Tối nay nhớ xem bản tin lúc 9 giờ nhé, tôi sẽ đưa tin chính thức về vụ kiện lên đấy.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Dong Kyu, tôi nhấn nút gọi Choi Woo Young. Không nằm ngoài dự tính, con người này quả nhiên đã tắt máy. Nói thẳng ra, đầu óc anh ta luôn có vấn đề. Ít ra thì trong mấy ngày tới, anh ta sẽ không làm phiền hay ám tôi như hà bá nữa. “Có lẽ phải né xa những người thân thì trong lòng mới thanh thoi một chút,” tôi vừa nghĩ thế thì bất ngờ Woo Young gọi điện thoại đến. Anh ta đang bị tạm giữ trong đồn cảnh sát ở thành phố Jeju, kêu tôi gọi điện thoại cho luật sư đưa anh ta ra khỏi đó ngay. Giờ thì có nhiều việc chờ tôi làm lắm đấy.

Tập 2

Để điều chỉnh lịch trình chuyến du lịch lãng mạn, không còn cách nào khác, tôi đành phải đến công ty. Vì trước đó, tôi đã gọi điện và ra chỉ thị trước cho thư ký Kim nên không mất nhiều thời gian lắm.

Tôi nhủ thầm, sau khi xong việc ở đây, tôi nhất định sẽ tạt qua trường võ thuật một lúc. Nếu không nhìn thấy gương mặt gầy gầy, xương xương của Gil Ra Im, thế nào đêm nay tôi cũng thao thức trắng đêm vì rối trí, khổ sở nhớ lại cảnh cô ướt sũng vùng vẫy trong nước rồi bước lên bờ. Tôi thà gặp Ra Im rồi bị tạt nước vào người còn hơn ngồi đây để mặc cho thần kinh suy nhược.

Vừa vào văn phòng, tôi nhắc máy gọi ngay cho thư ký Kim.

- Đã liên hệ với những người trúng thưởng đợt này chưa?

- Rồi ạ thưa anh, nhưng vấn đề là người trúng giải nhất đang mang thai tháng cuối cùng. Đã dự tính được ngày trở dạ, con cũng sắp chào đời nên e là không đi được, tôi chỉ gửi lời hỏi thăm, nhắc cô ấy hãy giữ gìn sức khỏe thật tốt thôi.

- Còn người trúng giải nhì?

- Cũng liên lạc rồi, ngặt nỗi đó là một bà cụ sáu mươi bảy tuổi với mái đầu bạc trắng. Tôi hỏi bà có biết Oska là ai không, vậy mà bà hỏi ngược lại, “Đấy có phải là một loại thuốc canxi không?” Thế nên người đứng nhất sẽ nhận được sản phẩm dành cho sản phụ có giá trị tương đương với chuyến du lịch, bà cụ sẽ nhận phần thưởng tương đương dành cho người đạt giải nhì. Còn chuyến đi, đành phải thay thế bằng người đạt giải ba.

- Sao cơ? Đạt giải mấy? Người nào kia?

- Vâng, là người đó đấy ạ. Cô ấy bảo chỉ cần chúng ta đưa đến đảo Jeju là được, sẽ êm xuôi cả thôi.

- Không thể! Đưa người trúng giải tư đi. Mà không, vào diễn đàn anti-fan của Oska, tìm người tự tình có sứ mệnh và luôn đưa lên những bản MR[1] của các ca khúc ấy. Gửi người đó đi thay!

[1] MR viết tắt của Music Recorder Removed, một phần mềm xóa nhạc nền và làm lộ ra giọng hát thật của ca sĩ.

- Nhưng cô Gil Ra Im đã xuất phát rồi, thưa giám đốc.

- Gì? Sao mới đó đã đi! Theo lịch là tuần sau cơ mà!

- Tổ động thể của cô Gil Ra Im sẽ tham gia đóng MV cho Oska. Nên cô ấy đã đi từ sớm...

- Tức là, bây giờ Gil Ra Im và Oska đang dùng tiền của tôi để đi du lịch hả? Cậu lập tức đặt một vé máy bay ra đảo Jeju cho tôi. Tôi sẽ đến sân bay Gimpo ngay bây giờ.

Tập 3

Khi máy bay hạ cánh xuống đảo Jeju, tôi thoáng nghĩ cũng may mình không mắc thêm chứng bệnh sợ độ cao. Tôi gọi điện cho luật sư mới biết Woo Young đã rời sở cảnh sát về khách sạn The Seaes. Không chần chừ, tôi đón ngay một chiếc taxi đến thẳng khách sạn.

2 giờ chiều, không ngoài dự đoán, Ra Im và Woo Young đang ngồi trong nhà hàng của khách sạn. Tôi vừa xuất hiện, Woo Young đã nhìn tôi như nhìn âm hồn bất tán. Anh ta hỏi tôi, giọng hơi bất ngờ:

- Ô kìa, sao chú lại ở đây?

- Nhất cử nhất động của một kẻ lè mề lười nhác thì lúc nào cũng bị thuộc nằm lòng thôi. Nhưng mà, hình như dạo này tôi gặp cô gái kia hơi-bị-nhiều thì phải?

- Anh mời đấy. Hôm nay cô Gil Ra Im đây là khách mời của anh.

- Xem ra vị khách mời của anh không thể rời mắt khỏi tôi.

- Nói đúng hơn là nhìn không thiện chí chứ nhỉ?

- Thế mới đáng nói. Bởi vì tôi từng bảo khi tức giận, trông cô ấy càng xinh đẹp.

Ra Im bắn về phía tôi tia nhìn giận dữ.

- Đồ xấu xa!

- Đây mới đúng cô gái tôi quen chứ.

Ra Im bỏ sang bàn bên cạnh với thái độ không mấy dễ chịu. Oska hết ngó tôi rồi lại quay sang nhìn Ra Im bằng con mắt đầy những dấu chấm hỏi.

- Bầu không khí gì thế này? Tôi thật sự tò mò lắm rồi mới hỏi, rốt cuộc quan hệ giữa hai người là sao?

- Toàn thế giới có khoảng hai trăm ba mươi quốc gia, tôi tinh thông đến năm thứ tiếng trong đó, mà đường như không từ ngữ nào xác định được chính xác mối quan hệ của chúng ta nhỉ?

- Anh nói dài nói dai quá đấy.

Ra Im từ nãy đến giờ cứ chăm chú lật giở từng trang thực đơn giả vờ không quan tâm, lúc này bỗng nhiên phản bác. Phải nói rằng, ngay cả tôi cũng bất ngờ với sở thích có khuynh hướng biến thái của mình khi nhận ra bất kể bị công kích chán ghét đến đâu, tôi vẫn thấy người con gái này ngày một xinh đẹp. Tôi không thể tìm được cách đối đầu với cô, không thể nói năng được gì dù bị đối xử thế nào. Hơn nữa, trước khi đến đây, tôi đã chuẩn bị tinh thần nhận sự công kích từ phía cô. Chỉ cần cô vẫn còn ngồi trước mặt là tôi đủ hạnh phúc rồi.

Tập 4

Ăn xong, tôi đến quầy lễ tân đặt phòng. Đột nhiên, tôi tò mò muốn biết Gil Ra Im ở phòng nào. Nếu có thể, tôi sẽ đặt phòng gần với cô ấy nhất. Tôi nói vài lời với nhân viên tiếp tân rồi bước vội ra ngoài tìm Ra Im.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên có ai đó từ phía sau chộp lấy bả vai xoay người tôi lại. Là Oska. Về mặt anh ta lúc này thật khó đoán, dù óc quan sát tốt đến đâu tôi cũng không thể chắc chắn chuyện gì đang diễn ra trong cái đầu đó.

- Anh và chú đều đang rảnh, hay chúng ta vận động cho đỡ mồ hôi đi. MTB[2] thì sao? Dụng cụ sẵn sàng hết rồi.

[2] MTB: mountain bike, xe đạp leo núi.

- Không thích. Lạnh lắm.
- Nếu chú thắng, anh sẽ chuyển đến Gangnam.
- Rốt cuộc là anh muốn gì mà mạnh miệng thế?
- Gil Ra Im.
- Đừng đùa nữa!
- Anh không đùa. Anh chân thành muốn đến với cô ấy.

Tôi quan sát Woo Young, đặc biệt tập trung vào ánh mắt. Nói thế nào nhỉ, dường như con người này đang đeo đuổi chuyện gì đó, hoặc là đang tức giận. Mặc kệ tâm trạng có tồi tệ hay không, việc anh ta đem Gil Ra Im ra làm đối tượng cá cược chẳng khác nào thông báo tuyên chiến với tôi.

- Được! Thế thì tuyến đường sẽ do tôi quyết định.
- Cứ làm theo ý chú. Nếu chú thua, dù mối quan hệ giữa anh và Gil Ra Im phát triển đến mức nào, chú cũng không được xen vào.
- Cô ấy không phải là kiểu con gái sẽ đi quá xa với anh đâu.
- Ít ra thì chúng tôi chẳng phải kiểu không biết chút gì về nhau. Chú là người không thể vứt bỏ bất kỳ thứ gì vì một cô gái, nhưng anh, anh sẵn sàng vứt bỏ tất cả mọi thứ vì cô ấy. Đối với anh, môn đăng hộ đối cũng quan trọng, nhưng anh có thể mang lại cho cô ấy gia cảnh xứng đáng. Phụ nữ biết rất rõ nên chọn điều gì là tốt nhất, đây là bản năng vốn có của họ mà. Gil Ra Im là cô gái thông minh, sẽ không có gì lạ khi cô ấy hiểu vấn đề và đưa ra quyết định đúng đắn.

Nghe những lời nói huyênh hoang của Oska, cơn tức giận trào dâng rất cổ hợm tôi. Kể có thể từ bỏ tất cả mọi thứ vì phụ nữ, vậy mà lại sợ sệt bỏ chạy vì tầm ảnh khi ở bên cạnh Park Chae Rin? Nếu hán không phải là anh họ tôi, tôi đã cho tên này vài đấm rồi.

Hai anh em họ đấu đá nhau vì một cô gái xen vào giữa, đây chẳng phải cảnh thường thấy trong các bộ phim truyền hình dài tập sao? Nhờ Gil Ra Im, tôi thật sự muốn mỗi ngày, mỗi ngày đều chứa đựng những điều khác biệt, bất ngờ và vô cùng nóng nhiệt.

Tập 5

Tôi và ông anh họ khác nhau một trời một vực. Nếu so sánh, tôi sẽ nói chúng tôi đều là dụng cụ bảo hộ, nhưng một người là mũ bảo hiểm còn người kia là kính bảo hộ. Trước mỗi trận chiến luôn có chỗ ột cuộc chiến tâm lý khác. Đang lái chiếc SUV chở xe đạp leo núi, thư ký Kim hỏi to:

- Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi, hai anh có xuất phát luôn không?

Oska nhìn tôi chăm chú như thể chờ đợi điều gì.

- Xuất phát chứ?
- Xuất phát! Nhưng phải nói trước, anh sẽ không nhường nhịn chú mày đâu đấy.
- Tốt thôi. Mà anh cũng cần biết một điều, tôi nhất định phải trở thành vĩ nhân nên sẽ không để thua dưới tay anh đâu.

Đúng lúc đó, Ra Im không biết từ đâu chạy tới, vừa thở hổn hển vừa bước lại gần.

- Khoan đã. Tôi đi cùng hai anh được không? Tôi đi xe đạp khá ổn đấy!

- Đây không phải buổi dạo chơi chạy nối đuôi nhau đâu.

- Tôi có hỏi anh đâu?

Vừa dứt lời, Ra Im chạy vèo sang phía Oska, nói giọng vô cùng nhỏ nhẹ và nữ tính:

- Đây là cơ hội hiếm hoi. Được đi xe đạp cùng với anh Oska ấy.

- Với anh dĩ nhiên là không có vấn đề gì. Đi thôi, cùng đi. Bọn anh cá cược sẽ làm một điều đối phương mong muốn, em thấy thế nào?

- Vậy à? Hay đấy! Thật ra em cũng có chuyện muốn nhờ vả mà không biết mở miệng như thế nào, nên lần này chắc phải làm phiền anh rồi. Vậy em cứ thế mà thắng cũng được nhỉ?

- Này, chúng ta có vẻ hợp nhau đấy. Em muốn nhờ chuyện gì nào?

- Ngộ nhỡ em có thắng, anh cho em tham gia thử vai trong MV lần này nhé.

- Chỉ bấy nhiêu thôi hả? Chuyện này chẳng phải dễ như ăn cháo sao?

- Hai người đang nói nhăng nói cuội gì thế hả?

Tôi thấy bức bối với kiểu nói của Gil Ra Im nên cố tình thô lỗ xen vào cuộc tán gẫu vớ vẩn giữa họ. Vậy mà Ra Im chẳng xem tôi ra gì, chỉ bĩu môi rồi quay phắt đi, lẻo đẻo theo sau Oska.

Chúng tôi lên nơi xuất phát trên đỉnh núi, mỗi người dắt theo một xe. Từ chỗ này có thể nhìn xuống toàn bộ phong cảnh mờ ảo của vùng núi Halla. Bắt đầu từ đây, đổ dốc xuống dưới, băng qua cánh rừng kia, đường đi không những rất dốc, mà còn gập ghềnh, rất nguy hiểm đối với người lần đầu đi qua. Nếu bất cẩn để vấp phải hòn đá thôi cũng có thể ngã lộn nhào xuống vách đá dựng đứng cheo leo rồi rơi xuống biển.

Vượt qua con dốc là đến đường Olle với bụi rậm trải dài hai bên. Chỉ cần yên ổn vượt qua tuyến đường này thì quãng còn lại không có gì đáng kể. Olle kéo dài đến tận đường ven biển, nếu chạy đến tận cùng sẽ gặp ngọn hải đăng nằm ở phía cuối con đập chắn sóng.

Nếu như dễ dàng nhận thấy đổ dốc là tuyến đường gian nan, thì có thể coi đường rừng như nơi ẩn giấu nhiều cạm bẫy khó lường. Chỉ nhìn và đi theo bảng hướng dẫn đường nghiên không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn đi tắt cho nhanh gọn hơn, có thể sẽ đi vào đường cụt, bít cả lối ra không biết chừng.

Mỗi lần đến đảo Jeju, tôi và Oska đều đi thử một lần nên không gặp vấn đề gì to tát, nhưng tôi hơi lo cho Ra Im. Tuy nhiên, lúc này tôi đang khó chịu vì cô và Oska nên mọi nỗi lo lắng đều bị đè bẹp.

Oska quả thật rất quan tâm đến Ra Im. Anh ta mở bản đồ ra giải thích tường tận, hướng dẫn vô cùng chi tiết. Nhìn thế nào cũng thấy cảnh tượng trước mắt quá là tình cảm mùi mẫn nên tôi chỉ chực nhảy lên cướp lấy tấm bản đồ bọn họ cùng cầm, xé nát nó ra thành trăm ngàn mảnh vụn.

Kim Joo Won tôi đây mà lại hao tổn tâm tư vào ba cái chuyện ghen tuông vớ vẩn ấu trĩ như thế, khác nào một kẻ si tình cuồng dại. Mà giải thích bản đồ của Oska cuối cùng cũng kết thúc, Ra Im hạ kính bảo hộ xuống leo lên xe đạp. Lường lự một hồi, tôi tiến đến hỏi:

- Cô thật sự đi được chứ?

- Nếu không được thì anh sẽ công tôi chẳng?

- Không, tôi bé. Như thế mới nhìn được mặt cô.

Nghe tôi nói, Ra Im khề cười bằng giọng mũi, hô to “Tôi xuất phát trước đây” rồi giùng chân đạp xuống con đường dốc. Oska cũng thả dốc theo liền. Tôi dõi theo bóng Ra Im cho đến khi cô vượt qua nơi có độ dốc lớn nhất trên cả chặng, mới an tâm xuất phát sau cùng.

Như tôi dự đoán, qua tuyến đường dốc lớn. Ra Im bắt đầu bị tụt lại sau. Dù bản thân cô là người chuyên vận động, nhưng khi thả dốc, kinh nghiệm quan trọng hơn thể lực nhiều, người mới đi lần đầu như Ra Im bị tụt lại không phải là điều khó hiểu. Chạy sao để khỏi bị ngã là quan trọng nhất. Khi đã chắc chắn cô sẽ đi theo đúng lối vào rừng, tôi mới gia tăng tốc lực rút ngắn khoảng cách với Oska.

Đường rừng là lối đi cần đến sự bền bỉ dẻo dai. Nhìn tổng thể, nó chỉ như con dốc bình thường, quan sát kỹ mới nhận ra tuyến đường gồm nhiều ngọn đồi trùng trùng điệp điệp, địa hình lên xuống liên tiếp. Ra khỏi đường rừng, tôi bắt kịp Oska. Dù trước đây hay bây giờ, Oska cũng là kẻ đầu voi đuôi chuột. Cứ đến quãng đường này anh ta sẽ bắt đầu tụt lại, hôm nay cũng không ngoại lệ. Đi qua vài ngã ba là gặp bảng hiệu chỉ ra con đường ven biển. Khi bắt đầu tạo được khoảng cách an toàn với Oska, tôi ngoái đầu nhìn về phía sau. Không thấy Ra Im đâu cả. Chẳng lẽ cô không muốn dẫn đầu nên mới đi chậm như thế? Vừa nghĩ tôi vừa chạy ra con đường ven biển.

Ngay cả trên đường bờ biển có tầm nhìn thoáng cũng không thấy bóng dáng của Ra Im. Dù cô ấy nhanh chân cỡ nào cũng không thể mới đó đã đến ngọn hải đăng. Lộ trình này không đơn giản đến thế. Dọc con đường ven biển, gió ngược chiều táp mạnh vào mặt tôi. Mặt trời đang xuống núi, ráng chiều loang rộng khắp đảo. Có khi nào cô ấy gặp tai nạn trên đoạn đường giữa không? Tôi bắt đầu bồn chồn không yên.

Đúng lúc ấy, tôi nghe tiếng hét thất thanh của Ra Im vọng ra từ bộ đàm đeo trên người. Tim lỡ mất một nhịp, tôi vội bóp phanh dừng xe, rút bộ đàm ra cầm trên tay.

- Cô sao thế? Có chuyện gì ở đây vậy? Gil Ra Im! Cô không nghe thấy tôi hả? Này, trả lời đi!

Lúc này Oska ở phía sau đã kịp chạy vút qua, đập nhanh về phía ngọn hải đăng đằng xa. Dù anh ta đã vượt mặt, tôi vẫn đứng im cầm bộ đàm liên tục gọi to tên Gil Ra Im. Oska chạy tới gần đích đến rồi quay lại, dừng xe trước mặt tôi với bộ dạng dương dương tự đắc.

- Chú xem đi, xem đi. Chú thua rồi cảm thấy mất mặt quá nên định giở trò lường gạt hả?

- Khi này tôi nghe thấy tiếng hét.

- Nghe thấy gì cơ?

Lúc ấy, tiếng la của Ra Im lại vọng tới lần nữa. Miệng tôi khô khốc cả ra, không cảm nhận được gì cả.

- Anh mau gọi cứu hộ 119 báo tai nạn đi. Sau đó anh đi ven bờ biển tìm thử xem.

Nói đoạn tôi giục chân đạp hết tốc lực, quay trở lại con đường vừa đi qua.

Tập 6

Bóng đêm bắt ngờ trùm xuống toàn bộ hòn đảo. Lối đi trong rừng không có đèn, nhìn chỗ nào cũng thấy tối đen như mực. Tôi đạp xe vào rừng cùng ánh sáng đèn pin. Tôi gọi Gil Ra Im đến khan cả cổ, đáp lại chỉ là tạp âm rè rè phát ra từ chiếc bộ đàm đeo bên người. Tín hiệu vẫn còn nhưng chẳng có ai trả lời. Tôi lo lắng muốn phát điên.

Đúng lúc ấy tôi phát hiện ra. Biển chỉ xuống đường ven biển lại đang quay về hướng ngược lại, hướng cánh rừng rậm rạp, cây cối mọc um tùm. Tôi xuống dắt xe, tiến sâu vào rừng.

- Gil... Gil Ra Im! Gil Cam Đăng, cô ở đâu?

Tiếng tôi gọi hòa lẫn vào tiếng gió rít ghê rợn rồi âm âm vọng lại. Bỗng nhiên, một đàn chim vỗ cánh phành phạch bay vụt ra từ khu rừng tối om. Tôi giật mình thét lên, thụt lui về sau, đúng lúc ấy có một bóng người xuất hiện trước mặt tôi.

- Sao anh lại ở đây? Không xuống núi à?

Ra Im lạnh nhạt bước về phía tôi. Nghe được tiếng cô, tôi cảm thấy yên tâm phần nào, nhưng đồng thời cơn tức giận dề nén cũng trôi lên.

- Gì? Ở đây làm gì á? Cô điên rồi hả? Cô muốn chết đến phát điên lên rồi phải không? Chẳng có chút thực lực nào mà lại đòi tham gia cuộc đua! Cứ giả vờ như ta đây giỏi lắm, vậy mà đi sát theo sau cũng không làm được? Cả đường đi cũng không biết lại còn lạc vào rừng sâu nữa.

- Tôi đi đúng theo biển chỉ đường rồi nhé! Không hiểu sao đi đến đây thì đường cũng biến mất luôn, tôi làm thế nào được đây!

- Bộ cô đem điện thoại đi nấu canh ăn luôn rồi hả? Còn bộ đàm chỉ treo lên làm cảnh thôi đúng không? Sao lại không nghe điện, tại sao?

- Địa hình nơi đây khá kỳ lạ. Tôi không thấy tín hiệu bộ đàm, điện thoại thì mất sóng, xe đạp cũng hỏng luôn. Cái này chắc phải đất lắm đây.
- Bây giờ cô còn nghĩ đến mấy vấn đề như thế được hả? Cô không bị thương ở đâu chứ?
- Vậy là cơ hội thử vai với xe hơi coi như đi tong rồi. Không lẽ cả Oska cũng đang cuống lên đi tìm tôi sao?
- Đang tìm cô đấy, thì sao! Trời ạ! Ô hay, hại người ta lo lắng chết đi được, vậy rốt cuộc tiếng thét ban nãy là sao?
- Tiếng thét ban nãy? Tôi thét bao giờ?
- Cô nói gì vậy? Rõ ràng tôi nghe thấy “á” lên thất thanh trong bộ đàm. Đến hai lần.
- Tôi nói tôi không thét. Thét gì mà thét. Giật mình đột ngột gào toáng lên mới gọi là thét chứ. Chẳng lẽ tôi giật mình trước, sau đó mới lấy bộ đàm ra nhấn nút rồi kêu “á” lên à? Còn làm những hai lần cơ đấy?
- Chu choa, nghe giống lắm. Rõ ràng tôi nghe thấy tiếng kêu của cô mà.
- Được thôi. Nghe cho kỹ nhé. Tiếng kêu đó không phải của tôi. Anh nghe trong bộ đàm tiếng “á”, còn tôi nếu giật mình hoảng sợ sẽ kêu lên “úi”. Tuyệt đối xinh đẹp và đáng yêu. Anh rõ rồi chứ?
- Đúng, vô cùng xinh đẹp và đáng yêu, quan niệm của cô cũng lạ lùng thật. Này! Cô đi đâu đấy!
- Đằng kia có quán ăn. Đến đó gọi nhờ taxi. Rồi sao!
- Nào cô đúng là không bình thường. Ở đâu lại có quán ăn nằm giữa rừng sâu thế này chứ đồ đầu đất.
- Đầu đất? Vậy chứ đằng kia là gì?

Ra Im vén qua một bên cành cây có tán lá rậm rạp đã che khuất tầm nhìn của tôi. Quả nhiên, phía trước là một ngôi nhà lập lờ ánh đèn nằm giữa rừng cây um tùm tăm tối. Bên cạnh cái cây khổng lồ có một gốc cây được dùng làm chỗ ngồi, chỉ nhìn qua cũng đủ biết gốc cây phải hơn trăm năm tuổi. Lòng tôi bỗng rối loạn, như ma đưa lối quỷ dẫn đường, cứ thế bước theo Ra Im về phía căn nhà ấy.

Tập 7

Đúng như biển hiệu “Khu vườn thần bí” treo trước cổng, tôi đã cảm nhận được bầu không khí kỳ lạ toát ra ngay từ lối vào. Chiếc phản đặt ngoài sân vườn chất đầy rổ tre đựng các loại dược thảo tôi không biết tên và hàng tá trái cây, còn trên mặt đất trải đầy chiếu phơi đủ loại hoa sắc sỡ. Tôi còn thấy cá khô treo lủng lẳng dưới mái hiên, đựng đũa trong giỏ, dưới nền nhà lại có chú mèo đen tuyền với cái đuôi dựng đứng, nó đang bước ra như muốn cảnh cáo những kẻ xâm nhập địa bàn.

- Có ai không? Có ai ở đây không?

Ra Im đưa tay bốc một nắm trái cây đựng trong rổ tre, miệng thì cất tiếng gọi chủ quán. Bấy giờ một phụ nữ khoảng năm mươi tuổi từ đằng sau quán bước ra, một tay cầm dao còn tay kia cầm khay, miệng ngậm một điều thuốc.

- Chào cô ạ. Chúng cháu gặp tai nạn ở gần đây, cho chúng cháu gọi nhờ điện thoại của cô một lát được không?

Bà ta giả vờ không nghe thấy lời tôi nói, hực hặc ném mạnh điều thuốc đang hút trong miệng xuống đất rồi bắt đầu nói với giọng không mấy thiện cảm:

- Gà hầm 30.000 won. Gà kho cay 20.000 won. Chọn món nào?
- Chúng cháu không đói đâu ạ. Vậy cháu sẽ đưa cho cô 30.000 won.

Người phụ nữ chẳng để tôi kịp nói hết câu, cứ thế chém phập con dao đang cầm trên tay xuống thớt gỗ hình trụ đầy vết xước, có vẻ đã bị găm dao vào không biết bao lần. Bà ta nở nụ cười ma quái, làm tôi nổi cả da gà.

- Kêu mỗi món một nửa cũng được.

Bất ngờ trước hành động khó lường của bà chủ, chúng tôi vừa e dè vừa ngập ngừng đẩy cửa bước vào trong. Bầu không khí trong nhà thoải mái khác hẳn với bên ngoài. Các dãy kệ bày biện vô cùng đẹp mắt với nhiều bình thủy tinh đủ kiểu đựng hoa ép khô, có cả những bình rượu đầy màu sắc. Vật dụng trong nhà bài trí rất hài hòa, riêng chiếc đèn bàn cũ kỹ tạo nên sự thần bí. Ra Im có vẻ thích thú với ngôi nhà, khuôn mặt cô sáng bừng lên. Nhìn thấy biểu cảm ấy, tâm trạng không mấy yên ổn của tôi cũng nhẹ nhõm hơn.

Không lâu sau, bà chủ quán vẽ mặt vô cảm bê ra một cái nồi lớn, bên trong đầy ắp gà hầm. Bà ta đặt thức ăn lên bàn một cách thô lỗ, làm phát ra một tiếng “cộc” lớn rồi nhanh như chớp, thò hai tay vào nồi bẻ rắc một cái chân gà, thả ra chiếc đĩa trước mặt tôi, không để tôi kịp hoàn hồn. Ra Im lộ vẻ bất ngờ với hành động của bà ta nên chỉ biết trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn trân trân. Bà chủ quán tiếp tục bẻ thêm một đoạn cổ gà, lần này thì nhét thẳng nó vào miệng tôi. Chuyện xảy ra chỉ trong tích tắc, ngay cả tôi cũng không kịp hiểu, cứ thế mà ngoạm rồi nhai miếng thịt.

- Ăn nhiều vào. Là tấm lòng của tôi đấy. Cậu chắc vẫn khỏe mạnh, không ốm đau chứ? Không mắc mấy căn bệnh dễ chết như ung thư hay máu trắng hả?

- Gì cơ ạ?

- Không có chứ gì. Cậu có vẻ dư dả tiền bạc, lại còn trẻ trung đẹp trai đấy.

Không hiểu nổi người phụ nữ có ý đồ gì. Đáng kinh ngạc hơn, gặp tình huống này mà tôi chẳng cảm thấy bức tức chút nào. Thật ra, trí óc tôi hơi mông lung, có cái gì đó xa xăm mờ mịt làm cho tôi rung động. Chủ quán bóc thêm một miếng thịt, lần này tới lượt Ra Im phải tiếp nhận thịnh tình của bà ta, cô được dứt một miếng rõ to. Ra Im cầm lấy miếng thịt ăn, nở nụ cười có phần ngại ngùng.

- Hoan nghênh cô gái trẻ đến nơi này. Thật sự rất hoan nghênh...

- Vâng... cháu, cháu cũng vậy... Xem ra cô rất thích ủ rượu.

- Sở thích rất độc đáo đúng không?

- Vâng! Cha cháu cũng cực kỳ thích ủ rượu.

- Còn cháu có vẻ thích uống hơn nấu rượu nhỉ?

- Gì cơ ạ?

- Cháu thích uống rượu khi ăn cơm? Cô chỉ cần liếc mắt một cái là biết cháu quen uống từ hồi cấp ba.

- O? Sao cô biết? Từ khi học cấp ba cháu đã tập uống rượu mỗi khi ăn cơm cùng với cha.

Nghe hai người nói chuyện, tôi thầm nghĩ bà chủ quán không phải đạo sĩ thì cũng là thầy bói. Sao bà ta lại biết rõ như nằm lòng quá khứ của Ra Im, những chuyện ngay cả tôi cũng chưa từng được nghe vậy nhỉ?

- Mấy hũ rượu đó có phải rượu thuốc tốt cho sức khỏe không ạ?

- Đúng là rượu thuốc. Loại rượu thuốc giúp con gái nhà cô sống lại.

- A, con gái cô bị ốm sao?

- Đây là vận mệnh của nó.

- Sao cơ ạ?

Tập 8

Sau khi thỏa mãn cơn đói bằng bữa ăn thịnh soạn, chúng tôi bước ra khỏi quán. Đúng hơn là bình an vô sự thoát khỏi khu rừng cùng với hai bình rượu kỳ lạ nhận từ bà chủ quán khó hiểu. Về đến gần khách sạn, tôi mới chợt cảm thấy mọi chuyện xảy ra mấy phút trước không thực chút nào, cứ như nằm mơ vậy. Nếu không nhờ có hai bình rượu cầm trên tay, với kinh nghiệm vốn có của mình, chắc chắn tôi sẽ không tin vào tính chân thực của tình huống vừa gặp. Ra Im có vẻ rất thích bình rượu được tặng. Cô đứng nhìn bình rượu phản chiếu ánh sáng của đèn đường, môi nở nụ cười ảm áp. Những biểu hiện như thế trên gương mặt cô thật đáng yêu, nhưng miệng lại toàn phát ra lời nói cộc cằn thô lỗ, chẳng nữ tính chút nào.

- Sao cô lại tùy tiện nhận rượu của người lạ thế?

- Người lớn đã cho chẳng lẽ không nhận? Bà ấy cũng nói đây là rượu thuốc rất tốt cho sức khỏe mà.
- Bồi bổ sức khỏe bằng rượu? Cô nói thật đi, thứ tồn tại bên trong con người cô là bản tính một thằng đàn ông chứ gì?
- Có đến mấy vị đấy. Trong đó, có một ông chú rất hay ngại ngùng xấu hổ muốn nhờ tôi nói lại điều này với anh.
- Nói gì?
- Cảm ơn anh vì lúc nãy đã quay lại cứu tôi.
- Cảm... cảm ơn thì cô phải nói ngay lúc tôi tìm thấy cô chứ! Đáng ra phải nói từ lúc nãy, sao bây giờ mới chịu nói, cái ông chú này.
- Ông chú thích giờ nắm đầm cũng hay xuất hiện lắm đấy. - Nói rồi Ra Im đẩy bình rượu đến trước mặt tôi.
- Thôi khỏi. Tôi không bao giờ uống những thứ có nguồn gốc bất minh.
- Ai nói là cho anh uống? Tôi chỉ nhờ anh đưa cho Oska.
- Đúng là giỏi khiến quỷ thần thiên địa phải bốc lửa giận! Người cứu cô là tôi, sao cô lại đưa cái này cho tên nham hiểm đó hả?
- Anh vừa nói không bao giờ đụng vào những thứ có nguồn gốc bất minh đấy thôi.

Chúng tôi đang diễn cảnh cãi qua nói lại liên hồi như quay phim tình cảm hài thì một vị khách không mời xuất hiện.

Tập 9

Vị khách bất ngờ đó là đạo diễn của trường võ, Im Jong Su. Anh ta nhìn tôi và Ra Im với vẻ mặt lạnh lùng vô cảm giống như nhân vật Frankenstein, rồi tiến nhanh về phía Ra Im bằng những bước giậm mạnh.

- Chuyện này là thế nào? Sao em lại ở đây?
- Chuyện gì thế không biết. Ra Im tỏ rõ vẻ sợ hãi, rụt cổ lại cứ như chuột gặp mèo. Thư ký Kim nói Ra Im khẳng khái đòi ra đảo Jeju để tham gia quay MV, nhưng tình huống lúc này là sao? Jong Su tiếp tục gắng hỏi Ra Im, nhưng cô không thốt được lời nào, cứ lúng túng như gà mắc tóc.
- Anh hỏi, em làm gì ở đây? Người lẽ ra phải đang ở Seoul, sao lại xuất hiện tại đây?
- Anh mắng em cũng được. Không cho em tham gia quay cũng được. Anh chỉ cần cho em xem cảnh quay đóng với xe hơi thôi. Mà không, em sẽ hỗ trợ mọi người. Anh đừng đuổi em đi khỏi đây là được.
- Vậy em đã lén mọi người trốn đến tận đây phải không?
- Em may mắn có vé máy bay miễn phí nên...
- Nghe đại khái nội dung cuộc đối thoại, tôi cũng hiểu sơ đầu đuôi câu chuyện, lòng thấy bức bách khó chịu. Jong Su thở dài một hơi rồi hỏi tiếp về nơi ở của Ra Im.
- Anh không cần phải lo. Em sẽ đến phòng tắm hơi cách đây hai mươi phút đi bộ hỏi thử xem.
- Em vốn dĩ đâu phải là người làm chuyện gì cũng không để ý hậu quả? Mà không, nói đúng hơn, bây giờ em đủ lông đủ cánh rồi nên chẳng thèm coi lời nói của anh ra gì hả?
- Ấy, không phải vậy đâu.
- Không phải vậy thì là thế nào? Hai giờ nữa việc tìm cảnh quay sẽ kết thúc, cầm lấy chìa khóa này về phòng đợi đi. Hôm nay chúng ta cần phải nói chuyện với nhau.
- Ra Im nhanh tay bắt lấy chìa khóa Jong Su đưa. Phòng tắm hơi thì phòng tắm hơi, bảo Ra Im phải ở chung phòng cùng với một đám đực rựa trường võ thì thật vô lý.
- Đợi đã. Theo như tôi biết hôm nay khách sạn không còn phòng trống, nên các người sẽ ở chung phòng sao?

Mắt Jong Su tối sầm bởi câu nói của tôi, lông mày anh ta hơi nhíu lại.

- Trong đội chúng tôi không phân biệt nam nữ, sử dụng chung một phòng không phải vấn đề gì lạ cả.

Hơ... Vấn đề như thế mà bảo không lạ à? Dĩ nhiên là lạ! Quá lạ nữa là đằng khác!

Không khí nặng nề toát ra từ Jong Su làm Ra Im rụt cổ, vẻ mặt ủ rũ như lá cờ treo giữa trời đứng gió. Jeong Hwan và các thành viên trường võ vừa lặng lẽ thu dọn trang phục và đạo cụ diễn vừa len lén nhìn Jong Su. Jong Su cầm lấy chai nước suối trên bàn, đưa lên miệng tu ừng ực.

- Em cho rằng anh là đồ ngốc? À, hay em nghĩ anh không thích em nổi tiếng nên mới ngáng đường? Anh đã nói em còn rất nhiều thiếu sót, thời điểm vẫn chưa đủ chín. Sao em lại cố chấp muốn làm đến thế? Chuyện này vô cùng nguy hiểm!

- Nếu sợ chấn thương, em đã không dẫn thân vào con đường này. Không xét đến vấn đề thực lực, em không muốn chịu thiệt thòi chỉ vì mình là con gái.

- Nếu cô không muốn gặp phải thiệt thòi gì đó, hãy đi tìm việc khác để làm. Hay gia nhập vào đội khác cũng được. Đến lúc chết tôi vẫn khiến cô chịu thiệt thòi thôi.

Lời nói của Jong Su vô cùng nặng nề và tàn nhẫn. Ra Im nhìn anh, mắt tràn ngập oán giận. Anh không thêm hiểu cho tâm trạng của cô mà chỉ hứa suông. Cách đây vài tháng, cô rõ ràng đã nói với anh về ước muốn đóng cảnh quay với xe ô tô. Không ngờ cơ hội ấy đến thật, vậy mà Jong Su lại tìm mọi cách ngăn cản. Cô hiểu tâm trạng của anh, vì lo lắng cho cô nên không đồng ý, nhưng không thể chỉ vì lý do đó mà từ bỏ cơ hội lần này. Những cơ hội đạt được vị trí bản thân mình khao khát mà cô phải từ bỏ chỉ vì thân phận con gái cũng quá nhiều rồi. Tuổi tác dần tăng, trong khi người mới vẫn gia nhập thêm, lại còn vượt lên trên, cô không thể nào gỡ bỏ cơn phiền muộn ấy. Ra Im có thể chắc chắn rằng vị trí của mình ngày càng thu hẹp. Cô không dễ dàng từ bỏ ham muốn đối với vai diễn lần này. Cô đã nghĩ, chẳng phải không đúng mà ông trời tặng cho cô phần thưởng ở khu thương mại của Kim Joo Won để có cơ hội bay đến tận đảo Jeju.

- Đạo diễn...

Ra Im cẩn trọng cất tiếng gọi, Jong Su vẫn cụp mi mắt. Ra Im thoáng nghĩ, dù có thành thật giải bày nỗi niềm chưa chắc đã thuyết phục được anh. Không khí đang căng thẳng, bỗng bên ngoài có người đập ầm ầm như muốn đá bay cánh cửa. Jeong Hwan vội vàng chạy ra mở. Người cùng vào với Jeong Hwan chẳng phải ai xa lạ, chính là Joo Won.

- Cái gì mà dùng chung một phòng không phân biệt nam nữ? Các người cho là bình thường nhưng tôi lại thấy vô cùng kỳ quặc. Phòng tôi giờ đang trống. Cô dọn qua đi.

Thật là một anh chàng khó đối phó. Ra Im thở hắt một hơi, như muốn đẩy căng thẳng ra khỏi lồng ngực. Cùng lúc đó, Jong Su bước ra.

- Cô ấy là nhân viên của tôi.

- Anh hãy giao phó nhân viên của anh cho tôi vài ngày. Cô ấy là người trúng thưởng trong sự kiện khuyến mãi lần này của công ty tôi.

- Anh nói gì cơ. Sự kiện gì?

- Nếu cô vẫn muốn phiền phức thì tôi cũng không có ý định ngăn cản - Joo Won nói với Ra Im - nhưng cô thật sự ghét sử dụng căn phòng trống đó lắm sao? Tôi dọn sang phòng anh Woo Young là được chứ gì.

- Không lẽ, anh ta đang nói về chuyến du lịch lãng mạn cùng với Oska?

- Vâng - Ra Im trả lời, giọng kéo dài.

- Vậy cái phiếu trúng thưởng lúc ấy là thật?

- Sao ạ?

- Ha... hóa ra tôi lại lo chuyện bao đồng.

- Vậy đạo diễn có cho phép...

Lúc ấy, Ra Im mới chợt nhận ra cô nhận được phần thưởng lớn lần này là nhờ Jong Su. Anh nhìn Ra Im, ánh mắt hơi dao động, rồi bảo cô hãy đi theo Joo Won.

Phòng Kim Joo Won có bầu không khí hoàn toàn khác với nơi tá túc của đoàn trường võ. Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đập ngay vào mắt là một bãi biển rộng. Giấy dán tường thì thuộc hàng cao cấp, còn chiếc giường lớn và cao chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết êm ái ấm áp đến thế nào. Tầm thẳm mềm mại trải khắp căn phòng làm Ra Im cảm thấy chần chừ, e ngại khi bước vào. Vì bầu không khí thiếu tự nhiên ban nãy, cô biết mình nên đi theo Joo Won, nhưng vừa bước vào trong phòng cô lại bắt đầu thấy hối hận, băn khoăn không biết liệu mình có sai lầm khi đi với anh ta không. Joo Won thì chẳng hề biết được suy nghĩ hiện giờ trong đầu Ra Im, anh ngồi phịch xuống xô pha và gỡ gọng võ cùng khó chịu, hỏi một câu chẳng ra đâu vào đâu:

- Rốt cuộc, quan hệ giữa cô và người đàn ông đó chính xác là như thế nào? Là kiểu quan hệ trong sáng đến mức dù chỉ có hai người trong cùng một phòng cũng không có bất cứ chuyện gì xảy ra?

Ra Im không thêm trả lời, cô ngồi xuống xô pha, từ tốn cởi giày, xoa bóp bắp chân mỗi nhừ. Vì đạp xe quá sức, không đúng kỹ thuật nên toàn bộ cơ bắp trên người cô như đông cứng hết cả.

- Cô đừng hòng nghĩ đến thứ tình cảm vượt quá tình thầy trò. Không được lừa tôi. Cô biết anh ta thích cô chứ? Mà không, hai người đã bao giờ hẹn hò chưa?

Ra Im ngồi bên cạnh nghe Joo Won lải nhải hết câu này đến câu khác, cuối cùng cũng bực bội lên tiếng:

- Nếu chúng tôi hẹn hò nhau thì sao? Dù tôi có quen biết ai, làm gì, ở riêng hai người trong phòng hay bên ngoài, chuyện đó liên quan gì đến anh?

- Tôi hỏi cũng không được sao?

- Ủ, không được hỏi. Những câu hỏi của anh chỉ làm tôi cáu tiết hơn. Sao anh lại nhọc công đến tận đây? Sao cứ đuổi theo làm phiền tôi? Thật ra thì trong đầu anh đang nghĩ gì?

Nghe những lời chất vấn của Ra Im, Joo Won vẫn trân trân nhìn cô gái trước mắt.

- Cô biết mà.

- Không biết. Làm sao tôi biết!

- Cô biết. Chính cô mới là người rõ hơn ai hết. Nếu như cô muốn thử xem tôi có thay lòng đổi dạ hay không, thì xin đừng. Chỉ vì một cô gái mà tôi phải từ bỏ những thứ mình sở hữu sao? Tôi vốn dĩ sở hữu rất nhiều thứ.

Hiện giờ tâm trí Ra Im đã đủ rối bời vì chuyện với Jong Su. Cô không muốn nghe thêm những lời nói tự cao tự đại của anh ta nữa. Ra Im chán chường, tức tối quay mặt đi.

- Vậy thế này nhé, chúng ta thử ôm nhau một lần xem.

- Anh nói gì?

- Cô gái dành cho tôi chỉ có hai loại, hoặc là người phụ nữ sẽ kết hôn với tôi, hoặc là mối tình thoáng qua vài đêm như lời cô nói trước đây ấy. Nhưng tôi vẫn băn khoăn, không biết cô đang nằm ở đâu trong hai vị trí ấy. Vậy nên, hãy cho tôi ôm một lần đi.

- Nếu anh ôm xong rồi cảm thấy thích, anh sẽ làm gì?

- Tôi sẽ cho cô một cuộc sống khác với hiện tại.

- Tuyệt quá nhỉ. Vậy tôi sẽ hóa thành cô bé Lọ Lem?

- Không. Là nàng tiên cá.

Trong tích tắc, Ra Im không tin vào tai mình.

- Tọa độ của cô Gil Ra Im lúc nào cũng nằm trong khoảng giữa hai tầng lớp ấy. Ban đầu cô không có gì trong tay, kết thúc thì mọi thứ lại biến mất giống như bọt biển. Đây chính là suy nghĩ của những người đàn ông như tôi.

Không đủ kiên nhẫn để tiếp tục nghe anh ta nói thêm nữa. Ra Im đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, thẳng tay tát vào má Kim Joo Won.

- Anh làm ơn suy nghĩ cẩn thận rồi hãy mở miệng.

Joo Won xoa xoa bên má vừa bị đánh, với tay lấy chiếc túi xách đặt cạnh xô pha. Anh ta lướt mắt nhìn qua gương mặt của Ra Im, rảo bước ra khỏi phòng. Tiếng đóng cửa khô khốc vang lên sau bước chân anh ta.

Joo Won đã ra khỏi phòng được một lúc nhưng Ra Im vẫn đứng ngây người tại chỗ. Tay chân cô run rẩy, cảm thấy vô cùng bẽ mặt.

Không có bất kỳ lý do nào để phải nhận sự miệt thị như thế từ bất kỳ ai. Còn hơn cả sự đau đớn trên tay khi đánh vào mặt anh ta, ngọn lửa trong lòng cô bốc lên như có thể thiêu cháy tất cả. Ban đầu chỉ là cảm giác khó chịu, nhưng càng lúc sự tổn thương càng lan rộng. Đôi mắt cô ươn ướt, ngập tràn sự uất ức. Cô cắn chặt môi, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt chỉ trực trào ra.

Bình rượu hoa trên bàn đập vào mắt cô. Khi đang lạc đường trong khu rừng, lang thang mãi không thấy lối ra, cô đã thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy giọng anh ta gọi tên cô đầy lo lắng. Dù không thể hiện ra mặt nhưng thật ra trong lòng cô rất vui vẻ và thấy biết ơn vì anh ta đã tìm đến. Bấy giờ cô đã nghĩ anh ta cũng không đến nỗi tệ. Cô không biết liệu sự quan tâm của anh ta dành ỉnh là thật lòng hay giả dối. Mỗi khi nghĩ đến điều này, cô cảm thấy đắng cay lẫn chua xót.

Ra Im quyết tâm sẽ không để bản thân rơi vào tình cảnh này lần thứ hai. Không chần chừ thêm, cô cúi xuống nhặt đôi giày. Đến tận lúc này, cô vẫn luôn một mình ngậm đắng nuốt cay trải qua những biến cố trong cuộc đời. Dù anh ta nói rằng cô sẽ hóa thành một bà lão Lọ Lem chứ không phải một thiếu nữ trẻ trung tên Lọ Lem, có lẽ cô cũng bỏ qua. Nhưng anh ta lại nói kiểu con gái như cô chỉ được phép hạnh phúc trong chốc lát như nàng tiên cá, cô thật sự không thể bình tĩnh nổi.

Vừa mang xong giày, tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên. Jeong Hwan gọi đến. Đạo diễn chỉ đạo quay MV muốn gặp cô. Anh nói, đạo diễn đó còn nhắc Ra Im hãy trực tiếp đến gặp cô ấy một mình và đừng nói cho Jong Su biết, kèm theo lời cảm ơn lịch sự.

Ra Im vừa đi vừa tự nhủ trong lòng, “Trước tiên phải can đảm đối mặt. Phải cố hết sức mình, thử làm cho đến khi nào vẫn còn có thể.” Cô đi vòng qua khách sạn, tiến về phía bờ biển. Điểm hẹn là quán cà phê nằm ở đầu con đường dẫn lối ra bờ cát trắng.

Đến nơi gần nhất với đường rẽ ra bờ cát, cô nhìn thấy một cô gái với mái tóc dài đang cầm kịch bản, ngồi quay mặt ra hướng biển. Ra Im bước chậm rãi tới sau lưng cô đạo diễn, hắng giọng nói:

- Xin chào, tôi là...

Cuộc đời này quả thật chẳng phải mật ngọt.

- Ô kìa, cô nói không sai chút nào. Trái đất này nhỏ hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Cô thấy đúng không?

Vị đạo diễn đang quay lại nhìn cô nào phải ai xa lạ. Yoon Seul.

Nói đến cô gái này phải kể đến chuyện xảy ra trưa hôm nay. Vừa đến đảo Jeju, Ra Im chạy ngay đi tìm đoàn làm phim, nhưng kiếm mãi không thấy. Đang thơ thẩn quanh khách sạn gần bãi biển, cô gặp Oska. Anh nghe nói cô đã trúng giải chuyển du lịch lãng mạn thì chào đón cô rất nồng nhiệt, nằm ngoài sự đoán của cô. Cô chấp nhận ngay lời mời cùng dùng bữa với Oska, dù sao, trước khi gặp được nhóm người trường võ, cô cũng không có kế hoạch nào đặc biệt.

Cô cùng Oska vào nhà hàng của khách sạn. Hai người vừa chọn chỗ ngồi, bắt đầu gọi món thì xuất hiện vị khách không mời. Kim Joo Won. Bọn họ ngồi chung một bàn và dùng bữa trong bầu không khí thiếu tự nhiên. Hết bữa ăn, Oska có việc phải giải quyết nên xin lỗi cô rồi đi trước, để lại cặp đôi oan gia ngõ hẹp

vẫn đang khiêu chiến âm ỉ. Khi ấy, một cô gái bước đến gần bàn họ. Mái tóc dài uốn lộn xòa xuống bồng bênh, đôi mắt sắc như dao, trang phục lộng lẫy, thân hình cao ráo thon thả, trông rất quen mặt.

Cô gái nhìn Joo Won, nở nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời...

- Đúng là anh rồi... ôi Chúa ơi. Khi đi dạo trên bãi biển, em đã chợt nghĩ đến anh Joo Won đấy. Sao lại có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như thế này nhỉ?

- Có chuyện gì khiến cô phải đến tận Jeju?

Joo Won đổi sang giọng điệu như bàn chuyện làm ăn với đối tác, thái độ khác hẳn khi nói chuyện với Ra Im.

- Vì công việc thôi. Em đang đi tìm cảnh quay. Nếu biết định mệnh sắp đặt cho chúng ta gặp được nhau thế này thì khởi đầu mối quan hệ giữa em và anh đã không gượng gạo như khi ấy.

- Thà không bắt đầu sẽ tốt hơn cho chúng ta. Bạn cô đang đợi cô đấy.

- Ôi, bạn gì chứ, chỉ là đàn em thôi mà. Nhưng, hình như anh có bạn đi cùng thì phải?

Vừa nói, cô ta vừa khẽ nháy mắt thay cho lời chào với Ra Im. Dù đang đứng đối diện nhau những Ra Im vẫn không tài nào nhớ ra người phụ nữ này là ai. Cô chắc chắn mình đã gặp cô ấy ở đâu đó.

- Vâng. Là một cô bạn khó tính đến mức gây khó dễ cho tôi dù chỉ với lời đề nghị cùng ăn tối một lần trong đời.

- Vậy chúng ta... cứ gặp nhau tình cờ như thế đi. Rất vui khi gặp lại anh.

Cô gái khẽ cúi đầu chào tạm biệt rồi xoay lưng bước đi. Đúng lúc ấy, trong đầu Ra Im hiện lên hình ảnh mái tóc uốn dài vén sau tai. Đúng rồi, đây chính là người phụ nữ đã giật lấy bằng tên của Ah Young trong phòng chờ trung tâm thương mại. Quả là trái đất tròn.

Ra Im đứng bật dậy, cô tiến đến vỗ nhẹ vào lưng người phụ nữ nọ. Cô ta ngoái đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên như muốn hỏi có chuyện gì.

- Cô biết tôi chứ?

- Vậy cô biết tôi à?

- Rõ ràng cô đã biết lại còn giả vờ... Chẳng lẽ cô không nhớ tôi? Tôi từng giúp bạn cô lấy lại túi xách kia mà.

- Túi xách?

Có vẻ cuối cùng cô ta cũng đã nhớ Ra Im là ai. Biểu cảm trên gương mặt cô thoáng thay đổi. Ra Im nở nụ cười đầy ẩn ý.

- Đúng, là tôi. Thế gian này thật sự hẹp hơn tôi tưởng.

Cô gái nọ vén tóc ra sau vành tai rồi nói dối một cách tự nhiên:

- Cô nhận nhầm người rồi.

- Không thể nào.

- Tôi... tôi nghĩ cô nhận nhầm người rồi.

- Vậy sao giọng cô lại run thế?

- Cảm phiền cô thôi ngay cho!

- Đến tận lúc này còn ra vẻ. Xin lỗi là câu dễ thốt ra nhất thế gian đấy nhé, cô định bắt tôi phải làm cho cô nói ra mới chịu phải không? Những kẻ lăm tiền đều như thế hết sao? Chỉ vì cô mà bạn tôi, người hết sức tận tâm tận lực làm việc trong suốt năm năm qua, suýt bị sa thải chỉ trong vòng một buổi sáng. Bấy nhiêu thôi đã đủ rồi, ít nhất cô cũng phải có chút nghĩa khí chứ, sao lại còn bày mưu gài điện đến ban quản lý trung tâm? Sống như thế chắc vui lắm nhỉ? Cô được lợi lộc gì kia chứ?

Joo Won đứng im lặng ở phía sau này giờ bỗng chen ngang:

- Thôi đi. Ở nơi công cộng mà cô làm gì thế hả?

- Anh không biết gì thì đừng có xen vào.

- Nếu không biết thì tôi cũng chẳng thêm xen vào làm gì. Tôi đã đọc tường trình, cũng đã nghe cô Ah Young thuật lại mọi chuyện, nắm rõ toàn bộ sự việc. Tôi hiểu rõ sự tình hơn cả cô đấy. Đừng nói lung tung nữa, xin lỗi người ta đi.

- Anh nói gì?

- Tôi bảo cô hãy xin lỗi cô gái này đi.

- Tại sao tôi phải làm thế?

- Những người nghỉ ngơi trong phòng chờ VVIP của trung tâm thương mại chúng tôi, phải mua sắm hơn một trăm triệu mỗi năm mới có tư cách để bước vào đây. Nhưng vì cô Ra Im mà những vị khách có mặt ngày hôm đó cảm thấy tư cách của họ đã bị xem thường.

- Phải. Đúng như thế thì sao? Nhưng đó chỉ là phòng nghỉ, bước chân vào đó thôi cũng phạm tội lớn lắm chắc? Có phải tôi đi bán nước đâu?

- Cô chưa từng nghe câu “ai đã dám ăn cắp một quả trứng cũng có thể ăn cắp cả một con bò” à?

Ra Im sững sờ, không biết đối đáp thế nào trước câu nói của Joo Won. Nghĩ rằng Joo Won ra mặt bên vực mình, người phụ nữ kia quay lại phía anh.

- Nếu tôi biết sẽ phát sinh hậu quả thế này, tôi đã cố gắng chịu đựng rồi. Việc tôi kiên trì với quan niệm đạo đức mọi thứ phải hợp tình hợp lý của mình có lẽ không thể làm hài lòng ai. Tôi cảm thấy rất buồn.

- Cô không cần buồn làm gì. Cô Yoon Seul cũng xin lỗi người ta đi.

- Gì cơ?

- Nếu đã xem như không có chuyện gì xảy ra thì cô cũng nên tuân thủ phép tắc chứ. Nói lời phải giữ lấy lời.

- Nhưng tôi chưa từng hứa bất kỳ cái gì với cô ta cả.

- Người này chẳng phải đã giúp bạn cô tìm lại túi xách sao.

- Nhưng đâu phải tìm lại túi cho tôi?

Yoon Seul đã nhất quyết không xin lỗi đến cùng, lúc này còn đang ngồi trước mặt cô với tư cách đạo diễn quay MV. Ra Im cảm thấy hoảng sợ trước viễn cảnh bản thân phải thể hiện tốt với Yoon Seul. Có ai biết được vận mệnh lại đưa đẩy họ đến những tình huống trở trêu thế này. Ra Im chỉ biết trách ông trời.

Yoon Seul nở nụ cười mỉa mai, trông rất thích thú khi nhìn thấy vẻ lúng túng của đối phương.

- Tôi cũng rất tò mò muốn tìm hiểu xem cô làm gì ở đây, hóa ra cô là người của đạo diễn Im, phải không?

- Vâng...

- Lần đầu gặp nhau cô đã rất bạo miệng mà nhỉ. Biết nhau lâu rồi cần gì phải trang trọng thế. Sở trường của cô là gì?

- Tôi làm được tất cả... nếu nằm trong khả năng cho phép...

- Cô có thể nhảy từ tầng sáu mươi ba của cao ốc được không?

- Nhảy thì có thể, chỉ có điều sẽ mất mạng thôi.

- Thế sao? Tôi cứ tưởng cô phải là người vô cùng tài cán nên mới quen được Choi Woo Young. Anh Woo Young đối xử với cô tốt chứ?

Ra Im nghiêng đầu suy nghĩ, không biết nên trả lời câu hỏi của cô gái này như thế nào. Choi Woo Young là tên thật của Oska. Hóa ra Yoon Seul không chỉ biết mỗi Joo Won mà cả Oska cô ta cũng quen. Nhưng Ra Im bỗng cảm thấy hơi đáng ngờ và kỳ quặc khi cô ta gắn ghép mình với Oska.

- Anh ấy thật sự rất thân thiện...

- Tức là vẫn trong giai đoạn đầu nhỉ? Chúng ta có làm việc cùng nhau hay không, tôi sẽ thông báo sau. Vậy tôi đi trước.

Ra Im đưa mắt nhìn khu khách sạn đằng xa. Ánh đèn rực rỡ trông thật ấm áp. Những người cô quen biết đều đang ở đâu đó trong cùng một khách sạn, nhưng lại chẳng có nơi nào dành cho cô. Cô ghét phải làm cho đồng nghiệp trong trường vô cảm thấy không thoải mái những lúc không cần thiết, cô cũng ghét phải đóng vai nàng tiên cá ở bên cạnh Joo Won. Suy nghĩ rồi bởi trong đầu khiến cô càng cảm thấy cô đơn.

Ra Im đi bộ dọc theo bờ cát trắng mịn màng. Muốn đến phòng tắm hơi phải ra tận trung tâm đảo. Xe buýt giờ này hết tuyến, đi xe taxi lại tiếc tiền. Cô nghĩ tốt nhất nên đi bộ, tiện thể vận động một chút. Bầu trời và biển đều chìm trong màn đêm u tối không còn thấy rõ ranh giới. Nếu không phải có những con sóng nổi bọt trắng xóa đánh vào bờ, Ra Im cũng không nghĩ rằng mình đang đi dạo trên bãi biển. Một đám mây đen khổng lồ kéo nhanh về phía mặt trăng đang chậm chậm mọc lên. Có lẽ trời sắp đổ mưa, dù không hề có dấu hiệu nào báo trước. Ngày hôm nay thật kỳ lạ. Ra Im kéo bầu áo lên che kín cổ, bất giác cũng rảo chân bước nhanh hơn.

Cô thay bộ đồng phục của nhà tắm hơi, tìm đến một góc trong phòng nghỉ, mang theo chai rượu hoa, trứng gà nướng và chén nước gạo, đặt tất cả cạnh nhau rồi ngồi xuống, lẩm nhẩm hát theo điệu nhạc của Oska. Cô cầm cả bình rượu lên mà uống, hết ngụm này đến ngụm khác, chỉ chốc lát đã cạn tới đáy. Rượu có nồng độ khá cao, từ lượng Ra Im lại thấp nên cô mau chóng rơi vào trạng thái mơ hồ. Cô đập mạnh quả trứng, lột vỏ rồi nhai ngấu nghiến, uống những giọt rượu cuối cùng. Ồ một phát rõ to, cái mùi ngai ngái như phân gà cứ thế bốc lên xộc vào mũi vào miệng. Cô nhìn xuống khay, giờ chỉ toàn vỏ trứng gà.

Ra Im cảm thấy như có một chàng trai trẻ trông giống nhân viên phòng tắm hơi bước đến, nháy mắt với cô rồi lẳng lặng bỏ đi không một tiếng động. Nghiêng đầu qua một bên, nhìn quanh quất tìm kiếm người nọ, cô mới phát hiện hóa ra chẳng có chàng trai nào, chỉ có những đường hoa văn hình rồng lộ ra bên dưới chiếc áo ngắn tay. Cô bật cười khúc khích. Uống thêm vài ngụm nước gạo để át đi mùi hôi trong miệng, cô nằm sõng soài ra sàn cứ như bị đánh ngã. Cơn buồn ngủ kéo đến làm mí mắt cô nặng trĩu. Ai đó vịn to tiếng của ti vi. Phát thanh viên trên ti vi đang thông báo sẽ có mưa rất to trên địa phận đảo Jeju, giọng nói đều đều theo cô đi vào giấc ngủ.

Nội tâm của Yoon Seul

Về mặt anh khi nhìn em còn lạnh hơn cả cơn gió biển ngoài kia. Khi anh và em đối mặt, khoảng cách giữa hai chúng ta như một hố sâu thăm thẳm, có khi còn sâu hơn đáy đại dương. Em cảm thấy khoảng cách ấy càng ngày càng xa, dù anh đang đứng ở nơi chỉ cần em vươn tay là có thể chạm tới. Đường như anh cũng có cùng cảm nhận với em. Chúng ta cứ như hai người xa lạ, à mà không, còn hơn cả người xa lạ nữa, ánh mắt chúng ta nhìn nhau như đây thật sự là một mối quan hệ sai lầm.

- Mọi chuyện hôm nay chỉ là ngẫu nhiên?

- Anh nói cứ như không biết gì về tôi.

- Vậy thì, em cố ý đến đây gặp tôi sao?

- Trông tôi giống đang muốn gặp anh lắm à?

- Sao em biết tôi đang ở đây?

- Đâu có gì khó. Chẳng phải những người hâm mộ trung thành đều biết anh ở đây sao.

- Chúng ta có lý do gì để gặp lại nhau?

- Không có. Không có nên mới phải tạo ra.

- Tạo ra? À, Joo Won và em, nghe nói hai người đã đi xem mắt?

- Anh biết à? Có vẻ như tình cảm giữa hai nhà tiến triển rất nhanh thì phải.
- Còn em, em thấy thế nào?
- Dù chỉ có 1% nhưng anh ấy vẫn là người đàn ông thuộc 1% giới thượng lưu đó. Có thể còn cao hơn nữa chẳng, một người đàn ông đứng đầu trong danh sách lựa chọn của các quý bà quý cô chẳng hạn? Nhưng tôi đến đây vì anh, Choi Woo Young. Không phải vì Joo Won.
- Gì cơ?
- Tôi muốn trở nên thân thiết với anh một lần nữa. Chúng ta sắp trở thành người một nhà rồi, anh không cảm thấy không khí như bây giờ thật quá ngọt ngào sao?
- Em thật là... Em nghĩ chuyện đấy dễ dàng lắm chắc?
- Dễ chứ. Sao lại không dễ? Có gì khó khăn đâu. Đương nhiên cuộc chia tay của chúng ta chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không đến mức trở mặt thành thù?
- Cái gì?
- Tình yêu, giữa chúng ta làm gì có tình yêu. Theo như tôi biết là thế.

Bộ nhớ đặc biệt của Oskia

11 giờ sáng, thứ Năm

Rời khỏi đồn cảnh sát, tôi lập tức tìm gặp Tae Seon. Theo đuổi cuồng nhiệt thế này mà không biết phải mất bao lâu mới đạt được mục tiêu đây. Ngẫm lại mới nhớ, Han Tae Seon có một vẻ bí ẩn khó nắm bắt khiến tôi không tài nào hiểu được. Cậu chàng giống Yoon Seul một cách kỳ lạ. Khả năng dắt mũi tôi chạy tới chạy lui, bắt lấy tôi rồi đùa giỡn không thương tiếc đúng là số một. Kể cả tài đem tôi ra chén sạch, khiến tôi bị trói buộc không đường thoát. Bọn họ có nhiều điểm giống nhau thật. Hay cậu nhóc này chính là phiên bản nữ của Yoon Seul?

Cũng như hôm qua, Tae Seon vẫn mặc bộ đồ thủy thủ. Đứng từ xa tôi đã ngửi thấy mùi cá tanh bốc lên. Tuy nhiên, tôi vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không chút cau mày, sải bước đến gần. Tae Seon thì trái lại, biểu hiện nhăn nhó như khi ăn ớt dù tôi còn chưa tới nơi. Cậu lạnh nhạt lên tiếng:

- Đây là lần đầu tiên tôi nói ra điều này vì một ngôi sao Hallyu. Tôi thích đàn ông.
- Gì cơ?
- Tôi là gay.

Sửng sốt thật đấy. Nhưng thế thì sao chứ?

Gần khách sạn The Seas. 1 giờ chiều, thứ Năm

Từ chỗ Tae Seon trở về, tôi gặp Gil Ra Im. Cô đang đi loay quanh gần khách sạn, có vẻ muốn tìm ai đó. Cứ cho là tôi đoán đúng đi, vì cô ấy cười rạng rỡ với tôi như thể đã gặp được đúng người. Không lẽ cô ấy đang tìm tôi?

Thì ra cô ấy chính là người nhận được giải thưởng chuyến du lịch lãng mạn cùng Oskia do trung tâm thương mại của tên nhãi Joo Won tổ chức. Nếu vậy, cô ấy sẽ là người tôi phải tìm hiểu và quan tâm trong mấy ngày tới. Không rõ Joo Won có biết việc này không? Cậu ta mà biết chắc sẽ không để yên đâu.

Nhà hàng trong khách sạn The Seas. 2 giờ chiều, thứ Năm

Quả không uống công kỳ vọng, người cô ấy tìm chính là tôi. Chúng tôi đang định dùng bữa trong nhà hàng thì tên kỳ đà cẩu thả xuất hiện, Kim Joo Won. Thật là lao tâm khổ tứ! Kim Joo Won mà tôi biết chưa bao giờ tự buộc mình vào một cô gái như thế này cả. Gil Ra Im có sức cuốn hút đến thế sao?

Hành lang khách sạn The Seas. 3 giờ chiều, thứ Năm

Tôi tình cờ gặp Yoon Seul.

Tôi phải làm gì với cô gái này đây? Không lẽ cô ấy đến gặp Joo Won?

Con đường ven biển. 5 giờ chiều, thứ Năm

Sau khi gặp Yoon Seul, tôi gần như phát điên. Tôi thách Joo Won đua xe đạp với mình, và lấy Gil Ra Im ra đặt cược. Joo Won đồng ý một cách khoái chí. Đang hầm hè nhau thì Gil Ra Im chen ngang, cả ba chúng tôi đều hào hứng đua cùng nhau. Rồi Ra Im biến mất.

Điều khiến tôi ngạc nhiên không phải chuyện Ra Im mất tích. Tôi không ngờ Joo Won hồn xiêu phách lạc vì tiếng la thất thanh của Ra Im. Tên tiểu tử này, có vẻ nó đã động lòng rồi.

Phòng khách sạn. 7 giờ tối, thứ Năm

Choi Dong Gyu, con người mà giọng nói đi trước dáng bước theo sau, con người dù chân rất ngắn nhưng bước đi rất nhanh, cuối cùng cũng lộ diện ở đảo Jeju. Anh ta phải bay ngay tới đây để chăm lo cho đội quay mới. Một giờ sau sẽ có cuộc họp toàn thể đội quay!

Không thể không thừa nhận anh ta là người rất có năng lực.

Quán cà phê bên bờ biển. 8 giờ tối, thứ Năm

Không thể chống đỡ nổi trận lôi đình của anh Dong Gyu, tôi đành tham gia buổi họp. Đúng vậy, tôi tự nhủ dù gì anh ấy cũng đưa tới được một đạo diễn MV, nghe nói là vô cùng tài năng, đi xem thử mặt mũi người ta như thế nào cũng tốt. Vậy là tôi đi xuống quán cà phê bên bờ biển ấy. Mọi chuyện đều là mơ sao? Tôi tưởng ai vừa nện một cú trời giáng vào gáy mình. Vị đạo diễn đang ngồi đợi tôi chẳng phải ai xa lạ, chính là Yoon Seul. Seuli không tiếp tục im lặng nữa, lạnh lùng buông một câu:

- Hình như anh vẫn chưa biết tin nhỉ? Tôi là Yoon Seul, phụ trách quay MV lần này của Oska.
- Ai cho phép cô tự tiện đến đây!
- Anh nắm bắt thông tin hơi chậm đấy. Thực lực của tôi không tồi đâu.
- Đừng nói tới thực lực, dù cô có bảy mươi hai phép thần thông, tôi cũng không cần.

Phòng khách sạn. 9 giờ tối, thứ Năm

Cả người tôi như bốc hỏa, anh Dong Gyu không những không an ủi, trái lại còn mắng té tát vào mặt tôi. Hoang đường không thể tả.

- Sao anh có thể làm như vậy? Không bàn với em tiếng nào đã tự ý quyết định.
- Nếu muốn bàn bạc, cậu phải nghe điện thoại rồi mới thương lượng được chứ. Cậu có nhận điện thoại của tôi không hả?
- Dù có như thế thì sao cứ phải là Yoon Seul!
- Biết tìm đâu ra đạo diễn nào khác nữa. Cậu tưởng là tôi thích lắm sao? Toàn bộ việc này không phải hậu quả do cậu gây ra chắc. Là tại cậu cả đó, cái thằng này!
- Được thôi. Vậy thì khiến mọi chuyện tốt đẹp thoải mái hơn đi. Em không làm nữa. Bỏ hết!
- Cái gì?
- Em không phải là kẻ làm việc vì kiếm miếng ăn, album không cần phát hành gấp. Dẹp hết đi! Dù gì em cũng chẳng ưng ý bài hát đó.
- Này! Cậu bị điên rồi hả?

Phòng khách sạn. 11 giờ tối, thứ Năm

Đầu óc tôi đang quay cuồng rối loạn đến phát điên thì Joo Won xông thẳng vào phòng. Chẳng hiểu tại sao cậu ta lại bỏ phòng riêng của mình mà chạy sang phòng tôi. Buồn chán đến mức chẳng thèm nói một lời, tôi lặng im mặc kệ cậu ta.

Nằm trên giường nhưng không ngủ được, tôi cứ lẩn qua lẩn lại như cán bột. Có lẽ mình nên nhấp một ngụm rượu, nghĩ xong tôi liền bỏ ra khỏi giường. Đập vào mắt tôi là một cái bình như hũ rượu thuốc thò ra khỏi miêng túi xách của Joo Won.

- Cái gì đây? Rượu à?
- Anh đừng có động tay vào. Của tôi đấy.
- Giật cả mình. Cái gì thế?
- Muốn uống rượu thì gọi dịch vụ phòng đi. Tôi sẽ mời.
- Thôi khỏi. Không uống nữa.
- Không thích thì thôi. À, làm sao anh biết Yoon Seul? Cô ấy không nói với tôi chuyện có quen biết anh.
- Vì mối quan hệ của chúng tôi không thể nói ra.
- Quan hệ không thể nói ra là kiểu quan hệ gì?
- Cô ấy là anti-fan của tôi, được chưa.
- Thật chứ?

Thật cái gì mà thật! Tên điên khùng!

Phòng khách sạn. 9 giờ sáng, thứ Sáu

Joo Won hôm nay khang khác, như kiểu thần kinh không bình thường. Chẳng biết cậu ta mơ thấy gì mà kêu eng éc như lợn bị thọc tiết rồi bật dậy, quần chăn mền kín người, vung vẩy đi qua đi lại trong phòng khách.

- Chú sao thế! Có chuyện gì vậy hả?
- Á! Đừng, đừng lại gần. Đừng có lại đây.
- Sao chú lại hành động giống thằng điên vậy hả? Mơ thấy gì sao?

9. Chương 9

Nhật ký bí mật của Joo Won

Tôi tưởng mình đang mơ. Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì tốt biết mấy. Có lẽ tôi vẫn còn đang mơ thật, một cơn ác mộng khủng khiếp. Làm sao một việc khó tin thế này lại xảy ra? Dù có lạc vào xứ sở thần tiên của Alice thì chuyện này cũng quá hoang đường.

Tôi đã biến thành Gil Ra Im. Nói đúng hơn là thân thể của tôi và Gil Ra Im bị hoán đổi với nhau. Hay Gil Ra Im là phù thủy? Và do tôi cư xử không ra gì nên bị cô ếm bùa phép ma thuật chăng?

Bùa phép thứ nhất

Tôi bị đánh thức bởi tiếng ngáy của Oska. Chính xác là người mà tôi tưởng là Oska. Rõ ràng hôm qua tôi đã nằm ngủ bên anh ta, nhưng người đang ngáy cạnh tôi lại là một bà cô trung niên lần đầu tiên tôi gặp trong đời. Chuyện quái quỷ gì thế này? Không lẽ tôi chưa tỉnh rượu sao? Bây giờ tôi tưởng mình vẫn còn say do uống sạch chai rượu thuốc hồi đêm. Sàn nhà cứng đến nỗi không thể nằm lâu hơn được nữa, ngực thì ngột ngạt khó chịu. Tôi đưa tay sờ lên ngực, cảm thấy có cái gì đó mềm mềm, cứ như thừa lúc tôi ngủ, cơ ngực bỗng nhiên thi nhau phát triển vậy. Cảm giác êm ái ở lòng bàn tay không hề biến mất, chắc đây không phải là mơ rồi. Tôi liền bật dậy, vừa lay người phụ nữ đang ngáy bên cạnh vừa hét:

- Bà là ai? Đây là đâu?

Bà cô nhăn nhó và nói bằng giọng ngái ngủ:

- Trời ạ, đang ngủ ngon lành mà... cô làm sao vậy, cô gái? Đây là phòng tắm hơi chứ đâu.
- Cô gái? Bà nói cái gì thế? Nhìn kỹ tôi đi rồi nói chứ! - Vừa nói tôi vừa nhìn xuống, lúc đó tôi mới nhận ra cơ thể mình đã biến mất - Cái quái gì thế này? Chuyện này là sao?

Bà cô ngồi nhồm dậy hỏi:

- Này, cô mất đồ gì à?

Tôi đã đi đâu? Rõ ràng tôi qua vẫn ở đó mà, bây giờ tôi đang ở đâu thế này?

Bùa phép thứ hai

Tôi lao ra khỏi phòng tắm hơi, lòng hy vọng đây chỉ là một cơn ác mộng, nhưng tiếng thở hồng hộc của chính tôi đã chứng minh mọi sự là thật. Tôi ngừng chạy và đứng lại nhìn xung quanh. Bên phải là mặt biển xanh như ngọc, bên trái là cánh đồng cỏ rộng bát ngát và chính giữa là một con đường. Tôi đang đứng giữa đảo Jeju, thật không may, đây chẳng phải xứ sở thần kỳ của Alice. Đúng lúc đó, một người đàn ông vừa chạy về phía tôi vừa hét lớn, người đàn ông đó không phải ai khác mà chính là tôi. Tôi vừa chạy vừa gọi tôi, và tôi cũng mở miệng nói với tôi:

- Ô hơ... Giờ chúng ta... đang... hoán đổi... với nhau... đấy à?

Bùa phép thứ ba

Tôi và Ra Im lặng nhìn người đứng nhìn nhau một lúc lâu. À không, phải nói là chúng tôi đứng nhìn thân thể của chính mình mới đúng. Tôi không nằm mơ, chuyện điên rồ này là thật. Cảm giác kỳ lạ đến nỗi không thể diễn tả bằng lời. Đột nhiên, Ra Im bắt đầu dùng tay tôi mân mê gương mặt của tôi. Nói chính xác hơn, cô dùng tay của tôi sờ lên chính khuôn mặt của cô. Và cô còn nói bằng giọng của tôi nữa.

- Trời ơi, sao lại thành ra thế này... Từ bao giờ vậy?

- Ngủ dậy là thế này rồi. Rốt cuộc cô đã làm cái trò gì với tôi?

- Anh bảo chuyện này là do tôi làm à? Tôi làm sao có thể? Sao cứ có chuyện gì xảy ra là anh lại đổ tại tôi vậy. Anh thấy chuyện này giống do người bình thường làm lắm chắc?

- Không giống! Đương nhiên là không giống tí nào, vậy tại sao chúng ta ra nông nổi này?

- Ai mà biết!

Nhìn Ra Im dùng thân thể của tôi ngồi bệt xuống góc đường và thấy cơ thể mình trước mặt mà không thể điều khiển nó cử động theo ý muốn, tôi hơi bối rối, vừa thấy thần kỳ vừa bức bối.

- Giờ phải làm sao đây?

- Sao tôi biết được.

- Điên mất. Chỗ này có gần khách sạn không?

- Không biết. Với thể lực yếu ớt của anh chắc chạy khoảng năm phút nhỉ?

- Được rồi. Trước tiên cứ về khách sạn đã.

- Này, không đi chung à?

- Thần kinh cô có vấn đề hả? Đây là khách sạn của tôi, nếu bị người khác phát hiện ra chuyện kỳ quặc này thì sao?

- Đi đến đâu anh cũng nói chỗ đó thuộc quyền sở hữu của mình!

- Ủ, tôi đi đến đâu thì chỗ đó cũng thành của tôi đấy. Đi thì cố bắt chước đi cho giống tôi, ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn xuống, tự nhiên như đi dạo buổi sáng, nghe chưa?

Nhìn thân thể chính mình đứng dậy phủ bụi khỏi móng và bắt đầu bước đi trên con đường chính, tôi cảm thấy... nói sao nhỉ, tuy không đúng lúc cho lắm, nhưng phải công nhận rằng đáng người tôi từ đầu tới chân, đằng trước đằng sau gì cũng đều hoàn hảo.

Bùa phép thứ tư

Chưa đầy vài tiếng đồng hồ hoán đổi thân thể với nhau, chúng tôi đã bắt đầu gặp những rắc rối nhỏ. Chúng tôi hẹn gặp nhau trước cổng khách sạn và đi tìm một nơi vắng người để nói chuyện. Đang đi thì Ra Im trong thể tôi bắt đầu vận vẹo người. Tôi tiến đến gần hỏi:

- Chuyện gì vậy?
- Tối qua anh uống nhiều nước lắm đúng không?
- Hả?
- Ôi, tôi điên mất thôi!
- Không... không lẽ...!

Chúng tôi vội vàng theo đường bờ biển đi đến nhà vệ sinh của quán cà phê ngoài trời. Ra Im nói có chết cũng không vào nhà vệ sinh nam rồi bám cứng ngắc lấy bờ tường. Lý do đơn giản là cô xấu hổ vì đang mang cơ thể tôi. Tôi cố hết sức đẩy Ra Im vào nhà vệ sinh nam, cũng may là trong đó không có ai.

- Không... không vấn đề gì chứ? Trước hết cứ làm theo những kiến thức thông thường mà cô biết...
- Ư ư a a á á...

Đứng bên ngoài nghe thấy tiếng thét thảm thiết trong nhà vệ sinh, cảm xúc của tôi lẫn lộn hết cả. Người muốn khóc thét là tôi mới đúng. Tôi thật sự không biết nên bắt đầu giải quyết chuyện này từ đâu, hỏi ý kiến ai cũng không được. Thật quá tuyệt vọng. Biểu cảm của Ra Im khi bước ra khỏi nhà vệ sinh cũng tuyệt vọng không kém.

Vẻ méo mào của cô làm gương mặt tôi nhăn nhúm một cách xấu xí. Ngay cả tôi còn chưa thấy được bộ dạng đó của mình nữa là... Tôi cau mày, lên giọng đe dọa:

- Đừng giở vẻ mặt đó ra. Cứ thử dùng mặt của tôi để khóc xem!
- Sao tôi có thể không khóc trong tình cảnh thế này được? Tôi đã làm gì sai? Rốt cuộc thì tại sao chuyện này lại xảy ra với tôi? Nếu có đổi thì cũng phải đổi với Kim Tae Hee hay Jeon Do Yeon chứ. Anh mau nghĩ cách gì đi.
- Thì tôi đang nghĩ đây, nhưng mà hình như chúng ta đã bị hoán đổi cả đầu óc nên tôi chẳng nghĩ ra được cái gì hết. Chỉ số IQ của cô là bao nhiêu? Có được ba chữ số không?
- Tốc độ vung nắm đấm thì vượt ba chữ số đấy. Có muốn thử không?
- Vừa nói Ra Im vừa vung tay nhanh như chớp về phía trước. Cách ra đòn đúng là đầy nam tính.
- Có nghĩ gì đi nữa, vấn đề của chúng ta vẫn không thể giải thích dựa vào khoa học hay y học được.
- Giờ anh mới biết chắc?
- Sao cô cứ hay khích bác nhau thế? Cô nghĩ đây là việc của mình tôi à?
- Tôi chẳng làm gì sai đến mức phải nhận sự trừng phạt như thế này cả.
- Tôi thì đáng?
- Đáng chứ sao không.
- Này!

- Đủ rồi, anh không nghĩ ra được gì hay ho sao? Trong phim thì chuyện này xảy ra khi bị sét đánh hoặc do niệm một đoạn thần chú kỳ quặc, nếu không cũng là nuốt được một viên ngọc quý hay tương tự vậy.

- Ban ngày ban mặt thế này làm gì có ai niệm chú, còn đá quý thì nhà tôi có đấy.

- Tôi biết ngay mà. Thế thì trước tiên chúng ta cứ nhờ vào y học. Đến bệnh viện không?

- Bệnh viện? Bệnh viện nào đây? Thế nếu chúng ta đến bệnh viện rồi nói “Chúng tôi đã bị tráo đổi linh hồn”, cô cho rằng họ sẽ trả lời “A, vậy sao? Chắc là do thời tiết chuyển mùa đấy. Xin đăng ký hồ sơ và ngồi đợi đến lượt khám” nhỉ?

- Hay là chúng ta đi đâu đó xem bói? Làm thế biết đâu lại có kết quả.

- Cô điên rồi. Nếu chuyện Kim Joo Won đi xem bói mà bị đồn đại lung tung thì thị trường cổ phiếu coi như xong.
 - Vậy tới nhà thờ hay chùa thì sao?
 - Đến nhà thờ họ sẽ bảo cô quyên góp, đến chùa họ lại muốn chúng ta phải biếu tặng cho chùa.
 - Thế chúng ta liệu mình nhảy đại xuống chỗ nào thử xem? Coi như một biện pháp trị liệu bằng cú sốc.
 - Suy nghĩ đó của cô cũng đủ gây ra cú sốc lớn rồi.
 - Thế hôn thì sao?
 - Gì cơ?
 - Giống trong truyện cổ tích ấy. Chắc anh chỉ biết mỗi truyện Nàng tiên cá thôi, nhưng trong Người đẹp và Quái vật hay Hoàng tử Ếch, những anh chàng bị phù phép đều trở lại thành người sau khi hôn công chúa. Đàng nào cũng xảy ra chuyện quái đản rồi, cứ dùng cách không bình thường mà giải quyết thôi.
 - Đó là cách tốt nhất à? Cô có chắc không?
 - Anh còn cách khác không?
 - Không có. Được rồi, chúng ta sắp xếp lại rồi bắt đầu hôn. Hôn nhẹ nhàng kiểu phớt qua hay mạnh mẽ kiểu Pháp...
 - Thử thì biết ngay thôi, nhắm mắt lại đi.
- Tôi nhắm mắt lại, hơi bối rối. Ra Im chạm nhẹ vào môi tôi rồi lùi ra ngay. Thật xui xẻo, chẳng có gì xảy ra cả. Nhưng nụ hôn cũng thật kỳ diệu, ngay khi chạm vào môi cô, một cảm giác tê người lan tỏa khắp cơ thể tôi. Ra Im lại dùng gương mặt tôi nhăn nhó và nói một cách tuyệt vọng:
- Phải làm sao bây giờ? Không có hiệu quả.
 - Tại cô hôn phớt qua nhanh quá chứ gì. Đừng cử động.
- Nói xong tôi kéo nhanh Ra Im trong hình hài của chính tôi vào vòng tay mình. Môi, lưỡi chúng tôi chạm vào nhau. Giây phút đó, chúng tôi chẳng nghe thấy gì, quên cả thân thể đang bị hoán đổi. Chúng tôi cứ giữ tư thế đó một lúc, hai đôi môi dính chặt vào nhau hơn, lưỡi chạm vào trong khoang miệng rồi hòa quyện với nhau. Nhưng chẳng có gì khác xảy ra cả, chỉ có nhiệt độ trong người tôi là thay đổi, khuôn mặt càng lúc càng nóng lên cứ như vừa nốc hết bình rượu lớn. Tôi cố gắng tỏ ra bình thường và nói:
- C... cô nói thật đi. Vì muốn hôn tôi nên cô cố tình làm thế đúng không?
 - Anh đúng là đồ điên. Bệnh viện không đi, xem bói lên đồng cũng không chịu. Thế thì cũng phải thử làm chút gì đó chứ? Chẳng lẽ cứ sống trong bộ dạng này mãi à?
 - Sống thế này thì có làm sao? Nói thật, nếu tôi chết thì cô có tổn hại gì đâu!
 - Anh nghĩ như vậy thật à?
 - Ừ.
 - Tôi cũng thế. Đàng nào cũng thế này rồi, tôi cứ thử trở thành cậu chủ con đại gia xem sao. Còn anh thì hóa cô hàng xóm xa xôi nghèo nàn. Phư ha ha ha.
 - Cười? Cô vẫn còn cười được à?
 - Thì như anh nói đó, tôi chẳng thiệt thòi chỗ nào cả. Ngày tháng năm sinh của anh là ngày mấy?
 - Hỏi ngày tháng năm sinh của người khác để làm gì?
 - Tôi phải biết mật mã chứ, trong tài khoản của anh không phải có nhiều tiền lắm sao?
 - Đây!

- Mua ôi thành viên trường võ thuật một chiếc xe hơi, tự sản xuất một bộ phim hành động, rồi tậu cho Ah Young một tòa nhà kiêm văn phòng. Và kết hôn với một cô gái mà anh ghét đến mức nhồi máu cơ tim.

- Cái gì, kết hôn?

Ra Im lặng lẽ nhích đến gần, nhìn chăm chăm vào mặt tôi. Cảm giác khi bị gương mặt của chính mình nhìn vào thật là khó diễn tả, cứ như đang đứng trước gương. Quả nhiên cô ấy cũng nghĩ như vậy. Thật kỳ lạ khi thấy gương mặt tôi tiến đến gần tôi hơn.

- Anh ngồi yên một tí xem nào.

- Cô định làm gì?

- Kỳ diệu quá. Thì ra là mặt mũi tôi trông như thế này.

- Ôi trời, cô hay thật nhỉ! Tôi cũng định bảo tôi đẹp trai quá mức, nhưng nãy giờ nhịn không nói đây này. Gì chứ điểm này thì tôi có thể tự tin khẳng định. Dù chỉ đơn giản là ngồi chơi nhưng dáng cũng đẹp như người mẫu chụp ảnh quảng cáo, đáng tôn vinh là thế nhưng tôi đã không nói ra. Tính cách tôi lại khiêm nhường và tốt bụng nữa.

Bùa phép thứ năm

Chưa biết nên đi đâu, chúng tôi cứ ngồi như thế gần bờ biển. Trong lúc đó, chuông báo tin nhắn vang lên từ điện thoại của Ra Im. Jeong Hwan gọi Ra Im đến trường quay cùng với tổ đóng thế. Ra Im bảo tôi phải đi ngay với giọng điệu như đó là chuyện hiển nhiên.

- Đi là đi đâu! Tôi tới đó làm gì?

- Anh đang ở trong cơ thể tôi thì phải đi chứ, không thì tôi bị đuổi mất. Nếu anh không đi, tôi sẽ nói hết cho cô nàng Yoon Seul hay Goo Seul gì đó biết. Cô có biết không? Thật lòng, hôm qua tôi đã suy nghĩ lại rồi. Tôi e là mình đã rơi vào chiếc lưới ma thuật của cô. Ngay từ những ngày đầu tiên, cuộc gặp gỡ giữa chúng ta chẳng phải đã huyền diệu như ma thuật rồi sao. Thế nào? Chết chắc đúng không?

Tôi không còn cách nào khác, đành phải nghe theo lời cô. Tuyệt đối không phải vì sợ sự uy hiếp của cô mà là vì lòng tự tôn của tôi.

Nhưng trước khi đến trường quay, chúng tôi phải đi thay quần áo đã. Từ nãy đến giờ tôi vẫn đang mặc bộ đồ của phòng tắm hơi. Khi tôi hỏi cô còn quần áo khác không, cô mới nhớ ra chiếc va li vẫn còn nằm trong tủ đồ dành cho khách. Thật là điên cái đầu. Tôi hỏi cô tại sao không dùng căn phòng đầy đủ tiện nghi kia mà lại đi ngủ ở ngoài phòng tắm hơi. Tôi đã cố ý nhường phòng cho cô và qua phòng Oska ngủ mà. Có lẽ do đã quen với cuộc sống khó khăn, cô mới trở nên cứng nhắc với quan điểm của mình như thế.

Chúng tôi đến phòng tắm hơi thanh toán và quay lại phòng tôi ở khách sạn để thay quần áo. Cả người ngứa ngáy lắm tôi chỉ muốn đi tắm ngay nhưng Ra Im thì cứ lo sợ nơm nớp. Ôi trời, tôi cũng chẳng muốn thấy gì đâu, mà tại ai tôi qua không tắm rửa trước khi đi ngủ chứ? Phòng tắm hơi là nơi nào? Không phải là nơi đến để tắm hay sao? Nhưng mà cái cô này chỉ đến đó để ăn thôi. Đúng là càng biết cô gái này thì càng thấy cô ta thật sự kỳ quặc.

Bùa phép thứ sáu

Địa điểm quay MV là một con đường ven bờ biển. Vừa đến nơi, Ra Im đã thúc vào hông tôi, bảo ra chào đạo diễn võ thuật Im Jong Su. Đương nhiên là tôi từ chối ngay. Tôi đã nói rõ ràng như thế mà cô vẫn dùng tay ấn đầu tôi xuống, buộc tôi phải cúi thấp đầu chào. Đến ngay cả ông tôi, tôi còn chưa bao giờ cúi đầu hành lễ như vậy, cô ta chắc gan to lắm mới dám ấn đầu tôi thế. Khi tôi nổi giận, cô còn tỏ ra ngạc nhiên rồi thậm chí khẩy tôi nữa.

- Đó không phải là đầu của anh, mà là đầu tôi.

- Đúng là đầu cô. Nhưng trong thời gian mang linh hồn tôi thì đầu của tôi là của tôi, đầu của cô cũng là của tôi, rõ chưa?

Nghe tôi nói vậy, Ra Im quay lại trở mắt nhìn tôi như vừa thấy người ngoài hành tinh.

Ngay lúc đó, Jong Su lên tiếng nổi giận với tôi. Dĩ nhiên là anh ta nổi giận với Ra Im, nhưng trong thời gian linh hồn tôi còn trong cơ thể cô ấy thì tôi cũng là Gil Ra Im và tôi cũng là tôi, nổi giận với cô cũng không khác gì nổi giận với tôi.

- Muốn trở thành trợ lý mà giờ này mới xuất hiện à? Với kiểu suy nghĩ như thế thì em có thể làm được gì? Đây là thái độ của người muốn xin một cơ hội sao?

- Thành thật xin lỗi anh. Thật ra mọi chuyện đều có nguyên do ạ.

Đang đứng yên thì Ra Im trong thân thể tôi xen vào, có vẻ như cô quên mất việc đang bị đổi thân thể nên cứ thế mà biện minh.

- Sao anh phải xin lỗi? Lý do khiến anh xin lỗi thay Gil Ra Im là gì?

Tôi không thể tiếp tục để yên như vậy được nên đành ra mặt, tôi đặt một tay lên vai Jong Su và nói:

- Tôi hiểu anh muốn nói gì, qua bên kia hút thuốc rồi từ từ nói chuyện.

- Em... còn hút thuốc sao?

- À, em không hút thuốc. Thế thì uống cà phê vậy. Đi thôi.

Bữa phép thứ bảy

Tôi và Jong Su mua hai lon cà phê ở một tiệm tạp hóa nhỏ và ra ngồi chỗ bàn ngoài trời trước tiệm, đối diện nhau. Chúng tôi im lặng mất một lúc, ai uống cà phê của người nấy. Cuối cùng Jong Su cũng lên tiếng một cách bình tĩnh:

- Anh biết là em rất buồn. Dù em tin hay không, anh cũng từng có ý định cho em cơ hội này. Em hẳn đã mong chờ lắm... Chuyện gì khác thì anh không chắc, nhưng cơ hội lần này anh có thể cho em.

Người đàn ông này, chỉ nhìn một lần là tôi biết ngay. Trong lòng Im Jong Su đã có ai đó. Không hiểu sao, ngay từ đầu trực giác của tôi đã mách bảo là anh ta đang giấu giếm chuyện gì. Tôi bắt chước Ra Im, gọi anh ta bằng giọng nhẹ nhàng.

- Đạo diễn...

- Gì?

- Đạo diễn vừa bị em phát hiện ra rồi ạ!

- Phát hiện gì cơ?

- Việc anh thích em.

Anh ta bất ngờ đến mức sặc cà phê. Đã thế, tôi sẽ tiếp tục tìm cách trêu chọc anh ta.

- Nhưng anh vẫn chưa bày tỏ với em được nhỉ?

Vừa nói tôi vừa cười thâm trong bụng, Jong Su nghe vậy liền dẫn mạnh lon cà phê lên bàn và đứng dậy bỏ đi ngay. Thoáng nhìn cũng nhận ra được, hai người họ đã biết nhau khá rõ và khá thân thiết, vậy mà đến giờ anh ta vẫn không dám thổ lộ thì đúng là thằng đàn ông vô tích sự, còn Ra Im thì chẳng ngại bèn gì cả. Dù sao tôi cũng phải dè chừng anh ta.

Bữa phép thứ tám

Sống bằng cơ thể con gái thật bất tiện. Đặc biệt là phải mặc áo ngực. Vừa khó thở, vừa ngứa ngáy, sợi dây trên vai thì một ngày rút xuống hai ba lần. Cái thứ bất tiện như thế mà vẫn phải mặc sao? Cứ trông áo vào là che hết được mà. Ở lập trường một người đàn ông như tôi, phụ nữ không mặc áo ngực thì càng tốt, không hiểu vì ai mà phụ nữ bọn họ phải chịu khổ sở, nịt toàn những thứ bất tiện vào người.

Càng nghĩ càng không thể hiểu nổi nên đêm nay tôi quyết định làm một việc dũng cảm.

Cởi ra thôi!!! Cởi ra hết luôn!!!

Tôi thở sâu rồi nắm lấy gấu áo thun kéo lên nhưng dừng lại ngay. Trên người tôi, đến bắp tay còn không có vết xước nào, trong khi toàn thân Ra Im thì đầy sẹo.

Gil Ra Im, rốt cuộc cuộc sống của cô gái này như thế nào nhỉ?

Cây cam của Ra Im

Đạo diễn, em biết hôm nay hành động của em rất kỳ quặc. Có lẽ em sẽ tiếp tục kỳ quặc như thế trong một thời gian nữa, hoặc có thể là lâu hơn không biết chừng. Sau này em sẽ giải thích rõ ràng với anh. Thật sự xin lỗi, đạo diễn.

Sau khi chắc chắn tin nhắn đã được gửi đi, Ra Im cất điện thoại. Cô đút hai tay vào túi quần rồi thở dài, lòng cảm thấy nặng nề hơn cả trước khi gửi tin nhắn. Cô không biết mình sẽ phải giải thích như thế nào. Chuyện như thế ai mà tin được. Chính người trong cuộc là cô còn không hiểu tại sao mình lại lâm vào cảnh này. Ra Im bỗng nghĩ đến bộ phim có cặp nam nữ chính bỗng dưng bị sét đánh cô từng xem cùng Ah Young. Ah Young vừa xem vừa cười ha hả từ đầu đến cuối phim, nhưng Ra Im thì chẳng thấy có chỗ nào đáng cười cả, ngược lại cô còn cảm thấy bức bối vì nội dung phim thiếu thực tế. Nhưng bây giờ nghĩ lại, nó cũng đúng với hiện thực đấy chứ. Cô còn nghĩ chưa biết chừng đạo diễn bộ phim cũng từng có trải nghiệm tương tự.

Ra Im đi lang thang quanh khách sạn rồi lại xuống bãi biển. Thật là một ngày dài kinh khủng. Có một bữa tiệc tại quán cà phê ven biển, tiếng pháo hoa nổ đùng đoàng và mọi người đều đồng loạt nhìn lên trời. Cô tìm một góc vắng, ngồi co ro, tay ôm chặt quanh hai đầu gối. Thường thì đây là kiểu ngồi ưa thích của cô, nhưng đối với thân thể đàn ông thì kiểu ngồi này có chút bất tiện. Sau khi hoán đổi thân thể, cô cũng nhận biết rõ ràng một vài điều, như sự khác nhau giữa cấu tạo cơ thể của nam và nữ hoặc vấn đề sinh lý. Pháo hoa bắn lên rồi rơi xuống, bung xòe như ánh sao rải trên bầu trời bãi biển. Bây giờ một tia hy vọng cũng theo đó lóe lên, biết đâu ngày mai Ra Im sẽ trở về với thân thể mình, nhưng một nỗi tiếc nuối mơ hồ cũng len lỏi trong cô.

Buổi sáng tiếp theo cũng chỉ toàn tuyệt vọng. Chẳng hề có gì thay đổi, trong gương vẫn là Kim Joo Won. Điều duy nhất khác với hôm qua là việc vào nhà vệ sinh có vẻ dễ dàng hơn. Cả cái thứ có thể dựng đứng lên trong quần bất cứ lúc nào cũng đỡ ghê hơn. Ra Im vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh thì nghe ai đó đang đập muống nát cửa phòng khách sạn, mở cửa ra thì thấy chính cô đang đứng trước mặt cô. Joo Won gắt gỏng bước vào phòng, miệng cắn nhai liên tục như bắn súng liên thanh:

- Cô định thế nào đây? Mọi thứ vẫn như cũ. Nếu là truyện cổ tích thì chỉ cần chịu khổ một ngày, sau đó mở mắt ra sẽ thấy kết thúc tươi đẹp, không phải vậy sao?

- Thì chắc đây là kiểu truyện cổ tích tàn nhẫn. Ăn sáng trước đi rồi nghĩ tiếp.

- A, thôi kệ. Anh Woo Young đâu rồi?

Oska để lại một tờ ghi chú trên chiếc bàn uống trà cạnh giường Ra Im. Anh đã đón chuyến bay đầu tiên về nhà và hẹn gặp lại ở Seoul. Joo Won vừa ném tờ giấy ghi chú đi vừa nhảy chồm lên vì bức tức.

- Vậy còn chương trình của trung tâm thương mại thì sao!! Đoàn quay phim của đài truyền hình cũng đã đến rồi, anh ta định làm gì vậy? Ôi trời, cái con người này thật là! Đi tắm trước đã, lát nữa gặp lại ở nhà hàng.

- Sao phải tắm? Tắm gì cơ?

- Vậy cô định đến khi nào mới tắm? Nói thật thì chẳng có gì đáng để xem cả. Coi đi. Cái này mà là thân thể của con gái ư? Cả người đầy vết sẹo này.

Ra Im phải lao vào Joo Won để ngăn anh ta kéo áo lên cao thêm. Bỗng một tiếng két vang lên, cánh cửa phòng bật mở. Yoon Seul đứng trước cửa tròn mắt nhìn Joo Won và Ra Im đang giằng co vật lộn với nhau. Cảnh tượng này dù là ai nhìn vào cũng sẽ hiểu lầm.

- Hóa ra hai người có mối quan hệ như thế này. Dù sao thì hai người cũng không nên làm chuyện quá đáng như vậy khi không có sự cho phép của chủ nhân căn phòng. Hình như em đã hiểu lầm anh Kim Joo Won rồi thì phải. Có vẻ anh không phải là người đã nói câu “mê muội không màng đến gia cảnh, học vấn, năng

lực, thậm chí là không thông hiểu nhau, điều kiện cũng không phù hợp, nhưng vẫn bắt chấp hết để đổi lấy việc môi kẻ môi, cô nghĩ vậy là đúng à” nhĩ. Hai người không cần hoảng hốt đâu. Là do hoóc môn cả ấy mà. Anh Kim Joo Won! Đối với em, anh vẫn còn rất nhiều cơ hội, vì vậy không cần phải lo lắng quá.

- Sao cô có được chìa khóa?

- Thỏa thuận quay MV tan thành bong bóng xà phòng rồi. Đạo diễn như tôi thì có gì không thể làm chứ? Choi Won Young giờ đang ở đâu thế?

- Đã về Seoul rồi.

Choi Woo Young, anh chưa bao giờ bị tổn thương ư? Hay vì anh là người thường làm người khác tổn thương nên không hiểu?

Anh chưa từng đau đớn như muốn chết đi vì một người phụ nữ? Vậy để em cho anh biết.

Ăn không ngon, ngủ không yên là điều cơ bản nhất, khi tỉnh giấc thì như đang ở dưới địa ngục.

Bởi vì không biết làm sao để phớt lờ người mình đã từng yêu thương.

Cũng không thể để người khác phát hiện ra, vì sợ người ấy sẽ bị đàm tiếu.

Bởi thế, chỉ có thể khóc một mình. Nhưng nỗi đau thực sự là...

Hình như người ấy chẳng hề nghĩ đến ta, chỉ có mình ta đau khổ.

Hình như người ấy đã quên tất cả về ta và sống rất hạnh phúc.

Rất muốn chết, nhưng lại không thể.

Vì sợ rằng vĩnh viễn không được nhìn thấy người ấy nữa.

Như vậy đây, tâm trạng... khi chia tay.

Anh có hiểu tâm trạng đó không? Đau khổ biết bao nhiêu, suy sụp biết bao nhiêu...

Tuy chúng ta đã kết thúc... Tuy chúng ta đã chia tay...

Nhưng những ký ức ngày còn yêu nhau vẫn thoát ần thoát hiện.

Từng ngày từng ngày, khi em cố xóa mờ đi những ký ức ấy thì lại càng nhớ đến nhiều hơn.

Vì vậy, đối với người đã từng bị bỏ rơi, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều là ngày chia tay cả.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Hành lang khách sạn. 1 giờ trưa, thứ Sáu

Đài truyền hình định lấy chuyến du lịch lãng mạn với Oska làm tư liệu cho chương trình nghệ sĩ MTV. Vì người đoạt giải là diễn viên đóng thế nên họ muốn đổi lại chủ đề và tiến hành dưới hình thức làm phóng sự tại phim trường. Cái quái gì thế này!!

Chắc chắn mọi việc đều là chủ ý của Kim Joo Won.

Phòng khách sạn. 2 giờ trưa, thứ Sáu

Sau khi thuyết phục các phóng viên, tôi quay lại phòng định âm thầm gọi món ăn nào đó. Nhưng thay vì một bữa trưa ngon miệng, tôi lại nhận được toàn những lời cầu nhàu của anh Dong Gyu!!

- Cậu mà cứ thế này thì lại được lên báo thôi. Cậu chưa chán mấy tin đồn kiểu từ chối quay MV sao? Nói thật, cậu chưa đạt tới đẳng cấp đó đâu. Cậu nghĩ xem cậu còn có thể duy trì danh xưng ngôi sao châu Á Oska đến bao lâu nữa? Sự nghiệp cậu đang xuống dốc đấy. Nếu album vol 7 này mà ra chậm thì tiếng tăm của cậu bị lãng quên chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Làm ngôi sao Hallyu kiểu gì mà muốn diễn thì diễn, không thích thì thôi thế hả? Cậu đã qua cái thời có thể làm như thế rồi. Ôi chao, thật ra tôi không muốn nói những lời thế này đâu, nhưng chẳng phải cậu rất muốn gặp Seuli còn gì? Cậu nghĩ tôi không hiểu cậu, không hiểu Seuli sao? Sao hai người cứ phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra? Thà rằng hai người bắt

đầu lại, không thì cứ điềm tĩnh quay MV xong rồi dứt khoát đường ai nấy đi đi. Làm đàn ông mà cứ thế này thì hèn quá đấy.

Dù biết tất cả về tôi nhưng có một điều Dong Gyu vẫn không hiểu được. Đó là: tôi không đủ dũng khí. Không đủ dũng khí để bắt đầu lại với Seuli, cũng chẳng đủ tự tin để coi như không có chuyện gì xảy ra, không thể tự nhiên thoải mái như bình thường được.

Trường quay ven biển. 5 giờ chiều, thứ Sáu

Vì không thể thắng được lý lẽ thuyết phục của anh Dong Gyu, tôi đành phải đến trường quay. Nhưng đến lúc sắp kết thúc buổi quay thì tôi lại bỏ đi. Chẳng muốn xác định nơi tôi vừa trốn khỏi là trường quay hay là nơi có Seuli nữa.

10. Chương 10

Nhật ký bí mật của Joo Won

Chẳng mấy chốc đã bốn ngày trôi qua kể từ khi tôi và Ra Im tráo đổi thân thể. Đó không còn là câu chuyện thần kỳ riêng của đảo Jeju nữa. Đáp chuyến bay về Seoul đến giờ cũng đã được một ngày, và tôi vẫn đang ở trong cơ thể của Ra Im.

Nghe nói khi một người chết đi, cân nặng của họ sẽ giảm hai mươi mốt gram. Có thuyết cho rằng hai mươi mốt gram đó chính là cân nặng của linh hồn. Nếu đúng là thế, có lẽ hai mươi mốt gram linh hồn của tôi cũng đang tồn tại bên trong cơ thể của Ra Im. Đây mới chính là điều kỳ diệu, linh hồn chỉ có khối lượng 21 gram nhưng lại có thể điều khiển được cả khối xương thịt nặng hơn năm mươi kilogram. Linh hồn tôi đang lấp đầy mỗi ngày trôi qua bằng thân xác của Ra Im.

Bây giờ, cơ thể của cô gái ấy hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của tôi. Chắc là vì rơi vào tình cảnh đáng sợ này nên tâm trạng tôi cũng có khuynh hướng chuyển biến kỳ quặc. Cơ thể của Ra Im đã phải nhận không ít vết thương vì vẫn chưa gặp đúng chủ nhân của nó. Cứ nhìn vào những vết sẹo chẳng chịt khắp người cũng đủ biết cơ thể này đã chịu đựng nhiều đến mức nào.

Giờ đây thể xác của Ra Im đã là của tôi. Và tôi sẽ để thân thể này được hưởng thụ những đãi ngộ mà nó chưa từng nếm trải trước đây. Sẽ cho ăn đầy đủ, sẽ chăm sóc vẻ ngoài, sẽ ngủ tròn giấc, và sẽ tỉ mỉ cẩn thận để làn da không phải chịu bất cứ tổn thương nào. Nghĩ đến những điều này, bất chợt tôi đâm lo cho cơ thể hiện đang bị Ra Im chiếm giữ. Nếu cô đối xử với cơ thể tôi theo cách đã áp dụng với cơ thể của bản thân, thì tôi không tài nào chấp nhận được.

Máy bay vừa hạ cánh, tôi đã kéo ngay Ra Im về nhà mình. Chúng tôi cần một nơi tuyệt đối an toàn để tránh những con mắt tò mò của thiên hạ. Tuy nhiên khi về đến nhà, tôi mới biết đó là một quyết định hoàn toàn sai lầm. Mẹ đã có mặt sẵn rồi.

- Ô, mẹ đến lúc nào vậy ạ?

Mẹ nhìn tôi sững sờ, tỏ vẻ kinh hãi về câu hỏi. Tôi lại quên mất tình hình hiện tại nữa rồi. Lúc này mẹ không thấy tôi mà chỉ thấy vẻ ngoài của Gil Ra Im.

- Mẹ? Ai là mẹ cô hả! Chỉ cần là người gặp đến lần thứ hai thì cô đều có thể xem là mẹ sao?

Ra Im đứng bên cạnh nhanh chóng bước ra như để chắn cho tôi.

- Mẹ! Mẹ bình tĩnh lại chút nào.

- Anh tưởng mình là ai mà dám bao che cho nó? Sao con bé này lại ngồi sau tay lái trong xe anh? Mối quan hệ trao tiền đổi bạc giữa anh và nó đã chuyển thành quan hệ nhận xe hả? Không lẽ anh đi cùng con bé này đến đảo Jeju?

Tôi không thể nhìn được nữa.

- Nói thật, mẹ... à không thưa bà Moon, dù thế nào cũng không nên tùy tiện gọi người ta là con bé này con bé nọ chứ...

Câu nói của tôi khiến mẹ càng tức giận, khuôn mặt bà thoáng chốc đỏ hết cả lên. Bà thở hắt ra, lớn tiếng mắng:

- Gì... gì chứ? Cô lại còn giáo huấn tôi nữa cơ đấy? Xem ra cũng chẳng phải hạng xoàng đâu nhỉ? Hôm đầu tiên cô gặp tôi, chắc chắn không phải lần đầu cô đến đây? Nhiều lần lắm rồi phải không? Rồi cuộc cô bắt đầu đi ra đi vào nơi này tùy tiện đến mức thế nào rồi hả?

Nói đoạn bà quay phắt đi, bước chân nặng nề giậm trên cầu thang cùng với cơn giận dữ. Trước khi tôi kịp đoán ra hành động tiếp theo thì bà đã trở xuống với một đồng quần áo phụ nữ trên tay. Một tình huống tôi không hề lường trước. Bà ném đồng quần áo ấy về phía tôi, tức về phía cơ thể Ra Im, rồi tiếp tục mắng.

- Tôi bây giờ không phải tức giận vì con bé này, mà vì anh đấy. Nếu không ra vào nơi này thường xuyên sao trong tủ quần áo lại chất đầy đồ của cô ta thế kia? Đã thế này còn bảo tôi hiểu lầm, chẳng lẽ tôi tự bịa ra sao?

Phát điên lên mất thôi! Đây là mớ quần áo tôi ném trước mặt cô ấy, cái hôm tôi và Ra Im cãi nhau trong cửa hàng trung tâm thương mại. Ra Im nhìn quần áo nằm vương vãi trên mặt đất, rồi lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi.

- Mấy thứ này sao lại ở đây?

- Cô không cần biết.

Nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi, mẹ lại càng thêm phát hỏa. Chuyện ấy cũng dễ hiểu thôi. Bởi vì trong mắt bà, Ra Im chính là tôi cơ mà.

- Con bé đó lên lút treo lên, đến anh cũng không biết sao? Không phải là quần áo anh mua cho? Giờ anh bảo tôi phải đồng tình với những việc vô lý như thế này cơ đấy. Đặc biệt đối với những kẻ chỉ có thân thể là thứ tài sản duy nhất.

- Sao bác lại nói mấy lời khó nghe đến thế...

- Tôi không muốn nghe thêm bất cứ lời nào, vì thế cô nghe cho rõ đây. Liệu chúng ta có cần phải gặp thêm lần nữa không? Hay là cô muốn gặp riêng để tôi đưa cho cô một phong bì đầy tiền, sau đó lấy nước tạt vào mặt cô?

Tôi thật sự bàng hoàng trước những lời nói chói tai của mẹ. Tính cách của những quý bà như mẹ có phần lạnh lùng cao ngạo, tôi thường nghĩ là do ảnh hưởng từ giáo dục và trí tuệ của họ. Nhưng tôi hoàn toàn không biết bà lại thuộc tầng lớp giàu có, không hề tôn trọng người khác, và tầm thường đến như thế này.

Ra khỏi nhà một lúc rồi nhưng Ra Im vẫn yên lặng không nói lời nào, chỉ nhìn xa xăm cảnh vật bên ngoài cửa xe. Tôi bật đèn tín hiệu cho xe rẽ sang phải rồi mới quay qua nói chuyện với Ra Im.

- Tôi xin lỗi vì cách xử sự của mẹ tôi. Mẹ vốn là người nói năng độc địa thế, nhiều khi tôi cũng bị tổn thương vì những lời nói của bà.

- Những lời mẹ anh thốt ra với tôi, so với sự tổn thương anh mang đến thì chẳng thấm vào đâu cả. Anh cứ lo quần bản thân mình cho tốt đi.

- Dù sao cũng thật may, cô không phải hứng lấy những lời đó. Lần đầu tiên tôi nghĩ, chúng ta tráo đổi thân thể là chuyện tốt.

Đèn giao thông đổi sang tín hiệu cho phép rẽ, tôi đánh tay lái sang phải tiện thể quan sát gương mặt của Ra Im. Cô ấy đang nhìn tôi với ánh mắt sáng lấp lánh. Thời khắc ấy, cậu nhóc hư hỏng trong tôi lại xuất hiện.

- Cô không cần phải cảm động đến mức đó đâu. Đây chỉ là lòng nhân đạo của tầng lớp đứng đầu xã hội thôi.

- Đồ dở hơi biết bơi.

- Gì cơ?

- Mới mẻ quá phải không? Đây chính là cách phản kích từ “tầng lớp dưới đáy xã hội” đấy.

- Tôi vẫn luôn thấy nó hiện hữu, nhưng không ngờ cách biệt ngôn ngữ giữa các tầng lớp trong xã hội lại lớn đến thế.

- Vậy anh cứ xem như giao lưu văn hóa đi.

Tình hình đã biến chuyển như thế, không còn cách nào khác, Ra Im sống ở nhà tôi, còn tôi sẽ chuyển đến sống cùng với Ah Young ở nhà trọ của bọn họ. Vì mỗi người đều có cuộc sống riêng nên chúng tôi bàn bạc với nhau làm sao để không bị phát hiện và tập sống với thân thể bị tráo đổi. Trước khi bắt đầu thân phận mới, chúng tôi dừng xe ở một ngã ba, đi vào một quán cà phê để trao đổi thông tin cơ bản của đối phương.

Quán cà phê yên ắng lạ thường. Quan sát bầu không khí xung quanh, tôi có thể hiểu tại sao việc kinh doanh của quán không được tốt. Đầu tiên, phải nói là nội thất bên trong hơi quê mùa, không gian thì có vẻ mất vệ sinh, cả phục vụ cũng chẳng ra gì. Nơi này cần phải được cải tạo lại gấp. Điều đáng nói hơn cả là cà phê ở đây có hương vị của nước thải. Mới nhấp một ít tôi đã phải nhổ ra ngay. Ra Im vì tiếc tiền nên vẫn cố gắng uống từng ngụm. Ấy nhưng mà, đó là cơ thể của tôi, sao cô ta dám đưa cái loại thức uống như nước thải ấy vào người tôi cơ chứ? Sao trên đời lại có người không biết đến cả những điều thường thức sơ đẳng nhất vậy nhỉ? Tôi thật sự lo lắng và tức giận. Tôi quyết tâm phải nhanh chóng tìm cách quay về với cơ thể đáng thương của mình.

Nghĩ thế, tôi kìm nén cơn nóng giận, cho dù cô có làm hay không làm gì với cơ thể của tôi, tôi cũng xem như chưa thấy. Không còn cách nào khác, tôi mở điện thoại lên truy cập internet. Cô vô cùng ngạc nhiên, trầm trồ trước việc tôi có thể tìm kiếm thông tin gia đình mình trên mạng. Chắc cô không hiểu đâu nhỉ? Chỉ cần lên mạng gõ vài từ là toàn bộ thông tin về cả cuộc đời của một người bị phơi bày ra hết thì họ phải thấy mệt mỏi và đau đầu biết nhường nào. Tôi một tay cầm điện thoại, một tay chỉ vào từng bức ảnh đăng trên trang tìm kiếm, giải thích tỉ mỉ đến từng chi tiết.

- Người này là ông ngoại của tôi. Giờ ông là chủ tập đoàn LOEL sở hữu những khu nghỉ dưỡng cao cấp ở Deoksan và Jecheon, cửa hàng miễn thuế, hàng loạt khách sạn trên khắp cả nước, kể cả trung tâm thương mại tôi đang điều hành. Còn đây là người vợ ông mới kết hôn, chuyện hai người họ sẽ kéo dài được bao lâu hiện đang là đề tài bàn tán của mọi người.

Người này là dì tôi. Bà là mẹ của anh Woo Young. Nhờ phúc cuộc sống phong lưu của ông ngoại, dì là con gái của bà vợ thứ hai, còn mẹ tôi là con gái của bà vợ thứ ba. Thế nên quan hệ giữa hai người luôn bất hòa.

Ừm, bây giờ mới đến trọng điểm. Sau này nếu có người nào cô cần phải tuyệt đối đề phòng thì chính là người này. Park Bong Ho, giám đốc kinh doanh trong công ty tôi. Ông ta không chỉ là nhân viên công ty, mà còn là ông cậu “họ hàng xa đại bác bắn không tới” của tôi, mối quan hệ cực kỳ khó chịu. Nói thẳng ra ông ta là em trai của bà vợ của ông ngoại.

Mối quan hệ này hơi đặc biệt nên tôi sẽ cho cô một đặc quyền. Cô khiến người này càng khốn đốn thì càng tốt. Ngoài điều đó ra, cô không được gọi điện thoại hay nhận điện thoại từ bất kỳ ai, cũng đừng có gặp bất kỳ người nào. Đặc biệt là Choi Woo Young. Tạm thời thông tin tôi cung cấp cho cô chừng đó thôi. Bây giờ tới lượt cô.

Cô ấy ngồi chăm chú lắng nghe toàn bộ thông tin về gia đình tôi, khi tôi hỏi về gia đình cô, cô chỉ nghiêng đầu nói:

- Ah Young anh đã biết, đạo diễn Im anh cũng quen rồi, người trong trường võ cũng thế... bấy nhiêu thôi.

- Bấy nhiêu thôi là thế nào. Còn gia đình cô?

- Không có.

- Cô không có người nhà sao?

- Tôi đã bảo không có. Lần đầu anh thấy người không có người thân à? Thế điện thoại thì làm sao?

- Đương nhiên người nào sẽ giữ điện thoại của người ấy rồi. Chỉ hai người chúng ta mới được gọi cho nhau, còn những người khác nếu dùng tin nhắn chắc sẽ không có vấn đề gì. Cô nhất định phải nhập vai cho đạt đấy.

- Hình như anh quên thì phải, tôi diễn xuất rất giỏi. Tôi là diễn viên đóng thế mà.

- Cô cũng hay quên thật đấy, cô không phải diễn viên đóng thế. Bây giờ, cô là giám đốc trung tâm thương mại.

Ra Im dặn khi đến trường võ phải tỏ ra thật tự tin. Nói thật, vì cô bảo thể nên tôi mới khoác một phong thái rất, rất tự tin, có vài phần kiêu ngạo. Bỗng tôi nghe có tiếng gọi “Gil Ra Im”, hình như người nào đó đang gọi tên cô. Tôi nghĩ người đó muốn đuổi theo nên nhìn ngó xung quanh. Một lần nữa, tôi lại nghe thấy cái tên “Gil Ra Im” vang lên. Ôi, phiền thật! Tôi xoay đầu về sau, Jong Su đang đứng nhìn tôi không chớp mắt. Dĩ nhiên, người anh ta nhìn trân trân không phải tôi, mà là Gil Ra Im. Anh ta vẫy tay ra hiệu bảo tôi tới gần, sau đó đưa ra một quyển sách mỏng được đóng cẩn thận.

- Anh đã từng nói với em về bộ phim này. Đạo diễn là người bạn thân của anh từ những ngày khó khăn khi còn hoạt động ở Mỹ. Không có nhiều nữ diễn viên mới có khả năng tự đóng những cảnh hành động với kỹ năng diễn xuất tốt. Vì thế, đây là cơ hội tốt cho em, hãy thử xem.

Vừa nghe Jong Su nói, tôi vừa lật giở từng trang. Một kịch bản phim mới, tiêu đề Dark Blood. Ngay từ cái tên đã tạo cảm giác kỳ bí khiến người ta tò mò, xem ra phần nội dung cũng đáng mong đợi.

- Mở cửa chiếc xe đang chạy và nhảy ra ngoài, đúng lúc đó ở bên cạnh một chiếc xe tải từ phía sau phóng vượt lên? Anh định bảo tôi làm theo kịch bản này? Chẳng lẽ thế giới hết diễn viên rồi hay sao mà anh lại có thể bảo một cô gái đi làm những công việc nguy hiểm như vậy? Cái này mà là cơ hội à? Có mà bảo tôi đi chết thì đúng hơn? Sau này dù tôi có năn nỉ muốn làm thì anh cũng phải ngăn lại.

Jong Su dường như rất bất ngờ nên chỉ nhìn tôi như tìm kiếm một ánh mắt đùa cợt ẩn trong những gì tôi nói. Anh ta im lặng một lúc rồi hỏi với âm điệu nặng nề:

- Rốt cuộc em thực sự muốn gì? Em còn định cư xử lạ lùng như thế đến khi nào? Được thôi, em nói đúng. Anh đã bị em phát hiện rồi. Nếu em nhất định phải khiến anh khó xử mới hài lòng, cũng không cần thiết phải làm thế lúc này. Đừng để tình cảm riêng tư xen lẫn vào công việc, bởi vì anh cũng sẽ như thế.

Hóa ra không phải anh chàng này thích Gil Ra Im, mà anh ta đã yêu mất rồi.

Tôi nhìn thẳng vào ánh nhìn với đôi đồng tử đen láy của Jong Su, lạnh lùng lên tiếng:

- Vậy thì tôi cũng có một yêu cầu. Cho đến lúc chết, anh cũng đừng bao giờ ngoảnh lại với tôi.

Tôi bỏ lại Jong Su sau lưng với khuôn mặt đang chuyển sang màu trắng bệch và nhanh chóng rời khỏi trường võ.

Tôi đã từng muốn thử sống một cuộc đời của ai đó khác, một cuộc đời hoàn toàn mới. Tuy nhiên, không phải trong tình cảnh như thế này. Chỉ nghĩ đến chuyện có thể tôi sẽ vĩnh viễn không thể trở về cơ thể thật sự của mình, tôi lại càng sợ hãi. Liệu tôi có nên nghĩ tích cực hơn một chút, rằng thật may mắn vì đã không bị biến thành hoàng tử ếch?

Tôi đứng thẩn người ra trước cổng ngôi nhà Ra Im đang ở. Những túi rác đặt trước nhà nằm bừa bãi như thể bị ai đó giẫm đạp nát bươm, những con giòi đang lúc nhúc bò dọc bờ ngang trong túi rác đựng đồ ăn. Tôi bất giác thở dài ngao ngán, vì cảm thấy bản thân mình phải chịu quá nhiều thiệt thòi. Lặng lẽ ngắm nhìn những miếng băng keo màu xanh lục dán chằng chịt trên cánh cửa thủy tinh bị vỡ thành nhiều mảnh, tôi ngán ngẩm xoay người, đi thò thẩn dọc những con đường trong khu phố. Tôi đâu thể mở cửa rồi lại đứng chết trân ở đó.

Đi được một lúc thì khu vui chơi xuất hiện trong tầm mắt. Tôi bước tới, ngồi lên chiếc ghế xích đu. Con đầu đầu chọt ập đến khi tôi cố nghĩ xem mình nên làm gì trong tình huống này. Đã sống đến ba mươi một tuổi đời, nhưng đây là lần đầu tiên tôi trải qua cảm giác lo âu muộn phiền đến thế. Cuộc sống của tôi chưa từng có lấy một vết xước, chỉ cần nhẹ nhàng bước chân lên con đường được trải thảm đẹp đẽ mà tiến. Đường đời được lau chùi sáng bóng, ngay cả dấu vết của chướng ngại vật chắn ngang cũng không thấy. Ký ức của tôi dường như chỉ toàn màu hồng.

Dĩ nhiên tôi cũng đã từng gặp một tai nạn nho nhỏ vào năm đầu tuổi hai mươi. Tuy nhiên, điều kỳ lạ là tôi không lưu giữ một ký ức nào về tai nạn đó. Nếu có cũng chỉ là những câu chuyện chấp vả từ lời kể của mọi người trong nhà. Dù sao, đó không phải tai nạn nguy hiểm chết người, nên có nhớ được hay không cũng đâu quan trọng. Mà nếu tai nạn ấy có nghiêm trọng đi nữa, thì so với sự cố tôi đang vướng phải cũng

chẳng sá gì. Nói chung, chỉ riêng cuộc gặp gỡ giữa tôi và người con gái tên Gil Ra Im ấy, cũng đã là sự cố lớn nghiêm trọng nhất đời tôi rồi.

Bên trong và bên ngoài căn nhà của Ra Im không có khác biệt gì nhiều. Tôi không biết ngôi nhà chỉ toàn con gái thì thế nào, nhưng tôi nghĩ chắc hẳn nó sẽ phải gọn gàng ngăn nắp. Như cô em gái nhỏ hơn tôi hai tuổi, Hee Won, con bé mắc chứng sạch sẽ quá độ đến mức có thể gọi là “mắc bệnh sợ vi trùng”. Khi còn nhỏ chúng tôi cứ cãi nhau suốt ngày. Đến cả việc dọn dẹp phòng cho Hee Won cũng trở thành cơn đau đầu của bố mẹ. Bây giờ con bé đã biết phép tắc, cũng biết điều hơn nên không còn mắc bệnh sạch sẽ như trước kia nữa, nhưng thỉnh thoảng bước vào phòng nó, tôi lại thấy căn phòng như tỏa ra ánh sáng lấp lánh, lúc nào cũng trong trạng thái sáng bóng. Nhờ có cô em như thế nên tôi cứ ngỡ hễ là con gái, ai cũng thích gọn gàng sạch sẽ. Ấy là trước khi tôi thấy được căn phòng của Gil Ra Im.

Chính giữa phòng, bao cát treo lủng lẳng trên trần nhà, dụng cụ tập cơ ngực và đẩy chân để luyện tập thân dưới nằm một góc tường. Cô nàng này chỉ biết có ăn ngủ, tập luyện mà sống thôi thì phải. Dù biết cô là diễn viên đóng thế, nhưng thế này có vẻ hơi quá. Tấm nệm dành ột người dựng đứng trong góc phòng, trên mặt bàn chân thấp là một đồng hồ phẩm bày bừa không có trật tự. Nơi này mà cũng sống được sao, là nhà kho thì đúng hơn. Tôi tệ hơn cả là cái nhà này thực chất chỉ là một căn phòng duy nhất.

Đang quan sát toàn bộ căn phòng, tôi nghe thấy tiếng soạt, rồi tiếng xả nước trong phòng vệ sinh. Ngay sau đó, Ah Young bất ngờ chạy vụt ra trong tình trạng bán khỏa thân. Vừa nhìn thấy tôi, cô ấy đã cất giọng lạnh lạnh chào hỏi vui vẻ. Tôi chỉ muốn khóc thét lên.

- Hôm qua tớ nằm mơ. Cậu biết đấy, tớ mà mơ cái gì đều trúng cái đấy. Tớ thấy cậu và giám đốc của bọn tớ cùng ngồi trên xe, hình như chạy đi đâu đó thì phải? Cả bầu trời tối đen như mực, giám đốc khóc sướt mướt, trong khi cậu thì đang nằm ngủ. Còn nữa, cả bác trai cũng ở đấy và quan sát bọn cậu, tay cầm những bông hoa hồng đỏ thắm.

- Bác... trai?

- Là cha của cậu đấy. Tớ đoán chắc là cậu đã bắt nạt giám đốc đến phát khóc. Được người ta dẫn đi chơi rồi sau đó đá người ta. Đàn ông phải trải qua những chuyện như thế mới trở thành người đàn ông của cậu được, biết không?

Nghe Ah Young kể về giấc mơ mà lòng tôi như đang bị cào xé. Cứ nghĩ xem, cô ấy vẫn đang xem tôi như Gil Ra Im thôi. Cái tay giám đốc mà cô đang nói đến là tôi đây này. Cô muốn bị đuổi việc lần nữa hả? Đương nhiên Ah Young không thể nào nghe được những suy nghĩ đang náo loạn trong đầu tôi. Đêm đang dần về khuya.

Gil Ra Im, cô ở bên đó vẫn ổn chứ?

Tôi ở đây sẽ chăm sóc cho cô thật tốt, cô ở bên đấy cũng hãy chăm sóc tôi cẩn thận nhé.

Cây cam của Ra Im

Chỉ vì sự xuất hiện bất ngờ của người đàn ông mặc bộ đồ thể thao lấp lánh kỳ quái vào ngày hôm đó mà toàn bộ cõi lòng Ra Im xao động, hôm nay lại phát sinh thêm chuyện không tưởng: tráo đổi thân thể. Cô nghĩ mãi cũng không hiểu được tại sao chuyện hoang đường này lại cứ phải xảy đến với mình. Cô chưa bao giờ mơ về những ngày được sống như truyện cổ tích, cũng không một lần thêm khát cuộc đời đầy ảo mộng. Cô không hề mong muốn một bước lên mây, trở thành triệu phú chỉ trong nháy mắt. Dù luôn phải canh cánh lo nghĩ cho bữa ăn ngày hôm sau, nhưng cô vẫn giữ tinh thần lạc quan và nhiệt thành.

Ra Im trừng mắt nhìn như muốn xuyên thủng tấm bảng điện tử của hệ thống khóa bằng mật mã. Đẳng nào cũng phải thử, cô đành nhấn sáu con số trên tấm bảng.

Mỗi khi nhầm mật mã, tiếng bíp bíp lại vang lên ồn ào. Dù có gọi cho Joo Won để hỏi mật mã, thế nào anh ta cũng chỉ cười cợt cô như một trò đùa dai dẳng. Anh ta khiến cô ngạc nhiên quá đỗi khi có thể trêu đùa cả ngày, ngay cả trong hoàn cảnh như thế này. Ngôi nhà của Joo Won bắt mắt như cung điện, nhưng nó không hề mang đến cho cô một hồi ức đẹp đẽ nào. Những lời lẽ thô lỗ và sự khinh miệt, từ chuyện nhận máy hút bụi đến lần đụng độ với mẹ anh ta, hiện vẫn còn hết sức sống động trong trí nhớ của cô. Bỗng

nhân, một giai điệu piano nhẹ nhàng êm ái từ đâu vọng tới như để an ủi, đưa Ra Im thoát khỏi tâm trạng buồn bã.

Ra Im sải bước lần theo nơi phát ra tiếng đàn. Cô phát hiện một con đường nhỏ lọt thỏm giữa những hàng cây cảnh cô không biết tên. Âm thanh càng lúc càng gần, cô đi mãi cho đến khi một ngôi nhà có tường ốp đá xinh đẹp hiện lên trước mắt. Thoáng nhìn vào bên trong tấm cửa kính, cô thấy Oska đang ngồi nháp tay trên những phím dương cầm. Khi ánh mắt hai người tình cờ chạm nhau, cô vẫy tay chào anh một cách gượng gạo rồi bước vào bên trong. Oska liếc nhìn cô, bình thản nói:

- Mọi thứ ở Jeju đang rất hỗn loạn phải không? Anh Dong Gyu nói nếu không giải quyết ổn thỏa, anh ấy sẽ bán hết cổ phiếu giải trí của Oska, sau này sẽ chẳng nhúng tay can thiệp vào chuyện của tôi nữa. Chắc là chuyện nghiêm trọng thật nhỉ. Cả chìa khóa xe lẫn hộ chiếu cũng bị anh ấy tịch thu hết rồi.

Ra Im chỉ còn cảm giác bay bổng kỳ diệu khi Oska - ca sĩ thần tượng của cô - có thể bộc bạch những suy nghĩ trong lòng một cách tự nhiên trước mặt cô như thế này. Trong giây phút ngắn ngủi đó, cô quên mất người được phản chiếu trong ánh mắt Oska không phải cô mà là Kim Joo Won. Đột nhiên, Oska ngừng tay đàn, nhìn cô chăm chú như người lạ. Đến lúc này cô mới nhận ra sai lầm của bản thân. Cô nhủ thầm trong lòng, như tự thôi miên chính mình: Mình là Kim Joo Won. Là em họ của Oska. Rồi ngược nhìn anh, nở nụ cười nhẹ nhàng hỏi:

- À, chuyện là, anh không đói sao? Anh đã ăn tối chưa?

Sau bữa ăn tối trong nhà bếp, Ra Im và Oska mỗi người cầm một ly rượu vang bước ra phòng khách. Cô ngồi trên xô pha với tư thế không mấy tự nhiên, cứ như nửa muốn ngồi nửa muốn đứng. Oska mở một bài hát trên máy tính. Một giai điệu ballad nhẹ nhàng du dương phát ra từ dàn loa. Chỉ có hai người, cô ngồi bên cạnh Oska, cùng nhau nghe ca khúc ngân lên. Không ai nói một lời, nhưng cô cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Oska dựa lưng vào ghế, mắt nhắm nghiền, tay chạm nhẹ vào sống mũi, để dòng nhạc chảy nhẹ nhàng vào tận sâu trong cơ thể. Anh quay sang hỏi cô:

- Chú thấy thế nào?

- Tuyệt lắm, cứ như một giấc mơ.

- Gì cơ?

- Bài... bài hát ấy. Ca khúc này rất tuyệt.

- Khá hay đúng không? Tốt rồi, anh cũng thấy hay. Bài này cũng giống với bài hát chủ đề trong album vol 7 sắp tới. Ca khúc này được sáng tác từ ba năm trước. Tác giả hiện đang ở Mỹ, không còn liên lạc được nữa.

- Chuyện gì...

- Mà thôi. Nghe mấy chuyện này chỉ làm cho đầu óc thêm phiền não. Giờ đến rượu cũng chẳng khiến tâm trạng thoải mái hơn được.

Oska thở hắt một hơi như muốn xả hết cơn bực tức ra ngoài. Anh đứng bật dậy, đi về phía chiếc đàn piano rồi ngồi xuống. Lần này Oska diễn tấu một khúc nhạc khác hẳn với giai điệu nhẹ nhàng ban nãy. Một ca khúc đượm nỗi buồn và tiếc nuối, những xúc cảm rất chân thật truyền vào từng nốt nhạc. Giai điệu thể hiện rõ ràng tâm trạng muốn được ở một mình. Ra Im bị cuốn theo âm điệu du dương, như cảm nhận được những lời bộc bạch qua tiếng đàn, cô chậm chậm bước chân ra ngoài.

Cánh cửa ra vào, nơi kết nối không gian bên trong và bên ngoài căn nhà của Joo Won vẫn cứ đóng im ỉm. Thở một hơi dài thườn thượt, Ra Im tiến đến gần bờ hồ, ngồi phịch lên chiếc ghế Joo Won từng ngồi trước đây. Một mối. Từ khi bị tráo đổi thân thể, chưa có ngày nào cô được ngủ một giấc cho đúng nghĩa. Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau vọng đến. Oska đứng bên trong nhà, anh đang mở cửa trước và bước ra ngoài.

- Sao... sao anh lại đi ra từ trong đó?

- Chú bị làm sao vậy hả? Dĩ nhiên là đi qua từ cửa bên kia rồi.

Cô vội vàng đứng bật dậy chạy về phía cánh cửa, sợ nó có thể đóng lại bất cứ lúc nào. Không được! Cô thâm thét lên, nhưng cánh cửa đã đóng lại trước mặt cô mất rồi. Oska nhìn cô, hỏi với giọng điệu đầy quan tâm lo lắng trước bộ dạng tuyệt vọng của Ra Im:

- Sao vậy? Chú có sao không?
- Thật ra, hình như dạo này gặp nhiều áp lực quá. Tự nhiên em lại không nhớ nổi mật mã vào cửa là gì... Anh có biết mật mã không?
- Chú bị như thế từ khi nào? Có thường xuyên không? Đã nói chuyện với Ji Hyeon chưa?
- Ji Hyeon?
- Ngoại trừ mật mã ra, chú còn quên mất điều gì nữa không, hay là chợt nhớ ra cái gì đó, có không?
- Không có, sao thế?
- Dù sao cũng nên đề phòng bất trắc, cứ liên lạc với Ji Hyeon thử đi. À, chìa khóa xe đâu?
- Chìa khóa xe?
- Nhanh lên. Tôi không có nhiều thời gian đâu.

Không chần chừ lấy một giây, cô rút ngay chìa khóa xe của Joo Won đưa cho Oska. Anh bắt lấy chìa khóa rồi nói.

- Tôi chỉ mượn dùng vài ngày thôi. Mật mã vào cửa là 916 086
- Hở? 916 gì cơ?
- 91 60 86. Ba vòng lý tưởng của cậu còn gì.

Ra Im lần lượt nhập từng con số lên bảng điện tử. Cách cách, cánh cửa mở ra. Cô bước từng bước chậm rãi, cẩn trọng tiến vào bên trong ngôi nhà. Một tiếng “tách” bỗng vang lên, đèn trong nhà tự động bật sáng. Gần cửa có hai đôi dép bông mềm mại để đi trong nhà, được đặt gọn cạnh nhau. Lần đầu tiên đến đây, tâm trạng cô đang rối bời nên không để ý đến vẻ đẹp của nơi này. So với bề ngoài, nội thất bên trong ngôi nhà sang trọng hơn gấp bội phần. Có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh bên ngoài nhờ một bức tường kính khổng lồ, trông trang nhã hơn cả khi cô nhìn ra ngoài từ căn phòng khách sạn ở đảo Jeju. Trên trần nhà là chiếc đèn chùm tỏa ánh sáng lấp lánh mà trước giờ cô chỉ được thấy trong ảnh.

Giữa phòng khách, chiếc ghế xô pha gần như chiếm trọn diện tích, bên cạnh đó là một không gian như quầy bar tại gia. Tủ lạnh thì đầy ắp những chai nước trái cây đủ màu sắc cũng nhiều loại nước uống giải khát đắt tiền mà có lẽ cả đời cô cũng không thể mua nổi. Ra Im mở một chai nước khoáng Evian, đưa lên miệng uống ừng ực. Loại nước suối cao cấp này chứa nhiều khoáng chất, nhưng cô cảm thấy mùi vị không có gì khác biệt so với những loại nước thông thường khác. Vứt cái chai rỗng vào sọt rác, Ra Im tiếp tục hành trình khám phá ngôi nhà. Cô bật cười khúc khích nảy lên ý tưởng cần phải có bản đồ để đi lại trong đây vì nó quá lớn.

Phía sau quầy bar là một lối đi nhỏ dẫn đến phòng đọc sách. Ngay cả thư phòng cũng được thiết kế như phòng khách, phía trước được gắn kính toàn bộ nên có thể nhìn bao quát khung cảnh bên ngoài. Một kệ sách lớn được đặt sát tường, kế bên tấm cửa kính. Chiếc kệ màu đen nổi bật trên nền tường trắng, thoạt trông có vẻ đơn giản nhưng lại thật thu hút. Cô không ngờ ngôi nhà của người đàn ông mặc bộ đồ thể thao lấp lánh đến mức khiến cho người khác phải hoa mắt nhúm mày đó, lại có thể đơn giản đến mức này. Kệ sách che gần hết cả bức tường, xếp trên đó cơ man nào là sách.

Những người xung quanh cô, chưa ai có nhiều sách đến mức này. Cũng không ai xem đọc sách là một sở thích. Ngay cả chính bản thân cô cũng không phải người gần gũi với sách. Thức dậy từ sáng sớm, tập thể dục rồi đi đến trường võ, sau đó lại đến trường quay, chạy đi chạy lại từ chỗ này đến chỗ kia, cuộc sống cứ đều đều như thế mỗi ngày. Về đến nhà cùng ăn tối với Ah Young, nói với nhau vài chuyện thì đã đến giờ ngủ, chờ đón cô vào buổi sáng hôm sau là một ngày mới tương tự như ngày hôm qua. Bỏ ra một chút thời gian để ghé qua hiệu sách cô còn cảm thấy tiếc, thậm chí cô cũng chưa từng nghĩ đến việc đó. Thế nên, mỗi khi nhìn thấy người khác đọc nhiều sách, cô lại cảm thấy họ thật đáng nể. Cô nghĩ họ sẽ thông minh hơn

cô, và có nhân cách cao quý hơn cô rất nhiều. Nhưng khi tham quan một vòng thư phòng của Joo Won, cô mới bắt đầu nhận ra suy nghĩ trước kia của bản thân thật sai lầm. Bản chất con người và niềm đam mê đọc sách hoàn toàn không liên quan với nhau, cô kết luận rồi ra khỏi phòng sách.

Trở lại phòng khách, cô bước thẳng lên những bậc thang xoắn ốc dẫn đến tầng hai. Trên tầng hai có phòng để quần áo, phòng tắm, và phòng ngủ. Ra Im dạo quanh khắp nhà với tâm trạng của một người đang tham quan một ngôi nhà hiện đại tối tân, cuối cùng cô dừng chân ngồi xuống giường. Từ chiếc gương đặt bên cạnh giường, một Joo Won khác đang ngồi với tư thế giống hệt. Cô lên tiếng nói với anh chàng bên trong gương.

- Quả là nhà giàu có khác. Cuộc đời y như truyện cổ tích...

Joo Won nhìn cô, nở nụ cười cay đắng. Con mắt mỗi chợt ứa đến. Cô ngáp dài rồi lại quay sang nhìn chăm chăm vào gương. Joo Won trong gương cũng làm động tác ngáp y hệt và cũng nhìn cô với ánh nhìn như thế.

Nội tâm của Yoon Seul Hiện tại anh đang ở đâu? Có thật là tại em nên anh mới biến mất? Sao em lại cảm thấy vui khi nghe những lời ấy thế này? Em muốn làm cho anh đau khổ. Em muốn anh vì em mà trải qua những tổn thương, cũng giống như nỗi đau đớn em đã từng chịu đựng vì anh. Đi xem mắt với Kim Joo Won, xuất hiện trước mặt anh với tư cách đạo diễn cũng chỉ vì lý do đó mà thôi. Thế nhưng giờ đây, em lại bắt đầu lo lắng. Nếu sự tồn tại của em chẳng là gì đối với anh thì em biết làm thế nào đây? Vậy thì cho dù em có làm gì, dù em có trở thành vợ của Joo Won - người anh em của anh, anh cũng sẽ chẳng thèm nhìn đến dù chỉ nửa con mắt. Ngộ nhỡ nếu anh thật sự phớt lờ, có lẽ em sẽ chìm trong nỗi thống khổ. Sáng nay, anh Dong Gyu đã đến văn phòng tìm em. Dong Gyu nói rằng anh đột nhiên biến mất, nói rằng anh đang rất oán giận em. - Tôi sẽ mặc kệ, không quan tâm đến chuyện của tên Woo Young đó nữa. Cứ nghĩ thời gian qua đi, cậu ta sẽ ổn, nhưng tôi đã phán đoán sai. Mong là sau này sẽ không còn những chuyện khiến cô phải lo lắng như vậy nữa. Sau khi anh ấy đi rồi, em mới ngấm lại. Chỉ cần thời gian qua đi, mọi thứ sẽ ổn. Câu nói ấy khiến em nghe thấy những lời chất vấn trong lòng mình. Có phải anh cũng như em, cũng đã rất đau khổ trong quãng thời gian không có em. Khác với những gì em từng nghĩ, anh cũng rất yêu em, đúng không? Điều đó có nghĩa, lời cầu hôn của anh khi ấy là thật lòng nhỉ? Anh bây giờ, có khi nào cũng đang ở nơi đó. Vì em, nơi anh chạy trốn, có phải là nơi đó. Nơi cùng nằm trong ký ức của cả anh và em. Bộ nhớ đặc biệt của Ooska Sân bay Jeju - 7 giờ tối, thứ Năm Tôi gặp Tae Seo khi đang ở sân bay. Đường như cậu ta đang đợi tôi, ngay khi vừa nhìn thấy tôi, cậu ta liền tháo tai nghe xuống, lấy ra một máy nghe nhạc MP3. - Cái này của anh đúng không? - Sao cái này lại ở trong túi cậu? - Người ta tìm thấy khi dọn dẹp phòng. Ở dưới gầm bàn. Xem ra là lúc anh suýt bị đánh chết vì cái tội tán tỉnh phụ nữ đấy. Tôi tò mò không biết một ngôi sao Hallyu sẽ thích loại nhạc gì nên đã nghe thử vài bài. Trong này có vài ca khúc mới trong album vol 7 thì phải. - Này! Sao chưa có sự đồng ý của người khác cậu đã tự ý xài đồ của họ thế hả? Cậu không học lễ nghĩa khi đi nhà trẻ sao? Cầm MP3 của người khác sẽ bị phạt tù ba năm, còn nữa, sẽ bị chủ nhân của nó đánh cho tơi tả bầm dập! - Tôi đang tự hỏi không hiểu tại sao anh hát không hay nhưng lại nổi tiếng đến thế, hóa ra là nhờ có cái vẻ “đẹp trai óc trâu”. - Cái gì? Đẹp trai óc trâu? - Tôi đã chép vào đó một ca khúc anh cần phải nghe. Nhất định phải nghe thử đấy. - Thật nực cười. Sao lại nhét giọng ca rên rỉ của cậu vào máy tôi hả! - Trí tưởng tượng phong phú của anh cũng đáng khen thật. Có nhất thiết phải trở thành loại ca sĩ như thế không? Trước giờ anh chỉ giả vờ thôi sao? âm nhạc có tội gì chứ. Nhà riêng. 5 giờ chiều, thứ Bảy Kim Joo Won vừa bước vào. Cậu ta rõ ràng đã bước vào. Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật. Dù có chung một khu vườn, nhưng cậu ta là kẻ sẽ không bao giờ thêm đặt chân vào nhà tôi nếu không có việc gì đặc biệt khẩn cấp. Sao tự nhiên hôm nay thằng nhóc này lại ghé qua, còn nấu cơm cho tôi ăn nữa vậy nhỉ. Canh tương, trứng chiên, miến trộn, cậu ta làm tất. Ai mà có thể chấp nhận được chuyện như thế? Dĩ nhiên tôi không thể không nghi ngờ. - Chú bỏ thuốc vào trong thức ăn đúng không. Anh Dong Gyu bảo chú hạ độc tôi chứ gì? - Ôi dào, chuyện nghiêm trọng như thế sao anh lại... - Vậy, bữa cơm cuối cùng là như thế này hả? Chú định cho tôi ăn cái này rồi sau đó đem tôi đi tố cáo, phải không? - Tố cáo? - Này, năng lực diễn xuất của chú cũng khá nhỉ? Dĩ nhiên tôi phải xin lỗi chú vì không thể tiến hành chuyến du lịch lãng mạn gì gì đấy. Nếu làm được tôi đã làm rồi. Người đi cùng là Gil Ra Im, quá tốt còn gì. Nhưng mà... - Thật chứ? - Gì? Mới đó mà đã chán sao? Cũng đúng, làm sao có thể hẹn hò lâu đến vậy với một cô gái sống trong căn nhà thuê 300.000 won mỗi tháng chứ. Nói gì thì nói, cá cược vẫn là cá cược. Vì tôi đã thắng chú, nên từ bây giờ tôi có làm gì với Ra Im chú cũng đừng nhúng mũi vào. - Cá cược? Cá cược? Tên nhãi này còn chớp mắt ngơ ngác hỏi lại, cứ như cậu ta thật sự không biết gì. Chẳng lẽ chứng mất trí nhớ lại tái phát? Dù sao cũng phải gọi điện cho Ji Hyeon bảo cô ấy theo dõi tình hình Joo Won mới

được. Nhà riêng. 8 giờ tối, thứ Bảy. Tôi nghe bài hát Tae Seon bỏ vào máy MP3. Ca khúc này giống hệt ca khúc chủ đề trong album vol 7 lần này của tôi. Chỉ có cách phối nhạc là khác, còn giai điệu giống hoàn toàn. Cơn tức giận trào lên đỉnh đầu. Đúng là thể loại đạo nhạc trắng trợn không biết ngượng. Đang đau đầu không biết nên xử lý như thế nào thì anh Dong Gyu gọi điện thoại đến. Ngày mai sẽ tiếp tục lên lịch trình quay MV lần nữa, anh ấy nói. Kết thúc cuộc gọi, tôi vội sắp xếp hành lý. Tôi cần phải biến mất vài ngày, phải để bọn họ nhận được rõ tầm quan trọng của tôi mới được. Gói ghém đồ đạc đầu vào đây, tôi đi tìm ví cùng với chìa khóa xe, tìm hết mọi ngóc ngách trong phòng nhưng vẫn không thấy. Chắc chắn anh Dong Gyu đã mang đi, không sai vào đâu được. Hay là anh ấy biết tôi sẽ bỏ trốn nên mới ra tay trước? Anh ta đúng là lão già quỷ quyệt!!! Không còn cách nào khác, tôi quyết định thử đi tìm Joo Won. Cậu ta đang lo lắng như ngồi trên đồng lửa vì quên mất mật mã vào nhà. Đang vội nên không thể quan tâm tận tình hơn được, nhưng tôi rất lo lắng cho thằng nhóc này. Có khi nào di chứng sau tai nạn trước kia bây giờ lại bộc phát? Tôi nói cho nó biết mật mã, cầm lấy chìa khóa xe. Cái cách Joo Won ngoan ngoãn đưa ra chìa khóa xe cũng kỳ lạ. Đây là chìa khóa chiếc xe mà cậu ta yêu thích nhất.

Xem th m: [diendan /viewtopic.php?f=158&t=373556](http://diendan/viewtopic.php?f=158&t=373556)

11. Chương 11

Con người thường chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe, họ nghĩ chỉ cần như thế là đủ nên chẳng ai phát hiện ra tôi đang hoán đổi cơ thể với Gil Ra Im. Rõ ràng chúng tôi hoàn toàn khác nhau, nhưng Ah Young và những người ở trường võ thuật vẫn coi tôi là Ra Im không hơn không kém. Cùng lắm họ chỉ nghĩ cô hành động hơi khác ngày thường, hoặc là cô càng lúc càng thay đổi thôi. Ngay đến người mẹ sinh ra tôi và cả Oska cũng không hề nhận ra trong thân thể tôi lại là Ra Im.

Mặt khác, nhờ hóa thành Ra Im mà tôi có thể nhìn thấy nhiều bộ mặt khác nhau của những người xung quanh. Điều khiến tôi buồn phiền nhất là con người khác của mẹ mà tôi đã chứng kiến. Và cũng nhờ vậy, tôi mới biết được mình là người đàn ông như thế nào trong mắt người khác. Đặc biệt qua những gì nghe được từ Ji Hyeon, tôi đúng là thằng đàn ông tệ hại đến mức cô ấy phải chào thua rồi bỏ tôi đi.

Sự thật thứ nhất

Đã ròng rã hai ngày từ lúc chúng tôi rời đảo Jeju và quyết định đổi nhà cho nhau, nhưng tôi vẫn không thể thích ứng với căn phòng lộn xộn của Ra Im, vì thế tôi quyết định thay đổi căn nhà theo ý thích của mình. Đầu tiên là phải dọn dẹp lại đồ đạc dụng cụ thể thao chiếm hết cả nửa căn phòng và đặt vào một chiếc ghế mát xa toàn thân. Tiếp theo là bỏ chiếc bàn gấp ọp ẹp để ăn cơm, thay vào đó là bộ bàn ghế dùng bữa cho hai người. Dẹp luôn cái bao cát treo lủng lẳng trên trần nhà rồi treo một chiếc đèn chùm lên đó. Mua thêm quần áo để làm đầy cái tủ trông hươu trông hoác của Ra Im. Bỏ hết tất cả những mỹ phẩm không rõ hạn dùng của cô và thay bằng những loại mỹ phẩm đắt nhất của trung tâm thương mại. Dọn dẹp chỉnh đốn cỡ chừng đó thì chắc tôi có thể tạm chấp nhận căn phòng nhỏ như lỗ mũi này. Nhưng giờ thì đến Ah Young cảm thấy không thoải mái, suốt ngày giãy nảy với sự thay đổi của căn phòng. Tôi chẳng thèm để ý, cứ nằm trên chiếc ghế mát xa mà tận hưởng.

Nằm một lúc trên ghế thì điện thoại reo. Là Ra Im. Cô nói bên nhà tôi có chuyện khẩn cấp. Vừa nghe đến đó, cái tên Choi Woo Young xuất hiện ngay trong đầu tôi.

Quả đúng như dự đoán. Tôi vừa vào biệt thự liền đi thẳng qua nhà anh Woo Young thấy ngay anh Dong Gyu và Ra Im trong cơ thể tôi đang ngồi ở ghế xô pha. Vì Ra Im cố đóng giả thành tôi mà mọi việc càng trở nên rối tung hơn. Đến cả vẻ bề ngoài của anh Dong Gyu cũng không bình thường. Quầng thâm nổi rõ dưới mắt, gương mặt thì càng lúc càng hốc hác, lộ hẳn vẻ mệt mỏi. Giọng anh Dong Gyu chùng xuống:

- Tôi không thể làm gì được nữa. Woo Young lại biến mất rồi.
- Chắc anh ta lại trốn trên đảo nào ở Philippines chứ gì. Lần nào muốn trốn mà chả thể.
- Tôi cũng sợ vậy nên vừa tới Seoul đã tịch thu luôn hộ chiếu của cậu ta rồi.

- Vậy thì chắc là đến Deoksan. Ở đó có một khu nghỉ mát mà.

- Cậu ta không có ở đó. Tôi đã tìm cả rồi. Nhưng tại sao cô lại biết rõ vậy?

Anh Dong Gyu bỗng nghiêng đầu nhìn tôi chăm chăm. Đường như tôi đã không để ý mà nói hớ quá nhiều. Tôi dùng tay che miệng, cười hô hô. Rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Tôi là fan hâm mộ trung thành của anh ấy mà.

Có lẽ đã hài lòng với câu trả lời nên anh Dong Gyu gật gù rồi nói với Ra Im:

- Tóm lại thì, giám đốc Kim, tôi không thể tiếp tục được nữa. Về thất bại của chương trình khuyến mãi lần này, anh cứ kiện lên tòa án đi. Tôi cũng sẽ kiện việc cậu ta không thực hiện đúng hợp đồng, trắng tay tôi cũng chịu.

- Làm gì có chuyện như thế! Tôi sẽ tìm anh ấy. Anh đừng kiện, bởi vì tôi cũng sẽ không làm vậy.

Ra Im lợi dụng việc đang là tôi để lạm dụng quyền lực nên tôi không thể không xen vào.

- Ai nói là không? Tôi sẽ kiện.

Ra Im đưa tay đẩy mặt tôi ra xa và nói:

- Oska mà tôi biết là người luôn nỗ lực hơn bất cứ ai. Tôi sẽ chịu trách nhiệm và đưa anh ấy về.

Anh Dong Gyu nhìn Ra Im bằng ánh mắt không thể tin được và hỏi:

- À, được thôi. Nhưng... giám đốc Kim, trước khi đến đây cậu có uống rượu hả?

Sau khi anh Dong Gyu về, Ra Im bắt đầu hăm dọa tôi.

- Có thật là anh không biết anh ấy ở đâu không?

- Làm sao tôi biết được. Đến quản lý còn không biết nữa là. Cô đừng nghĩ đến việc đứng ra lo vô ích.

- Anh không thấy lo lắng à?

- Ủ, không. Bây giờ đến thân thể của mình tôi còn chưa lấy lại được, vậy mà còn phải tìm lời xác người khác về sao?

- Đi tìm có lẽ tốt hơn đấy. Thực ra thì Oska đã lấy xe của anh đi mất rồi.

- Hả?

Nghe xong tôi rút điện thoại ra và bấm số gọi ngay không chần chừ. Gọi đi đâu à? Đương nhiên là gọi cho đồn cảnh sát rồi.

- 112 phải không? Tôi bị lấy trộm xe.

Sự thật thứ hai

Một sở cảnh sát ở Haenam liên lạc với tôi. Cả nhà đều nói Choi Woo Young luôn làm người khác điên đầu, quả thật không sai chút nào. Rốt cuộc anh ta định đi từ đảo Jeju, Haenam đến hết lãnh thổ Đại Hàn Dân Quốc rồi vòng quanh trái đất luôn hay sao ấy. Cứ đi thử xem, ở đâu thì cũng nằm trong lòng bàn tay tôi thôi. Địa điểm kế tiếp của anh ta sẽ là đảo Dokdo chứ gì? Tôi và Ra Im đi cùng nhau, hết đón máy bay rồi lái ô tô ra tận Haenam.

Chúng tôi vừa bước vào sở cảnh sát thì thấy Woo Young dường như đang ngồi đợi. Anh ta đứng bật dậy phóng ngay về phía chúng tôi, nhào thẳng tới nắm lấy cổ Ra Im. Việc đổi thân thể thì ra cũng có lợi trong những lúc thế này.

Tôi giả vờ yếu đuối, vừa la “trời ơi” vừa thụt lùi về sau. Oska nắm lấy cổ Ra Im vừa lắc vừa hét lớn:

- Tên nhãi này, không có cách nào tìm được tôi nên mới nhờ cảnh sát can thiệp chứ gì? Chú làm thế này mà còn dám nấu cơm cho tôi ăn à?

Nấu cơm cho ăn? Dùng tay của tôi nấu cơm cho hắn ta à?

Rõ là cô ta muốn chọc cho tôi tức đến chết. Mấy viên cảnh sát tóm hai cánh tay Oska lại và kéo anh ta ra khỏi Ra Im. Đúng lúc đó cửa ra vào thình lình mở bung, tiếng giày cao gót gõ trên nền nhà và một người phụ nữ ăn mặc sang trọng xuất hiện. Là Yoon Seul. Sự yên lặng bao phủ văn phòng cảnh sát trong giây lát. Tôi băn khoăn không biết người phụ nữ này có phải đang đeo bám mình hay không, nhưng ánh mắt của cô ta lại hướng về phía Oska.

Viên cảnh sát bắt đầu mở lời để phá vỡ bầu không khí càng lúc càng căng thẳng.

- Nghe qua câu chuyện thì có vẻ như hai người là anh em họ. Cùng là người trong nhà với nhau thì đừng nên làm lớn chuyện, hai anh nên rút đơn và hòa giải đi.

Oska đáp trả còn nhanh hơn cá đớp mồi:

- Phải kiện chứ!

Tôi cũng đáp trả lại nhanh như cướp miếng mồi khỏi miệng Oska:

- Không. Tổng anh ta vào nhà giam đi.

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn tôi với biểu hiện cực kỳ kinh ngạc. Tất nhiên mọi người đều không thể nhìn thấy tôi thật mà chỉ nhìn thấy vỏ bọc là Gil Ra Im thôi. Tôi gác tréo chân và đẩy vai lên, tạo thành một dáng ngồi gọi cảm nhất!

Tôi đứng đối diện với Oska qua hàng song sắt. Oska kinh ngạc đến mức chỉ biết trở mắt ra nhìn tôi trân trân rồi thở dài một tiếng, nói bằng giọng suy sụp.

- Anh bảo Joo Won đến cơ mà?

- Anh ta bảo anh hãy nói với tôi. Tôi đã nghe anh Kim Joo Won nói rồi. Chuyện hai người cá cược với nhau ở đảo Jeju. Nếu anh chịu từ bỏ tôi thì anh Kim Joo Won sẽ rút đơn kiện.

- Joo Won... đã nói với Gil Ra Im như vậy sao?

- Tất nhiên tôi biết trong chuyện cá cược, những thứ đã đem ra cược thì tuyệt đối không thể rút lại, đó là thỏa thuận từ rất lâu giữa hai người.

- Bởi vậy mà chú ấy vẫn làm thế này? Kim Joo Won không phải kẻ tham lam cũng chẳng phải thằng hay chơi những trò hèn hạ. Nếu thằng đó đã làm đến mức này thì có vẻ như cô gái tên Gil Ra Im đã trở thành một người quan trọng với Joo Won.

- Có lẽ là thế thật nhỉ?

- Nhưng như vậy thì sao chứ?

Đột nhiên Oska ngưng nói và nhìn về phía sau lưng tôi. Vì muốn biết anh ta nhìn đi đâu nên tôi cũng quay lại nhìn theo. Đằng sau tôi chỉ có Gil Ra Im trong bộ dạng của tôi và Yoon Seul. Anh ta ngừng một lúc rồi lại nói tiếp:

- Anh cũng không thể từ bỏ em, Gil Ra Im. Em hãy nói lại với Joo Won như vậy. Anh sẽ không để mất em đâu. Cho dù nó không rút đơn kiện cũng không thành vấn đề.

Lúc ấy cánh cửa đồn cảnh sát đóng rầm một cái, tôi giật mình quay lại nhìn thì không thấy Yoon Seul đâu nữa. Gì đây? Lại là tình huống kiểu gì nữa đây?

- Anh xin lỗi. Em ngạc nhiên lắm đúng không? Anh thành thật xin lỗi.

Oska nói mà mắt anh ta đỏ hoe như bị tụ máu. Tôi như đông cứng, chẳng nói được lời nào. Anh ta lại thở dài rồi nói:

- Anh đã làm em tổn thương rồi phải không? Nếu thật vậy thì tốt quá. Khóc đến sưng mắt, ăn không thấy ngon, ngủ cũng không được, nếu em xấu xí hơn nữa thì tốt biết mấy.

- Nói như vậy là anh đang lợi dụng tôi?

- Không chừng... còn phải vài lần nữa. Ra Im, xin hãy giúp anh nhé.

- Tại sao lại là tôi?

- Trước đây anh sẽ chỉ ôm hận bỏ đi, nhưng sự xuất hiện của em đã khiến cuộc chiến này nổ ra. Anh muốn kéo dài cuộc chiến lâu nhất có thể, để cô ấy không thể đi đâu cả.

Đến khi ấy tôi mới biết con người anh ta cũng có lúc thật lòng.

- Nếu Ra Im giúp anh thì anh cũng sẽ giúp em. Vì anh biết thừa lòng dạ của nó.

- Như thế nào? Lòng dạ của anh ta ấy?

- Joo Won không nói với em truyện Nàng tiên cá à?

- Ô!

- Cậu ta là kẻ luôn khiến người khác sợ khiếp vía. Nó xem câu chuyện cổ tích bi thương đó là câu chuyện thứ hai của nhân loại thời kì đầu. Nếu thằng đó dám bắt nạt em thì anh sẽ giúp em trả thù.

Tôi lại biết thêm một điều nữa. Anh Woo Young cũng có thể vượt qua tôi một cái đầu! Đúng là một con người đáng sợ!!

Sự thật thứ ba

Ra Im lại lợi dụng việc đang là tôi để lạm dụng quyền lực. Cô không nhận một đồng tiền hòa giải nào của Oska mà cứ thế thả anh ta ra. Tôi đương nhiên phải nổi giận. Chúng tôi ra khỏi sở cảnh sát mà mặt mày ai nấy đều hầm hầm, nhìn nhau không nói tiếng nào. Oska đưa chìa khóa xe về phía Ra Im rồi nói:

- Phía bờ biển có một sân golf, chú hãy chở anh tới đó.

Tôi giật lấy chìa khóa trong tay Ra Im, nói bằng giọng lạnh nhạt:

- Anh tự đi đi.

- Gì cơ?

Oska bàng hoàng nhìn tôi. Tôi chẳng thèm quan tâm, cứ thế lái xe đưa Ra Im đến sân golf, trên đường đi, Ra Im cứ cằn nhằn than phiền suốt. Vừa đến nơi cô đã làm loạn lên vì lo cho Oska.

- Anh lên trước đi. Tôi sẽ đi đón anh ấy. Tôi cũng đã hứa với quản lý Choi rồi.

- Cô đúng là người phụ nữ kỳ lạ! Tại sao cô phải giữ lời hứa đó! Hay là cô thích Choi Woo Young? Với thân phận đàn ông?

- Bây giờ có muốn thích bằng tấm thân phụ nữ cũng không được.

- Đừng hòng làm mọi chuyện rồi tung theo hướng đó!

- Thích thì sao? Giờ anh đang ghen à?

- Ghen? Ôi trời diên mất thôi. Sao cô có thể nhét tôi vào cái từ ấu trĩ như thế được nhỉ. Nói thật đi, cô muốn tôi ghen lên đúng không? Sao phụ nữ cứ hay hành xử như vậy? Hẳn là cô sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm nếu được một người như tôi phát ghen chứ gì. Giống như có cả thế giới trong tay.

- A a, thật là... Đầu óc anh Kim Joo Won hình như không có dây thần kinh nào bình thường thì phải.

- Được thôi, cứ làm như vậy đi. Tôi sẽ ghen, đổi lại cô đừng bận tâm đến Choi Woo Young nữa. Không phải người nhà cũng không phải người yêu cũ, mắc gì cô phải quan tâm nhiệt tình đến anh ta như vậy?

- Vì tôi là người hâm mộ anh ấy.

- Thế thôi sao?

- Thế thôi? Những lúc quay phim xong rồi về nhà với cơ thể đầy vết thương và cao dán; lúc nghe những câu “Cô chỉ là người thế thân, học vấn không ra gì, là kẻ sinh ra trong nghèo khó” và phải đáp lại bằng câu “Tôi xin lỗi”; khi nghe tin người đồng nghiệp hôm qua vẫn còn cười rạng rỡ trước mặt sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa; và cả khi cha tôi qua đời. Những lúc như vậy, giọng hát của Oska chính là liều thuốc giảm đau

đối với tôi. Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy thật may mắn khi hoán đổi thân thể, vì tôi có thể giúp gì đó cho Oska.

- Dù thế nào đi nữa, cô đã sai lầm khi suy nghĩ như thế. Tôi sẽ khiến cô hối hận ngay, cứ đợi đấy.

Vừa đúng lúc đó thì chiếc xe cảnh sát chở Oska dừng ngay trước mặt chúng tôi. Oska bước xuống xe, vừa nhìn thấy chúng tôi anh ta đã lao đến thật nhanh.

- Tình cảnh thế này mà dám bỏ mặc tôi rồi biến mất trước hử? Chú có phải người nhà của tôi không đấy?

Tôi lấy tay che miệng và dùng điệu bộ nữ tính nhất để nói.

- Đó không phải là lỗi của anh Kim Joo Won. Người bỏ mặc anh ở đó là em. Em đấy.

- Ra Im à? Sao thế?

- Còn tại sao nữa? Là vì tôi ghét anh Choi Woo Young vô cùng.

Oska bối rối nhìn tôi.

- À không, anh tưởng anh là cậu thiếu niên thần tượng trẻ trung lắm hay sao? Anh chỉ là thần tượng tuổi trung niên thôi, thần tượng trung niên đấy! Đến tuổi này thì người ta cũng phải chững chạc lên nhiều rồi chứ, vậy mà dám ăn cắp cả xe ô tô của em trai. Đặc biệt là kiểu tóc của anh, đến cả mẹ tôi cũng chẳng thêm làm kiểu đầu ấy. Gì nữa nhỉ, à, nghe nói anh còn chụp ảnh kỳ quái nào đó với Park Chae Rin nữa mà? Thật là đen tối quá!

-Ặc!! Thằng khốn này. Chuyện đó mà cậu cũng dám kể ra à?

Oska lớn tiếng buộc tội Ra Im. Đúng lúc đó có tiếng động cơ vang lên sau lưng, chúng tôi đồng loạt quay về phía phát ra tiếng động thì một chiếc ô tô trắng cao cấp lướt đến, cửa xe tự động mở ra. Là Yoon Seul.

- Tôi cứ tưởng cô sẽ về Seoul ngay, hóa ra lại đến đây à?

- Cô có biết ở đây có một tên đàn ông nhà giàu trắng hoa không?

Vì lời tôi nói mà Yoon Seul nhăn trán có vẻ bức bối, sau một lúc cô ấy nói:

- Thật hiếm khi tất cả tụ họp đông đủ thế này, hay là mọi người ở lại chơi một ngày nhé, được không? Tôi mời, vì đây là sân golf nhà tôi.

- Xin lỗi nhưng chúng tôi đang bận.

Tôi nắm lấy tay Ra Im và kéo về phía xe ô tô. Ra Im vừa gạt tay tôi ra vừa nói đầy ẩn ý:

- Thế thì cô về trước đi. Tôi chẳng bận gì cả nên tôi sẽ ở lại chơi rồi về sau.

- Được như thế thì tốt quá. Vậy hai người quay về cẩn thận nhé. Hoàng hôn ở đây rất đẹp, giống như ở đảo không người vậy. Trong khi đợi bữa tối chúng ta đi dạo nhé.

Vừa nói Yoon Seul vừa bước xuống xe, khoác tay Ra Im. Hai người phụ nữ này giống như đang lấy thân thể tôi ra làm trò đùa vậy, rõ ràng là đem chuyện giới tính ra đùa giỡn.

- Người đàn ông nắm lấy bàn tay phụ nữ sẽ tuyệt hơn nhiều so với người đàn ông để phụ nữ khoác tay mình, không đúng sao?

Ra Im đã sai nay lại còn sai hơn, cô vừa nắm lấy bàn tay Yoon Seul một cách tình tứ vừa nói:

- Như thế này, chúng ta có thể cùng cảm nhận nhiệt độ cơ thể nhau.

Oska liền đặt tay lên vai Ra Im, kéo cô lại. Tôi cứ nghĩ anh ta định nắm cô nàng một cái nhưng lại chán chừ nao núng. Thay vào đó, Oska giật lấy tay Yoon Seul, kéo cô ta đi hướng khác và bảo muốn nói chuyện riêng một lát. Nhìn hai người ấy đi xa dần, Ra Im mới mở miệng nói bằng giọng tiếc nuối:

- Uống quá. Đáng lẽ mình phải ngọt ngào tình tứ hơn nữa mới đúng.

- Cô điên rồi sao?

- Tại anh bắt đầu trước đó chứ? So với sự giàu có bảnh bao của anh tôi chẳng là gì cả. Tôi cũng sẽ làm anh hối hận ngay lập tức vì suy nghĩ hoán đổi cơ thể thật may mắn.

Sự thật thứ tư

Bốn người có quan hệ mập mờ chúng tôi cùng ngồi quanh bếp lửa và mở tiệc thịt nướng. Cùi kên lép bép trong đồng lửa đang cháy âm ỉ. Hoa với nền được trang trí đầy bàn ăn, ánh nến và chai rượu vang cao cấp in bóng lấp lánh lên ly rượu. Nhiều loại thực đơn ăn uống được đặt ngay mép bàn. Nhờ có bếp lửa và nền mà bầu không khí cũng khá lãng mạn.

Yoon Seul đặt ly rượu xuống và cất lời:

- Em thấy người đàn ông giỏi nấu ăn rất tuyệt đấy.

Ra Im vừa lật miếng thịt đã chín vừa trả lời:

- Vậy à? Tôi thì thấy cô gái ăn món ăn do tôi làm một cách ngon miệng cũng rất xinh đẹp.

Nghe vậy, tôi uống nhanh phần rượu còn lại trong ly và quay sang lườm cô. Yoon Seul liếc nhìn tôi và bật cười như thể có chuyện gì vui lắm. Cô ta nói với Ra Im:

- Vậy thì xem ra hôm nay anh có thể nhìn thấy cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới này rồi.

- Chỉ hôm nay thôi làm sao được? Khi nào có dịp, tôi muốn mời cô đến nhà tôi. Khi ấy tôi sẽ nấu một bữa ăn cho cô. Nhất định là phải đến lúc tối đen như mực nhé, để đêm có thể ngủ lại.

Câu nói của Ra Im làm tôi khựng lại, rượu đang rót vào ly đổ hết cả ra ngoài.

- Vậy phải làm phiền anh rồi. Buổi tối em thường nhìn không rõ nên rất khó tìm đường về nhà.

Oska lật thịt một cách cẩu kính nên khói bốc lên mù mịt. Anh ta bực bội ném cái gắp thịt và nói:

- Thật sự không thể chịu nổi nữa. Tôi đi trước đây, mọi người cứ ở lại tự nướng mà ăn nhé.

Oska uống một hơi hết chỗ rượu còn lại trong ly rồi thất thểu bỏ đi. Có vẻ như anh ta đã uống khá nhiều. Yoon Seul nhìn theo Oska với ánh mắt khó hiểu rồi cũng đứng dậy.

- Tôi cũng phải đi thôi. Tôi khá mệt rồi. Rượu vang còn nhiều nên nếu cô muốn dùng thì cứ mang theo. À, cô Ra Im, phòng tắm hơi nữ nằm ở phía ngược lại. Nếu cô muốn tắm hơi thì cứ đến nhé. Phòng tắm hơi ở đây tốt lắm đấy. Cũng có người đến đây chỉ để tắm hơi thôi.

Thế là Oska và Yoon Seul đều rời bàn ăn, chỉ còn lại tôi với Ra Im ngồi lẻ loi. Bầu không khí ngại ngùng không thoải mái cứ len lỏi giữa chúng tôi. Ra Im chẳng nói tiếng nào, bật nút bần của chai rượu làm một tiếng “póc” vang lên, rồi cô ấy cầm nguyên chai mà uống.

- Con gái mà chẳng nét na gì hết! Không có ly cốc hay sao mà uống như thế?

- Rót ra ly hay tu trên chai thì cũng say giống nhau thôi. Anh đi ngủ đi chứ còn ở đây cần nhàn làm gì.

- Tôi hỏi cô điều này được không? Câu hỏi hơi riêng tư một chút. Tôi vốn dĩ không phải là người quan tâm đến chuyện người khác có gì hay không có gì. Tôi chỉ tò mò tại sao những người khác đều có mà chỉ mình cô không có.

- Tôi không có nhiều thứ lắm. Là gì trong số đó? Tiền? Nhà cửa?

- Gia đình.

Ra Im thờ người ra trước câu nói của tôi, rồi cô ấy bắt đầu nói bằng giọng chùng xuống:

- Nghe nói sau khi sinh tôi không bao lâu thì mẹ tôi qua đời. Cha tôi cũng nói ánh mắt và nụ cười của tôi rất giống mẹ. Cha là lính cứu hỏa, khi tôi mười bảy tuổi thì qua đời vì gặp tai nạn lúc cứu hộ ở hiện trường chữa cháy. Cha tôi đã cứu được rất nhiều người, ông là một người vừa tuyệt vời vừa dũng cảm.

- Thế ai đã nuôi cô lớn lên?

- Một mình tự lớn lên thôi. Như một người hàng xóm nghèo nàn cô độc ấy.

- Còn phí sinh hoạt?
- Chính phủ trợ cấp.
- Thì ra tôi đóng từng ấy thuế, tất cả đều đi về chỗ cô?
- Anh tiếc à?
- Nếu sớm biết đang nuôi cô thì tôi đã đóng thêm nhiều rồi.
- Những lúc thế này, anh cũng không đến nỗi xấu xa lắm.
- Thấy chưa, đã bảo mà.

Sau cuộc trò chuyện, chúng tôi ngồi thoải mái với nhau đến lúc củi lửa cháy thành tro, bỗng tiếng chuông điện thoại của Ra Im vang lên. Cô vừa nghe xong thì tái mặt chuyển điện thoại cho tôi.

- Hình như là mẹ anh. Mẹ anh bảo tôi đưa điện thoại cho anh.
- Cái gì.

Tôi vội vàng nhận điện thoại của Ra Im và nói “A lô”.

- Sao lại để người lớn chờ điện thoại lâu như thế! Không cần phải nhiều lời, ngày mai cô đến gặp tôi ngay.
- Vâng, cháu biết rồi.

Tôi cúp máy và trả lại điện thoại cho Ra Im thì cô lo lắng hỏi.

- Bà ấy nói gì?
- Cô không cần biết.

Sự thật thứ năm

Ngày hôm sau, tôi đến quán cà phê đối diện tòa nhà thương mại để gặp mẹ.

Mẹ ngồi ngay cửa sổ đầy nắng ở tầng hai, chỗ ngồi yêu thích của bà. Tôi giống như Hong Gil Dong[1], đường hoàng đến ngồi trước mặt mẹ mình nhưng lại không thể gọi mẹ, thấy anh mình cũng không thể gọi anh. Mẹ tôi nhìn kỹ tôi từ đầu đến chân rồi nói bằng giọng khó chịu:

[1] Hong Gil Dong là nhân vật trong truyền thuyết, một chàng trai dùng thuật cải trang đi cướp của nhà giàu giúp người nghèo.

- Chắc không phải là hai đứa cùng đi Ý đấy chứ?

Tôi liếc xuống bộ đồ đang mặc theo ánh mắt của mẹ.

- À, cái này à? Chẳng phải cái này đã có mặt ở Hàn Quốc hồi năm ngoái rồi sao à?
- Rồi thì bây giờ nó là áo cặp đấy à? Cô nghĩ cô có tư cách mặc nó sao? Tôi đã nói rõ rằng hy vọng chúng ta đừng gặp lại nhau nữa mà.
- Ô hay, là bác gọi cho cháu trước đấy chứ.
- Cô cảm thấy hành động của tôi rất nực cười sao? Được thôi. Xe cũng nhận rồi, áo cũng lấy rồi, bây giờ tôi sẽ cho cô thứ cô muốn nhất. Chà.

Mẹ tôi ném một phong bì trắng lên bàn.

- Dù ngu ngốc đến mức nào cũng hiểu nó có hàm ý gì. Dùng cách này để giải quyết triệt để luôn đi. Ký tên vào đây. Nếu không thì...
- Bác định dội nước lên mặt cháu à?
- Cô nghĩ tôi không dám làm chắc?
- Ok, để cháu xem trước đã.

Nói rồi tôi mở phong bì ra xem. Thật ra thì tôi cũng không định làm đến mức này trước mặt mẹ, nhưng cứ nghĩ đến việc nếu không hoán đổi thân thể và chính Ra Im sẽ bị đối xử như thế này, tôi lại cảm thấy nổi giận.

- Ô hô... Thế này có vẻ quá ít so với cháu nghĩ đấy? À! Hay là bác định gửi mỗi tháng một lần?

- Cái gì?

Mẹ tôi liền đưa tay giữ lấy ót, nét mặt thì nhăn nhúm lại. Tôi nhanh tay kéo ly nước trước mặt mẹ về phía mình. Đúng như tôi dự đoán, bà vươn tay ra để chụp lấy ly nước. Tôi bất ngờ nắm lấy tay mẹ và hỏi:

- Nhưng ngoại trừ tôi ra, trước đây bà đã từng làm vậy với ai khác chưa?

- Cô nghĩ chưa có sao?

Tôi cầm ly nước mà mẹ định hắt, uống ừng ực rồi đứng dậy cầm lấy phòng bì, mẹ nhìn tôi chằm chằm bằng gương mặt không giấu nổi sự kinh ngạc. Tôi quay lưng lại, bước ra khỏi quán cà phê.

Tôi nghĩ thật may mắn khi tôi với Ra Im đã đổi cơ thể cho nhau. Tôi biết lý do mẹ không vừa lòng với Ra Im, tôi cũng có thể hiểu cho bà. Vì cô là người ở một thế giới hoàn toàn khác với tôi. Dù sống dưới một bầu trời nhưng cô không phải là người sống trong cùng một bầu không khí với tôi.

Quả nhiên là tôi vẫn chưa hề chuẩn bị tinh thần để chấp nhận được thế giới mà Ra Im thuộc về. Cho dù tôi đang sống bằng chính cơ thể cô, tôi vẫn không thể chấp nhận được cuộc sống của cô. Tuy nhiên, những điều mẹ tôi đã làm thật quá đáng.

Việc hiểu cho tấm lòng của mẹ và thông cảm với hành động của mẹ là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau.

Tôi chần chừ mãi mới đến tìm Ji Hyeon.

Ji Hyeon ra đón tôi với vẻ mặt ngạc nhiên. Trước đây tôi đã từng đưa Ra Im đến bệnh viện của Ji Hyeon để chữa trị vết thương trên tay cô. Tính luôn lần đó thì có lẽ đây là lần thứ hai gặp mặt, chắc Ji Hyeon cũng đã nhận ra tôi, à không, nhận ra Gil Ra Im.

- Là cô đúng không? Người đã cùng đến với Joo Won? Cô làm thế nào đến được đây?

- Thì ngồi taxi đến.

- Quả là một người thú vị nhỉ?

- Tôi có thể nhờ chị tư vấn được không?

- Đẳng nào cũng lấy sổ đóng viện phí rồi. Mời cô ngồi.

Trong lúc tôi ngồi xuống, cô ấy dịu lại hỏi bằng giọng bình thản gần như vô cảm:

- Có chuyện gì sao? Tôi có thể đoán được phần nào.

- Tôi có gặp một cậu công tử nhà giàu vài lần... Mẹ anh ta tìm tới và đưa cho tôi một phong bì tiền. Chị hiểu mà đúng không? “Ngậm tiền rồi thì buông ra.” Đó là những gì chị đoán được phần nào, phải không?

- Cô đã gặp mẹ của Joo Won rồi à? Quý bà ấy tính tình vẫn như xưa nhỉ?

- Nếu tôi còn tiếp tục qua lại với người đàn ông đó thì mọi chuyện sẽ thế nào?

- Cô sẽ cảm thấy giống như chỉ có một mình trên trái đất này. Đừng gặp lại người đàn ông đó nữa. Anh ta không thể bảo vệ cô Ra Im được đâu.

Vì chẳng có lý do gì để anh ta che chở ột cô gái bình thường cả.

Cây cam của Ra Im

Vừa đến Seoul, Joo Won đã đưa Ra Im đến trước cửa trung tâm thương mại rồi nói có việc và hấp tấp đi đâu đó. Ra Im ngược lên nhìn tòa nhà, tim cô đập mạnh. Sau khi hoán đổi cơ thể thì đây chính là ngày đi làm đầu tiên của Ra Im. Không biết cô có diễn tốt vai Joo Won này không. Giám đốc của trung tâm thương mại, vai diễn hoàn toàn lạ lẫm này thực sự khiến cô cảm thấy áp lực. Cô cũng hoài nghi việc bản

thân có thể lừa được các nhân viên. Joo Won bảo cô một tuần chỉ cần đi làm hai ba ngày, lúc vào tòa nhà thì phải làm mặt lạnh lùng nghiêm khắc và đem tất cả giấy tờ tài liệu trên bàn về cho anh ta. Ừ được thôi, tôi sẽ làm mặt ngầu cho anh xem, cô hít thở thật sâu rồi bước vào khu thương mại.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, các nhân viên đồng loạt cúi đầu chào cô. Cảm giác thật kỳ lạ. Cô lúc nào cũng là người cúi đầu chào người khác, từ các tiền bối ở trường võ đến đạo diễn, các nhân viên hoặc diễn viên tại trường quay. Cô còn phải treo câu “Thành thật xin lỗi” và “Xin cảm ơn” lên cửa miệng mà sống.

Bỗng nhiên cô nhớ đến lời Joo Won từng nói, “Tôi chỉ đơn giản hy vọng là cô đừng lúc nào cũng treo câu ‘xin lỗi’ mà van xin người khác suốt như thế,” rồi mỉm cười.

Cô đi qua hết các gian hàng ở tầng một và bắt đầu chuyển hướng về phía thang máy. Tất cả các nhân viên đều ngó nghiêng lẫn nhau và nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Chỉ cần sự quan tâm quá mức của các nhân viên cũng đủ làm cô hết sức căng thẳng rồi, thái độ của họ hiện giờ càng khiến cô khúm núm hơn. Do trên áo có dính vết bẩn chẳng? Tưởng thế nên cô vừa đi vừa chỉnh đốn lại trang phục. Lúc đó, một nhân viên làm việc tại quầy hàng mỹ phẩm ngay trước cửa thang máy đến hỏi cô, “Giám đốc đi thang máy ạ?” Vậy chẳng lẽ ý họ là phải đi bộ lên tầng chín hay sao? Ra Im vừa cười một cách bối rối vừa gật đầu và bước vào thang máy lên văn phòng.

Đến tầng chín, cô ra khỏi thang máy, đi thẳng đến phòng giám đốc. Thư ký Kim đang ngồi ở ghế bất ngờ đứng dậy cúi đầu chào cô. Ra Im chỉ biết cười gượng gạo và khẽ gật đầu rồi bước vào văn phòng. Thư ký Kim tay cầm cà phê và tờ báo, chạy ngay theo sau cô. Anh ta cẩn thận đặt hai thứ đó lên bàn rồi nhìn cô bằng ánh mắt nhẹ nhàng, hỏi:

- Gần đây có vấn đề gì không ạ? Giám đốc có không khỏe chỗ nào không? Đặc biệt là phần đầu ấy...

Ra Im cầm tách cà phê lên, đang định uống thì suýt chút nữa phun hết ra. Không lẽ anh ta đã nhận ra sự khác biệt của cô với Joo Won rồi sao. Không thể đoán được ý đồ trong câu hỏi nên cô nghiêng đầu và hỏi lại bằng giọng bình thản nhất có thể:

- Không có gì. Sao thế?

- À không ạ, vì tôi nghe nói giám đốc lên văn phòng bằng thang máy cho nên...

Chuyện này thật kỳ quặc. Chỉ là đi thang máy thôi mà. Cô cứ nghĩ đến việc các nhân viên ở tầng một xì xào sau lưng. Cô cũng muốn hỏi thử xem liệu khu thương mại này có thứ máy móc khác dành riêng cho giám đốc di chuyển hay không. Nhưng, tất nhiên không thể hỏi vậy được. Cô vừa uống cà phê vừa nghĩ, khi nào gặp phải hỏi Joo Won xem sao. Thư ký Kim nhìn về mặt của cô, bước lùi về sau. Cô đặt tách cà phê xuống và ngẩng đầu lên hỏi:

- Tôi là một giám đốc như thế nào?

Thư ký Kim có vẻ rất ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ này.

- Gì ạ?

Cô nhìn biểu hiện hoàn toàn đơ ra của thư ký Kim, khỏi nói cũng đủ biết câu trả lời.

- Thường nổi giận với nhân viên, vô cùng nghiêm khắc và rất nhỏ mọn đúng không? Rất bất lịch sự nữa?

- Tôi hoàn toàn trong sạch, thưa giám đốc. Tôi thật sự không hề hé môi nói nửa lời nào đâu ạ.

- Nếu anh có nói thì tôi còn định tăng lương cho nữa.

- Sao cơ?

Sau khi thư ký Kim ra khỏi phòng, cô đang xem xét tử sách của Joo Won thì chuông điện thoại reo lên. Là Joo Won. Anh ta nhắn nếu đã xong việc thì xuống lầu bốn gặp anh ta.

Lầu bốn chính là khu bán hàng hiệu, nơi trước đây cô bị Joo Won làm cho xấu hổ ê mặt. Bỗng cô đột nhiên nhớ ra, sau đó Joo Won đã mua hết tất cả quần áo mà anh ta ném vào cô. Tại sao anh ta lại làm thế? Hay là vì anh ta thấy xấu hổ với các nhân viên.

May mắn thay Joo Won đứng chờ ở một quầy hàng khác chứ không phải gian hàng lúc trước. Ra Im không bước vào đó mà đứng từ xa nhìn anh ta. Thật ra cô vẫn chưa thể thích ứng với việc cơ thể mình đứng trước mặt mình nhưng lại không hề liên quan gì và không thể hành động theo ý chỉ của bản thân.

Tiếng chuông báo tin nhắn đến vang lên từ điện thoại. Là Jong Su. Anh ấy hỏi cô đã xem kịch bản hết chưa, bảo rằng nếu đã nộp hồ sơ đăng ký rồi thì mau đến quay đoạn phim giới thiệu đi.

Ra Im chạy như tên bắn vào cửa hàng mà Joo Won đang đứng. Anh ta đang chọn lấy đầy những quần áo và túi sách. Khi cô tiến tới, anh ta còn làm bộ không thấy và cứ tiếp tục lựa.

- Anh đã nhận được kịch bản từ đạo diễn rồi đúng không? Kịch bản Dark Blood đó giờ đang ở đâu?
- Nhảy xuống từ cửa xe đang chạy với tốc độ cao, ngay lúc chiếc xe tải lao tới từ phía đối diện. Cô đang nói đến cái kịch bản khiến người ta tái xanh mặt mũi kinh thiên động địa đó à?

Joo Won liếc nhìn cô một cái rồi nói bằng giọng xác xược. Cô nhận mớ quần áo mà anh ta đưa rồi bước nhanh theo sau. Bất cứ ai nhìn vào chắc cũng đều nghĩ cô là một thằng thần kinh có vấn đề nên mới leo đèo theo đuôi phụ nữ như thế.

- Có cảnh như vậy nữa à? Chắc sẽ thú vị lắm đây. Đó là cảnh tôi muốn đóng từ lâu lắm rồi.
- Thỉnh thoảng nhìn cô tôi lại nghĩ, không biết đầu óc cô có bị hỏng hóc ở đâu không mà lại đi lao đầu vào việc tay chân như thế? Sao cô có thể làm được những chuyện đó chứ! Cô hiện giờ đang là giám đốc trung tâm thương mại mà!
- À phải. Nhưng giờ anh cũng là nữ diễn viên đóng thế còn gì.
- Cái gì?
- Kịch bản đó tôi đã đợi một năm rưỡi rồi đấy. Đây không phải cơ hội dễ dàng có được đâu. Rất có thể cả đời này tôi cũng không gặp lại cơ hội nào thế này nữa.
- Thế thì sao? Định bắt tôi đi thử vai đấy à?
- Ủ!
- Cô điên thật. Này cô kia, cô không biết tôi là người dùng đầu óc để sống cũng như cô dùng tay chân à? Tôi làm sao mà đi thử vai được!
- Là cơ thể của tôi mà! Học là được chứ gì. Tôi sẽ dạy anh! Nếu quen thì sẽ nhanh thôi.
- Ôi, nói cái gì nghe có lý một tí đi. Cơ hội sẽ tới nữa thôi. Đời người còn dài lắm.
- Được thôi! Giờ tôi cũng sẽ điều hành công ty của anh theo ý thích của tôi! Anh đừng có hối hận đó!

Bình thường nếu bị ức hiếp như thế, cô đã sẵn sàng nổi lên với anh ta, nhưng có lẽ do hoán đổi thân thể nên đầu óc và trạng thái tinh thần cô cũng khác đi. Anh ta chẳng thêm đoái hoài gì đến lời cô nói và tiếp tục làm việc của mình. Nói là làm việc nhưng anh ta chỉ toàn lựa áo váy đắt tiền rồi ướm thử. Hình như anh ta hoàn toàn nghiêm túc có ý định dạo qua hết tất cả các gian hàng ở đây.

- Anh đang làm gì vậy? Đạo diễn Im bảo là đang chờ đấy.
- Anh ta không đợi đâu. Tôi đã gọi điện bảo mai mới tới rồi.
- Ai cho phép? Tôi đã nói tôi còn phải chuẩn bị để thử vai cho bộ phim nữa mà, không có thời gian ở đây điệu đà đâu. Còn nữa, làm gì có thứ con gái nào mua một lúc cả đống quần áo thế này?
- Tôi có chết cũng không thể ăn mặc theo phong cách của cô được, đừng có cản tôi.

Số quần áo Joo Won mua lên đến 9.700.000 won. Đến lúc đó anh ta mới ngừng mua sắm và có lẽ sẽ chẳng thêm đến trường võ. Anh ta còn bảo cô hãy về văn phòng ngồi khoảng hai mươi phút nữa rồi ra về, sau đó đi mất. Ra Im nhìn theo bóng lưng của Joo Won, hai tay xách đầy những túi hàng ra khỏi khu thương mại, và nghĩ cơ thể mình đang trải qua một cuộc sống mà cô chưa bao giờ biết đến.

Trên đường đưa Joo Won ra khỏi khu thương mại và quay về văn phòng, cô nghe có tiếng phụ nữ giận dữ vang lên. Có vẻ như nhân viên bán hàng và khách hàng đang cãi nhau. Ra Im đi về phía có giọng nói. Thì ra là khu bán quần áo nam giới.

- Ông vừa sờ chỗ này của tôi còn gì!

Nữ nhân viên phẫn nộ đến mức tay cầm thước dây cũng run lên bần bật. Đối phương là một nam khách hàng, ai nhìn vào cũng nghĩ là một quý ông gọn gàng tươm tất.

- Tôi ư? Cô nói tôi sao? Này, nói cho cô biết nhé, ngược lại chính cô mới là người sờ mó lung tung khiến tôi phân tâm đấy chứ.

- Ai mà đụng vào ông! Tôi chỉ lấy số đo của ông mà thôi.

- Cô giả vờ lấy số đo rồi bám dính lấy người tôi không phải sao?

Cuối cùng cơn giận của cô nhân viên cũng bùng nổ.

- Này cái đồ biến thái kia! Chính ông yêu cầu đo mà! Tại ông mà tôi đã phải đo vòng ngực của ông mấy lần rồi. Như vậy chưa đủ sao mà còn giở trò dê cụt! Lúc này ông đã sờ vào mông tôi còn gì!

Quý ông kia vẫn bình tĩnh đáp trả:

- Gì cơ? Đồ biến thái? Tôi là khách hàng VVIP ở đây mười năm rồi đấy. Cô muốn bị đuổi việc sao?

- Ông đang uy hiếp tôi đấy à? Đây đâu phải là lần một lần hai. Tháng trước tới đây ông cũng thế còn gì! Đúng, lần trước tôi thấp cổ bé họng nên đành phải nhịn nhục. Nhưng mà tôi không có cách nào đối diện với đứa con gái hai tuổi của mình được, đồ khốn nạn!

Nước mắt bắt đầu chảy từng giọt từ khóe mắt của cô nhân viên ấy.

- Cái gì? Tôi không còn gì để nói với cô nữa. Lập tức gọi giám đốc đến đây ngay.

Nghe cô nhân viên nhắc đến đứa con gái hai tuổi. Ra Im nổi cơn thịnh nộ đến tím tái cả mặt mày nhưng cô vẫn kìm nấp dấm lại. Lý trí cô đang phân vân giữa quyết định nên nhịn hay không và thực ra cô cũng muốn giải quyết ổn thỏa việc này.

- Tôi tới rồi đây! Tôi là giám đốc trung tâm.

Ra Im tiến tới, cô nhân viên ngạc nhiên đến nỗi lấy tay che miệng và nước mắt thì rơi nhiều hơn. Nữ nhân viên ở bên cạnh đang ôm vai người phụ nữ đó nói với Ra Im:

- Làm sao đây... Thưa giám đốc, chị ấy thực sự không làm gì sai cả. Chỉ tại người này...

Lúc đó thư ký Kim vội vàng chạy đến xen vào.

- Giám đốc. Để tôi xử lý việc này cho.

Ra Im gơ tay ngắt lời thư ký Kim và nhìn trừng trừng quý ông kia bằng cái nhìn đầy giận dữ.

- Giám đốc đã tới đây rồi, nếu ông có gì muốn nói thì xin hãy nói đi.

Quý ông đó nhìn Ra Im từ đầu đến chân rồi ra vẻ giáo huấn bằng giọng coi thường:

-Ồ, vì giám đốc còn trẻ tuổi quá nên mới có chuyện nhân viên mới không được đào tạo đến nơi đến chốn chứ gì. Thực ra chúng ta đều là người làm ăn, chắc cũng quen biết nhau cả rồi.

Nói đoạn ông ta vừa cười vừa đưa danh thiếp cho cô. Ra Im cười khinh bỉ và nói:

- Thứ lỗi nhưng ông hãy ngậm miệng và nghiêng chặt răng vào vì sẽ bị vạ hàm đấy.

Nắm dấm của Ra Im vung thẳng vào mặt ông ta. Chỉ trong chốc lát, chuyện đã bị đồn đại khắp trung tâm thương mại. Giám đốc Kim Joo Won cứu nữ nhân viên khỏi tên biến thái!

Tâm trạng em lúc này nặng nề như đang ôm cả đại dương trong vòng tay, và biển cả cũng lấp đầy trái tim em. Em vẫn luôn giấu kín tất cả những nỗi buồn, những tổn thương trong đại dương sâu thẳm đó. Nhưng hôm nay em thật hạnh phúc.

Em nhìn bản thân mình đang lặng lẽ cười như một người say đầy mộng mị.

Em vẫn nhớ đến sự xuất hiện của anh tại nơi đó, đúng như em đã nghĩ.

Em vẫn nghĩ mãi về việc được gặp lại anh tại chính nơi có nhiều kỷ niệm nhất của chúng ta.

Cứ nghĩ đến việc anh ghen với Kim Joo Won.

Và khi nghe anh nói hoàn toàn không có tự tin để đưa em về Seoul, em đã đoán biết được trái tim của anh.

Như những con sóng vỗ dồn dập, sự ghét bỏ thù hận của em đối với anh hóa ra lại là nỗi nhớ, và em cũng muốn cho anh biết điều đó.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Sở cảnh sát Haenam. 1 giờ trưa, thứ Hai

Tôi đang thư giãn tại sân golf ở Haenam thì có chuyện động trời xảy ra. Cảnh sát bỗng ùn ùn kéo đến như ăn xin rồi còn tra còng vào tay tôi. Ngờ ngàng một lúc mới biết sự tình đều do thằng Kim Joo Won dám vu cho tôi tội ăn cắp xe. Đúng là nhỏ mọn, chỉ mượn xe một tí mà nó lại đi khai báo là bị mất cắp?? Mà chính nó trực tiếp cho tôi mượn còn gì?

Quán cà phê ở sân golf Haenam. 5 giờ chiều, thứ Hai

Cũng cùng là loại cà phê mà tôi thường uống nhưng hôm nay mùi vị lại đắng một cách khác thường. Những lời Seuli nói cũng đắng như mùi vị cà phê vậy.

- Sao em lại đến tận đây?

- Tại sao anh lại hỏi tôi như thế? Câu đó để tôi hỏi mới đúng chứ? Tôi đang nghĩ anh đâu thể nào trốn ở đây, vậy mà anh lại đến thật, điều đó có nghĩa là gì nhỉ? Anh không thể quên được tôi? Hình như là anh vẫn còn lưu luyến nơi này lắm, bởi vì những kỷ niệm của chúng ta sao?

- Đừng nhầm lẫn. Tôi không lưu giữ loại kỷ niệm đó. Em làm gì với Joo Won không liên quan đến tôi. Nhưng vì lý do gì mà em cứ phải làm thế trước mặt tôi?

- Có lẽ sau này anh sẽ phải thấy rất nhiều, rồi mỗi lần ngứa mắt anh định đều gọi tôi ra giảng đạo như thế này à?

- Joo Won là em họ tôi.

- Người vừa bảo không thể nào từ bỏ được Gil Ra Im sao giờ lại nói câu này vậy nhỉ?

- Tôi chỉ bảo Joo Won là em họ tôi!

- E rằng Gil Ra Im là cô gái của người em họ ấy đấy.

- Vậy xem như tôi chưa nói gì đi. Thế thì em muốn làm gì với một người đã có cô gái khác như cậu ta?

- Không sao cả. Anh ấy cũng là người đã trải qua nhiều mối tình rồi, thêm một cô nữa cũng đâu thành vấn đề.

- Joo Won không hề quan tâm đến em đâu.

- Anh quê mùa thật đấy. Tôi cũng có quan tâm đến Kim Joo Won đâu. Chỉ là quan tâm đến gia thế của Kim Joo Won mà thôi.

- Rốt cuộc tại sao em phải làm như vậy? Bộ tôi đã đòi chia tay với em hay sao? Không, là em đấy chứ!

- Anh có chắc tôi là người muốn chia tay trước không?

- Em nói gì? Thế thì do tôi mà chúng ta kết thúc hả? Người từ chối lời cầu hôn của tôi và bỏ đi mất với gã Lee Jun Hyuk đó không phải là em chắc?

- Đúng.

- Vậy rồi sao nữa?

- Suy cho cùng, khi ấy tôi quả là xinh đẹp lại còn ngây thơ. Trong trí nhớ của anh, tôi là người như thế nào?
- Em đang đùa cợt với tôi đấy à?
- Đột nhiên tôi cảm thấy rất tò mò thôi. Khi đó tôi là gì đối với anh?
- Em không biết em là gì đối với tôi?
- Là gì chứ?
- Em không nhớ được những lời tôi đã nói khi cầu hôn em sao?
- Phải xem lại đã. Vì tôi thấy những câu nói đó không giống lời thổ lộ thật lòng. So với những gì nói trước mặt tôi thì tôi tin những lời nói sau lưng hơn. Tôi đi đây. Chắc là Joo Won đang đợi. À, MV của anh...
- Không cần nói nữa. Tôi sẽ hủy album lần này.
- Ôi trời, chúng ta quả là tâm ý tương thông. Tôi cũng định nói với anh như vậy. Thực ra việc quay MV là để tiếp cận với Kim Joo Won trước mặt anh thôi. Nhưng sau khi thấy tình cảm của Joo Won ngày hôm nay, tôi nghĩ so với việc tiếp cận anh qua công việc thì cứ kết hôn luôn với Joo Won có lẽ sẽ nhanh hơn.

Khu nướng thịt. 8 giờ tối, thứ Hai

Joo Won và Ra Im, tôi và Seuli ngồi gần đồng lửa và mở tiệc thịt nướng. Đây có lẽ là bữa tiệc buồn nhất mà tôi từng tham dự.

Hành lang khu nghỉ mát. 10 giờ sáng, thứ Ba

Hiện giờ trong lòng tôi đầy mâu thuẫn, vừa muốn gặp Seuli lại vừa muốn bỏ cô ấy mà đi. Thật là một buổi sáng hỗn loạn. Tôi mang một tâm trạng mong đợi kỳ lạ khi bước ra hành lang. Seuli đang thanh toán tại quầy dịch vụ của khu sân golf. Trong lúc tôi đang chần chừ bước đến chỗ cô ấy thì chuông điện thoại vang lên.

Là anh Dong Gyu. Anh ấy đang nổi cơn thịnh nộ điên cuồng vì tin tức bài hát chính đã bị rò rỉ ra ngoài.

- Đang lúc cấp bách thế này mà cậu cũng không chịu nghe điện thoại nữa à? Đã tràn lan trên Youtube rồi. Lướt truy cập ở các trang web khác cũng đã lên đến 40%. Còn có thằng quỷ nào xài cả MR và đăng kèm video lên nữa.
- Bây giờ phải ngay lập tức liên lạc với luật sư trước! Truy bằng được kẻ đưa lên đầu tiên. Gửi mail cho tất cả những người đưa bài hát lên mạng, hỏi cho thật rõ là họ đã có được bài hát bằng cách nào, ở đâu. Liên hệ với các quản lý trên mạng, blog, fancafe yêu cầu tháo gỡ các bài hát xuống hết. Nếu họ không làm ngay lập tức thì bảo sẽ xử lý theo pháp luật. Em sẽ về ngay, hãy cố gắng không làm mọi thứ thêm nghiêm trọng, bằng mọi cách phải xóa hết. Ca khúc đó là nhạc đạo. Có lẽ em biết ai gây ra việc này rồi. Bây giờ anh hãy tìm thông tin của Han Tae Seon và gọi điện ngay cho em.

Tôi cúp điện thoại rồi thở dài, vừa quay lưng đi thì nghe tiếng Seuli.

- Anh nói là đạo nhạc ư! Anh biết chuyện đó mà vẫn tiến hành quay MV sao?

Trong ô tô. 11 giờ sáng, thứ Ba

Tôi lấy chìa khóa của Joo Won và lên xe ngay. Bất thành linh cửa phía ghế trợ lái mở ra, Seuli ngồi vào xe.

- Em đang làm gì vậy? Xuống xe đi.
- Anh còn muốn cãi nhau? Bộ đang rảnh lắm hả? Xuất phát đi, nhanh lên. Chuyện này cũng liên quan đến sự nghiệp của tôi đấy.
- Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Đừng lo lắng cũng đừng an ủi gì hết.
- Anh kỳ vọng hơi nhiều thì phải. Đây là lần đầu tiên tôi ngồi ghế bên cạnh anh. Sao lúc đó không nghĩ ra nhỉ... Giờ nhớ lại mới cảm thấy tức. Vị trí này có là gì mà cũng không để cho tôi ngồi một lần... Đừng nói những lời giả dối như muốn bảo vệ tôi. Cái mà anh muốn bảo vệ thực sự không phải là chính bản thân anh sao?

- Xuống xe. Có em ở bên cạnh tôi không tự tin sẽ bình yên về tới Seoul được. Tín hiệu, luồng xe, xe trước, xe sau, tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì cả. Tôi phải quay về Seoul ngay lập tức. Xuống xe đi.

Seuli nhìn tôi chằm chằm không nói lời nào, rồi dường như hiểu ra và bước xuống xe.

Gần nhà Han Tae Seon. 7 giờ tối, thứ Ba

Vừa đến Seoul, tôi theo địa chỉ mà Jong Heon nhắn cho, tìm đến chỗ Han Tae Seon. Tae Seon còn đang chất mấy thùng hành lý đang dở để dọn nhà đi. Nếu chậm chân một chút thì tôi đã để lỡ thằng nhóc này rồi. Hình như tên nhóc đó có âm mưu rời khỏi Hàn Quốc. Đi đâu được mà đi!!

- Gây chuyện xong cảm thấy không chịu trách nhiệm nổi chứ gì? Ô, định chuẩn nên thu dọn hành lý gọn ghẽ nhỉ. Là cậu đúng không? Kể đã đăng tải bài hát ấy!

- Vì chuyện đó mới đến tìm tôi sao? Tối tận đây luôn à?

- Ô hay, phải đấy. Chuyện rõ ràng đến mức này rồi mà cậu còn định gây chuyện hả? Việc cậu nói cho tôi đó là nhạc đạo cũng giả đúng không? Để tăng phần kịch tính nhỉ?

- Không phải tôi.

- Cậu nghĩ nói thế thì tôi sẽ tin ngay. “À, thì ra không phải là cậu” rồi bỏ đi sao? Không phải cậu đăng tải bài hát lên để trêu tức tôi hả? Thế nên giờ cậu mới chạy trốn còn gì!

- Tôi vốn không bao giờ ở lại nơi nào lâu cả. Nếu biết có ngày hôm nay sao không đi hỏi thử nhân viên của anh đi. Thường thì bản thu âm gốc bị truyền ra ngoài đều do những người có liên quan...

- Xung quanh tôi không có loại người đó! Ngoại trừ cậu. Đi theo tôi.

- Nếu không phải tôi thì anh tính sao? Anh sẽ càng mất mặt hơn đấy.

- Đừng lo. Tôi quen với những chuyện mất mặt này rồi.

Nhà riêng. 9 giờ tối, thứ Ba

Tôi lôi Han Tae Seon về nhà mình. Anh Dong Gyu và Jong Heon đang đợi chúng tôi. Tôi định giải thích với anh Dong Gyu về mưu đồ của Han Tae Seon thì đúng lúc có điện thoại đến. Jong Heon bảo là sở cảnh sát. Jong Heon vừa nhận điện thoại vừa lấy giấy ghi ra địa chỉ đầu tiên làm lộ bài hát.

- Vâng. Số 989, tòa nhà Sanho, Shinsadong, khu Gangnam. Vâng, cảm ơn anh.

Anh Dong Gyu đứng nhìn tờ giấy, nghiêng đầu nói:

- Tòa nhà Sanho? Đó chẳng phải là địa chỉ văn phòng làm việc của Yoon Seul ư...!!!

12. Chương 12

Những thiên thần trên trời đang ganh tị với tôi, ngoài cách giải thích đó ra thì tôi không tìm được câu trả lời nào hợp lý hơn. Nếu không phải thì sao chuyện hoang đường này có thể xảy đến với tôi được. Cuộc gặp gỡ giữa tôi và Ra Im chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Hẳn là ngay từ ban đầu đã có một thế lực siêu nhiên nào đó lên kế hoạch tỉ mỉ cho chuyện này. Tôi đã trúng ngay tiếng sét ái tình với cô gái tôi gặp trong hoàn cảnh không bình thường, rồi xảy ra những chuyện gần như không tưởng, quá mức thần bí - chẳng hạn như bị tráo đổi cơ thể với cô gái ấy, cuối cùng lại trở về với bản thể của chính mình trong tình cảnh không mấy dễ chịu. Nhưng chuyện đó sao có thể thật sự xảy ra trong thế giới con người chứ. Rõ ràng đều là do các thiên sứ sắp đặt. Không nghi ngờ gì nữa, bọn họ vô cùng ghen tị với tôi. Ghen tị đến mức đem tôi ra đùa giỡn cho hả dạ. Vì tôi là một anh chàng quyến rũ chết người nên mới vướng phải những chuyện rắc rối ấy, chỉ khi nghĩ như thế tôi mới cảm thấy được an ủi phần nào. Đúng vậy. Tôi là người đàn ông quá hoàn hảo. Đến nỗi cả thiên sứ cũng phải thầm ghen.

Tôi đã quay trở lại với cơ thể của chính mình. Ma thuật tan biến đúng vào lúc tôi đang trong tình trạng tồi tệ nhất.

Sau khi gặp mẹ và Ji Hyeon, trái tim tôi bỗng nặng như đeo chì. Dù làm gì đi nữa, lòng tôi cũng không thể nhẹ nhõm hơn. Phong bì đầy tiền nhận từ mẹ đang từng chút từng chút bóp nghẹt tôi. Tôi cố gắng hết sức gạt bỏ chuyện đó ra khỏi đầu, không nghĩ đến nữa. Sau khi ra khỏi bệnh viện của Ji Hyeon, tôi chạy ngay về trung tâm bách hóa. Dạo qua một vòng các gian bán hàng cao cấp và mua về một loạt quần áo phù hợp với dáng người của mình, không, ý tôi là vừa với cơ thể của Ra Im.

Đúng lúc tôi vừa trở về nhà và đang sắp xếp lại toàn bộ quần áo đã mua từng cái từng cái một vào tủ quần áo. Ah Young đi làm về nhìn thấy tôi, chưa kịp rửa ráy chân tay đã vội vã ôm chầm lấy lắc tới lắc lui.

- Cam Đắng!! Nghe tớ nói này, đừng có ngắt vì ngạc nhiên đấy nhé! Mới đây có một tên biến thái đến chỗ chúng tớ mua hàng, nhưng giám đốc đã đứng ra bảo vệ nhân viên đấy. Hết đám trái xong lại đám phải, rồi móc từ dưới lên, tên biến thái kia bị đánh đến chảy cả máu mũi, ngã chống vó lên trời nữa cơ. Hôm nay giám đốc thật là tuyệt quá đi!

- Cái gì? Đồ điên này!

Nếu Ah Young nói thật thì cái cô Ra Im kia đã đứng trong trung tâm thương mại của tôi, dùng tay tôi, đánh khách hàng đến trọng thương và giờ đang bị giữ lại trong đồn cảnh sát. Hết vụ Oska đến chuyện này, chắc cô ta muốn làm đảo lộn mọi thứ lên đây mà. Có vẻ như cô ta đã lợi dụng kiểm soát cơ thể tôi tốt hơn tôi quản lý cơ thể này của cô ta. Có khi nào Ra Im cũng đồng lõa với các vị thiên sứ kia không? Vì muốn thấy cái mặt đau khổ như nuốt phải ớt của tôi nên mới tráo đổi thân thể, ngay cả suy nghĩ vớ vẩn như thể cũng lướt qua trong đầu tôi.

Tôi vội vàng thay quần áo chạy đến đồn cảnh sát. Đến nơi thì thấy Ra Im đang ăn canh thịt bò trong phòng giam. Cô ta ăn vô cùng ngon lành như muốn nhai nuốt luôn cả cái bát. Nhìn thấy bộ dạng ấy, toàn bộ lửa giận trong người tôi đều dâng lên hết.

- Ngon lắm sao? Đã gây ra chuyện lớn như thế, sao không gọi món ngon hơn để mà ăn hả?

Ra Im run rẩy lo sợ trước lời nói của tôi và đặt tô canh xuống bàn, hơi kéo dài giọng nói với vẻ dè dặt:

- Phải ngồi trong đồn cảnh sát thì ăn canh thịt bò là ngon nhất mà...

- Cô điên rồi sao? Cô cố ý làm cho tôi bẽ mặt phải không? Cô có biết cô đang làm gì không hả?

- Nếu anh ở trong tình huống đó thì...

- Gọi điện báo cảnh sát, tìm hiểu tình hình, xem lại dữ liệu CCTV[1] để xác nhận lời khai của họ có đúng sự thật không, rồi mới có thể đi kiện người ta được. Sao cô không thể thay đổi một chút nào cả vậy? Lúc cô mang túi xách còn tồi tàn hơn cả bao ni lông đến gặp tôi hay cả bây giờ cũng thế, cô không nghĩ cho tôi dù chỉ năm phút. Rốt cuộc cô còn muốn cho tôi thấy cái gì nữa? Là cái gì hả? Tôi tuyệt đối không bao lãnh cho cô ra đầu. Nếu muốn hòa giải thì dùng tiền của cô mà hòa giải. Cô rõ chưa? Tôi đã bảo luật sư không cần đến nên cô cứ ở trong đó mà chịu khổ đi.

[1] CCTV: viết tắt của “closed-circuit television” - truyền hình mạch kín, loại camera thường dùng để giám sát.

- Này, khoan đã. Tôi đã biết mình sai rồi. Nhưng mà đây chẳng phải cơ thể của anh sao, anh Kim Joo Won!

Tôi trợn trừng mắt hậm hực nhìn lại Ra Im. Đường như biết được cơn thịnh nộ của tôi sắp nổi lên, cô nàng vội cup mắt xuống. Tôi cứ mặc cô ta, mở cửa đồn cảnh sát bước ra ngoài. Sau lưng vang lên tiếng gọi nài nỉ, “Này! Anh bỏ đi như thế thì tôi biết làm sao!” Thời điểm ấy, một tiếng sấm rền vang lên như rung chuyển cả đất trời. Đây đúng là tiếng sét giữa trời quang.

Mưa bắt đầu tuôn rơi xối xả không báo trước. Những người đi bộ trên vỉa hè vội vàng xô đẩy nhau chạy vào trong đồn cảnh sát. Tôi bị tụt lại sau lưng bọn họ, đứng một lúc mới chần chừ bước vào. Trong tích tắc, toàn bộ thế giới trước mắt tôi trở nên tối sầm, đôi chân không còn chút sức lực nào, năng lượng như bị hút cạn. Trên bầu trời, một tia chớp lại nhá lên lần nữa. Một cơn gió chạy dọc sống lưng khiến tôi rùng mình, cái lạnh lan tỏa khắp toàn thân. Mở mắt ra, tôi thấy mình đang ở trong phòng giam.

Ra Im thô lỗ xô cánh cửa đồn cảnh sát, chạy xộc vào. Trong khoảnh khắc ấy, tôi rơi vào trạng thái hoảng loạn không biết tôi là Ra Im, hay Ra Im mới chính là tôi. Quay lại rồi, linh hồn tôi trở về với thân xác rồi. Ra Im đứng bên ngoài phòng giam nhìn tôi không chớp mắt, vẻ mặt như đang cố kiềm chế sự kích động, cô hỏi:

- Anh trở về rồi phải không?
- Nếu như lúc trước ngày nào cô cũng có thể nhìn thấy một anh chàng đẹp trai, còn giờ chỉ thấy gương mặt như cái bánh bao, thì cô nói đúng rồi đấy.
- Kiểu ăn nói khó nghe như vậy thì chắc chắn là anh rồi.
- Dù sao thì, lâu rồi không gặp.
- Đúng vậy.

Chúng tôi đứng lặng nhìn nhau thật lâu, trái tim như bị lỗi nhịp. Đến một lúc sau, tôi mới nhận ra tôi không thể để trái tim xao động trong tình huống này. Trên tay tôi vẫn còn nguyên chiếc còng số tám. Tôi giờ đôi tay đang bị còng lên vậy cô ta và hỏi:

- Nhưng mà cái này cô tính sao?

Ra Im thoải mái cười châm chọc như thể cô ta mới là kẻ đi tố cáo.

- À đúng rồi, chúng ta trao đổi lại cơ thể ngay đúng lúc này, xem ra ông trời cũng có mắt đấy chứ?
- Cô nói gì hả?
- Khuyến thiện trùng ác. Ác giả ác báo. Người ta vẫn thường kể những câu chuyện về đề tài đó, không biết anh đã nghe bao giờ chưa? Tôi tuyệt đối sẽ không bảo lãnh, cứ ở trong đó mà chịu khổ đi, ai vừa nói như vậy ấy nhỉ?
- Này, khi này tôi có lớn tiếng một chút nhưng chỉ tại xung quanh ồn ào quá thôi. Đây là một kiểu quan tâm, quan tâm đấy. Cô nghe thấy tôi nói thế sẽ phấn chấn lên!
- Tôi biết. Bây giờ tôi đã phấn chấn lên nhiều rồi nên tôi về nhà đây. Khi này tôi đã ăn hết canh thịt bò nên vẫn còn rất no, vậy anh hãy chịu khổ đi nhé.

Ra Im vẫy tay chào tạm biệt rồi xoay người đi mất. Tôi bám chặt vào song sắt phòng giam hét lên với cô ta:

- Này! Cô cứ thế mà đi thì tôi biết làm sao! Phải ở bên cạnh tôi cho đến giây phút cuối cùng chứ! Này, Gil Ra Im!

Thư ký Kim đứng thế vào vị trí khi nãy của Ra Im và nhìn về phía tôi bằng ánh mắt tội nghiệp. Tôi kêu gào ầm ĩ như chú chim đáng thương đang bị nhốt trong lồng bám vào những song sắt mong tìm được lối ra.

- Luật sư Park sao lại chưa đến? Công tố Song đang ở đâu?
- Chẳng phải giám đốc bảo luật sư Park đừng đến sao?
- Ủ. Tôi bảo thế, nhưng sao lại có người chỉ cần bảo không đến là không thềm đến. “Lỡ như” tôi đổi ý và muốn anh ta đến thì sao?

Phải khá lâu sau, luật sư Park mới đến nơi, đôi bên thương lượng ổn thỏa rồi tôi mới có thể ra khỏi đồn cảnh sát. Bầu trời quang đãng trở lại sau một đợt sấm sét cùng trận mưa như trút nước. Tôi đi tìm Ra Im với tâm trạng vui vẻ, như một người vừa thoát khỏi cũi chết và bây giờ đang quay trở về cuộc sống trần thế.

Tuy rất phấn khởi khi nhìn thấy Ra Im nhưng tôi nhanh chóng giữ cho vẻ mặt lạnh lùng, chỉ để cô thấy bộ dạng khó coi của mình. Nhưng cô dường như không có chút gì gọi là vui mừng khi thấy tôi.

- Anh được thả ra nhanh hơn tôi tưởng đấy. Người có tiền đều được ưu đãi thế à?
- Tôi sẽ không bao giờ đứng lâu trong một nơi có nội thất tồi tàn như vậy đâu. Nhưng mà, nhờ ai đó tôi đã mở được cánh cổng giao lưu văn hóa với tầng lớp bị xa lánh. Nói gì thì nói, người làm sai là cô, nhưng

người bị còng là tôi, thân thể vừa mới tráo đổi trở lại thì cô đã nhanh chân bỏ chạy! Cô nói thử xem. Bỏ đi như một kẻ dễ tiện, cô cảm thấy thế nào?

- Tôi xin lỗi. Tôi quá kích động khi được trở về như cũ, tôi nghĩ nếu ở gần nhau biết đâu lại bị tráo đổi nữa nên mới bỏ chạy. Xin lỗi.

- Ở gần nhau là bị tráo đổi? Ai nói thế?

- Tôi chỉ đoán đại vậy thôi.

- Vậy từ bây giờ chúng ta không nên gặp nhau nữa?

- Không gặp nhau sẽ tốt cho cả hai hơn mà?

- Sao cơ?

- Còn nữa, tôi cũng xin lỗi vì đã dùng cơ thể anh mà đâm người ta. Nhưng sau này nếu có trường hợp tương tự tôi cũng sẽ hành động như thế. Pháp luật sẽ không đánh những kẻ có tiền đâu. Có lẽ phải mất một khoảng thời gian dài nhưng tôi chắc chắn sẽ trả đủ số tiền hòa giải. Mọi chuyện đều do tôi gây ra mà. Với lại, anh hãy vào thu dọn những món đồ xa xỉ phẩm trong nhà tôi đi đi.

- Những thứ đó sao lại gọi là xa xỉ phẩm, chỉ là vật dụng cần thiết hàng ngày thôi! Cách cảm ơn của cô cũng đặc biệt thật đấy nhỉ?

- Truy cứu thì cũng truy cứu xong rồi, anh nhanh về đi.

- Cô tưởng tôi đến đây chỉ để truy cứu thôi hả?

- Vậy anh đến đây làm gì?

Ra Im chớp chớp đôi mắt tròn xoe nhìn tôi, trên khuôn mặt hiện rõ sự tò mò. Tôi chớp lấy eo cô kéo về phía mình rồi ôm trọn vào lòng. Toàn bộ thân nhiệt của cô len lỏi vào lồng ngực tôi.

- Tôi đến vì cái này. Tiền hòa giải để em thanh toán là một ý không tồi. Em có trách nhiệm cao như thế khiến tôi rất hài lòng. Ngày mai hãy đến văn phòng của tôi. Trả một lần cũng được, trả nhiều lần cũng được, tùy em quyết định. Tôi đi đây. Cây cam của Ra Im

- Ah Young ơi! Tổ nhớ cậu quá đi mất!

Ra Im vừa về đến nhà đã kéo ngay Ah Young lại ôm chầm lấy lắc lư.

- Á lạnh quá! Sao cậu lại dầm mưa mà về thế.

Ah Young đẩy Ra Im ra rồi đưa tay với lấy chiếc khăn. Ra Im cười hì hì, cầm khăn lau khô đầu tóc. Khi ra khỏi đồn cảnh sát thì trời đang mưa tầm tã, về được đến nhà toàn thân cô cũng ướt như chuột lột. Đi ngang cửa hàng tiện lợi, cô đã phân vân không biết có nên mua dù hay không, nhưng cuối cùng cũng quyết định đợi mưa chạy về nhà. Cô muốn cảm nhận lại cơ thể của mình sau quãng thời gian dài.

- Thật sự lâu rồi mới gặp lại cậu. Cậu vẫn khỏe chứ? Không có chuyện gì lạ chứ? Lâu lắm rồi mới lại thấy mặt cậu đó, gái.

- Lâu cái gì mà lâu chứ. Chẳng phải mới vừa gặp nhau khi nãy sao. Thiệt tình, chiếc áo đẹp bị cậu làm ướt hết rồi.

Ah Young quàng cho cô cái nhìn hờn dỗi vô cùng đáng yêu rồi phủi những giọt nước mưa đọng trên áo. Đến khi ấy, Ra Im mới giật mình nhận ra mình đang mặc bộ đồ thể thao lấp lánh của Joo Won, cô cau mày cần nhần:

- Tên điên đó... Tổ đã mặc bộ đồ này chạy đi sao? O? Mà mấy thứ này là gì vậy?

Trong phòng khách, chiếc đèn chùm sáng choang treo trên trần nhà. Những món đồ cô chưa từng thấy trong nhà không chỉ có mình đèn chùm đó, mà thêm cả tủ rượu cùng cái bàn gỗ cao cấp nữa. Trên bàn, ngoài bình hoa trang trí còn có thêm chiếc khay ba tầng và chân nến mà cô từng thấy lúc trước. Bên cạnh giường ngủ là dàn loa - vừa nhìn đã biết ngay đồ đắt tiền - chễm chệ chiếm riêng lấy một góc. Ra Im tròn tròn mắt nhìn khắp xung quanh, Ah Young đứng bên cạnh lại nói thêm câu khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

- Cậu nói gì thế. Đây là mấy thứ cậu mua về còn gì?
- Tớ mua? Sao cậu có thể chỉ đứng một bên nhìn tớ mua tất cả mấy món đồ này? Cậu phải ngăn cản chứ.
- Cậu lại bị sao thế? Tớ làm cách nào để ngăn đây! Buổi sáng căn phòng vẫn bình thường, chừng đi làm về đã thành ra thế này rồi!
- Ý cậu là tớ lén lút mua chúng về để đây?!
- Đạo này cậu bị sao thế hả? Bây giờ đến chỗ để ngồi cũng không có. Còn cái đèn chùm kia thì khỏi phải nói!
- Tớ sẽ thu dọn. Cậu đừng lo. Hay, cái tên đó thật là!

Buông tiếng thở dài bực mình, Ra Im kéo dây khóa chiếc áo ướt đầm xuống. Khi ấy Ah Young giật bắn mình, hỏi:

- Này! Cậu làm gì vậy?
- Sao?
- Chẳng phải cậu nói, mỗi người phải tự vào phòng tắm đóng cửa thật chặt rồi mới được thay áo hay sao! Cậu lại còn bảo tớ chẳng được giáo dục đến nơi đến chốn, hay là để cậu dạy dỗ tớ còn gì.
- Ặc! Tớ thậm chí nói những lời như thế với cậu sao?

Ah Young nói một tràng với gương mặt đầy vẻ uất ức.

- Cậu còn nói đồ lót không được phơi ở những nơi dễ thấy, hại tớ mỗi đêm phải lấy máy sấy cho khô, thật sự... cậu làm tớ buồn lắm đấy. Tớ đã không thèm nói đến chuyện đó, nhưng cậu có tha đâu, còn chê tớ bẩn, không kì lưng cho tớ nữa chứ. Giường thì chỉ mỗi cậu được ngủ! Thay đổi thì ai cũng có, nhưng cậu thì quay ngoắt đến mức người ta không nhận ra luôn. Cậu lấy tiền ở đâu mà mua những thứ này được chứ? Cậu tưởng tớ không biết toàn là do giám đốc mua cho cậu chắc?

Đã thế tớ nhờ cậu hoãn trả tiền nhà ba ngày, vậy mà cậu cũng không thèm nhân nhượng giúp cho.

- Tớ... tớ không chịu giúp á?
 - Cậu lại còn hỏi tớ bộ chưa nghe câu “khi trẻ trộm gà, về già trộm trâu” sao! Cậu nói chắc như đinh đóng cột rằng cái gì phải ra cái nấy, tính cách cậu ngày càng khó chịu!
- Ah Young tức tối nhìn Ra Im. Trong lòng cô nàng vẫn rất ấm ức, không muốn nói thêm câu nào nữa, chỉ giậm chân bình bịch trên sàn nhà rồi leo lên giường, chui vào trong chăn.
- Cái con người này thật là... Ah Young à... chuyện đó không phải do tớ đâu... thật đấy...
 - Ôi, tớ không biết. Ngày mai tớ phải đi làm sớm nên cậu đặt báo thức lúc 6 giờ giúp tớ. Tớ đi ngủ trước.
 - Ừ. Tớ biết rồi. Cậu ngủ đi, đừng lo. Tớ sẽ đánh thức cậu dậy.

Ra Im thở hắt ra một hơi rồi cầm lấy điện thoại. Vừa định cài đặt giờ báo thức cô mới nhớ ra đây là điện thoại của Joo Won. Vì cơ thể bị hoán đổi trở lại quá đột ngột nên cô quên bồng mất chuyện phải đổi lại điện thoại với anh ta. Cô thầm nghĩ, ngày mai gặp nhau sẽ đổi sau, rồi định tắt điện thoại, nhưng bỗng nhiên cô tò mò không biết điện thoại anh ta lưu giữ thứ gì.

Mở tập tin lưu hình ảnh ra xem, mặt cô nhanh chóng chuyển sang đỏ hồng. Trong đó có rất nhiều hình chụp lại những bức ảnh cô dán trên cánh cửa tủ đồ ở trường vô. Có cả bức ảnh cô chụp cùng với cha. Ra Im cười khùng khục, tắt điện thoại rồi dựa lưng lên con mèo nhồi bông khổng lồ đặt trên giường.

Hình ảnh người cha đang đợi cô về trong con hẻm nhỏ lúc xưa hiện lên rõ rệt. Lúc ấy ông đang ôm trong tay chú mèo nhồi bông này. Đây là món quà bất ngờ đầu tiên và cũng là món quà cuối cùng mà Ra Im nhận từ cha mình, khi ấy cô vẫn còn là đứa trẻ nghịch ngợm, cô đặt tên cho nó là mèo Gil. Đến tận lúc này cô mới có cảm giác bản thân đã thực sự trở về nhà.

Cha giống như con ngõ nhỏ đã có từ lâu trong phố. Cảm giác ông đem đến cho người khác cũng giống như cảm giác khi đi trên những con đường cổ xưa ấy, dù không được quét dọn sạch sẽ thường xuyên nhưng bất kỳ ai cũng thấy bình yên. Cô nghĩ, nếu được nắm tay ông và dạo bước trên đường thì sự ấm áp sẽ lan tỏa khắp trong lòng cô như những nét mực lan ra trong bức tranh thủy mặc. Cô rất cần một người như vậy. Cô bỗng thấy nhớ cha vô cùng.

Nội tâm của Yoon Seul

Em đau lòng hơn ai hết khi anh bị vướng vào tin đồn đạo nhạc. Bằng mọi cách, em nhất định sẽ tìm hiểu cho ra lẽ chuyện này. Em muốn trở thành người ở bên cạnh hỗ trợ cho anh lúc này. Em đã biết anh bị người ta gài bẫy, nghe nói có nhiều ca sĩ cũng bị mắc lừa với thủ pháp tương tự. Việc tìm tác giả của ca khúc có vẻ là hướng đi đúng nên em sẽ tìm hiểu xem kẻ đó là ai.

Anh đến tìm em khi em đang tìm cách giúp đỡ anh, anh nói tất cả mọi việc đều do em sắp đặt và buộc tội em.

Bây giờ em phải làm thế nào đây?

Lý do em xuất hiện trước mặt anh lần nữa, chỉ là muốn anh nhìn thấy những tổn thương anh đã gây ra khiến em phải hứng chịu. Em muốn anh phải hối hận vì đã buông tay em. Để khi anh nhìn thấy em trở thành cô gái hấp dẫn hơn trước kia, thành người phụ nữ ở bên cạnh người đàn ông khác anh sẽ ghen tuông đến phát điên.

Em biết những suy nghĩ đó thật ngốc nghếch. Nhưng ngay từ phút giây chìm đắm vào tình yêu với anh, em đã biến thành kẻ ngốc mất rồi.

Cả bây giờ cũng thế, bị anh sỉ nhục nặng nề nhưng em lại không thể tức giận được, không thể phẫn nộ thay cho chính mình, chỉ biết ôm lấy nỗi buồn bã. Em chỉ là kẻ ngốc.

Bây giờ em phải làm thế nào đây?

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Nhà riêng. 11 giờ tối, thứ Ba

Tôi đang ngồi uống bia một mình để xoa dịu trái tim đang loạn nhịp thì Joo Won xuất hiện. Không hiểu cậu ta bị gì nhưng có vẻ tâm trạng rất vui, cười tùm tùm suốt từ lúc vào đến giờ, lại còn nói câu chưa bao giờ nói trước đây, “Lâu rồi không gặp.”

Đuổi theo đến tận Haenam làm người khác mất hết thể diện, giờ cậu ta còn nói “lâu rồi không gặp”. Chu choa, nếu không phải là anh em họ, tôi nhất định sẽ ăn thua đủ một lần với cậu ta dù có thể sẽ bị lời đến đồn cảnh sát. Mặc dù tôi chỉ lớn hơn cậu ta có một tuổi, nhưng một tuổi vẫn là lớn hơn, không thể chấp nhận như thế. Tôi nốc một ngụm lớn bia ấm để kiềm chế.

- Tôi không có tâm trạng để đùa.

- Tôi đâu có đùa. Mấy ngày vừa rồi tôi đã đến một nơi xa xôi, đến cả anh chắc cũng không tưởng tượng nổi đâu. Vừa mới trở về đây.

- Chú vừa uống rượu về hả?

- Dĩ nhiên anh sẽ không tin, nhưng người anh gặp khoảng thời gian vừa rồi không phải tôi.

- Có khi nào chú uống nhầm thuốc không?

- Cũng dễ hiểu, mấy ngày vừa rồi cách cư xử của tôi rất kỳ lạ, vô cùng rộng rãi phóng khoáng với anh. Nhưng tôi tuyệt đối không thực lòng đâu, anh hãy nhanh chóng vứt chúng ra khỏi đầu đi.

- Đã nói bây giờ tôi không còn tâm trí để đùa với chú, không nghe à? Nếu thấy nhầm chán quá mới đến đây phá tôi thì hãy về đi.

- Anh bức bối vì bản thu âm bị lộ ra ngoài đúng không? Đã ngăn lại chưa?

- Làm sao ngăn chặn thông tin phát tán trên internet hả? Tin đồn tôi đạo nhạc cũng lan ra rồi.

- Vậy sẽ thế nào?

- Thì tôi sẽ mang tiếng ca sĩ đạo nhạc, đại loại thế, chứ sao...

Văn phòng của Seuli. 10 giờ sáng, thứ Tư

Sáng sớm vừa mới mở mắt, tôi đã chạy ngay đến văn phòng của Seuli, xông vào đòi gặp bằng được cô ấy. Seuli chớp đôi mắt tròn xoe nhìn tôi với vẻ mặt hết sức bình thản tự nhiên. Bộ dạng của cô ấy càng khiến tôi thêm tức giận.

- Địa chỉ IP để lộ bản thu âm đầu tiên là ở đây. Cô phát tán nó ra ngoài sao?

- Anh đang... nghi ngờ tôi?

- Trông cô cũng có lương tâm nhỉ? Sắc mặt còn thay đổi được nữa chứ. Sao cô lại làm thế? Vì tôi không chịu quay MV nên cô tức tối sao? À không, do tôi không đủ quan tâm đến cô như trước kia nên giờ cô muốn thu hút sự chú ý?

- Hóa ra anh không đến để xác nhận. Anh tin chắc như đinh đóng cột đó là tôi nên mới đến chứ gì? Nhưng tôi, chưa tội tệt đến mức làm những chuyện như thế.

- Không đúng. Cô chẳng phải vốn là người không từ bỏ những gì có lợi dễ đạt được sao? Cô đã phản bội tôi, rồi cùng đi du học với tên khốn mà tôi ghét nhất còn gì. Cô, vì muốn chọc tức tôi nên đã vạch ra ý định kết hôn với em họ tôi. Cô chính là loại người như thế, vậy những chuyện này thì sao có thể làm khó được cô?

- Cảm ơn anh đã đánh giá tôi quá cao như thế, vậy anh hãy đệ đơn tố cáo đi. Tôi không còn lời nào để nói thêm nữa, anh nhanh mà đi kiện tôi. Hiện tại, dù tôi có nói gì thì anh cũng sẽ không tin. Trước đây cũng thế. Bởi vì anh tin tưởng người khác hơn là lời tôi nói.

- Tôi thấy rõ ràng lời của người khác đáng tin cậy hơn đấy chứ. Dù cô giả vờ như không phải, nhưng địa chỉ IP cảnh sát điều tra ra được chắc chắn là trùng khớp với IP ở đây.

- Tôi xin anh. Sau này chúng ta đừng bao giờ gặp nhau nữa.

Rời khỏi văn phòng Seuli, nỗi buồn không thể diễn tả bằng lời dâng lên đến tận cổ khiến tôi nghẹn ngào. Cảm xúc ấy hoàn toàn tuôn trào, như khi tôi hát bản tình ca buồn. Tôi tha thiết cầu mong những lời Seuli nói là sự thật. Đúng thế, cầu mong không phải là cô ấy. Tôi cũng thật sự mong kết quả ấy là do sai sót của hệ thống máy tính kiểm tra.

Nhà riêng. 7 giờ tối, thứ Tư

Tôi bảo Jong Heon đưa Tae Seon đến nhà gặp tôi lần nữa. Tôi vẫn còn một chút nghi ngờ đối với thằng nhóc này. Tôi muốn tin tưởng Seuli, nếu như thế thì kẻ có tội phải là Tae Seon. Tốt hơn hết kẻ gây chuyện nên là cậu ta, bởi vì như thế tôi mới có thể tha thứ được.

Tae Seon nhìn chằm chằm vào bộ dạng tiêu tụy tồi tàn của tôi, nói bằng giọng điệu hờ hững chẳng quan tâm:

- Tìm tác giả của ca khúc bị lộ, anh thấy sao?

- Tìm thấy rồi làm gì? Để bị ăn mắng là đồ đạo nhạc à?

- Vậy sao lại gọi tôi đến?

- Tôi vẫn chưa hết nghi ngờ cậu đâu.

- Sao anh lại mang bộ mặt thế này nhỉ? Hay là anh quen biết với kẻ phát tán ca khúc? Vì là người quen nên anh không ngần tâm ra tay bắt họ, đành phải bắt đại người nào đó để họ nhận tội, như vậy chuyện sẽ kết thúc. Vì thế anh mới gặp tôi và muốn tôi thay anh thực hiện chuyện này đúng không?

- Cậu muốn vậy hả?

Tên nhóc này thật không đơn giản. Ngay cả tôi còn không biết ý định của mình là gì, vậy mà cậu ta lại đọc ra được. Đúng là một tên nhóc đáng sợ!

Văn phòng. 11 giờ sáng, thứ Năm

Về tới văn phòng, tôi thấy cảnh anh Dong Gyu và Jong Heon đang hứng chịu cơn bão điện thoại. Những cuộc gọi tới tập từ khắp mọi nơi, chuông đổ không ngừng trong văn phòng. Phần lớn đều gọi đến với mục đích muốn biết thực hư chuyện đạo nhạc của Oska. Bỗng nhiên tôi có cảm giác như mình đã gây ra tội lớn, khiến họ phải gánh chịu. Tôi đến giật hết dây kết nối điện thoại ra mà lòng nặng trĩu. Trong nháy mắt, văn phòng trở nên yên tĩnh lạ thường. Anh Dong Gyu và Jong Heon nhìn tôi như không thể tin vào mắt mình. Tôi đưa tay lên gỡ dây, “Sao phải nhất nhất trả lời từng câu từng chữ một cho bọn họ như thế?” Tôi hỏi như để biện minh cho hành động vừa rồi của mình. Ngay tức khắc, anh Dong Gyu nổi trận lôi đình quát vào mặt tôi:

- Không trả lời thì chỉ đứng mà nhìn thôi à? Hàng loạt bài viết nói chúng ta là kẻ đạo nhạc rồi kia kìa!
- Đâu phải chúng ta không biết chuyện này sẽ bị vỡ lở ra.
- Cậu nghĩ biết trước rồi nên giờ có lộ ra ngoài cũng không thành vấn đề chứ gì? Cứ ngồi một chỗ để chịu trận sao?
- Nhờ nó mà tên em đứng đầu trong danh sách tìm kiếm còn gì. Đúng là lâu lắm rồi mới...
- Lúc nào rồi mà cậu còn nói những lời như thế? Seuli đã nói gì rồi? Rốt cuộc sao mọi chuyện lại thành ra thế này?
- Em cũng muốn biết sao lại thành ra thế...
- Cậu nói gì thế? Không gặp được cô ấy sao?

Tôi im lặng, không biết nói gì để giải đáp thắc mắc của anh Dong Gyu. Jong Heon nhìn đồng hồ, quay sang hỏi chúng tôi định làm gì với buổi ký tặng người hâm mộ hôm nay. Câu hỏi của cậu ta đã phá vỡ bầu không khí đang trầm lắng.

- Bây giờ còn ký tặng gì nữa.

Anh Dong Gyu lại lần nữa bắt bẻ câu nói của tôi.

- Trong tình trạng này thì càng phải đi chứ! Nếu chúng ta hủy bỏ lịch trình lần này cũng đồng nghĩa thừa nhận việc đạo nhạc là thật! Vấn đề dư luận tôi sẽ tự giải quyết nên cậu hãy chỉnh đốn bản thân rồi ra đó ký tên nhiệt tình vào. Chúng ta sẽ viết bài phản bác, chúng ta ngược lại mới là người bị hại.
- Ai sẽ tin chứ?
- Không lẽ đợi đến khi người ta tin mới viết bài hả? Khi tin đạo nhạc lan ra thì MV đã dừng quay rồi. Không phải ca khúc được phát hành chính thức thì còn vấn đề gì nữa.
- Bọn họ không quan tâm đến cái gọi là sự thật. Chuyện đến mức này thì em hiển nhiên trở thành ca sĩ đạo nhạc rồi. Hủy chương trình này đi.

Sau khi nói những câu hằn học để giải tỏa bức dọc trong lòng, tôi mở toang cánh cửa văn phòng bỏ ra ngoài. Tôi bỗng muốn uống rượu đến bất tỉnh nhân sự rồi cứ giạng chân ra mà ngủ. Nếu về nhà, không biết khi nào Kim Joo Won sẽ thỉnh linh xuất hiện rồi lại xông vào làm phiền tôi. Trở lại văn phòng bây giờ cũng không được. Phòng thu âm, phòng luyện tập vũ đạo, không có nơi nào cho tôi đến. Nỗi cô độc lan khắp từng tế bào, như chỉ có một mình tôi đứng giữa thế gian.

Nhà riêng. 10 giờ sáng, thứ Sáu

Uống rượu đến tối muộn, phải gần sáng tôi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng vừa sáng sớm anh Dong Gyu đã chạy đến quấy nhiễu, không cho tôi yên giấc. Anh ấy bảo đã lên hẹn với bên đài truyền hình nên hãy chuẩn bị đi.

- Thời điểm hỗn loạn thế này, ca khúc thì bị lộ ra ngoài, tin đồn đạo nhạc nhan nhản khắp nơi, anh bảo em còn mặt mũi nào mà lộ diện chứ. Anh nói như thế mà nghe được sao?
- Đúng là khó nghe, nhưng bây giờ còn cái gì có thể nghe lọt tai đây? Mà tại sao cậu lại phá hỏng buổi ký tặng người hâm mộ, làm mọi thứ rối tinh rối mù hết cả lên thế! Nếu cứ kéo dài thời gian như thế này chúng

ta đến một xu cũng chẳng thu được. Viết nhạc, viết lời, vũ đạo, chi phí chế tác, thu âm, quay phim, tất cả sẽ bay đi hết.

- Được rồi. Không phải em không hiểu tâm trạng của anh. Nhưng công chúng có bao giờ dễ dãi đâu. Phải tìm tác giả rồi giải quyết vấn đề đạo nhạc trước mới phải chứ?
- Anh ta sẽ về nước trong tuần này, cậu lo mà hoàn thành lịch trình của cậu trước đi. Chúng ta trong sạch cơ mà. Vì trong sạch nên mới phải ọi người thấy chúng ta có thể tiếp tục hoạt động chứ.
- Chưa nói đến trong sạch hay không trong sạch, chúng ta giờ như những thằng ngốc, ngay cả ca khúc của mình bị đạo cũng không biết. Với lại chuyện quan trọng nhất hiện giờ, ca khúc chính cũng không còn thì lấy cái gì để eback?
- Chẳng phải đã luyện tập những ca khúc còn lại trong album rồi sao. Vũ đạo cũng biên tập xong cả rồi, luyện tập cũng đã ổn, còn vấn đề gì nữa? Hãy dùng ca khúc đó ra đĩa đơn đi.
- Ra đĩa đơn? Anh vừa bảo em ra đĩa đơn á? Anh, em là ngôi sao Hallyu cơ mà. Sao em có thể muối mặt ra đĩa đơn chứ?
- Nếu không thì phải làm sao đây? Nếu bây giờ mà không hoạt động thì coi như kết án tử cho buổi biểu diễn “Christmas concert” luôn! Tiền thuê địa điểm cũng đã chi trả hết, cậu định làm thế nào để lấp đầy chỗ ngồi trong khán đài đây? Nếu cả album và buổi biểu diễn lần này đều không xong thì chúng ta đi dỡ bảng hiệu là vừa. Cậu còn nhận được tiền thừa kế mà sống, thế tôi phải làm sao? Cả Jong Heon nữa, tính thế nào đây?

Đài truyền hình. 5 giờ chiều, thứ Sáu

Bị anh Dong Gyu kéo tới kéo lui, cuối cùng tôi vẫn đi đến đài truyền hình. Tôi căng thẳng như khi vừa mới bước vào nghề. Trời ơi, hình như cả chứng sợ hãi sân khấu cũng xuất hiện luôn. Tôi bảo Jong Heon chạy đi mua viên thuốc an thần về uống mới có thể đứng vững trên sân khấu. May thay, ở phía khán đài, nhiều người hâm mộ đang giơ cao những tấm biển cầm trong tay. Tôi chợt vô cùng cảm động khi nhận ra rằng, có người hâm mộ mới có Osk.

13. Chương 13

Nhật ký bí mật của Joo Won

Gần đây tôi lại có thêm một thói quen mới. Đó là thường xuyên liếc nhìn vào gương. Đường nhiên là do việc hoán đổi thân thể với Gil Ra Im, nhưng chắc nhờ vậy mà tôi còn có thể biết được cảm giác của chính mình lẫn người khác khi nhìn thấy cơ thể tôi. Nhìn qua gương, tôi thấy mình rất hấp dẫn, sang trọng đến nỗi người khác phải ngây ngất say mê. Mọi người nghe được chắc sẽ bảo tôi mắc bệnh hoàng tử, nhưng không lẽ công nhận một người đẹp trai rất chỉ đẹp trai cũng là bệnh hay sao? Mỗi sáng nhìn vào gương, tôi lại nghĩ sau này tôi càng phải tự hào về bản thân mình hơn, và chỉnh lại nút thắt cà vạt.

Khi tôi bước vào trung tâm thương mại, các nữ nhân viên ai nấy đều nhìn tôi đắm đuối. Tôi dĩ nhiên nhận hết những lời cổ vũ “thật là phong độ quá, thật là đẹp trai quá” của các nữ nhân viên rồi bước đến thang cuốn.

Vừa mở cửa phòng giám đốc ra, thường vụ Park đón tiếp tôi bằng nụ cười thân thiện trước đây chưa hề có. Vì có linh cảm kẻ xảo quyệt này lại đang ôm ấp âm mưu đen tối gì đó nên tôi tặng ông ta một cái nhìn cảnh cáo rồi đến ngồi trước bàn làm việc.

- Làm ơn mang các văn bản tồn đọng trong thời gian qua đến đây.

Sau câu nói của tôi, thường vụ Park và các nhân viên đều tỏ vẻ bối rối. Thường vụ Park trả lời bằng giọng điềm tĩnh và đưa các văn bản đã được ký ra.

- Không có văn bản tồn đọng. Lần trước giám đốc đã ký hết trong một lần rồi không phải sao? Đây là...

Tôi suýt nôn hết món salad vừa ăn buổi sáng khi kiểm tra các văn bản đã được ký. Ở phần ký tên trong bản kế hoạch về các hoạt động Giáng sinh là một chữ ký cực kỳ trẻ con: Kim Joo Won. Gil Ra Im đã chơi tôi một cú đau thật. Tôi cố gắng hắng giọng rồi hỏi các nhân viên.

- Có thể cho tôi hỏi, ý tưởng trong bản kế hoạch các hoạt động Giáng sinh là của vị nào vậy?

Thường vụ Park cẩn thận đáp:

- Đây là bản kế hoạch do phòng kế hoạch chúng tôi đề xuất.

- “Nếu tuyết rơi vào đêm Giáng sinh thì sẽ bùng nổ món quà cho các cặp tình nhân”... Vì đây là hoạt động tổ chức hàng năm, hơn nữa phạm vi thực hiện nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng nên ông mới đề ra ý tưởng này đúng không?

- Bây giờ giám đốc mới nói thế e là hơi khó xử. Không phải đích thân đã ký rồi hay sao?

- Vì vậy vừa nãy tôi mới dùng ánh mắt ngại ngùng và giọng điệu nhã nhặn “Có thể cho tôi hỏi”, ông không phát hiện ra sao? Nếu tuyết rơi vào Giáng sinh thì sẽ tặng quà cho những khách hàng đã tham gia bằng cách rút thăm trúng thưởng, làm đơn giản như vậy cũng tốt. Nhưng chúng ta có nhất thiết phải thực hiện lại sự kiện đến cả “con gâu gâu” và “con ụm bò” cũng đề ra được hay không? Tại sao cứ phải tổ chức sự kiện cho những người đang yêu? Những người độc thân muốn tiêu tiền cho Giáng sinh nhưng lại không có người yêu, chỉ ở nhà xem phim, ông không thể lấy họ làm đối tượng để tổ chức sự kiện được à?

- Bây giờ không có ai là không có người yêu cả.

- Thế thường vụ Park có người yêu không?

- Tôi... tôi có vợ rồi.

- Ông nghe đây! Tôi biết một cô gái rất tuyệt, cũng còn khá trẻ nhưng lại chưa có người yêu. Vì vậy hãy đổi ý tưởng chính của sự kiện dành cho những người độc thân cô đơn lần này là “vào Giáng sinh trời chắc chắn sẽ mưa rất nhiều”. Nếu trời mưa vào dịp Giáng sinh, người rút thăm được giải nhất sẽ nhận được quyền sở hữu ở khu nghỉ mát sang trọng. Thực hiện táo bạo vào.

Từ các nhân viên đến thường vụ Park, ai cũng đều sững sờ, há miệng rộng đến mang tai. Thư ký Kim vội chen ngang bằng giọng gấp gáp:

- Thưa giám đốc, quyền sở hữu khu nghỉ mát có giá trị hơn 70 triệu won...

- Tôi không bảo anh xen vào những chuyện này! Nào, thường vụ Park, vào Giáng sinh thì xác suất tuyết rơi cao hay là xác suất trời mưa cao?

- Cái đó... đương nhiên là xác suất tuyết rơi cao hơn.

- Ông sai rồi. Không có gì rơi là khả năng cao nhất. Tiếp theo là tuyết rơi, sau đó là xác suất vừa có tuyết vừa có mưa. Cuối cùng mới đến có mưa. Xác suất càng thấp người ta sẽ càng đổ xô vào. Tại sao? Bởi vì xác suất càng thấp thì giải thưởng càng lớn. Xem ra ông lại phải thức đêm nữa rồi.

Khuôn mặt ông Park méo mó vì những lời nói của tôi. Tôi chẳng thèm đếm xỉa đến ông ta, chỉ ngẩng đầu nhìn đám nhân viên với ngụ ý bảo mọi người ra ngoài rồi cầm điện thoại lên.

Là điện thoại của Gil Ra Im. Từ lúc hoán đổi lại thân thể ở sở cảnh sát đến giờ, chúng tôi vẫn chưa đổi lại điện thoại cho nhau. Tôi hắng giọng rồi gọi cho cô và lại nghe thấy cái giọng cộc cằn như muốn gây sự đó. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn kiếp trước Gil Ra Im là một nữ chiến binh.

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Hôm qua rõ ràng tôi đã nói cô hãy mang điện thoại đến đây mà. Sao vẫn chưa mang đến?

- Hừ, được. Giờ tôi đến đây. Anh ở đâu thì ở nguyên đó, nhất định phải đợi đấy.

Thoắt cái đã qua giờ ăn trưa, cuối cùng Ra Im cũng xuất hiện. Ngay khi Ra Im vừa mở cửa văn phòng, tôi đã thấy trong lòng khấp khởi. Tôi đứng bật dậy đi liền một mạch đến trước mặt cô. Không biết tại sao vẻ mặt cô nàng hết sức khó chịu.

- Cô đang trừng mắt nhìn tôi à? Sao vậy?

Chẳng lẽ vì tôi bảo đem điện thoại đến mà cô tức giận như thế này sao? Tôi muốn làm tâm trạng cô vui hơn nên nói đùa vài câu.

- Xì. Còn không nhìn thẳng vào mắt tôi đi. Ở đâu có kiểu nhìn người ta như thế hả? Cô đã lục xem điện thoại của tôi đúng không? Ai cho cô tùy tiện lục điện thoại của người khác thế? Muốn gặp luật sư của tôi à?

- Ủ. Muốn. Tôi thực sự muốn gặp ông ta ngay đấy. Gặp ông ta rồi nói người gặp mẹ anh và nhận phong bì tiền không phải là tôi, phải làm như vậy đó. Anh thấy sao?

- Cô đã gặp mẹ tôi à?

- Việc tôi có gặp mẹ anh hay không quan trọng lắm sao? Tôi đã biết việc mẹ anh bảo tôi nhận tiền rồi đừng gặp anh nữa, và chính anh đã nhận phong bì tiền đó.

- Sớm muộn gì cô cũng sẽ biết thôi. Ủ, là tôi nhận. Thế thì sao?

- Cái gì?

Vừa nói Ra Im vừa dùng chân phải đá một cách không thương tiếc vào ống quyển bên trái của tôi. Đau đến mức như đột nhiên có lửa cháy trên đầu vậy.

- Ối! Cái cô này thật là!! Dùng miệng nói là được rồi. Dùng miệng đi! Thần thánh ban cho con người lời nói là để con người đối thoại với nhau chứ không phải cứ thượng cẳng chân hạ cẳng tay thế đâu!

Đến lúc ấy cô mới nói khi đến trường võ thuật vào sáng nay thì em gái tôi, Hee Won, đã tìm đến và cho cô ấy biết việc đó.

- Rốt cuộc anh có suy nghĩ hay không? Sao có thể nhận số tiền đó được chứ! Anh tưởng người chẳng có của cải thì lòng tự trọng cũng thiếu thốn à? Nhận số tiền đó thì tôi sẽ trở thành cái gì trong mắt người khác? Anh nhận rồi giờ tôi phải làm sao đây! Muốn thấy họ nhìn tôi như loại người chẳng ra gì hay sao mà lại đi nhận thứ tiền đó!

- Đương nhiên là phải nhận rồi. So với việc nói “Tôi không thể nhận số tiền này” thì “Số tiền này ít quá, bà phải đưa nhiều hơn chứ” sẽ khiến người ta kinh hãi hơn.

- Cái gì?

- Tôi hy vọng cô có thể thắng được mẹ tôi, nên tôi muốn bà nhận ra cô không phải loại con gái dễ bị ức hiếp. Cũng may người lúc đó là tôi chứ không phải là cô. Thế nào cô cũng nói đến một trăm lần câu xin lỗi đáng chết đó. Để bảo vệ lòng tự trọng, không nhận tiền mà cứ thế bỏ đi, cô tưởng như thế là mẹ tôi phẩy tay cho qua ư? Tuyệt đối không! Dù cô có nhận số tiền đó hay không, kết quả cũng giống nhau thôi. Chúng ta vẫn sẽ tiếp tục gặp mặt.

- Anh dựa vào đâu mà nói thế?

- Thì như tôi đã nói vừa nãy đấy.

- Tôi thấy anh có vẻ đang hiểu lầm. Tôi không muốn thấy bộ mặt của anh đến lần thứ hai nữa. Tôi không biết anh đã nhận bao nhiêu tiền nhưng tôi nhất định sẽ trả lại ẹ anh và nói câu xin lỗi. Còn nữa, nhất định phải chuyển lời ẹ anh rằng giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ nào cả và bà ấy không cần phải lo lắng.

Cô ném chiếc điện thoại của tôi lên ghế xô pha không chút nương tay, rồi không để tôi có thêm giây phút nào ngăn cản, giật lấy điện thoại của mình và quay lưng đi ngay. Tôi nhanh chóng chộp vai xoay người cô lại phía tôi.

- Sao chúng ta lại không có quan hệ gì? Nếu cô cứ nhất quyết cho rằng như vậy thì cũng phải đưa ra được lý do nào đó chứ.

Cô vừa nhìn tôi trân trối vừa nói bằng giọng đầy khinh miệt:

- À, có đấy! Nàng tiên cá mà anh thích đấy.

Câu nói đó khiến tôi không còn chút sức lực nào. Cô gạt tay tôi khỏi vai mình và nói:

- Trước đây, anh muốn tôi suy nghĩ, tôi đã suy nghĩ rồi. Nhưng, tôi không có tư cách. Anh biết tại sao không? Bởi vì nàng tiên cá đã yêu người đàn ông đó.

Sau khi tuân một tràng những lời đáng sợ như vậy, cô ấy lạnh lùng quay lưng bỏ ra khỏi văn phòng. Tôi không dừng lại một khoảnh khắc nào để nghĩ đến thể diện giám đốc hay gì đó, lập tức đuổi theo cô. Cô đi nhanh như bay, chưa gì đã vào tới thang máy. Lẽ nào cô biết tôi không thể đi thang máy nên mới nhìn tôi không chớp mắt bằng biểu hiện bí ẩn như vậy. Tôi đứng ngoài thang máy và nói:

- Ra đây.

Trước yêu cầu khẩn thiết của tôi, cô không thêm động đậy dù chỉ một ngón chân.

- Tôi nói cô ra đây!

Cô nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt khê dao động rồi đưa tay nhấn nút thang máy. Tôi không thể làm gì ngoài việc nhìn cô ấy đang dần dần biến mất trước mắt tôi. Đó là một thế giới tôi không bao giờ có thể bước vào.

Sau khi cô bỏ đi, tôi chẳng thể tập trung làm bất cứ việc gì được. Cảm giác trống vắng khó hiểu tràn ngập khắp cơ thể. Chân tay cũng trở thành vật thừa thãi, cơ thể như đánh mất chủ nhân. Cả lúc đi vòng vòng trong khu thương mại để khích lệ các nhân viên làm việc, cảm giác trống rỗng đó vẫn bám theo tôi. Tôi tức giận rồi lại buồn, bức bối khó chịu rồi lại thấy chẳng có chút sức lực. Tôi thật sự nổi điên lên với Gil Ra Im, cô gái đó thật tùy tiện, dám làm cho tâm trạng tôi trở nên thế này. Nhưng nếu tôi không được gặp lại cô một lần nữa thì cơn khó chịu, bức tức chồng chất trong lòng sẽ đè tôi đến chết mất. Cuối cùng tôi đành giương cờ trắng đầu hàng và chạy đến nhà cô.

Đến tận khuya mà cô vẫn chưa chịu xuất hiện. Đèn trong nhà cũng tắt ngóm. Để nhìn thấy nhà cô ấy, tôi phải đậu xe trên đồi rồi ngồi đợi. Phải đợi đến chừng nào đây? Trong lúc bốn bề đang yên ắng thì một chiếc ô tô xuyên bóng tối chạy vào ngõ. Là một chiếc xe rất quen.

Oska và Ra Im từ trong xe bước xuống. Không biết từ lúc nào mà hai người đó trở nên thân thiết với nhau như vậy. Tôi cảm thấy trong người có cái gì nóng hổi trào lên.

Tôi cố ý đứng gần để nghe xem họ nói gì với nhau và nấp sau gốc cây để họ không thấy được. Oska đảo mắt một vòng rồi nói bằng giọng ngọt ngào nỉ da gà:

- Ở một nơi cao có cảnh đêm đẹp như thế này thật là tốt nhỉ. Ánh đèn trong hẻm cũng rất đẹp. Khu phố này tuyệt thật đấy.

- Anh và đạo diễn Yoon không sao chứ ạ? Hôm ở Haenam cùng về, trên đường chị ấy khóc suốt... Em biết đây là chuyện mình không nên can thiệp, nhưng dù thế nào thì người đàn ông làm cho phụ nữ phải rơi nước mắt đều là người xấu... Em xin lỗi, em không nên nói những lời này...

- Hai mươi lăm năm trước anh chỉ mới mười tuổi. Mười lăm năm trước anh hai mươi tuổi. Năm năm trước anh ba mươi. Sau đó năm năm lại trôi qua. Nhưng anh vẫn cảm thấy mình giống như đứa trẻ mười tuổi. Tại sao anh lại trẻ con như thế chứ?

- Anh không phải trẻ con đâu ạ. Vì nếu là một đứa bé thật sự, nó sẽ chủ động nói "Tôi là anh lớn cơ mà".

- Ra Im đúng là tuyệt thật, hơn những gì anh đã nghĩ nhiều.

Hai má Ra Im đỏ lên vì lời khen của Oska và một chân cô lùi về sau, mũi chân gõ gõ xuống mặt đất rồi cô bẽn lẽn cười. Cô chưa bao giờ có hành động như thế trước mặt tôi dù chỉ một lần.

Tôi vừa đến gần họ vừa cố gắng tạo dáng đứng hư hỏng nhất.

- Hai người xứng đôi đấy nhỉ.

Tôi thỉnh thoảng xuất hiện mà nét mặt hai người ấy hoàn toàn chẳng ngạc nhiên chút nào. Anh Woo Young bắt đầu mỉm cười:

- Chuyện đó bây giờ chú mới biết à? Ra Im, em có hẹn gặp thằng nhóc này không?
- Không có ạ. Em đã nói rõ với anh ta rồi mà anh ta cứ đến làm phiền, có lẽ anh ta là một tên đầu đất hoặc thích em đến mức chịu không được. Chắc là một trong hai nguyên nhân đó.
- Đầu... đầu đất á?

Cô không thèm đưa mắt nhìn đến tôi mà lại hướng về Oska.

- Em về trước đây ạ. Anh lái xe cẩn thận nhé.
- Lát nữa gặp lại Ra Im của anh trong giấc mơ nhé. Cẩn thận bậc thang đấy.

Anh Woo Young bước lên xe. Tôi bước nhanh theo sát đằng sau Ra Im.

- Này, Gil Ra Im. Sao không nói với tôi câu nào cả? Tôi là người qua đường đấy à?
- Anh hãy cẩn thận đường đêm nhé.
- Cô thấy tôi giống người yếu đuối phải cẩn thận với thứ nào đó à? Đường ban đêm mới phải coi chừng tôi chứ! Này, Gil Ra Im! Cô xưng với ai là “em” thế hả? “Em” cơ đấy. Cô còn chưa xưng “em” với tôi lấy một lần nữa mà! Tôi với cô cách nhau cũng bốn tuổi đấy nhé. Kém nhiều tuổi vậy tôi còn không thèm đi xem mắt đâu đấy.

Ra Im đóng cửa rèm một cái trước mặt tôi và đi thẳng vào nhà. Một lần nữa cô lại biến vào một thế giới mà tôi không thể nào bước vào được.

- Này! Cô học ở nước nào cái phép lịch sự đóng sầm cửa vào mặt người khác thế hả? Sống mũi tôi cao hơn người khác, cô không nghĩ nó sẽ bị thương hay sao! Này! Gil Cam Đắng!

Không biết tại sao mỗi lần đứng trước Gil Ra Im, tôi lại hành động ấu trĩ và trở thành người chẳng có tí giá trị nào như vậy. Dù nhìn dưới góc độ nào, vị trí xã hội hay năng lực kinh tế, rõ ràng cô là kẻ yếu còn tôi mới là kẻ mạnh, nhưng nhìn vào quan hệ giữa hai chúng tôi thì hoàn toàn ngược lại. Lòng tự trọng bị tổn thương như thế, ai mà sống cho nổi. Nhưng thế thì sao chứ, nếu không gặp cô tôi cũng đủ không sống nổi rồi.

Vừa về đến nhà, tôi liền xông vào ngôi nhà lát đá của Oska. Hình như Woo Young cũng vừa về tới nên anh ta còn đang cởi áo khoác ngoài. Anh ta liếc tôi một cái rồi hỏi một cách bực dọc, sao lại đi theo anh ta làm gì? Người phát bực lên là tôi mới đúng chứ. Câu “vừa ăn cướp vừa la làng” đúng là để chỉ những trường hợp thế này.

- Vậy anh ra ngoài một lúc được không?
- Ô hô, nhìn chú cứ như muốn đâm cho tôi một cú ấy.
- Anh chủ động nói vậy thì chắc đã làm việc gì đáng bị đánh rồi nhỉ.
- Đến giờ thì vẫn chưa có gì đâu, nhưng sau này tôi không dám đảm bảo.
- Tôi không có tâm trạng can thiệp, bảo anh nên làm thế này thế kia trong chuyện yêu đương của anh, nhưng anh phải trả lời thẳng thắn cho tôi biết. Những lời vừa rồi anh nói với Gil Ra Im là thật lòng à?
- Những lời nói ra từ miệng tôi đương nhiên là sự chân thành của tôi rồi. Không lẽ là sự chân thành của chú?
- Nếu đúng là thật lòng thì không được rồi.
- Sao lại không? Chú có thật lòng thích cô Gil Ra Im không? Bây giờ chú có thể chịu trách nhiệm về tình cảm của chú không?
- Trách nhiệm? Câu hỏi này hợp với anh quá nhỉ. Anh có chịu trách nhiệm với từng cô gái mà anh đã hẹn hò yêu đương không?

- Thế nên tôi mới bị người ta mắng chửi. Còn nữa, những cô gái mà tôi từng yêu cho dù túi xách đứt dây rồi lấy kim băng kẹp lại đi chẳng nữa thì họ cũng chẳng phải là hạng ngây thơ đến mức xuất hiện như thế mà không suy xét đến việc những kẻ như chúng ta sẽ nghĩ gì về họ đâu.

- Anh nhắc đến chuyện đó để làm gì?

- Thấy chưa? Chỉ mỗi chuyện này mà chú còn không chịu nổi sau này sẽ thế nào đây. Chú có thể từ bỏ tất cả những thứ chú có không?

- Nhất định phải từ bỏ thứ gì sao?

- Không từ bỏ cũng chẳng sao. Thay vào đó chú chỉ sẽ đánh mất cô ấy. Đơn giản vậy thôi.

Nghe anh Woo Young nói, tim tôi chùng xuống một cách đột ngột. À không, nếu là lời người khác nói thì tôi sẽ cho là họ đang nói nhăng nói cuội, nhưng khi phát ra từ miệng anh ta nói thì tôi chỉ muốn đắm ột cú. Anh ta tiếp tục dùng giọng thờ ơ làm tôi cảm thấy như có dao găm vào tim.

- Chú có biết mẹ chú và mẹ tôi khác các phu nhân nhà tài phiệt khác chỗ nào không? Tôi và chú dù có nộp thuế thừa kế đi nữa thì cả đời cũng chẳng thừa kế được những tài sản đó. Vì sao ư? Phải thế tôi với chú mới ngoan ngoãn nghe lời. Chú có thể thắng đi được không?

- Không có tư cách thắng thì tôi phải thắng kiểu gì đây.

- Tư cách thắng thì không, mà đến lý do thắng cũng chẳng có nốt. Đối với chú, kết hôn chỉ là một vụ hợp tác giao dịch thương mại lớn nhất trong đời mà thôi. Không phải sao? Vì vậy chú hãy cứ hẹn hò với những cô gái như chú đi. Chú đừng khiến Ra Im mệt mỏi chẳng vì cái gì nữa. Tôi nói rồi, chú không có tư cách. Còn nữa, chuyện chú nắm tay Seuli ở Haenam là thế nào vậy? Chú muốn gì?

- À, đã nói đó không phải tôi rồi còn gì!

- Không phải chú thì là ai? Thế tôi thấy ma à? Rốt cuộc chú có ý đồ gì hả! Kết hôn thì chọn cô gái như Seuli, còn Gil Ra Im thì “có tình cảm mới lạ” và chơi đã rồi đá ư?

- Gì cơ?

- Thằng tôi! Chú tránh xa hai người phụ nữ đó cho tôi. Cả hai người phụ nữ đó, đi với chú đều rất đáng tiếc.

Nói rồi anh ta đóng thật mạnh như muốn đập nát cánh cửa và đi vào phòng tắm. Rốt cuộc thì tôi cũng chẳng hiểu là ở đất nước quái quỷ nào lại dạy cái phép lịch sự đóng cửa rầm rầm vào mặt người khác thế này.

Đã một ngày trôi qua rồi mà tâm trạng của tôi từ hôm trước vẫn không khá hơn. Việc mình là người hẹp hòi như thế nào, trước đây tôi chưa hề nghĩ đến. Tôi chỉ nghĩ bản thân mình vừa phong độ vừa tuyệt vời. Tôi vừa uống ly cà phê espresso đắng nghét để vỗ về cái bụng rỗng, vừa nhai đi nhai lại những lời của anh Woo Young. Theo lời anh ta nói thì tôi là kẻ hèn hạ, thích đùa giỡn với tình yêu, và điều đó thì tuyệt đối không thể chấp nhận được. Chẳng phải tôi đã chắc chắn quan hệ trên mức yêu đương hẹn hò giữa mình và Gil Ra Im là điều không thể xảy ra trong thực tế sao? Vậy thì cảm xúc u uất đến điên đầu này là gì? Vừa bất an vừa khó chịu, vừa giận đến run người. Dường như đến cả những tựa sách được xếp gọn trên giá cũng đang nhìn tôi cười nhạo.

Alice lạc vào xứ sở thần tiên

Như câu chuyện cổ tích

Vào đêm hai dải ngân hà cắt ngang nhau

Đứng đó, một cậu bé ương ngạnh

Mang nỗi đau không tên

Em đi với tốc độ của hồi ức

Tôi chọn đại một quyển trên giá và lướt qua cuốn Em đi với tốc độ của hồi ức. Tôi không rõ tốc độ của hồi ức là bao nhiêu, nhưng nếu so những kỷ niệm cùng Ra Im như một cuốn phim được chiếu trong đầu, hay như những con chữ được in trên giấy nhảy múa trước mắt tôi, thì cách thể hiện trong quyển sách này không hề thái quá.

Chuông cửa reo lên. Tôi đặt sách xuống bàn rồi kéo thân mình đứng dậy. Hơi chóng mặt. Nghĩ lại, từ lúc chia tay Ra Im ở trung tâm thương mại đến giờ tôi chưa hề ăn gì cả. Rõng rã suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

Cánh cửa mở ra, Ji Hyeon khẽ mỉm cười rồi bước vào.

- Đợi mãi không thấy cậu liên lạc mình mới đến đây xem thử. Thuốc chưa hết sao?
- Thuốc? À! Gần đây tôi không uống thuốc.
- Không uống à?
- Sao lại như thế được nhỉ? Sao không uống thuốc mà tôi vẫn có thể ngủ ở cái phòng bức bối nóng nực đó được nhỉ?
- Cậu đến nơi khác à?
- Cũng không hẳn, không có gì đâu. Nói ra không chừng cậu sẽ cho là tôi bị điên và bắt tôi nhập viện mất. Tóm lại, giờ tôi không uống thuốc cũng không thành vấn đề.

Ji Hyeon nghiêng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt lo ngại. Tôi đặt ly cà phê xuống trước mặt cô ấy và hỏi:

- À, mà này, tôi có điều này muốn hỏi cậu. Thông thường, trong cuộc sống người ta luôn phải từ bỏ một thứ gì đó để có được một thứ khác à?
- Đúng thế. Đại khái là thứ cậu muốn có được nhất, thứ mà bản thân cậu không thể chịu được nếu thiếu ấy.
- Sao có thể thế chứ? Vậy bây giờ, cô gái ấy là thứ mà tôi không thể chịu được nếu thiếu ư?
- Cô gái ấy?

Đúng lúc đó chuông cửa lại reo lên. Là nhân viên vận chuyển hàng ký gửi. Trước cửa chính, những thùng giấy lớn xếp chồng nối tiếp nhau thành hai, ba tầng. Tôi mở thùng ra, thấy toàn là đồ hàng hiệu mua ở khu thương mại như quần áo, những vòng hoa, đồ trang sức, bàn ăn cũng được xếp như cũ.

- Cái cô này thật là! Nhất định phải dùng cách cũ rích mà biết thừa sẽ làm người khác bẽ mặt hay sao?

Tôi vừa dứt lời thì dường như Ji Hyeon đã phán đoán được tình hình và nói huych toẹt:

- Có thể cậu không hiểu, nhưng cậu có biết rằng với những người chẳng có gì thì để từ chối những thứ “cũ rích và biết thừa sẽ làm người khác bẽ mặt” đó khó đến thế nào không? Những cô gái bình thường thì đã nhận lấy và bỏ cậu rồi. Cậu xem. Thế mới nói đó là cô gái mà cậu không thể thiếu, không đúng sao?

Sau khi yêu cầu quản lý đem tất cả các thùng giấy cất vào kho, tôi bước ra vườn để làm nguội đầu óc. Tôi đi về phía rừng thông đối diện với hồ nước thì gặp anh Woo Young đi ngược lại. Gặp nhau chẳng vui chút nào, nhưng không thể giả vờ như không thấy nên tôi nhìn anh ta hỏi:

- À, hình như vấn đề đạo nhạc của anh được giải quyết ổn thỏa rồi à?
- Đương nhiên rồi. Tôi là người sống lương thiện quá mà. Dù ông trời muốn thử thách tôi bằng những chuyện như thế cũng không được lâu đâu. Sự thật rồi có ngày được phơi bày ra ánh sáng, luôn là thế. Bởi vậy chú cũng nên cẩn thận với tôi đi.
- Sao phải cẩn thận?
- Còn giả vờ không biết. Tôi muốn nói đến từ khóa đạo này được tìm kiếm nhiều nhất trong đầu chú ấy. Gil Ra Im. Nếu chú có một chút thật lòng với cô ấy thì đừng có ở đó mà diễn lại Người tình Paris nữa, hãy trở về với con người thật của chú đi. Như vậy mới đúng. Đừng nói chú sẽ làm Người tình thương mại hay gì gì nhé.

Tôi nghĩ độ bao đồng của Oska dạo này dám rộng đến nỗi đủ để nói Thái Bình Dương với Đại Tây Dương lại với nhau lắm.

- Anh không nói thì tôi cũng đã quyết định rồi. Tôi sẽ chia tay với cô gái ấy.
- Chú nói thật không đấy?
- Tôi không biết chính xác số tài sản mà anh và tôi đang có và số tài sản sau này chúng ta sẽ được nhận là bao nhiêu, nhưng vì một cô gái mà từ bỏ cả gia tài như thế nghe cũng được à?
- Đúng thế. Chú đúng là loại người như vậy đấy.
- Nhưng mà, đợi sau này. Sau này sẽ chia tay. Bây giờ vẫn chưa được.
- Tại sao bây giờ không được?
- Tôi đã suy nghĩ việc này một cách sâu sắc ở nhiều góc độ trong mấy ngày qua, tôi thích cô gái ấy. Nên tôi định dẹp bỏ lòng tự tôn của mình để đi gặp cô ấy.
- Cái gì?
- Tuy bây giờ tôi cảm thấy rất ngây ngất và kỳ diệu, nhưng nếu cứ gặp nhau thì đến ngày nào đó cô gái ấy cũng sẽ trở thành một cô gái bình thường thôi. Một cô gái mười phần thì có tám chín phần là bình thường, một cô gái không lạnh cũng không nóng. Dài thì khoảng ba tháng nhỉ? Nếu tôi gặp cô ấy thêm ba tháng nữa thì tài sản của tôi cũng chẳng có vấn đề gì.
- Ô thằng xấu xa. Tôi sẽ nói hết với Ra Im.
- Gil Ra Im cũng biết rằng cô ấy chỉ có thể làm nàng tiên cá mà thôi. Với tính cách của cô ấy, chắc sẽ không níu kéo tôi đâu.
- Theo tôi thấy thì giờ chú đang là người níu kéo đấy.
- Tôi à?

Cây cam của Ra Im

Bên ngoài cửa sổ xe buýt, những bông tuyết đang thi nhau bay nhảy. Người Ra Im cũng lắc lư theo nhịp rung chuyển của xe. Cô nắm thật chắc tay vịn để giữ thăng bằng nhưng chẳng được ích lợi gì cả. Càng cố dùng sức thì người cô lại càng bị lắc dữ dội hơn mỗi khi xe buýt thắng gấp rồi lại phóng đi. Cô vừa thấy một ghế ngồi bỏ trống. Ghế thoải mái trên chiếc ghế trống đó rồi đợi đến trạm mình muốn cũng được, nhưng thay vì vậy, cô lại quyết định xuống xe.

Vừa bước xuống, cô đã nghe ngay bài hát “Carol”. Còn cả tháng nữa mới đến Giáng sinh nhưng không khí Noel đã tràn ngập tất cả các con đường. Mọi người có lẽ cũng đang nhanh chóng chuẩn bị ột khởi đầu mới. Ra Im gấp gáp cất bước về nhà.

Vừa mở cửa cô đã cảm thấy một bầu không khí thật ấm áp. Ah Young vừa ngồi tỉa móng chân vừa bẻ vụn mì gói ra ăn. Ra Im cởi và vắt chiếc áo khoác ẩm ướt màu đen của cô lên móc áo, sau đó ngồi xuống cạnh Ah Young rồi thầm nghĩ cô thật may mắn. Sau khi chăm sóc bàn chân, Ah Young định chuyển sang móng tay thì bỗng quay lại và nói với cô:

- Hàng vận chuyển của cậu tới rồi nè.

Ra Im nhìn cái hộp giấy, trả lời một cách thờ ơ:

- Dạo này dịch vụ chuyển phát cũng nhanh thật đấy.
- Gì vậy? Là sách hả?

- À, cũng chẳng có gì, chỉ là tớ từng đến nhà một người, trong đó có một thư phòng chứa đầy sách. Khi nhìn thấy căn phòng đọc sách đó, tớ liền nghĩ không biết liệu người đó có đọc hết số sách này không... Người ấy thích cuốn nào trong số đó... Khi đọc những cuốn sách này, người đó nghĩ gì, có cảm nhận như thế nào... Tớ rất muốn biết điều đó.

- Vậy nên cậu mới mua những quyển sách mà người đó đã đọc qua hả?
- Ủ. Tớ rất muốn biết trong lòng người đó nghĩ gì. Không biết chừng tớ có thể tìm ra được sự chân thành của người đó mà tớ đã bỏ lỡ.
- Đúng vậy. Có lúc cậu sẽ rất muốn biết suy nghĩ của một người nào đó.

Nói rồi Ah Young lại cầm cùi say mê làm đẹp óng tay. Ra Im hướng cái nhìn của cô từ chiếc hộp giấy sang cái đèn chùm hoa lệ đang treo trên trần nhà. Chiếc đèn chùm trống rỗng vẫn đang tỏa sáng.

Ngày hôm sau, Ra Im đến trường võ thuật, sau khi thay quần áo cô bắt đầu tập luyện ngay lập tức. Tổ đóng thể vừa nhận một bộ phim cổ trang nên việc luyện tập càng khẩn trương hơn. Phim cổ trang võ thuật cần rất nhiều nhân lực nên không khí trong trường cũng hoạt bát, nhộn nhịp hơn nhiều. Ra Im mong sẽ tập trung toàn lực luyện tập chăm chỉ được như các đồng nghiệp. Nhưng dù có cố gắng đến mức nào cô vẫn không thể xóa được một cảm giác rùng mình cứ chốc lát lại ập tới.

Sau buổi tự tập, Ra Im và Jeong Hwan bắt đầu luyện kiếm với nhau. Cô cẩn chặt rằng và múa kiếm liên tục để không lộ ra việc bản thân đang rối loạn. Jeong Hwan do không đỡ được đường kiếm của cô nên ngã nhào về phía sau. Có vẻ như Jeong Hwan không bị sao hết, anh đứng dậy phủi mông và đưa ra tờ kịch bản.

- Này, Gil Ra Im, em xem đi. Đoạn này không phải là đánh nhau đến chết với vị đại nhân đó đâu. Phải có sự bi thương trong đó, bi thương ấy. Em chỉ được mỗi cái khỏe thôi!

Các đàn em đang luyện kiếm bên cạnh cũng tụ lại trêu đùa cô.

- Thế thì vị quan này phải đi đặt quan tài mất thôi.

Ra Im gãi đầu rồi xin lỗi.

- Nghĩ đến chuyện được nhận tác phẩm mới nên em hưng phấn quá. Xin lỗi mọi người.
- Coi kìa, còn xin lỗi nữa...

Vừa nói Jeong Hwan vừa đưa mắt ra hiệu bảo Ra Im nhìn về phía sau. Cô quay đầu lại thì thấy Jong Su đang bước đến. Ra Im cúi người chào và mỉm cười hỏi:

- Đạo diễn đã dùng bữa chưa ạ?
- Dùng rồi. Cho em cái này.

Jong Su vừa đưa cho Ra Im máy MP3 và tai nghe vừa nói.

- Gì vậy ạ?
- Em nghe thì sẽ biết thôi.
- Bây giờ em nghe thử luôn nhé?

Ra Im liền cầm tai nghe lên nhét vào tai.

- Muốn trốn luyện tập đấy à. Đợi tập xong rồi hãy nghe.
- Ôi, đạo diễn ghi âm cái này lúc nào đấy ạ? Thành thật cảm ơn anh nhiều lắm.

Đây là phần ghi âm kịch bản và lời thoại của phim Dark Blood bằng giọng của Jong Su. Nếu anh không làm thế thì cô sẽ phải khó khăn vật lộn với xấp kịch bản bằng tiếng Anh. Ra Im cảm động, quay lại phía bên kia phòng tập cúi gập người chín mươi độ cảm ơn Jong Su. Anh cứ như thế bỏ đi, chỉ giơ một tay lên đáp lại. Cả chuyến du lịch lãng mạn ở đảo Jeju lần bản thu âm MP3 này, từ lần đầu tiên gặp cho đến tận bây giờ, cô luôn rất cảm kích vì sự quan tâm và chăm sóc âm thầm của Jong Su.

Dù không có nhiều thời gian nhưng nhờ sự quan tâm và chăm sóc của các đồng nghiệp, Ra Im đã có thể quay lại với nhịp độ và tập luyện một cách hăng say. Con đường về nhà một mình tuy hơi lạnh lẽo nhưng cô vẫn còn một bữa tối ấm áp với Ah Young và cả nỗ lực để quên đi những kỷ niệm từ ánh đèn chùm tỏa sáng kia.

Thế nhưng một ngày nọ, cơn gió mạnh lại một lần nữa quét qua trước mặt cô. Kim Joo Won lại xuất hiện. Vừa đúng mười ngày.

Vào một buổi sáng sớm, Ra Im vừa bước ra khỏi nhà định đến trường võ thuật thì Joo Won xuất hiện trước mặt cô. Cô coi như không thấy anh ta đi lướt qua, đôi vai hai người khẽ chạm nhẹ. Ngay lúc đó, anh ta mở miệng nói một câu làm cô khựng lại.

- Bồi thường cho tôi đi.

Cô muốn biết anh ta định nói gì nên quay đầu lại hỏi.

- Gì?

- Tôi tăng cân rồi.

- Hả?

- Trước khi cô xuất hiện, các đường nét, góc cạnh cơ bắp của tôi hiện lên rất rõ. Nhưng bây giờ cơ bắp của tôi đi đâu hết cả rồi. Không có cơ bắp nên mặc đồ cũng chẳng còn đáng gì nữa. Cô phải đền hết cho tôi.

- Đồ điên.

Sáng hôm sau Joo Won lại tiếp tục xuất hiện. Lần này anh ta đem đến một hộp đầy quần đùi và đưa về phía cô.

- Những thứ này đều là do cô giật xong rồi phơi đấy. Cô giữ lại mà mặc luôn đi.

- Sao tôi lại đi mặc cái thứ này!

- Tôi thấy nó vừa với cô chứ sao nữa.

- Còn không đẹp đi à? Còn nữa, tôi đâu có điên mà trông loại đồ này lên người!

Nói rồi cô lôi một cái quần dính hạt óng ánh ném vào mặt anh ta. Anh ta xấu hổ đến đỏ mặt, nhanh tay nhét chiếc quần vào túi rồi nói:

- À, xin lỗi. Bị lẫn vào, cái này bị lẫn vào thôi. Dù sao thì cô hãy mặc đi. Có thể trông đẹp và tốt hơn những thứ cô từng mặc đấy.

- Đồ điên.

Cũng giống như hôm trước, anh ta thổi phù vào một cơn gió lạnh, nhưng trong lòng cô lại có một lần không khí ấm áp đang dao động.

Ngày tiếp theo cũng giống như vậy. Joo Won vừa nhìn thấy cô đã hét lên:

- Chịu trách nhiệm đi!

- Lại gì nữa đây?

- Tôi... bị táo bón rồi chứ gì nữa!

Suýt chút nữa cô đã phì cười mất rồi. Vì nhịn cười mà Ra Im phải mím hết cả môi lại, cô liếc nhìn anh ta. Joo Won lại nói tiếp:

- Rốt cuộc cô đã dùng thân thể tôi ăn những thứ gì? Cô đã tống vào bụng cái quái gì mà bây giờ tôi đi không được hả? Tắc nghẽn cứng ngắt hết đây này! Cô định làm sao với tình trạng này đây?

- Anh có chứng cứ là tôi làm không hả?

- Chứng cứ ở đâu ra? Cô bảo tôi xúc đến đây cho xem mới chịu à?

- Đồ biến thái!

Mỗi ngày trôi qua, những song sắt khóa chặt trái tim cô dần lung lay từng chút một. Sự quan tâm của Joo Won vẫn đang tiến đến gần cô và sự vô tâm của cô muốn đẩy Joo Won ra xa dường như đang ra sức đấu tranh với nhau.

Khi ra khỏi nhà vào sáng ngày hôm sau, Ra Im liếc quanh một vòng nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. Cô vừa lo lắng, không biết có việc gì xảy ra, vừa cảm thấy hơi tiếc nuối. Ngay cả cô cũng bất ngờ vì sự thay đổi cảm xúc của bản thân. Đường như nhiệt độ buổi sáng hôm nay bỗng dưng hạ thấp một cách lạ thường. Ra Im quấn chiếc khăn choàng quanh cổ rồi nhanh chóng bước ra khỏi nhà.

Cô đến trường võ thuật thay đồ và luyện tập nhưng không thể tập trung được như ngày hôm trước, nên đành xin phép Jong Su và Jeong Hwan rời khỏi trường

Đi bộ được một quãng, cô bước vào một quán cà phê. Đây là nơi trước đây cô đã đến cùng Joo Won. Cô bỗng nhớ đến bộ dạng cần nhằn chề cà phê có vị như nước cống của anh. Tất nhiên cái cơ thể cầu nhàu than phiền lúc đó chính là cô vì linh hồn cả hai đang bị hoán đổi. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà bộ dạng của Joo Won lại hiện rõ mồn một trong trí nhớ cô. Có phải là vì hai người có thể thấy được linh hồn của nhau?

Ra Im gọi một tách cappuccino đầy bọt kem rồi ngồi nghiền ngẫm kịch bản Dark Blood, nghiên cứu các màn hành động. Bỗng nhiên có ai đó đến ngồi phịch vào ghế đối diện. Là Joo Won.

- Cô có biết cô trốn ở đây làm tôi khó khăn lắm mới tìm được không hả?

- Lại gì nữa? Anh muốn gì đây?

Cô lớn giọng để che giấu sự vui mừng trong lòng. Joo Won nhún vai rồi cười tinh ranh như đứa trẻ nghịch ngợm.

- Cổ phiếu của trung tâm thương mại chúng tôi rất giá rồi.

- Chắc tin đồn giám đốc là một tên ngốc đã truyền ra ngoài rồi chứ gì. Nhưng cả chuyện đó cũng là trách nhiệm của tôi sao?

- Chứ còn gì nữa! Rõ ràng tôi đã bảo cô không được động vào các loại giấy tờ rồi còn gì. Nhưng cô lại lớn gan coi thường, cứ ký vào! Chỉ vì một chữ ký mà giá cổ phiếu thay đổi, cô có nằm mơ cũng không bao giờ tưởng tượng được đúng không? Đó chính là vị trí của tôi, và cũng là giá trị của chữ ký hình trái tim trẻ con đến phát bực của cô đấy. Rốt cuộc cô đã gây ra chuyện gì, bây giờ cô cũng rõ rồi chứ?

- Vậy phải làm sao? Thư ký Kim bảo tôi nhất định phải ký nên tôi mới ký đấy chứ?

- Thế nên tôi mới định cho thư ký Kim thôi việc.

- Cái gì? Làm gì có chuyện như thế chứ!

- Ý cô là đừng làm vậy? Tốt thôi. Từ nay về sau, tôi có thể đến đây bất cứ lúc nào tôi muốn. Những lúc ấy, cô đều phải vui vẻ nồng nhiệt đón tôi bằng tình yêu và sự biết ơn. Ok?

- Đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Tôi chỉ có thể đón anh bằng cú đấm và chào anh bằng những câu mắng nhiếc thôi. Có muốn ném thử ngay hôm nay luôn không?

- Ý cô là cho dù thư ký Kim bị sa thải cũng mặc kệ à?

- Đồ tồi tệ. Anh cứ thử làm vậy xem!

Nói xong cô cầm ly cà phê lên vờ như định hắt vào người Joo Won. Anh ta giật nảy mình ngã người về sau.

- Nổi nóng với tôi đây này, với tôi ấy. Áo quần có tội tình gì chứ?

- Đồ điên. Anh tưởng tôi sẽ hắt cái này à? Dù sao...

Ra Im cầm ly cà phê đưa lên miệng uống rồi để lại xuống bàn. Joo Won nhìn cô chăm chăm rồi nói:

- Xem kia, xem kia! Tại sao phụ nữ ai cũng như nhau hết vậy? Ngồi giữa đám con gái với nhau thôi thì không sao, nhưng chỉ cần có đàn ông bên cạnh thì cố ý để bọt kem dính lên mép rồi còn làm bộ không biết nữa chứ?

- Xi!

Ra Im định đưa mu bàn tay lên chùi bọt kem thì Joo Won đột nhiên đứng bật dậy tóm lấy cổ tay cô.

- Lại đây nào.

Nói rồi anh ta đặt tay ra sau gáy Ra Im, kéo cô lại rồi chạm môi mình lên môi cô. Ra Im cũng không biết chính bản thân cô đang khép chặt mắt lại. Môi anh ấy còn mềm hơn cả bọt kem cappuccino. Joo Won tách ra và hạ thấp giọng:

- Tôi cảnh cáo em, sau này không được dùng bạo lực với tôi nữa. Nếu cứ tiếp tục động tay động chân thì sau này tôi cũng sẽ đối phó với em như vậy đấy.

Trái tim cô lại bắt đầu dao động. Cô muốn giữ thật chặt những chân song đang sắp rơi ra trong lòng mình. Nhưng giờ thì cố gắng giữ chặt những thứ đang lung lay cũng chỉ bằng thừa. Trong lúc cô không để ý, trái tim cô đã xuất hiện những kẽ hở rồi.

Đã đến ngày quay phim. Mọi người trong trường vô bắt đầu bận rộn hơn hẳn ngày thường. Sáng sớm Ra Im đã thức dậy, cùng mọi người tập hợp ở trường và di chuyển đến trường quay. Mọi người lo chuẩn bị các thiết bị, kịch bản và gọi nhắc nhở những đồng nghiệp, đàn em vẫn chưa đến nên ai cũng bận cả. Trong khi đó, Ra Im cứ thần thờ không thể tập trung vì nụ hôn ngày hôm trước. Jeong Hwan gấp gáp hối thúc cô:

- Gil Ra Im! Còn làm gì ở đây?

Tiếng gọi của Jeong Hwan làm cô giật mình, khi đã hoàn hồn cô mới thấy ngoài mình ra, tất cả mọi người đều đã lên xe cả. Cô vừa nói xin lỗi vừa chạy lên xe. Đang định đóng cửa lại thì bên ngoài có ai đó giữ chặt lấy cửa. Là Joo Won.

- Gì... gì thế này?

Ra Im bối rối cố đẩy Joo Won đang leo lên xe xuống. Joo Won vừa cần nhằn vừa chống đối.

- Tôi cũng đi nữa!

- Anh có biết chúng tôi đang đi đâu không? Đi chỗ khác đi.

Ngay lúc đó thì Jeong Hwan đang ngồi ở ghế tài xế nói vọng ra:

- Em sao thế? Cậu ta là học viên khóa Sáu mà. Anh bảo cậu ta đi cùng đấy. Mau lên xe đi.

Ra Im thỉnh linh hét lớn:

- Tiền bối à! Học viên chưa huấn luyện mà đi đâu được chứ ạ!

- Dù gì hôm nay cũng chỉ chạy rồi ngã thôi. Nếu không quản được thì cứ bảo cậu ta ngồi yên trong xe là được chứ gì. Cậu ta đã nói muốn đi rồi, em cứ nhất quyết ngăn cản làm gì. Mau lên xe đi. Đạo diễn đang chờ đấy.

Joo Won nhất định leo lên xe cho bằng được, đã vậy còn chen vào giữa Ra Im và các học viên khác của khóa Sáu đang ngồi cạnh, đẩy họ sát vào phía trong và thẳng lưng ngồi một cách đường bệ.

- Tôi không phải là loại người vô dụng không làm gì ra hồn đâu! Chỉ cần học là biết ngay thôi. Hây, tiến lên!

Địa điểm quay phim là nơi tái hiện lại cảnh đường phố thời Joseon. Jong Su đã đến trường quay trước và đang chào hỏi các đàn em vừa đến nơi. Nhìn thấy Joo Won, anh liền hỏi Jeong Hwan ngay với biểu hiện không vừa ý:

- Chuyện gì vậy?

- Cứ nghĩ cậu ta đã bỏ cuộc rồi, ai dè mấy ngày gần đây lại đảo tới đảo lui trước mặt Ra Im rồi nhanh chân đòi đi theo. Ra Im không biết gì cả, cứ đẩy cậu ta xuống xe. Vì vậy em chỉ còn cách đóng tròn vai thần tình yêu thôi. Thực ra nếu họ đến với nhau cũng là chuyện tốt mà. Ra Im cũng không cần phải chịu khổ nữa.

Nghe câu trả lời của Jeong Hwan, nét mặt Jong Su thoáng buồn, anh nói:

- Tôi đi trước đây, cậu nhắc mọi người chuẩn bị xong rồi thì tập trung lại.

- Vâng.

Ra Im nhìn theo bóng dáng Jong Su mà không hiểu tại sao lòng cô lại nặng nề như vậy. Cô cảm thấy có lỗi như chính bản thân mình đã lôi kéo Joo Won đi theo. Chẳng biết Joo Won có hiểu nỗi lòng của cô hay không mà chỉ toàn chen vào đùa giỡn với các học viên khóa Sáu.

Các học viên khóa Sáu đã thay y phục xong và đang đợi lệnh từ đạo diễn. Joo Won cũng mặc bộ quân phục ướt đầm sương. Ra Im đứng từ xa dõi theo anh. Bộ dạng hài hước của Joo Won khiến cô bật cười. Thì ra chỉ mỗi sự tồn tại của người đàn ông đó cũng có thể làm cô hết cười lại khóc. Khi đạo diễn phát tín hiệu, Joo Won cầm thương và hăm hở đuổi theo đội lính đang ùn ùn chạy. Anh luống cuống vung đao rồi trúng tên và ngã xuống, làm hết sức như mọi người. Đột nhiên cô lại cảm thấy anh thật đáng khen.

Kết thúc cảnh đầu tiên, các học viên khóa Sáu ngồi nghỉ ở một góc. Cảnh tiếp theo là đến lượt Ra Im. Cô nghe thấy phó đạo diễn hỏi:

- Bây giờ sẽ quay cảnh tiếp theo! Đội võ thuật đã thay y phục xong hết chưa?

- Vâng, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Ra Im chỉnh lại bộ y phục nam võ sinh rồi bước vào trường quay. Cô cảm thấy Joo Won đang nhìn cô từ xa. Cô thở sâu và quyết tâm tập trung để không chú tâm đến anh ta.

Tín hiệu của đạo diễn vang lên. Ra Im ung dung bước vào giữa đồng cỏ. Gió thổi xào xạc, cỏ ngã rạp về một phía. Bạn diễn của cô là Jong Su. Cô xông về phía Jong Su với ánh mắt đau đớn. Kiếm của hai người chạm vào nhau, vang lên một âm thanh sắc bén, tia lửa xẹt ra giữa khoảng không. Trận đấu kiếm tóe lửa cứ tiếp diễn như trong kịch bản. Mỗi lần Ra Im vung kiếm lên, từng giọt mồ hôi lớn văng ra khắp hướng. Đường kiếm của Ra Im lúc thì sắc bén như lửa nóng, khi thì mềm dẻo linh động như nước chảy.

- Mời cả nhà ăn cơm!

Các học viên khóa Sáu nói bằng giọng âm vang trong giờ ăn trưa. Các trợ lý và thành viên đội võ thuật cùng tập trung theo nhóm năm ba người ngồi ở khu nhà truyền thống và dùng cơm hộp đã được chuẩn bị sẵn. Ra Im ngồi cùng với mọi người và mở hộp cơm ra. Ngay lúc đó Joo Won xuất hiện giật hộp cơm ra khỏi tay cô rồi nói:

- Đừng ăn. Lát nữa đi ăn cái gì nóng nóng đi.

Cô giật lại hộp cơm trên tay anh.

- Phải quay phim liên tục đấy.

- Nhưng sao không thấy đạo diễn tổ võ thuật đâu? Chẳng lẽ anh ta bảo chúng ta ăn cái này rồi một mình đi ăn thứ khác?

- Anh ấy đi tập cưỡi ngựa để ghi hình rồi. Sao?

- Đó chính là điều tôi muốn nói đấy. Giờ cơm cũng không được ăn, lại phải đi tập cưỡi ngựa, rốt cuộc sao phải làm một công việc vô lý như thế này chứ?

- Anh ăn cơm đi.

- Tôi không thể nào hiểu nổi. Không thể trở nên giàu có cũng không thể nổi tiếng được, không cần thận một tí sẽ bị thương hoặc thậm chí mất mạng, vậy sao cứ nhất quyết phải chọn nghề này?

Tất cả thành viên của trường võ thuật, kể cả Ra Im, đều đồng loạt nhìn Joo Won với vẻ căng thẳng. Joo Won tiếp tục thao thao bất tuyệt chuyện không nên nói.

- Vì lòng tự hào của diễn viên đóng thế chẳng? Khán giả chẳng ai nhận ra cô, họ chỉ nhớ diễn viên chính mà thôi. Lòng tự hào đó có gì là ghê gớm chứ? Tôi nói gì sai à?

Ra Im đặt hộp cơm đang cầm trên tay xuống đánh “cốp”, cô đánh mặt lại.

- Anh nói không sai.

Và cô hướng ánh mắt về từng người trong đội võ thuật.

- Nhưng, người này nhớ đến tôi. Người này cũng nhớ. Cả người này nữa, họ sẽ nhớ đến tôi. Và tôi cũng nhớ tất cả những người ở đây.

- Đúng. Nhưng vài người nhớ được cô thì có ích gì? Có gì khác không?

- Vài người ư? Vậy thì anh, anh có bao nhiêu đồng nghiệp nhớ đến anh? Anh có được bao nhiêu đồng nghiệp thay anh bị thương, thay anh gãy tay gãy chân, thay anh vỡ đầu chảy máu mà còn có thể cười và nghĩ “may là cậu không bị thương”? Vì vậy nên tôi mới bảo anh dừng đến đây. Tôi không biết tại sao trong mắt anh công việc của chúng tôi lại buồn cười đến thế, nhưng đây là công việc chúng tôi chọn lựa. Bởi vì trái tim của chúng tôi trở nên chấy bỏng nhất khi làm nghề này. Anh là cái gì mà dám đánh giá công việc của chúng tôi. Anh dựa vào đâu chứ?

Các thành viên của đội võ thuật chẳng nói tiếng nào, chỉ im lặng tiếp tục dùng bữa. Ra Im quay về phía Joo Won nói câu cuối cùng.

- Thôi đủ rồi. Hoặc là anh bỏ cuộc và quay về với công việc của anh, hoặc là hãy chăm chỉ làm cho hết việc ở đây đi.

Ra Im ngoảnh mặt đi, coi như Joo Won không có ở đó rồi tiếp tục cầm hộp cơm lên ăn. Đúng lúc đó có chuông tin nhắn đến. Là tin nhắn của Oska, anh có việc nhờ vả và mong cô đồng ý giúp.

- Ai thế? Gì vậy? Sao đột nhiên mặt cô tươi tỉnh vậy?

Joo Won lao nhao bên cạnh cô.

- Anh không cần biết.

Cô vừa đáp vừa đứng lên và đi đến một chỗ xa chỗ Joo Won đang ngồi. Cô gửi tin nhắn trả lời và quyết định thời gian địa điểm hẹn cho Oska. Cô cũng đang cần một người bạn. Một người thoải mái và có khoảng cách vừa phải, không quá gần gũi như Ah Young, không quá khó nói như Jong Su. Biết đâu với anh, cô có thể thổ lộ những ngọt ngào khó chịu trong lòng bấy lâu nay không chừng.

Chiều hôm sau, Ra Im đến một quán cà phê ở Gangnam để gặp Oska. Anh đã đến trước và đang đợi cô. Mọi người ở quán cà phê nhìn hai người không chớp mắt. Cô bị phân tâm bởi cái nhìn của họ. Thấy thế, Oska liền nói đùa rằng mọi người không thể rời mắt là do cô rất xinh đẹp, cô không biết mình bị ghét như vậy sao. Nhờ lời nói đùa của anh mà Ra Im cảm thấy bớt căng thẳng và mỉm cười. Cô cũng chúc mừng Oska vừa nhận được hợp đồng quảng cáo mới. Thay vì những câu cảm thán, cô lại giả vờ ngạc nhiên và đùa theo Oska. Oska hỏi lại ngay lập tức:

- Sao em ngạc nhiên như thế? Làm gì có công ty nào điên rồ lại giao quảng cáo cho Oska, ý em là vậy phải không?

- Ôi, không phải đâu ạ. “Anh cả” lâu rồi không nhận quay quảng cáo nên em vui quá. Vụ việc đạo nhạc cũng giải quyết rất ổn thỏa, còn được mời đóng quảng cáo, em cảm thấy từ bây giờ sẽ chỉ có toàn những việc tốt thôi.

- Phải rồi. Thật là, anh đã nói ngoài Ra Im ra không còn ai tuyệt vời như em mà. Ôi, vậy không được đâu. Em hiểu lòng anh như thế thì đến tối anh cũng sẽ nghĩ đến em mất.

- Tối nào ạ? Tối hôm nay à? Hay là tối ngày mai ạ? Nếu anh cho em biết để em nghĩ cùng thì hay biết mấy.

- Ô! Chúng ta cứ tiến triển theo tốc độ thế này thì năm giây sau sẽ thành hẹn hò đấy?

- Ô! Giờ anh đang cẩn thận đề phòng em đấy ạ?

Ra Im tươi cười. Nói đùa qua lại như thế này khiến cô nghĩ nếu Oska đúng là “anh trai” thì tốt biết bao. Dù không thể thổ lộ hết những điều thầm kín trong lòng nhưng những cuộc nói chuyện đơn giản bình thường này cũng trở thành một niềm an ủi với cô. Đây giống như một mối quan hệ bạn bè phòng khoáng, không có bất cứ gánh nặng nào. Có lẽ Oska cũng có cảm giác tương tự nên anh vừa cười thoải mái vừa nói:

- Tất nhiên. Anh lúc nào cũng trong trạng thái phòng bị mà. Ha ha. Chúng ta nói chuyện công việc thôi. Lần này quay quảng cáo cho sản phẩm dùng ngoài trời, chủ đề là leo núi. Có điều anh làm ca sĩ tám năm nay, không biết liệu có phải toàn ngồi ở trên đỉnh hay không mà đã quên sạch làm cách nào để leo lên rồi.

Ra Im bật cười ha hả. Oska không hề phật ý, vui vẻ nói tiếp.

- Em có thể giúp anh chứ? Mặc dù tiểu thư vô cùng xinh đẹp, có khả năng anh sẽ không tập trung được đấy. Ha ha.

Ra Im tự tin trả lời:

- Nếu muốn thuần thực thì phải mất đến hai ba tháng, nhưng nếu anh có thần kinh vận động, cộng thêm việc này cũng không đòi hỏi sự chuyên nghiệp thì cỡ lẽ chỉ cần khoảng mười ngày tập luyện, chắc không thành vấn đề.

- Vậy là em đồng ý với anh rồi đấy nhé! Thế lịch trình luyện tập sắp xếp thế nào cho tốt đây? Cứ sắp xếp theo giờ nào thuận tiện cho Ra Im là được.

- Để em về văn phòng và kiểm tra lại lịch trình rồi sau đó sẽ liên lạc...

Ra Im đang nói bỗng chuông điện thoại reo lên. Trên màn hình hiển thị số lạ. Cô xin phép Oska rồi nghe điện thoại.

- A lô?

- Cô không coi lời tôi nói ra gì à? Cô vẫn tiếp tục gặp Joo Won đúng không?

Là phu nhân Moon Bun Hong.

- Xi... Xin chào ạ.

- Cô không cần phải chào! Cô đã lấy thẻ của Joo Won đi và gom được vài triệu rồi chứ gì! Con trai tôi là ví tiền của cô sao. Sao hả? Tôi đang đậu xe trước khu thương mại, cô đến đây ngay đi.

Ra Im cúp điện thoại, người cứng đờ. Oska nhìn cô lo lắng, hỏi có chuyện gì.

- Có lẽ em phải đến khu thương mại ngay ạ.

- Joo Won tìm em à?

- Không phải ạ...

Ra Im cùng Oska ra khỏi quán cà phê. Oska đưa cô đến tận khu thương mại bằng xe của anh. Cô cũng không còn chút tâm trạng để từ chối. Đến chân cô cũng chẳng còn chút sức lực nào. Cô thầm cảm ơn Oska trên suốt đoạn đường đi đã không thắc mắc gì. Xe chạy như tên bắn, chẳng mấy chốc đã đến trước tòa nhà. Một chiếc xe mui kín màu đen đã đậu sẵn chờ cô.

Nhà của phu nhân Moon Bun Hong là một khu biệt thự xa xỉ rất rộng rãi. Khi chiếc xe ô tô đen chở Ra Im tiến đến gần, cánh cổng biệt thự tự động mở rộng ra. Sau khi xe đi vào thì cánh cửa cũng tự động đóng lại. Ra Im nhìn chiếc cửa tự động đóng mở đó, không thể không liên tưởng đến miệng cá sấu. Và tâm trạng cô lúc này cũng giống như con mồi chui vào miệng cá sấu.

Phu nhân Moon Bun Hong nhìn Ra Im trừng trừng với ánh mắt tóe lửa. Một sự im lặng khó chịu trôi lơ lửng trong không khí. Bà mím chặt môi, chỉ ngồi im lờm cô, Ra Im chần chừ rồi mở lời.

- Không biết là bác đã nhận lại tiền chưa ạ...

- Tiền gì?

- Anh Kim Joo Won vẫn chưa gửi lại cho bác ạ?

- Joo Won nhà tôi nói sẽ trả lại à?

- Bác vẫn chưa nhận được ạ?

Phu nhân Moon Bun Hong không nén nổi giận, uống hết cả một ly nước lạnh. Bà hét lớn:

- Cô đang đùa với tôi đúng không? Ý cô là tiền tôi đưa cho cô quá ít chứ gì? Hay là, cô thực sự muốn mỗi tháng tôi đưa cho cô một lần? Cô đúng là loại con gái thủ đoạn đấy nhỉ. Tiền cô tiêu xài sao con trai tôi lại phải trả! Con trai tôi là ví tiền của cô đấy à?

- Không phải vậy đâu ạ. Bác có thể không tin nhưng tiền đó thực sự không phải cháu nhận đâu ạ.

- À, thật sao? Không phải cô nhận sao? Vậy lúc tới nhận tiền cô bỏ quên linh hồn ở nhà à? Nhìn cái mặt cô trơ trên cầm tiền đi, tôi tưởng cô không có lòng tự trọng nhưng chỉ ít cũng biết giữ lời hứa chứ. Rồi cuộc cô có ý định gì mà cứ tiếp tục gặp con trai tôi hả? Cho dù là bản chất ăn mày ngấm vào tận xương tủy, dù giả vờ tự trọng đi nữa thì cô phải còn có giáo dục, có liêm sỉ chứ? Cầm được tiền thì buông ra đi, hoặc là đòi thêm chút nữa rồi xéo đi cho khuất mắt tôi. Đến nguyên tắc kinh doanh này mà cô cũng không biết sao?

- Bác nói quá đáng rồi đấy ạ.

- Phải! Cô chỉ có thể nói tôi quá đáng thôi chứ gì!

Phu nhân Moon Bun Hong cầm lấy ly nước và hất thẳng tay về phía Ra Im. Ra Im né sang một bên theo bản năng. Vì đã luyện tập lâu ngày nên cô đang thành thục các động tác phản xạ một cách tự nhiên. Cả người bà run bần bật.

- Loại con gái gì...

- Cháu xin lỗi. Do đó là thói quen lâu ngày thôi. Bác làm lại đi ạ!

Ra Im nhanh chóng cầm ly nước lên và đặt trước mặt phu nhân Moon Bun Hong.

- Cái gì, sao lại tồn tại loại người như cô trên đời chứ? Trời ơi, cái thứ này!

Gương mặt bà nhăn nhúm lại vì bàng hoàng, miệng lắp bắp nói. Lúc đó có tiếng bước chân ồn ào ngoài hành lang. Là Joo Won.

- Mẹ đang làm gì vậy?

Anh trầm giọng bình tĩnh nói, so với lúc hét toáng lên thì sự uy hiếp trong giọng nói của anh ta thật rõ rệt. Đây là lần đầu tiên Ra Im thấy một Joo Won như vậy. Trước mặt Ra Im, tuy anh hay nổi giận và giở chứng nhưng lại không làm người khác cảm thấy rung mình như thế này. Phu nhân Moon Bun Hong cũng giật mình trước bộ dạng này của con trai.

- Nhìn mà không hiểu sao? Mẹ không thể ngồi yên nhìn được chứ gì.

- Tại sao? Vì cái gì ạ? Mẹ không có lý do gì để đối xử tùy tiện với cô gái này cả.

Vị phu nhân dùng tay giữ lấy sau ót rồi cao giọng nói:

- Kim Joo Won. Anh đang làm trò gì với mẹ trước mặt con ranh này thế?

- Bởi vì mẹ tiêu tán sức lực vào những việc không cần thiết nên con mới hành động thế thôi. Con có nói sẽ kết hôn với cô gái này đâu. Mẹ gọi cô ấy đến đây làm nhân vật chính trong mấy phim truyền hình rẻ tiền để làm gì? Nếu như con chết đi sống lại vì cô gái này thì mẹ hãy ra mặt. Đến lúc đó mẹ cứ ngăn con lại. Quan hệ bây giờ chỉ là tạm thời. Chỉ tạm thời thôi mà mẹ cũng mất kiên nhẫn sao?

Nghe những gì Joo Won nói, biểu hiện của hai người phụ nữ trong giây lát đã thay đổi hoàn toàn. Gương mặt méo mó vì tức giận của phu nhân Moon Bun Hong giãn ra, nét mặt Ra Im thì nhăn nhúm như bị đánh mạnh một cú vào sau ót.

- Con nói thật không đấy?

- Mẹ có thấy con nói những lời sáo rỗng bao giờ chưa? Cô ấy là cô gái mà con có lảng vảng trước mắt cô ấy cũng coi như không thấy. Vì vậy mẹ dùng suốt ngày gọi cô ấy đến làm tổn thương lòng tự trọng và làm cô ấy xấu hổ nữa. Sau này cho dù con có nói “Mẹ ơi, con không thể sống thiếu cô gái này” thì mẹ nhất định hãy phản đối ạ.

- Cái gì?

- Dù cho người con gái này hồi tâm chuyển ý muốn kết hôn với con thì lúc đó xin mẹ tuyệt đối đừng cho phép. Nhất định mẹ phải phản đối đến cùng để con rời khỏi cô gái này. Mẹ hiểu rồi đúng không ạ.

- Kh... Kh... Khoan đã. Anh bảo mẹ phải phản đối chứ không phải là đồng ý sao? Bảo mẹ làm những chuyện tàn nhẫn, đúng sở trường của mẹ hay sao?

- Vâng.

Phu nhân Moon Bun Hong nhìn Jo Won với ánh mắt như không hiểu con trai bà đang nói gì rồi quay sang Ra Im hỏi.

- Thế còn cô? Cô cũng nghĩ như vậy à?

Ra Im trả lời một cách lạnh lùng nhất có thể:

- Cháu xin lỗi, nhưng hình như con trai bác đã hiểu nhầm rồi. Có lẽ con trai bác cho rằng cháu là người phụ nữ để anh ta chơi bời tạm thời, nhưng đối với cháu mà nói, đến chuyện chơi bời nhất thời anh ta cũng không có tư cách. Cháu đã nổi giận, đã dấm, đã đá nhưng sở thích của anh ta vốn rất độc đáo, cháu càng làm như vậy thì anh ta càng cảm thấy cháu xin đẹp hơn.

- Gì, cô nói cô đã làm gì? Đá ư? Con tôi à?

- Nghe nói bác có cho người theo dõi cháu. Nhưng người bác cần giám sát không phải là cháu mà chính là con trai của bác đấy. Bác hãy giám sát nhất cử nhất động của anh ta để anh ta không thể lớn vồn trước mặt cháu nữa, cảm ơn bác rất nhiều. Vậy cháu xin phép ra về trước đây ạ.

- Ai bảo cô đứng dậy? Người lớn vẫn chưa nói chuyện xong mà!

Phu nhân Moon Bun Hong hét to. Ra Im dừng bước và quay đầu lại. Bà vung tay ném giỏ quýt đang đặt trên bàn xuống. Những trái quýt trong giỏ lăn lóc khắp sàn. Gương mặt Ra Im trắng bệch.

- Nghèo thì cứ đi tay không đến. Muốn cho người khác thấy cô nghèo hèn đến thế nào cũng phải có mức độ thôi chứ, mua những thứ chẳng ra gì này đem đến đây, cô có ý đồ gì hả? Đây không phải là nơi cô có thể cầm những thứ hàng rong đến, đã bước vào đây rồi mà cô không hiểu sao?

Ra Im đứng đông cứng như một con búp bê, Joo Won nhặt giỏ quýt lên rồi hỏi:

- Cô mua cái này đến đây à?

Bà Moon cướp lời:

- Không lẽ là tôi mua? Đây chính là con mắt nhìn người của anh đấy. Tôi đã cho anh theo học mỹ thuật từ lúc anh mười hai tuổi để anh có con mắt thẩm mỹ như thế này sao? Đi theo tôi!

Phu nhân Moon Bun Hong ra khỏi phòng khách. Ra Im giật lấy giỏ quýt từ Joo Won một cách thô lỗ rồi quỳ xuống sàn nhặt từng quả quýt bị rơi vào giỏ. Cô phải nghiêng chặt răng để không rơi nước mắt ở nơi này. Joo Won bước đến nắm lấy cổ tay cô và nói:

- Trước hết hãy ra khỏi đây đã.

Cô hất tay anh ta ra một cách lạnh lùng.

- Đừng chạm vào tôi.

- Ai bảo cô mua những thứ đó đến đây làm gì? Người đâu hết cả rồi! Không có ai ở đây à!

Những người làm chạy đến. Joo Won liền ra lệnh cho họ thu lượm hết quýt và nắm chặt lấy bắp tay Ra Im để ngăn cô. Cô gồng mình hết sức để chống cự.

- Bỏ tay ra. Anh bỏ tay ra cho tôi, bỏ ra!

- Đây là nhà tôi. Muốn đánh thì ra ngoài rồi hãy đánh.

Ra Im nhìn Joo Won bằng ánh mắt đầy phẫn nộ và oán trách. Mọi chuyện thật quá sức chịu đựng. Cô cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình vì đã có lúc rung động, dù chỉ một giây phút, vì loại đàn ông thế này. Cô dẫn lại cơn phẫn nộ đang dâng lên trong lòng và quay lưng bỏ đi.

- Cô đi đâu vậy?

Joo Won đuổi theo hỏi, cô làm như không nghe thấy.

- Tôi hỏi cô định đi đâu?

Ra Im tiếp tục lờ anh ta và bước nhanh. Cô cảm thấy con đường từ cửa đến cánh cổng lớn dường như dài hơn lúc trước. Joo Won nắm lấy vai kéo cô quay lại.

- Tôi đã nói là sẽ đưa cô về mà. Cô đến đây bằng gì?

- Làm gì thế! Tên diên này.

- Tôi đã nói đây là nhà tôi rồi mà.

- Nhà anh thì sao chứ? Giờ anh đang khoe khoang anh có ngôi nhà sang trọng tuyệt vời hay sao? Anh đúng là, như những lời anh nói, anh đúng là một thằng diên! Gì chứ? Tạm thời? Anh nói tôi chỉ là mối quan hệ tạm thời thì tôi tự động trở thành người phụ nữ tạm thời của anh sao? Trong mắt anh, tôi là kẻ nực cười như vậy à? Hãy nghe cho rõ đây. Kể từ bây giờ, tôi không muốn nhìn thấy anh một phút một giây nào. Tôi cảnh cáo anh, đừng bao giờ chạm vào người tôi nữa. Nghe rõ chưa?

Bước ra khỏi nhà phu nhân Moon Bun Hong, những ngã rẽ không điểm dừng đang chờ cô. Phải đi theo hướng nào đây, nếu đi sai lối rồi lại gặp một ngã rẽ khác thì làm thế nào? Cô đứng ở góc đường nghĩ xem nên đi hướng nào rồi mới bắt đầu bước đi.

Đi được một lúc, một chiếc ô tô từ đằng sau trở tới, từ từ thu hẹp dần khoảng cách với cô. Không cần nhìn cũng biết chính xác đó là xe của Joo Won.

- Lên xe!

Ra Im không thèm quay lại nhìn. Joo Won tiếp tục nói to:

- Tôi bảo cô lên xe đi.

Ra Im kéo mạnh cái mũ trùm đằng sau lên đầu. Bây giờ chỉ nhìn anh ta thôi cũng thấy chán ghét, cô chẳng muốn nghe anh ta nói bất cứ điều gì nữa. Đúng lúc đó, Joo Won chạy lên chặn đường cô và cho xe dừng lại.

- Trong khu này không có trạm xe buýt đâu. Phải đi bộ xa lắm đấy.

Cô hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ và tiếp tục bước đi. Joo Won đuổi theo nắm chặt cánh tay Ra Im. Cô hất tay anh ta rồi bước tiếp, anh lại tiếp tục chạy theo và nắm lấy tay cô. Bỗng cô giật lấy chìa khóa xe trong tay Joo Won, bước vào chiếc xe mui trần và khởi động máy. Joo Won cũng chạy đến mở cửa ghế bên cạnh thì cô đạp vào chân ga. Tiếng động cơ vang lên rền rĩ, chiếc xe giật lên tiến về phía trước khoảng ba mét. Cô nhìn thấy Joo Won đang chạy theo qua kính chiếu hậu. Anh ta thở hổn hển đặt tay lên cửa xe, ngay lúc đó cô lại đạp ga lần nữa. Lần này chạy xa hơn một chút rồi mới dừng xe lại. Cô làm như vậy với anh ta tới ba lần. Joo Won nổi giận hét to khi cứ phải chạy theo như thế.

- Cô làm cái gì thế? Còn không dừng xe lại sao!! Đừng có đùa giỡn nữa!!

Ra Im bước xuống và đóng cửa xe một cách thô bạo. Joo Won chạy tới, vẻ mặt hết sức giận dữ. Hình như anh ta vẫn còn đủ sức để to tiếng, anh hét lớn về phía Ra Im:

- Cô làm cái trò gì vậy!! Cô muốn gì!?

- Sao nào, tôi không thể đùa giỡn với người có tiền hả?

- Gì cơ?

- Tâm trạng thế nào? Thú vị không? Thích không? Vui không? Có muốn thử lại lần nữa không? Anh thấy đấy, bị lấy ra làm trò đùa anh cũng rất bức tức. Đó là cảm giác của tôi mỗi khi gặp anh đấy. Tôi không biết trí thông minh của anh đến đâu, nhưng tôi đã nói rất rõ rằng anh hãy trả lại số tiền đó giúp tôi mà!

- Trước tiên cô hãy bình tĩnh lại đã.

- Anh còn không ngậm miệng lại à? Thấy tôi nói chuyện đằng hoàng thì anh coi thường lời nói của tôi sao? Tôi chỉ muốn đánh anh thừa sống thiếu chết, nhưng đối với người đã từng làm tôi động lòng trong giây lát, dù là kẻ như anh, tôi cũng muốn giữ lại chút lễ nghĩa cơ bản nhất nên mới nhân nhượng. Vì vậy, hãy ngậm cái miệng của anh lại đi. Anh tưởng cô gái nghèo khổ như tôi không có lòng tự trọng hay sao? Cha tôi đã dạy rằng đến thăm nhà người khác không thể đi tay không đến được. Nhưng sao các người có thể cười nhạo chuyện đó? Rốt cuộc gia đình anh ghê gớm đến mức nào mà dám chế nhạo chuyện đó chứ!

- Dù cô mua thứ gì thì mẹ tôi cũng làm như vậy thôi. Bởi vì thứ mẹ tôi ghét không phải là những thứ cô mua đến mà chính là bản thân cô.

- Tôi biết. Vì vậy tôi cũng ghét mẹ anh. Tôi ghét bà ấy!

- Rất tốt. Thế thì công bằng rồi.

- Cái gì?

- Tôi hiểu tại sao cô lại tức giận như vậy. Tôi có thể chấp nhận được. Nhưng dù tức giận, không phải là cô cũng nên hiểu cho tôi hay sao?

- Hiểu? Hiểu gì cơ!

- Không lẽ cô mong trong hoàn cảnh vừa rồi, tôi đứng ra bênh vực cô? Nếu thực sự mong muốn như vậy thì cô đúng là sống trong thế giới cổ tích rồi. Tôi làm sao có thể không suy nghĩ gì mà nhất thời ra oai đi bênh vực cô được! Điều đó chỉ làm mẹ tôi thêm giận hơn, cô không hiểu à? Giờ những gì làm được tôi đã cố gắng làm hết rồi đây. Vì vậy cô cũng nên nhẫn nhịn chuyện này một chút, không phải sao? Nếu muốn hẹn hò với tôi thì phải nhẫn nhịn những chuyện như vậy, cô không biết sao? Cô cũng không phải ở tuổi không hiểu điều này mà. Tôi có nói sai không?

- Không sai. Anh nói đúng hết. Những lời anh nói lúc nào cũng đúng cả. Nhưng anh biết đấy, sự thật mất lòng.

- Nếu tôi khiến cô tổn thương thì cho tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi.

- Anh đừng xin lỗi. Cơ bản là anh hoàn toàn không cảm thấy có lỗi.

Ra Im lạnh lùng tránh ánh mắt Joo Won rồi bước xuống con dốc với tâm trạng hết sức nặng nề. Cô vừa cảm thấy ảm ức, tức giận vừa đau lòng, buồn bã. Như có đợt gió lạnh đang thổi qua cái lỗi trống hoác trong tim cô.

- Đây!

Cô lại nghe thấy tiếng Joo Won đằng sau gọi. Cô chẳng thèm quay lại, cứ thế bước tiếp. Joo Won chạy đến thở hồng hộc rồi chặn cô lại.

- Nhưng vừa rồi cô có nhắc đến việc người nhất thời khiến cô động lòng, có thật không vậy? Rõ ràng cô đã rung động nhưng lại giả vờ không phải ư?

Ra Im nhìn Joo Won bằng gương mặt ủ rũ rồi bình tĩnh nói như xoa dịu:

- Trên đời này... có những thứ mà người ta không biết đến thì sẽ sống hạnh phúc hơn. Đối với tôi anh là một trong những thứ đó. Anh hãy đi tìm người phụ nữ xuất sắc khác đi. Một người phụ nữ không khiến mẹ anh đau lòng.

Cô lại bắt đầu bước đi, lần này Joo Won không đuổi theo nữa.

Nội tâm của Yoon Seul

Gửi Yoon Seul... Cảm ơn em đã từng yêu anh trong suốt thời gian qua.

2010.12. Oska

Đây là bức thư đầu tiên và cũng là cuối cùng em nhận được từ anh.

Anh hãy nghe đi. Tiếng thét đau đớn của em. Anh có thấy không? Trái tim vỡ vụn của em.

Em đã nghe tim vụ việc đạo nhạc của anh được giải quyết ổn thỏa trên báo đài.

Và em lại như một con ngọc chờ đợi anh.

Chờ đợi anh đến tìm em và nói với em câu xin lỗi, chờ đợi anh đến xóa đi chính bức thư anh đã viết và chờ đợi anh đến để lau sạch đi những vết thương đang chảy máu trong tim em.

Em phải làm sao đây?

Thượng đế ơi, xin hãy xóa mờ người ấy trong trái tim con. Xin hãy làm người ấy biến mất.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Trước nhà Gil Ra Im. 9 giờ tối, thứ Sáu

Sau khi kết thúc màn biểu diễn, tôi rời sân khấu và đang trên đường rời khỏi đài truyền hình thì gặp Gil Ra Im. Tôi cảm thấy thật biết ơn khi cô ấy còn đến xem buổi biểu diễn của tôi. Để đáp lại, tôi đã đưa cô ấy về tận nhà. Có lẽ nhờ vậy mà tôi hiểu được một chút tại sao Joo Won lại hoàn toàn bị cô gái này thu hút. Càng biết Gil Ra Im thì tôi càng nhận ra sức hút tuyệt vời của người phụ nữ này.

Nhà riêng. 11 giờ đêm, thứ Sáu

Trong lòng tôi hiện giờ bức bối như đang mắc phải một cái gai lớn. Vì chuyện Seuli khóc suốt trên đường từ Haenam về Seoul mà tôi được nghe. Đang loay quanh không biết nên đi đâu với tâm trạng u sầu và lòng nặng trĩu như thế này thì Joo Won xông vào nhà.

Mắt nó đỏ ngầu lên vì ghen tức. Chắc là việc tôi gặp riêng Gil Ra Im và đưa cô ấy về tận nhà đã đụng chạm đến bản tính của nó rồi. Bình thường, chúng tôi chỉ nói một hai câu trêu đùa cho xong chuyện, nhưng lúc này tôi cũng đang rất khó chịu vì chuyện Seuli nên những lời tôi nói ra chẳng dễ nghe gì.

Thằng nhóc đó, hình như cũng bị tổn thương bởi những câu nói của tôi. Chắc là trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy nhức nhối.

Nhà riêng. 10 giờ sáng, Chủ nhật

Tại sao trong khi mọi người được nghỉ ngơi thì nghệ sĩ lại không được nghỉ chứ? Lỡ có chuyện buồn hay đang thất vọng cũng không thể xả stress hay sao?

A, thật là muốn than thở kể lể, với bất kỳ ai cũng được.

Mới sáng ngày Chủ nhật mà anh Dong Gyu đã xông vào nhà và bắt đầu một bài thuyết giáo như vũ bão. Anh ấy nói đã quyết định tổ chức buổi ký tặng của Oska tại một hội chợ thương mại ngoài trời mới mở.

- Anh vẫn nghĩ đây là thời điểm tốt để em xuất hiện ở một buổi ký tặng trong khi giới truyền thông đang phê phán em như vậy sao? Mọi việc cứ chồng chất, anh bảo em biết giải thích thế nào, làm sao mà ký tặng được chứ? Em thực sự không có chút bản lĩnh nào để đối mặt với công chúng đâu.

Anh Dong Gyu buông một câu như khuyến nhủ.

- Không phải tôi thường nói với cậu sao. Nghệ sĩ là một nghề bất hạnh, vì lúc nào cũng phải làm vui cho người khác.

Hội chợ thương mại ngoài trời. 1 giờ trưa, Chủ nhật

Tôi là một con thiên nga. Để làm người khác cười vui, không ai biết tôi phải cố gắng đạp chân dưới nước nhiều đến mức nào, có khi bị chuột rút luôn. Kể cả những khi chẳng có lấy một người thông cảm, tôi vẫn phải gấn nụ cười trên mặt. Ngay cả giây phút tắt cả đường như sụp đổ, tôi cũng phải cười như tôi là người hạnh phúc nhất thế gian.

Những người đến nhận chữ ký của tôi chỉ vồn vện được khoảng mười người. Thật đáng xấu hổ. Buổi ký tặng gì mà chỉ được mười phút rồi kết thúc. Phải làm sao đây, trong lòng tôi đang cồn cào không yên thì bỗng nghe có tiếng gọi tên mình.

“Không sao đâu! Không sao đâu! Cố lên Oska!”

“Anh ơi! Không sao đâu ạ! Chúng em tin anh!”

“Đừng buồn nữa. Cố lên anh ơi! Chúng em yêu anh!”

“Có chúng em ở đây rồi! Chúng em sẽ luôn bảo vệ anh!”

Những thành viên trong fanclub Oska đang đứng trước cổng hội chợ cổ vũ tôi. Trong khoảnh khắc, nước mắt tôi bỗng nhiên như muốn tuôn trào. Tôi mỉm cười, một nụ cười thật sự không giả tạo, rồi chân thành đáp lại mọi người.

- Ai bảo vệ ai nào? Phải là anh bảo vệ các em chứ, phải là anh! Hãy tin anh! Anh không phải là loại đạo nhạc của người khác. Tuy giọng của anh không hay nhưng cũng đến được bảy quãng tám, vừa trong lại vừa thanh nữa. Mọi người biết chứ?

Hội chợ thương mại ngoài trời. 3 giờ chiều, Chủ nhật

Khi buổi ký tặng gần kết thúc, có một mùi hương quen thuộc len lỏi vào mũi tôi. Ngẩng đầu lên, tôi thấy Seuli đang cầm một tờ giấy đứng trước mặt. Cô ấy vừa đưa tờ giấy về phía tôi vừa nói:

- Em không tin anh đâu. Anh cũng không tin em đúng không? Nhưng mà em vẫn là fan của anh. Anh hãy viết "Gửi Yoon Seul, tình yêu vĩnh cửu" cho em, được chứ?

Tôi cúi xuống đặt bút lên tờ giấy cô ấy đưa.

Gửi Yoon Seul... Cảm ơn em đã từng yêu anh trong suốt thời gian qua.

2010.12. Oska

Văn phòng của Oska. 11 giờ sáng, thứ Hai

Vấn đề đạo nhạc đã được giải quyết. Tác giả ca khúc đã thừa nhận lỗi. Người ấy cũng đã chính tay viết thư xin lỗi gửi đến báo chí. Dù gì thì giờ cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

- Đúng là một thằng chẳng ra gì. Có gì lại đưa bài xin lỗi lên báo! Chả lẽ người sắp phát hành album vol 7 là cánh nhà báo chứ không phải ngôi sao Hallyu tôi sao? Không làm thế thì mấy cái tờ báo đó cũng thừa sức sống nhờ tin đồn của tôi rồi.

Anh Dong Gyu thúc vai tôi một cái rồi nói:

- Thấy miệng cậu bần như súng liên thanh như thế tức là còn sống đúng không, sống rồi. Khoảng một hai tiếng sau bài báo sẽ được đăng lên. Suốt thời gian qua cậu vất vả rồi.

- Vâng. Có câu "trẻ khổ trước, già sướng sau", nhưng em già rồi mà sao vẫn phải chịu khổ thế này. Có điều, lúc đầu gã đó mạnh miệng lắm, sao đột nhiên lại đổi ý như vậy? Không lẽ bị fan của em làm thịt rồi à?

- Chắc vì hắn còn chút lương tâm. Dù sao mọi chuyện cũng trôi chảy rồi, cậu lên báo bày tỏ nỗi lòng khi bị oan, bị ức hiếp rồi tìm một nhạc sĩ tốt viết lời bài hát để phát hành album vol 7 này đàng hoàng vào.

- Em biết rồi. Chuyện này tất cả giao cho anh xử lý. Với lại anh tìm xem Han Tae Seon đang ở đâu giúp em. Em vẫn chưa nói lời xin lỗi tử tế với cậu ta. Khi bị lôi tới đây, hình như cậu ta có nói đến chuyện ra nước ngoài hay cái gì tương tự thì phải? Nếu cậu ta chưa đi thì đưa cậu ta đến gặp em.

Nhà riêng. 3 giờ chiều, Chủ nhật

Tin đồn đạo nhạc đã giải quyết xong, lòng tôi nhẹ như cất đi được một gánh nặng. Giống như vừa kì được lớp ghét bản và bước từ nhà tắm ra vậy. Tôi muốn duy trì tâm trạng khoan khoái này, dù một chút thôi cũng được, nên đi thẳng về nhà. Tôi vẫn còn áy náy vì đã nặng lời với Joo Won vào hôm trước. Mời thẳng nhóc đó một lon bia chắc cũng được. Joo Won ngồi ủ rũ ở phòng khách, lộ vẻ mệt mỏi, hình như đến râu cũng không thềm cạo. Có lẽ mấy ngày nay nó suy nghĩ đến chẳng thềm ngủ nghe gì. Ai nói chúng tôi không phải là anh em chứ, rõ ràng thẳng nhóc này y như tôi, giữ một mối tình thôi cũng khó khăn. Và nó cũng nhu nhược không kém gì tôi.

Quán cà phê ở Gangnam. 3 giờ chiều, thứ Bảy

Vừa giải quyết xong chuyện đạo nhạc thì chẳng hiểu sao những việc khác cũng xuôi chèo mát mái. Hợp đồng quảng cáo trước đây đang tạm ngưng được ký lại. Nhờ vậy mà văn phòng Enter Oska náo nhiệt hẳn. Lần này tôi quảng cáo cho sản phẩm dùng ngoài trời, chủ đề là leo núi. Tôi đã quyết định nhờ Gil Ra Im dạy kỹ thuật leo núi.

Gil Ra Im không những lắng nghe tôi nói mà còn vui mừng cho tôi như chính thành công của cô ấy vậy. Cô còn rất hứng thú với lời đề nghị làm huấn luyện viên cho tôi. Càng ngày tôi càng thấy đây đúng là một cô gái tuyệt vời.

Chúng tôi ngồi nói chuyện vui vẻ một lúc thì điện thoại của Ra Im đổ chuông. Ra Im nhận điện thoại xong nét mặt liền tối sầm và nói phải đến trung tâm thương mại ngay.

Trước tòa nhà LOEL. 5 giờ chiều, thứ Bảy

Tôi đưa Ra Im đến tận trung tâm. Suốt cả quãng đường trông cô ấy như mất hết sức sống. Tôi rất muốn hỏi liệu đã có việc gì xảy ra, nhưng vì chúng tôi vẫn chưa thân thiết đến mức đó nên chỉ đành im lặng. Khi cô ấy bước xuống xe ngay trước tòa nhà, một chiếc xe mui kín màu đen cũng đang đậu ở đó. Là xe của dì. Cuối cùng thì cũng to chuyện rồi. Tôi liền gọi điện thoại ngay cho Joo Won.

14. Chương 14

Nhật ký bí mật của Joo Won

Sau khi để Ra Im bỏ về như thế, tôi chạy đi ngay. Chạy đến khi lồng ngực nghẹt cứng, đầu gối run rẩy không đứng vững, đến khi toàn thân nóng như lửa đốt vẫn không dừng bước. Trái tim tôi như muốn vỡ tung. Nếu mọi thứ vỡ tan đi hết thì sẽ tốt hơn. Tôi chạy không mục đích, như để tất cả nổ tung thành hàng ngàn mảnh vụn. Chạy mãi chạy mãi, rồi điểm dừng lại là phía trước nhà Ra Im. Tôi không tài nào cất tiếng gọi tên cô ấy. Tôi chỉ đứng ngây người nhìn không chớp mắt vào cánh cửa sổ được ánh đèn như ánh sáng đêm trăng chiếu rọi rồi rảo bước quay về. Bản thân tôi cảm thấy xấu hổ và thất vọng đến muốn chết đi, vì không thể giữ nổi một cô gái.

Anh Woo Yong gọi điện thoại đến, hỏi tôi hiện giờ vẫn còn ở Pyeongchang-dong hay không. Anh ta bảo tôi về nhà rồi hỏi tiếp liệu tôi có đang ở cùng với Ra Im.

- Cô ấy đi rồi.
- Nghe giọng chú ảo não như thế chắc xảy ra chuyện rồi. Dì đã nói gì? Ném tiền vào mặt người ta, rồi bảo người ta từ bỏ hả?
- Bà ấy làm thế lâu rồi.
- Làm vậy lâu rồi sao hôm nay lại tiếp tục gọi đến? Ra Im có khóc không?
- Cô ấy không khóc trước mặt tôi, có lẽ trên đường về thế nào cũng khóc...
- Đi rồi mới khóc? Không lẽ chú để cô ấy về một mình?
- Nếu nhất quyết không để cô ấy đi một mình thì sẽ không thềm đi đâu cả, cô ấy vốn thế mà...
- Dù là vậy chú cũng nên đưa cô ấy về chứ! Với tính cách của dì thì người ta sẽ không có một giây nào dễ chịu, bà chỉ khiến người ta nổi điên, đục khoét trái tim người ta đến khi cả tâm hồn đều đầy vết thương. Sao chú có thể để Ra Im về một mình trong tình trạng như vậy!
- Không phải mẹ, chính tôi đã làm tổn thương cô ấy.
- Gì?
- Tốt hơn anh đừng gọi đến nữa.
- Nói vậy tức là chú để mặc Ra Im bị dì hành hạ sao? Chú không biết tôi là người rất xem trọng người hâm mộ của mình à? Lỡ có chuyện gì thì chú chết với tôi.
- Anh. Anh có nghĩ tôi có bản lĩnh không?
- Bản lĩnh cái gì?
- Bản lĩnh giữ được khoảng cách, sẽ không đi quá xa với người phụ nữ đó. Vì cô ta chẳng là gì cả, nên tôi, đã tự tin rằng sẽ không để ý đến cô ta nữa. Nhưng tại sao mọi chuyện lại không diễn biến theo kế hoạch chứ?

- A, cái thằng điên này. Làm sao những chuyện thế này có thể tiến triển theo kế hoạch được? Chú nghĩ trái tim con người là máy bán hàng tự động hả? Muốn uống sô đa thì sẽ ra sô đa, dễ vậy sao? Đợi đấy, lát nữa gặp.

Anh ta nói thế rồi cúp máy ngay. Tôi cầm chiếc điện thoại, tự nói với âm thanh “tút tut” từ phía bên kia đầu dây. “Anh, em phải làm sao bây giờ? Anh hãy nói cho em biết đi.” Tôi vô cùng lo lắng cho Gil Ra Im. Tôi vô cùng áy náy và cảm thấy có lỗi. Vì quá hối hận nên mới nổi giận đến phát điên. Không đúng, cảm xúc đó chỉ là giả tạo. So với tôi, Ra Im còn đau đớn hơn nhiều. Nếu khi đó tôi ngậm miệng không nói một câu thì sẽ thế nào? Nếu khi ấy tôi che chở cho cô ấy trước mặt mẹ có phải sáng suốt hơn không? A... tôi không biết. Những lúc thế này tôi nên hành động thế nào cho đúng? Ai đó làm ơn cho tôi biết đi. Yêu đương như một môn học khó không có người giảng dạy, một bài toán không có phương pháp giải để tránh tổn thương, một thực nghiệm không ai nhận được kết quả mình mong muốn. Không, hơn thế nữa, liệu có biện pháp nào để tôi có thể giải thoát khỏi cô gái tên Gil Ra Im ấy không? Không, không có. Không có biện pháp nào như thế cả. Hãy thừa nhận đi Kim Joo Won. Mày muốn có người phụ nữ ấy. Mày chỉ ước gì nàng không phải chịu bất kỳ tổn thương nào vì mày. Mày muốn làm tất cả để nụ cười của nàng luôn hiện hữu trên môi. Nếu vậy, để có được nàng, mày phải từ bỏ thứ gì đây? Lại thêm một ngày không có dấu chấm nữa kết thúc. Từ ngày gặp gỡ Gil Ra Im, tôi toàn sống những ngày tháng chỉ có dấu chấm hỏi.

Cây cam của Ra Im

Cuộc đời luôn ở trạng thái dừng đứng. Cho dù người ta có trải qua biết bao nhiêu chuyện vào đêm hôm trước thì đến lúc trời sáng họ vẫn phải tiếp tục đối mặt với cuộc sống. Dù có hàng trăm, hàng ngàn người biến mất vì thiên tai thì bình minh cũng sẽ đến. Dù một người, mới ngày hôm qua vẫn còn ở bên cạnh ta bỗng dưng biến mất, thì mặt trời vẫn mọc.

Ra Im rửa mặt qua loa bằng nước lạnh, vỗ nhẹ lên đôi mắt sưng húp vì khóc cả đêm qua rồi ra khỏi nhà. Cơn gió rét buốt khe len lỏi rồi vỗ vập ào tới. Ra Im không thoa kem dưỡng da nên gương mặt cô bị gió táp vào khô khốc. Bây giờ mà quay trở về nhà bôi kem dưỡng thì thật phiền phức, nên cô quyết định bước thẳng tới trạm xe buýt phía trước.

Vừa tới trường vô, Jeong Hwan hình như đã đợi cô được một lúc rồi vội chạy lại bắt chuyện.

- Sao bây giờ em mới đến? Điện thoại cũng không thềm bắt.

- Em xin lỗi. Có chuyện gì vậy ạ?

- Thì chuyện em nộp đơn xin thử vai cho phim Dark Blood chứ gì nữa. Bọn họ liên lạc, yêu cầu gửi cảnh quay giới thiệu đấy.

- Thật chứ ạ? Có thật bọn họ đã liên hệ đến không?

- Đạo diễn đã gọi đến báo tin đấy. Ba nước Hàn - Trung - Nhật cộng lại, có khoảng hơn bốn mươi người được tham gia thử vai. Chúc mừng em nhé.

- Làm sao đây làm sao đây? Em đến gặp đạo diễn ngay mới được.

Nói rồi Ra Im ngay lập tức chạy đến văn phòng của Jong Su. Bộ dạng trông như vừa bắt được vàng.

Cánh cửa văn phòng Jong Su đang mở rộng. Anh ngồi trên chiếc ghế phía trước bàn làm việc, cầm trong tay tập kịch bản. Ra Im lên tiếng gọi “Đạo diễn” rồi bước vào và đứng giữa văn phòng. Jong Su ngẩng đầu lên nhìn cô và nói:

- Ủ, chúc mừng em.

- Tất cả đều là nhờ công của đạo diễn. Vậy, em sẽ đi chuẩn bị quay đoạn giới thiệu ngay.

- Đừng có làm quá sức nhé.

- Tối hôm nay thì sao ạ? Mình tổ chức tiệc đi. Hôm nay em sẽ đãi mọi người ăn bì lợn nướng.

- Mọi người đi đi.

Jong Su lại cúi đầu xuống tập kịch bản.

- Đạo diễn không đi cùng sao?

- Anh có hẹn rồi.

- Nếu thế mình dời sang ngày mai nhé? Ngày mai anh đi được chứ?

Jong Su không trả lời câu hỏi, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Khoảnh khắc ấy cô chợt nghĩ hình như bản thân đã làm sai chuyện gì. Jong Su đáp lại bằng giọng điệu nặng nề:

- Ngày mai hay ngày mốt anh đều bận.

- Sao cơ?

- Nếu em cư xử như thế vì lo lắng cho anh thì hãy dừng lại đi, anh đã nói là không cần phải làm thế. Điều anh cần hiện tại là thời gian và khoảng cách thích hợp.

- Em xin lỗi nhưng anh đang nói chuyện gì thế ạ...?

- Anh đã suy nghĩ rất kỹ về những điều em nói. Chúng ta phải vạch ra ranh giới rõ ràng, giữ khoảng cách như từ trước đến giờ. Anh không ngờ em lại có ánh mắt nhanh nhạy đến thế. Để lộ ra với em là lỗi của anh, nhưng anh ước gì em không làm anh phải cảm thấy áy náy hay cần phải xin lỗi. Còn em, em hãy cứ giả vờ như không biết gì, giả vờ chưa từng nghe gì, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra và đừng bận tâm về anh nữa, hãy chỉ tập trung vào công việc của em thôi không được sao? Đừng lo, từ giờ về sau sẽ không có chuyện anh bị em vạch trần lần thứ hai nữa đâu.

Jong Su đứng dậy rồi bước ra khỏi văn phòng. Bị tổn thương bởi lời nói của anh, trong lòng Ra Im dâng lên một cảm giác khác lạ. Bị bỏ lại một mình trong văn phòng, Ra Im thử lần nữa hình dung lại những câu nói cuối cùng của Jong Su. Dù có suy nghĩ đến nát óc cô cũng không thể hiểu những lời nói ấy có ý nghĩa gì. Cần phải vạch rõ ranh giới nghĩa là sao? Anh ấy đã để lộ cho cô biết cái gì? Đột nhiên cô chợt nhớ ra, cách đây không lâu cô và Kim Joo Won đã bị tráo đổi thân thể. Ngọn nguồn chắc chắn là từ Kim Joo Won. Rõ ràng là vậy. Con phần nộ vừa lắng xuống một lần nữa lại bắt đầu nổi lên trong cô. Nỗi nhục nhã khi bị mẹ của Kim Joo Won mắng mỏ và khinh miệt ngày hôm trước cũng quay lại. Cô rời khỏi trường võ, mang theo cả sự tức giận như ngọn lửa cháy cao ngút trời.

Đúng như cô nghĩ, Kim Joo Won đang ở nhà. Anh ta đang trang trí cây thông Giáng sinh một cách ung dung tự tại. Bộ dạng đó càng khiến cơn tức giận trong cô tăng thêm bội phần. Cô đánh giọng hỏi:

- Thanh thời ngồi chơi quá nhỉ?

Joo Won vô cùng sững sờ nhìn cô, vừa hỏi “Có phải là Gil Ra Im thật không?” vừa vươn tay bẹo một cái rõ đau vào má của cô. Anh ta véo mãi cho đến khi cô trợn mắt lên, rồi tự cười khùng khục.

- Phải thấy con thỏ mở to mắt rồi mới biết bộ dạng của Gil Ra Im giống y chang. Cô đến đây có việc gì thế? Sao không gọi điện báo trước?

- Anh cười gì mà cười. Làm cho người khác hóa thành đứa ngốc bộ vui lắm sao mà cười!

- Cô nói gì thế?

Sắc mặt Joo Won nghiêm lại.

- Rốt cuộc anh đã nói gì với đạo diễn của chúng tôi? Anh đã dùng khuôn mặt của tôi thốt ra những gì? Sao đạo diễn lại bảo tôi không cần phải tỏ ra áy náy nữa?

- Cô đến chỉ để muốn làm rõ chuyện đó thôi? Vào giờ này?

- Mau trả lời tôi đi!

- Khi còn ở Jeju tôi chẳng phải đã nói tay đạo diễn đó thích cô rồi sao. Tôi bảo anh ta dù có chết cũng đừng bao giờ thổ lộ cho cô biết. Rồi sao?

- Gì cơ?

- Không phải cô nên cảm ơn tôi sao? Hai người đâu có xứng với nhau.

- Vậy anh nghĩ anh đã làm việc tốt chắc? Đối với anh, quan hệ nam nữ chỉ có hai loại thôi chứ gì? Tôi làm việc cùng đạo diễn đã bảy năm. Đạo diễn đối với tôi là người thầy, là người thay cha mẹ đã khuất của tôi, là chiếc ô che mưa chắn gió duy nhất của tôi, là người mà tôi tôn kính nhất trên đời này. Quan hệ giữa chúng tôi không phải kiểu quan hệ người như anh có thể chen chân vào phá vỡ!

- Phá vỡ? Ai phá vỡ? Tôi giúp cô sắp xếp lại đấy chứ! Tay đạo diễn đó tuyệt đối không đơn giản như cô nghĩ đâu. Tôi chỉ cần nhìn lướt qua là biết, sao cô có thể ngốc nghếch vậy nhỉ. Không đúng, phải nói là sao cô cứ giả vờ lù khù không biết?

- Đúng thế. Ngay cả khi đạo diễn có thích tôi thật như anh nói, thì chuyện này cũng là vấn đề của riêng tôi. Vấn đề giữa riêng tôi và đạo diễn mà thôi! Anh lấy tư cách gì mà làm tổn thương tình cảm của đạo diễn? Anh nghĩ mình là ai? So với sự tổn thương anh gây ra cho tôi, việc anh làm tổn thương đạo diễn trong hình hài của tôi khiến tôi đau đớn hơn bội phần.

- Nếu không làm anh ta tổn thương thì hai người sẽ cặp với nhau? Cô thích anh ta?

- Ủ. Thích. Cũng may, nhờ anh mà tôi biết được tình cảm của anh ấy. Từ bây giờ tôi sẽ thử thích anh ấy như thích một người đàn ông.

Nói xong cô quay người đi, ngay lập tức Joo Won vươn tay giữ lại. Anh siết chặt làm cánh tay cô đau nhói, vươn người tới chạm vào môi cô. Cô vùng vẫy đẩy ra nhưng không thể nào thoát khỏi sức mạnh của người đàn ông này. Cuối cùng Joo Won cũng nói lỏng tay.

- Bây giờ thì có tư cách rồi chứ? Tôi cảnh cáo em, sau này đừng bao giờ vì người đàn ông khác mà tức giận với tôi. Đừng tỏ ra thương xót một người đàn ông khác, cũng đừng vì bất cứ thằng đàn ông nào mà tìm đến tôi.

Hai người trừng mắt nhìn nhau như thể muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Bỗng từ xa, một ánh đèn chói lòa rọi thẳng vào họ. Là Oska. Oska bước xuống xe tiến đến gần hai người, anh tò mò hỏi:

- Hai người làm gì đấy? Cãi nhau sao? Tên nhóc này lại làm Ra Im buồn bực sao?

Ra Im cắn môi, tránh ánh mắt của Oska, Joo Won cũng thả cánh tay đang bị nắm chặt của cô ra rồi đáp:

- Anh chậm chân một bước rồi.

Oska quan sát biểu cảm trên gương mặt của Joo Won và Ra Im.

- Rõ ràng có mùi thuốc súng ở đây. Chú thì có gì giỏi mà đòi cãi lại người ta hả. Mắng thì phải nghe, đánh thì phải chịu, hiểu không. Ra Im không sao chứ?

- Cho em xin lỗi chuyện hôm qua. Đang nói chuyện mà lại đường đột bỏ đi như thế.

- Em đừng bận tâm đến chuyện con con ấy. Em cũng thương tích đầy mình rồi còn gì. Có gặp chuyện mới biết phụ nữ nhà chúng tôi hơi thích những tình tiết kịch tính như trong phim. Chắc em đã rất bàng hoàng đúng không?

- Chuyện đã qua rồi anh còn nhắc lại làm gì hả?

Joo Won đưa tay lên vuốt trán mình.

- Cậu có hiểu tâm sự của phụ nữ không thế? Ra Im, hay là em cứ đá quách tên nhóc này đi.

- Em cũng rất muốn làm thế, nhưng dù em có đá như thế nào anh ta cũng lơ đi. Vậy em xin phép đi trước.

- Để anh tiễn em. 10 giờ sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu luyện tập đúng không? Giờ em là huấn luyện viên của anh nên anh phải đón tiếp chu đáo chứ.

- Không cần đâu. Tôi sẽ đưa cô ấy về.

Ra Im không thêm để ý Joo Won mà quay sang nói với Oska:

- Vâng. Phiền anh đưa em về. Cả ngày hôm nay em đứng suốt cũng mệt rồi.

Trên đường về nhà, Ra Im ngồi cạnh Oska không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Khi để ý thấy bộ dạng của Ra Im, Oska liền bật đoạn nhạc nhẹ nhàng du dương, tăng độ sôi trong xe lên để bầu không khí ấm áp hơn. Cô rất biết ơn Oska. Cảm ơn anh đã không hỏi câu nào, cảm ơn sự thấu hiểu quan tâm đúng mức không thương hại.

- Mặt em sắp bị anh nhìn thủng luôn rồi này.
- Không thể nào kìm lại được, anh đành phải nhìn thôi. Đoán xem trên khuôn mặt đó có chỗ nào đặc biệt sắp bị thủng không nào?
- Phụt...
- Có phải chuyện cười đâu mà?
- Cảm ơn anh. À, em nói em là người hâm mộ của anh suốt ba năm nay, thật ra là nói dối đó.
- Nói dối? Nói vậy em không phải là fan của anh sao?
- Thật ra, em thích anh từ khi ra mắt rồi kia. Không phải ba, mà là mười ba năm.
- Thật chứ? Thế sao em lại hạ xuống còn ba năm vậy?
- Nếu bảo em theo dõi anh suốt mười ba năm, lỡ anh sợ hãi bỏ chạy mất thì sao?
- Ha ha ha. Đúng là đáng sợ, đáng sợ thật. Nhưng mà vậy em đã chứng kiến cảnh anh già đi rồi còn gì.
- Chúng ta cùng trưởng thành mà.
- Trưởng thành và xinh đẹp hơn.
- Cảm ơn anh. Nhưng em thắc mắc một chuyện, khi còn ở đảo Jeju các anh đã đánh cược đúng không? Các anh nói sẽ dùng em để cược gì đó. Vậy chính xác thì hai anh dự định cược em để đổi lấy thứ gì?
- Anh tưởng em đã nghe hết từ Joo Won rồi chứ. Em không hiểu rõ đầu cua tai nheo gì cả mà đã ra oai với anh ở sở cảnh sát sao?
- Trong tình cảnh đó em không còn cách nào khác...
- Đúng là bọn anh đã lấy Ra Im ra để cược. Đây là luật của anh và Joo Won. Bọn anh sẽ đoạt lấy hoặc bị tước đi món đồ muốn có nhất trong tất cả những thứ của đối phương. Joo Won cược Ra Im còn anh cược ngôi nhà mình đang ở, kết cục anh thắng. Thế nên, thực tế thì em thuộc sở hữu của anh đấy. Ngộ nhớ nếu anh muốn thực hiện quyền làm chủ sở hữu của mình thì em nghĩ sao?
- Vậy lần này có phải em sẽ được gặp mẹ của ngôi sao Hallyu hàng đầu không nhỉ?
- Không có gì đáng sợ đâu. Nếu có dịp nào đó Ra Im được gặp mẹ anh thì em sẽ là người phụ nữ đầu tiên trong suốt ba mươi lăm năm qua được đứng ở ngoài cửa gặp mẹ và trả lời phỏng vấn qua interphone.
- Ha ha. Làm sao đây? Em ăn ảnh lắm đấy.
- Vậy phải làm sao bây giờ? Hay là em kết hôn với anh nhé? Ha ha. Ra Im, dù có tiếc cũng đã muộn, em đã bước chân lên thuyền rồi.
- A, thật sự cảm ơn anh rất nhiều. Lần nào anh cũng...
- Mau vào nhà đi. Nhờ em mà anh cũng vui hơn rồi.

Sau cơn mưa trời lại sáng. Buổi sáng Ra Im huấn luyện kỹ năng leo núi nhân tạo cho Oska, buổi chiều bắt tay vào chuẩn bị quay demo cho phim Dark Blood tại trường võ. Về nhà cô sẽ cùng Ah Young nấu canh kim chi hoặc canh tương rồi cùng nhau thưởng thức. Cuộc sống của Ra Im cứ tiếp tục như thế.

Một ngày, trên đường trở về nhà sau khi kết thúc công việc trong ngày, cô thấy Joo Won đang đứng chờ với bộ dạng bơ phờ mệt mỏi. Anh ta vừa nhìn thấy cô đã lên tiếng hỏi ngay:

- Sao cô không nhận điện thoại? Tại sao lại lờ các cuộc gọi của tôi?
- Tôi là thư ký của anh sao? Nghe hay không nghe là quyền của tôi!

- Sao cô dám lớn mật thế hả! Cô ăn gan hùm sao? Cô có biết vì cô mà hôm nay tôi đã làm chuyện động trời gì không?
 - Tôi không muốn biết. Tránh ra.
 - Sao cô lại có thể không muốn biết? Phải muốn biết chứ! Chúng ta thân mật đến mức hôn nhau rồi cơ mà!
 - Cái gì?
 - Sao lại tỏ ra xa cách đến vậy? Sao lại vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Cô có biết tôi đã đứng đợi ở đây mấy tiếng rồi không? Với tính cách của tôi, một con người như tôi, cô nói thử xem chuyện này có xứng với địa vị của tôi hay không? Tại sao chỉ có tôi bị ảnh hưởng đến mức này, chỉ có mình tôi! Cô nói đi, tại sao?
 - Ý anh chuyện này là lỗi tại tôi?
 - Thế cô nghĩ không phải à? Ngay lần đầu gặp, khi tôi hỏi “Cô có biết Oska không?” cô có nhớ cô nói gì không? Cô đã nói “Tôi biết, thì sao?” Lẽ ra cô không được trả lời như thế. Cô phải nói cô biết Oska nhưng cô không phải Park Chae Rin, vậy mới đúng chứ! Nếu cô làm thế thì tôi đã không bị vướng vào những chuyện này!
 - Ô, tên gốc này.
 - Đúng. Cô chính là người đã biến tôi kẻ ngốc siêu hạng đó, không biết hả? Vậy mà cô vẫn ăn cơm bình thường, vẫn đi đến trường võ, vẫn gặp Oska, cuộc sống của cô không thay đổi một chút nào. Còn tôi, cuộc sống đơn giản trước kia của tôi trong chốc lát đã bị cô làm cho đảo lộn rồi tung rối mù hết cả lên! Như thế thật quá bất công, bực lắm rồi đây!
 - Thế anh định làm gì!
 - Đã thế rồi thì tôi muốn thử làm tất cả mọi việc. Bao gồm cả hành động điên rồ đứng chờ trước cửa nhà người khác hàng giờ liền. Bởi vậy cô hãy hợp tác đi.
 - Hả?
 - Cô không hề nghĩ đến chuyện sẽ làm nàng tiên cá. Vì thế hãy để tôi hóa thành nàng tiên cá.
 - Sao?
 - Tôi sẽ trở thành nàng tiên cá của cô. Chỉ đứng một bên ngắm nhìn như chưa từng ở bên cạnh cô và tôi sẽ tan biến như bọt biển. Vì vậy, từ bây giờ tôi sẽ quang minh chính đại theo đuổi cô, như hình với bóng.
- Nói rồi anh ta nắm lấy cánh tay Ra Im. Cô nhìn không chớp mắt người đàn ông trước mặt mình, người đàn ông đang cư xử như một đứa trẻ lớn xác.
- Sao cô im lặng thế? Tôi đã phải suy nghĩ rất lâu mới ra được kế hoạch như vậy đây.
 - Anh phải nói gì đó hợp lý thì tôi mới có thể trả lời được chứ.
 - Có cái gì không hợp lý đâu. Vì cô không yêu tôi nên cô không có tư cách làm nàng tiên cá, người đóng vai đó chỉ có thể là tôi thôi. Dĩ nhiên, cho đến khi cô thừa nhận có tình cảm với tôi, tôi sẽ phải trải qua những giây phút hao tổn sức lực nhất trong đời. Nhưng rõ ràng là hiện thực đang rất khớp với bức tranh về nàng tiên cá, tôi đang đứng ngồi không yên ra sức theo đuổi cô gái tên Ra Im. Thế nào, trông rất bánh bèo đúng không? Những người đàn ông bình thường khác chẳng dễ thừa nhận chuyện này đâu.
- Cô hất tay anh ra, trả lời với giọng lạnh tanh.
- Cảm ơn anh.
 - Phải vậy chứ. Cô chưa bao giờ nghĩ đến tôi dù chỉ vồn vện năm phút, còn tôi chẳng hiểu sao lại cứ nghĩ đến cô từng giây từng phút, lúc nào cũng nghĩ đến cô rất lâu. Vậy nên hãy để tôi làm nàng tiên cá của cô. Tôi sẽ ở bên cạnh cô lặng lẽ như không khí, sau đó sẽ âm thầm biến mất như bọt biển, nhé?
 - Ha, điên mất thôi. Anh bảo sẽ ở bên tôi một cách lặng lẽ, âm thầm như không tồn tại? Nói trắng ra, kết cục thì hoặc anh hoặc tôi, nhất định một trong hai người sẽ biến thành bọt biển đúng không? Là vậy hả?

- Đúng vậy. Tôi thích cô và nếu muốn lúc nào cũng được gặp cô, thì hiện tại đây là cách tốt nhất.

- Anh thích tôi đến mức đó à?

- Gì?

- Thích tôi đến vậy, nhưng tương lai anh muốn cùng trải qua với tôi chính là trở thành bọt biển? Vậy thì khác gì nói rằng, cho dù chúng ta có yêu nhau say đắm chết đi sống lại hay không thì mối quan hệ này vẫn sẽ biến mất không còn để lại vết tích nào. Anh thật sự muốn thế hả?

- Bởi vì đây là hiện thực hiển nhiên của hai chúng ta. Dĩ nhiên cũng phải tính đến khả năng sẽ có chiến tranh. Những người anh em của ông ngoại - những người đến chết cũng phản đối tôi được thừa kế trung tâm thương mại vì là cháu bên ngoại, những nhà đầu tư mong chờ vào sự hợp tác liên doanh giữa hai công ty bằng cách làm thông gia với nhau, những cổ đông... họ sẽ lấy lý do vì lo nghĩ cho tôi mà làm tổn thương cô như mẹ tôi. Hôn nhân của tôi là một cuộc giao dịch bắt buộc với nhiều quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Cuối cùng tôi sẽ phải chọn lựa một mối giao thương cho chính mình. Để nhiều người như thế phải thất vọng và chấp nhận cô Gil Ra Im ư? Không, tôi sẽ buông tay cô và chấp nhận người phụ nữ khác có khả năng cộng tác đắc lực với tôi. Điều cô mong muốn là phương án thứ nhất? Được thôi. Cứ coi như tôi sẽ từ bỏ tất cả và chọn lựa cô. Chúng ta sẽ mua nhà để hai ta cùng sống, sẽ mua một chiếc giường để ngày ngày được ngủ cạnh nhau, thức dậy bên nhau. Nhưng, hạnh phúc ấy sẽ kéo dài bao lâu? Tôi từ bỏ tất cả mọi thứ và chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, điều đó có thể xảy ra sao? Tôi không chắc mình sẽ không hề trách cứ cô, sẽ không căm ghét cô. Còn cô, có đảm bảo được không?

- Tuy không muốn công nhận nhưng một lần nữa, tôi lại thấy những lời anh nói quả thật không sai. Tất cả đều đúng. Nhưng anh ngốc thật đấy. Làm gì có người phụ nữ nào sẽ bồi đắp tình yêu để nó luôn luôn đẹp đẽ, hạnh phúc cho đến khi biến thành bọt biển cơ chứ. Bất kỳ cô gái nào trên thế gian này cũng sẽ không bắt đầu một tình yêu nếu biết nó không có đoạn kết. Chúng ta không có đáp án.

- Tại sao chúng ta lại không có đáp án? Chẳng phải tôi đã bảo hãy để tôi làm nàng tiên cá đấy sao! Sao cô cứ phải làm khó dễ như thế? Đàn ông đàn bà yêu nhau đều đi đến kết hôn à? Nếu tôi không muốn kết hôn thì cô định thế nào? Cho dù không thể cưới, chỉ nghĩ đến tình cảm thì cũng đáng để thử một lần cơ mà. Thật ra cô cũng có tình cảm với tôi còn gì!

- Làm ơn đừng ngộ nhận nữa. Tôi không thích anh. Tránh ra.

Ra Im bỏ đi nhưng Joo Won lại đứng án ngữ trước mặt cô.

- Tránh ra.

Đột nhiên Joo Won đưa tay lên vò đầu Ra Im. Trong tích tắc, trống ngực cô nảy lên rồi lại dịu xuống.

- Khi này tôi chỉ nói đùa để làm em giật mình thôi. Em hãy suy nghĩ thật lòng và trả lời tôi. Bởi vì tôi cũng đã suy nghĩ rất kỹ mới quyết định. Tôi đi đây.

Nội tâm của Yoon Seul

Không đau đớn một chút nào cả. Bởi vì bây giờ em đã quyết tâm sẽ không để bản thân đau khổ vì anh thêm nữa.

Em mà là câu chuyện tồi tệ nhất trong cuộc đời của anh sao? Tồi tệ nhất sao, phải là vinh quang mới đúng.

Là người đến đầu tiên, hay người đến sau cùng, dù là ai thì em cũng là người duy nhất trong đời anh. Ha ha ha, thật là tức cười.

Ha ha ha, chuyện này thật hài hước, mà tại sao em lại rơi nước mắt? Có lẽ em điên mất rồi. Ha ha ha...

Khi thế gian này từ chối anh, trong lòng anh cảm thấy thế nào? Khi người hâm mộ quay lưng, khi đài truyền hình giả vờ không biết anh, khi đó tâm trạng anh thế nào? Khi đó, ai đã vỗ lưng anh, mang đến sự tự tin cho anh lần nữa?

Người đó chính là em, em đã chọn hoàn toàn tin tưởng nơi anh.

Thật trớ trêu, em không thể tin tưởng vào tình yêu của anh, nhưng em tin tưởng chính anh.

Có lẽ, bản thân anh không biết điều đó. Em là cô gái đã giúp anh lấp đầy người vào buổi ký tên trống vắng không có lấy một người hâm mộ.

Ngày hôm đó, đứng từ xa, em đã ngắm nhìn khuôn mặt u tối cùng đôi vai rũ xuống của anh. Nhìn đến nỗi em không thể nào mở mắt để thấy cảnh tượng ấy thêm giây phút nào nữa. Vì thế em đã vận động những người quen, rồi người quen của người quen, rồi lại người quen của người quen của người quen. Vì bản thân em hiểu rất rõ và hiểu hơn ai hết, chỉ có con người mới có thể chữa trị vết thương lòng do chính con người tạo ra. Cuối cùng những con người đó cũng đã làm nụ cười của anh lần nữa hiện hữu.

Và em kề vai sát cánh với họ đứng trước mặt anh. Em cũng đã nghe anh nói, “Cảm ơn em đã yêu anh trong suốt thời gian qua.” Em quả là một cô gái ngốc nghếch mới hoàn toàn tin tưởng vào câu nói ấy. Đó là câu chuyện cười tồi tệ nhất trong đời. Ha ha ha...

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Văn phòng của Oska. 11 giờ sáng, thứ Hai

Thời đại của Oska đã đến lần nữa. Tôi được xếp vị trí phát sóng đầu tiên trên các chương trình truyền hình. Mấy năm rồi mới lại được đứng trên đỉnh vinh quang như vậy. Có vẻ như tin đồn đạo nhạc đã phát huy triết để hiệu quả quảng bá trong truyền thông. Album chính thức tuy bị hoãn lại, nhưng tôi quyết định làm theo lời anh Dong Gyu nói, sẽ ra đĩa đơn.

Ngồi trên ghế xô pha trong văn phòng, tôi thư thái uống một ly Coca. Jong Heon vẫn đang miệt mài theo dõi diễn biến tình hình trên mạng đột nhiên la lớn:

- A... anh... anh ơi!

- Sao?

- Có bài báo viết đã điều tra ra nguyên tác giả viết ca khúc chủ đề của album 7 bị lộ lần này rồi, là người mà chúng ta đều biết.

Tôi đứng bật dậy đi thẳng đến chiếc máy tính Jong Heon đang ngồi xem. Nhân vật chính trong bài báo có tiêu đề “Ca khúc của Oska, thực ra là ca khúc của tôi!” không ai xa lạ chính là Han Tae Seon.

- Chu choa, tên nhóc này thật sự là tác giả ca khúc gốc sao? Đúng là... Bây giờ cậu ta đang ở đâu? Trốn khỏi Hàn Quốc rồi à? Tôi đã bảo cậu phải đi điều tra chuyện này còn gì?

Quán cà phê ở Cheongdamdong. 2 giờ chiều, thứ Hai

Tae Seon ngồi trong góc quán, lặng lẽ nhấp cà phê. Tôi bước về phía cậu ta với thái độ thù địch.

- Cậu không có lời nào để nói với tôi sao?

- Nói gì?

- Không có à? Cậu muốn chết hả? Tại sao cậu lại biến người khác thành kẻ ngốc thế hả? Nếu cậu là người sáng tác thì đáng lẽ phải nói thẳng ra cậu là người viết nó chứ! Nhìn tôi lao đao trong suốt thời gian vừa rồi, chắc là cậu thấy vui vẻ lắm nhỉ?

Tae Seon nghe tôi nói xong liền nhếch môi cười ngạo nghễ.

- Chắc anh đang hồi hộp nhỉ?

- Gì hả?

- Tôi biết anh sẽ đến tìm tôi bằng được. Không có gì muốn nói với tôi sao?

- Nói... nói gì?

- Xem ra lương tâm của anh đã bị vứt bỏ đến tận mảnh cuối cùng rồi.

- Liên quan gì đến lương tâm?

- Tôi cứ nghĩ nếu anh biết tôi là tác giả của ca khúc đó, thì điều trước tiên anh làm khi gặp tôi phải là xin lỗi chứ. Chỉ cần nói tôi không biết đó là nhạc đạo, chỉ bấy nhiêu là đủ rồi mà nhỉ? Nói thật, anh là một kẻ không có chút tôn trọng nào đối với những người sáng tác.

Nói rồi cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao.

- Gì chứ...? Này! Tôi, tôi cũng là người bị hại đấy. Hậu quả là tôi không thể phát hành album lần này đúng hạn, hình tượng của tôi coi như hủy hết, cậu còn muốn thế nào nữa? Chẳng phải tên nhạc sĩ kia cũng đã xin lỗi rồi sao.

- Lời xin lỗi của nhạc sĩ? Cái đó là kết quả mà bản thân anh nỗ lực thực hiện rồi nhận được sao?

- Gì cơ?

Vừa dứt câu, tôi nghe thấy tiếng gót giày va xuống nền nhà cộp cộp. Tiếng giày cao gót càng lúc càng gần, trái tim tôi cũng bắt đầu đập thành thịch. Một mùi hương quen thuộc len vào mũi. Là Seuli. Đây là lần gặp lại từ sau cuộc chia tay ở buổi ký tặng. Kiểu tóc của Seuli hoàn toàn khác. Mái tóc dài lúc trước không còn nữa, thay vào đó là mái tóc ngắn cũn, xõa tự do không gò bó, trông cô ấy trẻ hơn vài tuổi. Cô ấy kéo chiếc ghế ở bàn bên cạnh rồi ngồi xuống giữa tôi và Tae Seon.

- Một vị khách bất ngờ nhỉ. Cậu đợi lâu chưa?

Seuli quay sang hỏi Tae Seon.

- Hai người biết nhau?

Tae Seon hết nhìn tôi rồi nhìn Seuli. Chính tôi hỏi câu ấy mới đúng chứ. Sau khi Seuli kêu nhân viên phục vụ đến gọi cà phê, cô ấy nhìn tôi, nói:

- Nếu anh nói chuyện xong rồi thì có thể tránh đi không? Tôi có chuyện quan trọng cần nói với cậu ấy.

- Chuyện quan trọng? Là chuyện gì?

Tae Seon nhíu mày hỏi Seuli:

- Bà cô là người tung tin phải không?

- Tôi chính là người tung tin, nhưng cậu gọi tôi là bà cô có phần hơi quá đáng đấy. Đây chỉ là bổn phận của tôi đối với ca khúc được sáng tác bởi lính dưới quyền do tôi trực tiếp quản lý. Hy vọng cậu thấy hài lòng.

Nghe Seuli nói xong, tôi hoàn toàn bất ngờ nổi xung lên.

- Em nói thế là ý gì vậy? Ai là nhạc sĩ thuộc quyền quản lý của em hả? Là ai?

Seuli vẫn tiếp tục coi tôi như người vô hình, đưa Tae Seon xem bản hợp đồng.

- Đây là bản nháp. Mọi điều kiện đều làm theo đúng ý cậu. Phòng làm việc riêng, phòng thu nội trong tuần tới cậu có thể dùng. Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Vâng. Tôi vừa quyết định xong. Chúng ta ký hợp đồng đi.

Tôi kinh ngạc đến há hốc mồm.

- Gì?!! Sao cậu lại ký hợp đồng, sao cậu lại làm thế? Cậu đến đây, không muốn gì hơn ngoài việc thấy tôi khó xử, hạ nhục tôi, rồi ngoảnh mặt với tôi phải không?

- Không muốn gì hơn? Ít nhất ở đây cũng còn bà cô này có thành ý tìm ra tác giả thật sự của ca khúc đấy.

- Cậu từng hứa với tôi sẽ không đi nơi khác mà. Giờ cậu định thế nào hả?

- Hứa? Tôi chưa từng hứa hẹn với ai bao giờ. Vì tôi lừa bịp để sống mà.

Dứt lời, cậu ta đứng dậy khỏi ghế, nói với Seuli, “Tôi sẽ đọc rồi gọi điện cho chị”, sau đó rời khỏi quán cà phê. Chỉ còn lại mình tôi và Seuli, tôi điều chỉnh lại cảm xúc, quyết định hỏi cô ấy cho ra lẽ.

- Em biết cậu ta từ khi nào? Em biết tôi phải tốn rất nhiều công sức với cậu nhóc đó nên mới ra tay đúng không?

- Thế thì sao? Có vẻ như khuynh hướng nhìn nhận ca sĩ của chúng ta rất giống nhau nhỉ? Làm sao bây giờ? Mà cho dù tôi không làm thế này thì anh cũng rất ghét tôi cơ mà, chuyện tôi để lộ bản thu âm ca khúc ấy.

- Thật không, là em sao?

- Anh đã nói là tôi. Vậy thì đúng là tôi rồi.

- Em đừng nghĩ có thể dùng cách đó mà thoát được. Nếu không phải em thì ai lại tốn sức để làm công việc vừa tôi hồng hét hết cả chữ. Giá em sớm cho tôi biết bộ mặt đáng sợ này của em thì tốt biết mấy. Nếu tôi biết em là loại người như thế, tôi đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Em chính là scandal xấu xa nhất trong cuộc đời của tôi.

Nhà riêng. 7 giờ tối, thứ Hai

Bụng hình như đang từ chối tiêu hóa thức ăn nên tôi chỉ dùng bữa tối qua loa với vài miếng salad. Đang ăn thì mẹ tôi gọi điện đến, tôi nhận điện thoại với giọng lạnh lạnh hết sức vui tươi.

- Mẹ biết không có tin tức gì nghĩa là mọi chuyện vẫn ổn, nhưng thỉnh thoảng mẹ rất muốn nghe thấy giọng nói của con. Hôm nay cũng thế. Con vẫn khỏe chứ?

- đương nhiên rồi ạ. Mẹ đang có chuyện gì vui đúng không?

- Ủ. Đại loại vậy. Con dạo này có bạn lắm không?

- Không ạ. Dạo này con khá rảnh rồi, sao vậy?

- Rảnh vậy sao con không tạo vài tin đồn đi? Không lẽ con theo tôn giáo mới rồi à?

- Ha ha. Sao lại nhắc đến scandal ở đây.

- Mẹ hình như cũng già rồi. Cũng muốn gặp con dâu lắm rồi. Con không có ai dẫn về ẹ xem được à?

- Chưa đâu ạ.

- Nếu có cô gái nào hiền lành thì dẫn về ẹ xem nhé.

- Vâng. Con sẽ tìm một cô gái hiền lành lương thiện về ẹ xem.

- À mà con trai, con ăn tối ngon miệng nhé.

- Vâng, thưa mẹ.

Tôi cúp máy. “Cô gái hiền lành lương thiện xinh đẹp”, mẹ lại đưa cho tôi một vấn đề hóc búa nhất trong đời rồi. Cô gái vừa lương thiện vừa xinh đẹp...

15. Chương 15

Nhật ký bí mật của Joo Won

Suốt mấy ngày qua, tôi sống trong tâm trạng bị mang ra làm lá chắn sống trước mặt địch. Cứ như đang có chiến tranh nổ ra xung quanh. Tất cả mọi người dường như đều tấn công tôi. Đây là cuộc chiến không có người thắng, chỉ toàn những kẻ thua cuộc. Dĩ nhiên kẻ sống sót sẽ là tôi. Tôi biết điều đó. Tôi biết rằng nếu không từ bỏ Gil Ra Im thì cuộc đời tôi sau này sẽ chỉ toàn ngập chìm trong lửa chiến.

Cuộc chiến thứ nhất

Tôi đọc sách đến rạng sáng thì ngủ thiếp đi. Vì thế, đến tận sáng tôi vẫn chẳng thể nào tung chăn ra được mà cứ lang thang đi lạc trong giấc mơ. Tôi không nhớ chính xác đã mơ gì, nhưng nó chính là sự kết hợp hoàn hảo giữa mỗi bất hòa vì thái độ ức hiếp của Ra Im đối với tôi và tình trạng vô thức nhận ra mình đang ở trong phòng đọc sách. Hai thứ đó làm giấc mơ của tôi trở nên lộn xộn. Tôi định kéo mình thoát khỏi giấc mơ và chuẩn bị bỏ trốn thì mẹ tôi bỗng nhiên xuất hiện rồi ném giỏ quýt vào tôi. Tôi ngã xuống giữa phố như Đức Mẹ Maria lâm vào cảnh đường cùng. Nhiều người không biết ở đâu xuất hiện bắt đầu vây lấy tôi, ném quýt vào tôi và sỉ nhục tôi. Giữa lúc đó thì Ra Im chỉ lo bóc vỏ quýt ăn và nhìn tôi đang bị bắt nạt

bằng ánh mắt vô cảm. Tôi tỉnh giấc với tâm trạng buồn bã và uể oải. Ngay lúc đó, tiếng thét sắc lẹm của mẹ vang lên.

- Mang giỏ quýt này vứt ngay!

Tôi dựng thân người nặng trĩu dậy rồi bước xuống lầu dưới. Mẹ tôi đang chỉ vào giỏ quýt để trên bàn và lớn tiếng với cô quản gia. Giỏ quýt đó là cách thể hiện sự kính trọng và tấm lòng của Ra Im khi cô đến nhà mẹ tôi lần trước. Rõ ràng là tấm lòng đó đã bị tôi và mẹ giẫm đạp một cách thảm thương. Tôi đem thứ đó về, nhưng ăn cũng không được mà bỏ đi cũng không nỡ. Tôi đã định sẽ không cho ai đụng đến nó và chỉ giữ nó để nhìn thôi. Mẹ lại hét lớn về phía cô quản gia lần nữa.

- Tôi bảo cô vứt đi ngay cơ mà!

- Cô cứ để đó đi. Đây là nhà con. Đồ trong nhà con hãy để con tự xử lý.

Tôi muốn nói với giọng cương quyết nhất nhưng do chưa tỉnh giấc được bao lâu nên giọng nói cũng chẳng hùng hồn được như ý. Mẹ nhăn mặt nhìn tôi và tuôn ra một tràng diễn thuyết.

- Ai bảo đây là nhà anh? Tôi chưa từng nói sẽ chuyển quyền thừa kế cho anh lần nào cơ mà! Nếu anh cứ tiếp tục như thế này thì tôi có thể đuổi anh ra khỏi căn nhà này bất cứ lúc nào đấy. Không chỉ những gia đình nghèo khó mới phải cực khổ chăm lo cho con cái họ đâu. Tôi đã để anh hưởng thụ những thứ mà người khác nằm mơ cũng không có, ít ra anh cũng phải làm gì cho tôi chứ. Như con ranh ấy đã nói đấy, nhờ sự tình cờ của ba bà mụ mà gặp được bố mẹ tốt, sinh ra đã ngậm vàng trong miệng thì không phải anh có nghĩa vụ bảo vệ và làm tăng số tài sản này lên sao? Những thứ anh khiến mẹ thất vọng từ trước đến nay mẹ sẽ quên hết, nên hãy đi xem mắt một lần nữa đi.

Cuối cùng tôi cũng bị ép làm theo ý mẹ và đến viện bảo tàng xem mắt. Đối tượng xem mắt của tôi là một cô gái trang điểm đậm, dùng nhiều nước hoa, gia đình cô ta là kiều bào có ảnh hưởng lớn ở Nhật còn cô ta thì đang học cao học tại trường Đại học Tokyo. Ngồi bên cạnh cô ta, tôi suýt ói cả ra vì mùi nước hoa nồng nặc. Cô ta nhìn tôi với ánh mắt hài lòng. Sao nào, chẳng có cô gái nào lại không rung động trước tôi cả. Những lúc như thế này tôi thực sự chán ghét cái sự thật rằng mình là một người đàn ông quyền rũ. Tôi bắt đầu dùng cách nói chuyện vòng vo để tỏ ý từ chối. Hình như cô gái đang theo học cao học này chẳng hiểu ý tôi muốn nói gì nên không còn cách nào khác, tôi đành nói thẳng với cô ta luôn. Thật may cô ta cũng là một cô gái có lòng tự trọng. Trước khi cả phê nguội, cô ta đã hất ngã ghế rồi bỏ đi.

Cuộc chiến thứ hai

Cuộc chiến thứ hai nổ ra ở trung tâm thương mại. Sau khi xem mắt xong, tôi đến văn phòng với tâm trạng không thoải mái lắm. Trên bàn là tài liệu PowerPoint về khu nghỉ mát và bản kế hoạch bữa tiệc cuối năm. Tôi xem qua đại khái rồi bảo thư ký Kim hãy chọn lại danh sách khách mời một lần nữa.

- Đây là danh sách khách mời VVIP cho bữa tiệc cuối năm. Tổng cộng có 473 người ạ.

Tôi nhìn chằm chằm bản danh sách thư ký Kim đã chọn rồi hỏi:

- Đây là kế hoạch tốt nhất à? Có chắc không?

- Tôi biết giám đốc sẽ hỏi như vậy nên đã đếm kỹ từng người rồi ạ.

Thư ký Kim nói như muốn cho tôi biết bản danh sách đã rất ổn.

- Thế mới nói, ai bảo anh đi làm mấy trò này chứ. Lại còn muốn nghe câu, “Rất tốt!” được thốt từ miệng tôi sao? Xác định lại thứ tự bằng doanh số mua hàng rồi rút danh sách còn 47 người cho tôi.

- Sao ạ?

- Tôi nói dùng ngân sách của 474 người để tiếp đãi 47 người. Để cho 47 người đó hiểu rằng dù đều là khách VVIP nhưng họ thuộc 10% trong vị trí cao nhất. Như vậy, số 426 người còn lại sẽ cần rằng nỗ lực cố gắng hơn nữa vào năm tới.

Tôi đóng bộp bản kế hoạch lại rồi đứng dậy, vừa lúc đó nữ thư ký bước vào và nói có một vị khách đến tìm tôi. Là Jong Su.

Jong Su hùng hổ bước vào như sắp xung trận và định nhào đến nắm lấy cổ họng tôi. Tôi ra lệnh cho các thư ký ra ngoài rồi ngồi xuống xô pha, bắt chéo hai chân lên nhau.

- Là cậu à? Người trả tiền là cậu?

Kể cả Jong Su không tức giận như thế thì chiếc mũi to của anh ta cũng đã rộng đến mức tính bằng mét vuông được rồi. Tôi cảm thấy mình như vị thần Genie trong Aladin và cây đèn thần, vừa nhẹ nhẽo lắc chân vừa đứng đĩnh nói:

- Thể lực của diễn viên đóng thế đúng là tốt thật. Những chuyện chỉ cần gọi điện thoại là được thì không làm, cứ có gì lại học tốc chạy tới tận nơi truy hỏi vặn vẹo nhau.

- Tôi hỏi cậu có phải người trả tiền không? Cậu là ai mà trả tiền nợ cho trường võ thuật? Chuyện nợ nần cậu nghe được ở đâu? Gil Ra Im nói sao? Về món nợ của trường võ thuật ấy?

- Hoàn toàn không phải do Gil Ra Im nói, có điều tình huống cũng gần như vậy.

- Cái gì gọi là “tình huống gần như vậy”? Cậu hãy giải thích rõ ràng cho tôi ngay!

Tôi không nhớ chính xác lắm nhưng có lẽ là khi tôi ngồi một mình trong văn phòng của Jong Su. Đó là những ngày mà tôi và Gil Ra Im hoán đổi thân thể với nhau. Khi có điện thoại gọi đến, tôi chần chừ không biết có nên nghe hay không rồi quyết định nhắc máy. Dù gì lúc đó tôi cũng là Gil Ra Im mà. Tôi không thể giải thích tất cả những chuyện này cho Jong Su được. Có giải thích thì anh ta cũng chẳng thể hiểu được nên tôi chỉ nói đại khái qua loa.

- Lúc tôi ở trong phòng làm việc của anh đã vô tình nhận một cuộc điện thoại. Được chưa?

- Nhận được điện thoại thì phải báo lại chứ, ai cần cậu tự cao tự đại ra tay trả nợ hả!

- Cứ coi như là đầu tư đi, đầu tư vào lĩnh vực văn hóa ấy. Những trường võ thuật cũng kêu gọi đầu tư đấy thôi.

-Tôi không hề có chút mong muốn được nhận đầu tư từ cậu. Trường võ thuật đã hoạt động được năm năm, trong thời gian đó ngôi trường cũng được xây dựng, và chúng tôi chuyển đến đó sau khi nó hoàn thiện. Đó là thứ mà tôi và các học viên đổ mồ hôi nước mắt mới có được. Nhưng trong nháy mắt, cậu lại biến tất cả chúng tôi thành trò cười. Cậu có biết điều đó không?

Tôi liền bỏ hai chân xuống và đứng dậy khỏi ghế xô pha, bước đến trước mặt Jong Su cương quyết nói:

- Thế thì sao? Tôi làm sao chịu đựng được nếu như Gil Ra Im là người nhận cú điện thoại hối thúc trả nợ đó? Cuộc gọi đến cả người thỉnh thoảng mới đến như tôi còn nghe được, vậy mà anh tưởng cô ấy chưa từng nghe hay sao? Nghe xong cô ấy sẽ lại nói câu xin lỗi đáng chết đó, tôi ghét khi thấy cô ấy phải như vậy nên mới quyết định trả! Tôi cũng lo anh sẽ nói những lời như thế này nên mới quyết định chỉ trả một nửa thay vì trả hết toàn bộ như dự định. Còn nữa, anh không cần phải lo. Tôi tính toán rất rõ ràng. Tôi không làm từ thiện đâu, anh cứ cố gắng trả lại tiền cho tôi đi.

- Dù có phải trả nợ, tôi cũng không trả cho cậu. Lập tức rút ngay tiền cậu đã trả về đi. Tôi sẽ đi nói chuyện với ngân hàng.

Jong Su quay lưng bỏ ra khỏi văn phòng không thèm ngoái lại, đã thế còn đóng rầm cửa một cách thô bạo. Tôi và anh ta cũng chẳng còn gì để tranh cãi nữa.

Cuộc chiến thứ ba

Vào dịp sinh nhật của ông ngoại, gia đình chúng tôi cùng tổ chức tiệc ở nhà hàng của khách sạn. Gọi là gia đình nhưng thực ra chỉ có ông ngoại và bà ngoại tư - người vợ hiện giờ của ông, dì, Oska, mẹ tôi, tôi và Hee Won. À, còn có em trai của bà ngoại, cái gai trong mắt tôi, thường vụ Park.

Toàn là những thành viên gia đình vốn chẳng thân thiết với nhau chút nào cùng ngồi ăn tối nên không khí thật gượng gạo. Bỗng có một nhân viên phục vụ đến và nói nhỏ vào tai mẹ tôi gì đó. Mẹ xin phép ông ngoại, bước theo nhân viên đó ra ngoài. Khi quay lại, bà mang một cái đuôi theo sau. Tính luôn cả ông bà ngoại thì tất cả chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào cái đuôi đằng sau mẹ. Trong một thoáng, khuôn mặt

Oska trở nên méo mó. Nhìn vào gương cũng biết nét mặt tôi chẳng dễ chịu gì hơn anh ta. Cái đuôi của mẹ tôi, chẳng ai xa lạ, chính là Yoon Seul.

- Thừa bố, đây là con gái của bộ trưởng Yoon. Joo Won đã từng hẹn xem mắt với cô ấy. Rất xinh đẹp đúng không ạ. Chào hỏi đi cháu. Đây là ông ngoại của Joo Won.

Nói xong mẹ tôi ngồi xuống. Yoon Seul gặp người cúi chào ông bà.

- Chào ông ạ. Cháu là Yoon Seul. Chúc ông lúc nào cũng khỏe mạnh và trường thọ ạ.

- Rất vui được gặp cháu. Cháu đã xem mắt và đến đây trong dịp này thì chắc là sắp kết hôn rồi đúng không?

Ông ngoại đáp lại lời chào của Yoon Seul và hỏi. Mẹ tôi đáp ngay sau lời ông:

- Vâng, thừa bố. Con định vào mùa xuân sẽ tổ chức. Sang năm Joo Won cũng đã ba mươi tư tuổi rồi. Cháu ngồi đi. Trong lúc ăn, cứ từ từ tìm hiểu rồi sẽ quen thôi. À, cháu biết cậu ta chứ? Là anh họ của Joo Won, ca sĩ đấy.

Gương mặt Oska liền trắng bệch như tảng băng. Còn tôi cảm thấy khó chịu như có miếng thịt mắc vào cổ họng. Trái lại, Yoon Seul dùng nét mặt khô khan hướng về Oska và chào:

- Lần đầu gặp anh. Em là fan của anh đã lâu rồi.

- Lần đầu là thế nào? Không phải hai người biết nhau rất rõ sao?

Nói xong, tôi đặt con dao đang cầm xuống đĩa. Oska nhìn lướt qua tôi với ánh mắt khó chịu, sau đó đẩy ghế ra rồi đứng dậy bỏ đi mất. Yoon Seul vẫn giữ nụ cười sáo rỗng trên môi và cúi đầu nhìn đĩa đồ ăn của cô ta như một con búp bê đã được lên dây cót. Tôi lăm bằm, đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, rồi tiếp tục ngồi lại bàn. Chỉ có mẹ tôi là thật đáng trách.

Sau khi rời khỏi khách sạn, tôi đến thẳng nhà Oska. Anh ta đang ngồi trên ghế xô pha uống bia một mình. Khi tôi bước vào, anh ta nhìn tôi như thể tôi là cái quần bị cởi ra rồi vứt bừa bãi vậy. Tôi thở dài lên tiếng:

- Chúng ta nói chuyện đi. Anh đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn thế đâu. Chỉ là mong muốn của mẹ tôi thôi. Tôi biết anh vẫn còn giận chuyện lần trước ở Haenam tôi thể hiện tình cảm với Yoon Seul. Nhưng tôi thật lòng không có ý gì đâu. Chuyện đó... dù sao đó cũng không phải là chủ ý của tôi. Này anh!

- Tôi biết rồi, chú đi đi.

- Sao mà đi được. Anh vẫn chưa giải tỏa được hiểu lầm mà!

- Chú tưởng tôi đang hiểu lầm chú nên mới thế này sao?

- Vậy chứ tại sao?

- Không phải tôi đang hiểu lầm chú mà là tôi đang giận chú.

- Tôi đã nói không phải tôi gọi cô ấy đến mà?

- Tôi giận không phải vì chú gọi cô ấy đến. Cô ấy cũng không phải cô gái mà chú gọi thì đến, những chuyện đó không quan trọng chút nào cả. Việc tôi thực sự giận chú là, lúc này tại bữa tiệc, chú đã làm cô ấy mất mặt trước những người cô ấy mới gặp lần đầu tiên trong đời. Chú nhất định phải làm thế trong tình cảnh đó à? “Lần đầu tiên là thế nào? Không phải hai người biết nhau rất rõ sao?” Chú có thấy vẻ mặt của cô ấy không? Chú không thể nhắm mắt làm ngơ hay sao? Chú luôn chỉ quan tâm đến thiệt hại của bản thân chú mà thôi. Những đau khổ của người khác, chú chẳng bao giờ để lọt vào mắt. Đó chính là cách chú sống và cũng là nhân cách của chú đấy.

- Anh thích cô gái đó thật sao?

Anh ta chẳng nói tiếng nào, chỉ đứng bật dậy khỏi xô pha, với lấy cái áo khoác đang treo và bỏ ra ngoài. Thật là oan ức cho tôi. Tâm trạng tôi như người chẳng có tội gì mà lại phải hứng chịu hình phạt ném đá. Tôi nhất định phải gặp Yoon Seul để phân rõ thắng bại trong chuyện này. Tôi gọi điện và hẹn Yoon Seul gặp mặt ngay. Cô ta im lặng một lúc lâu, sau đó đồng ý và hẹn tôi tại một quán cà phê ở Cheongdamdong.

Yoon Seul ngồi bên cạnh cửa sổ, hướng ánh nhìn ra phía bên ngoài. Nhìn cô có vẻ rất buồn. Tôi ngồi xuống đối diện cô ta và hỏi:

- Cô không có gì để nói với tôi sao?

- Khi này rất vui được gặp anh.

Cô ta vẫn hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, trả lời bằng giọng trống rỗng thờ ơ. Nhân viên của quán cà phê đến đặt thực đơn xuống bàn. Tôi không nhìn vào thực đơn mà chọn luôn trà thảo dược. Chúng tôi chẳng nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ một hồi lâu. Cây thông Giáng sinh đang tỏa ra những ánh đèn rực rỡ.

- Chính xác là cô và anh tôi có mối quan hệ như thế nào?

Cô ta từ từ quay đầu lại, tay nâng ly espresso lên.

- Đã từng... yêu nhau, phải không nhỉ?

- Cô có chắc không? Theo tôi thấy cô lẽ hai người vẫn còn yêu nhau đấy.

- Anh nhầm rồi.

Nói xong cô ta đặt ly cà phê đang cầm xuống. Cuối cùng tôi đành phải nói thẳng:

- Được thôi. Cứ coi như cô Yoon Seul không yêu đi. Nhưng anh tôi thì không phải vậy. Anh ta vẫn còn thích cô đấy.

- Vậy sao? Dù là trước đây hay bây giờ, có vẻ anh Choi Woo Young vẫn thích thổ lộ tình cảm chân thật của mình cho người thứ ba nhỉ.

- Cô muốn gì? Mang tình cảm ra đùa cợt, cô không nghĩ vậy quá đáng lắm sao? Không lẽ cô định kết hôn với tôi thật à?

- Mùa xuân hoa nở, tôi thấy ổn mà?

- Ôi trời, thật là, sao tôi lại trở thành tấm bia đỡ đạn trong cuộc chiến giữa cô và anh tôi chứ? Hai người chắc chắn đang đau khổ nên mới làm thế này chứ gì? Kết quả của việc tự gặm nhấm nỗi đau là thế này à? Vấn đề của bản thân cũng đã khiến tôi đau đầu muốn chết rồi!

- Tôi biết. Vì thế tôi xuất hiện lúc này là thích hợp nhất, không phải sao? Dù thế nào, anh và Gil Ra Im cũng không thể có kết quả tốt. Tôi không có ý định sẽ xen vào cuộc sống riêng tư của chồng sau kết hôn đâu.

- Ô, thảo nào mẹ tôi thích cô như vậy.

- Mẹ anh thích tôi sao?

- Thế mới là vấn đề đấy. Nhưng sự thật là anh tôi vẫn yêu cô mà?

- Bây giờ anh đang nói với tôi về giá trị hữu dụng của tình yêu ư? Cô Gil Ra Im quả là ghê gớm thật. Làm sao cô ta có thể thay đổi một người đến thế này chứ?

- Vậy mới đáng nói. Đây chính là những chuyện cô gái ấy làm được.

- Xem ra anh rất thích cô ấy. Nhưng anh không thuyết phục được tôi thì tính sao? Loại bệnh về hoóc môn đó, tôi đã trị khỏi từ lâu lắm rồi.

Khi cô ta nói điều đó, tôi đã nhìn thấy sự dao động trong ánh mắt cô.

Cây cam của Ra Im

Những thân cây đứng vững chãi chịu đựng thời tiết lạnh lẽo của mùa đông, trong khi những chiếc lá thì lần lượt rơi không luyến tiếc. Mùa đông sẽ qua đi, rồi mùa xuân sẽ đến và mầm chồi non sẽ nhú đầy trên các cành cây, thế giới cũng sẽ được nhuộm đầy màu xanh tươi trở lại. Ra Im vừa bước đi vừa kéo cao cổ áo và nghĩ, nếu mùa xuân đến sớm thì tốt biết mấy.

Yoon Seul đợi cô ở quán cà phê nhỏ trong phòng trưng bày mỹ thuật. Ra Im vừa bước vào, cô ta liền đóng quyển sách đang đọc và ngược lên nhìn cô. Ra Im ngồi xuống ghế và hỏi:

- Sao lại phải đến đây...

- Vì tôi không muốn lãng phí thời gian.

- Gì cơ?

- Nhìn vào dáng đi có thể biết được phẩm hạnh tính nết, dựa vào con mắt thường họa có thể nhìn ra trình độ văn hóa, là người thích hợp với bảo tàng mỹ thuật hay với những quán bar, thích nước hoa nồng nàn hay phảng phất... tất cả những yếu tố đó đều có thể dễ dàng nhận ra. Đây là những gì anh Kim Joo Won đã nói khi đi xem mắt. Đã bất lịch sự lại còn rất ngạo mạn đúng không? Cách đây một tiếng đồng hồ, anh Kim Joo Won cũng đã đến đây xem mắt. Đối tượng là một cô gái có mùi nước hoa nồng nàn.

Ra Im không nói lời nào, chỉ nhìn Yoon Seul trân trân. Cô không thể đoán được Yoon Seul có ý định gì khi nói những chuyện đó với cô. Yoon Seul thấy lạ trước sự im lặng của Ra Im nên mở lời hỏi:

- Cô không ngạc nhiên sao?

- Tại sao cô lại nói với tôi những chuyện này?

- Cuộc sống của anh Kim Joo Won và tôi cũng giống như phòng triển lãm này, trưng bày rất nhiều khía cạnh trong cuộc đời. Dù không phải là tôi, anh ấy cũng sẽ chọn một cô gái giống tôi và kết hôn thôi. Nếu phải chấp nhận một cuộc hôn nhân như vậy, thì thà rằng anh ấy kết hôn với tôi. Tôi cũng biết hai người yêu nhau thật lòng, vì thế tôi gặp để nói lời xin lỗi với cô.

- Tôi không hiểu lắm. Không phải đạo diễn Yoon thích anh Choi Woo Young hay sao?

Trước câu hỏi của Ra Im, Yoon Seul đưa tay sờ vào bìa cuốn sách cô ta đang cầm và trả lời:

- Có lẽ vậy, lúc đầu là thế. Tôi quay về để bắt đầu lại nhưng rồi mới phát hiện, chúng tôi đã càng xa nhau hơn.

- Dù vậy, sao chị có thể giao cả cuộc đời của mình cho người mà mình không hề có tình cảm được?

- Tôi làm được. Dù sao trong ký ức người nào đó thì tôi cũng không còn tồn tại nữa.

Rồi Yoon Seul ngừng lại, vén tóc ra sau tai. Khi cô ta làm thế, Ra Im mới chợt nhận ra tóc cô ta đã ngắn đi nhiều. Hẳn là mái tóc dài trước đây bị cắt mất bao nhiêu, trái tim cô ta có lẽ cũng thay đổi bấy nhiêu. Ra Im im lặng chờ Yoon Seul nói tiếp.

- Cô có biết trên đời này mối hận thù nào là đáng sợ nhất không? Đó chính là khi fan lại trở thành anti-fan, và tình yêu hóa thù hận. Bây giờ cả hai điều đó, tôi đều có. Vì thế chỉ cần chuyện gì khiến anh Choi Woo Young đau khổ, tôi sẽ cố hết sức để làm. Đương nhiên mọi thứ có thể không theo đúng như kế hoạch của tôi. Khi thấy anh Kim Joo Won đi xem mắt với người khác, đứng trên lập trường của anh ta mà nói, cả cô Gil Ra Im lẫn tôi đều không hợp nhân. Chúng ta thực sự đã chọn trúng một đối tượng khó khăn rồi. Đúng không?

Rời khỏi phòng triển lãm, Ra Im vừa đi vừa nghĩ, có lẽ trên đời này quan hệ nam nữ là rắc rối nhất. Đó là mối quan hệ mà dù có là yêu nhau cuồng nhiệt, người trong cuộc cũng không thể duy trì tình yêu đó quá nửa đời người. Không biết khi nào tình cảm sẽ thay đổi, khi nào mối quan hệ sẽ chấm dứt, nên trong khoảng thời gian yêu nhau, cả hai phải thật lòng với nhau. Nếu ý nghĩ tình yêu là như thế thì Ra Im nghĩ cô không thể nhận tình yêu của Joo Won được. Làm sao có thể chân thành trước một tình yêu đã được định sẵn sẽ không có kết quả.

Cô vừa đắm chìm trong suy nghĩ, vừa đi vào con hẻm trước nhà thì có một người bước ra đứng chặn ngay trước mặt cô. Là Joo Won.

- Sao không nghe điện thoại của tôi? Cô có biết tôi gọi bao nhiêu lần rồi không? Tôi hỏi lại, sao cô không bắt máy? Đã xấu còn lì lợm.

- Tôi bận. Gọi làm gì?

- Cô nghĩ tôi rảnh rồi gọi cho cô để tán chuyện à? Nếu không muốn bị làm phiền thì cứ bắt máy, vậy chẳng tốt hơn sao? Cô còn lơ luôn tin nhắn nữa. Tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà. Chẳng có lý do gì để cô suy nghĩ lâu đến vậy. Kéo dài thời gian như thế thì tôi sẽ ra sao đây? Có thể chuyên tâm làm việc đảng hoàng được không? Cô đã xem tin nhắn chưa? Xem rồi thì phải trả lời đi chứ. Tại sao không trả lời?

- Tôi vẫn đang nghĩ.

- Đến khi nào thì xong?

- Đến khi nghĩ xong rồi thì sao? Anh đã bao giờ nhận được sự đồng ý của tôi rồi mới thích tôi chưa? Mà cái người để tâm đến suy nghĩ của tôi và không thể tập trung làm việc đảng hoàng được ấy, kiếm đâu ra tâm trí để đi xem mắt nhĩ.

- Sao cô biết tôi đi xem mắt?

- Cô gái lần này thế nào? Đẹp không? Là tiểu thư à? Trình độ văn hóa cũng rất ổn phải không? Anh có vừa lòng với mùi nước hoa của cô ấy không? Tư thế đi đứng có khí chất chứ?

- Sao... Sao cô biết những chuyện này?

- Tuy tôi không có hứng thú với nước hoa nhưng về dầu gội thì tôi thích mùi hương thật nồng đấy. Mùi kem đánh răng còn nồng hơn nữa. Nếu anh hiểu rồi thì làm ơn tránh đi cho.

- Cô đang ghen phải không?

Ghen. Ra Im không thể đáp lại tiếng nào trước câu hỏi của Joo Won. Giọng nói cô như bị nghẹn lại trong giấy lát. Joo Won cảm thấy thú vị trước phản ứng của cô nên bật cười nói tiếp:

- Đúng là đang ghen mà. Sao thế? Biết tôi đi xem mắt nên giận à? Bực mình à? Hay sau này tôi không đi xem mắt nữa nhé?

- Không xem mắt nữa thì sao? Đây là sự kiện sáp nhập công ty trong cuộc đời anh mà. Đừng quan tâm đến cô gái mua quýt làm quà mà cứ tiếp tục đi xem mắt đi.

- Đó là tất cả những gì em muốn nói à? Đêm hôm khuya khoắt thế này, em không biết sao tôi lại đứng đây đợi em ư? Bởi vì tôi nhớ em. Đừng có quay lưng lại với tôi nữa, hãy để tôi nhìn mặt em nào.

Nói rồi Joo Won đưa tay chộp lấy vai, kéo cô quay lại đối diện với anh. Cô rùng hết cả mình. Cơ thể cô phản ứng với bàn tay nóng hổi của anh. Cô liên tục tự nhủ trong đầu “không được, không được” nhưng cơ thể lại không chịu nghe lời. Hơi thở trắng xóa tỏa ra từ miệng Joo Won chạm vào trán cô. Tay anh giữ cằm để cô ngước lên nhìn thẳng vào mắt anh.

- Hãy để tôi nhìn em thế này.

Cả hai đứng nhìn vào mắt nhau như thế một hồi lâu. Đột nhiên, không biết nghĩ gì mà Joo Won lấy điện thoại ra.

- Ai cho em tự ý xóa hình trong điện thoại của tôi hử? Đứng yên một chút xem nào.

Nói xong anh ta lấy tay chỉnh gương mặt cô và đưa điện thoại lên định chụp hình.

- Anh dám chụp thử xem?!

Tiếng tách tách vang lên.

- Quả nhiên lúc tức giận em trông rất xinh. Đến ngày mai phải suy nghĩ cho xong đấy. Nếu không mai tôi lại đến.

Joo Won mỉm cười, nụ cười ảm áp như ánh đèn đường màu vàng trong con hẻm tăm tối, rồi quay lưng đi. Cô đứng nhìn theo bóng dáng anh một lúc lâu. Mới khoảng mười phút trước, cô còn nghĩ không thể nhận tình yêu của Joo Won được, vậy mà chỉ vừa thấy khuôn mặt anh thì ánh đèn đường trong lòng cô lại bật lên mất rồi. Bất giác câu nói cuối cùng của Yoon Seul hiện ra trong đầu cô. “Chúng ta thực sự đã chọn trúng một đối tượng khó khăn rồi.”

Nội tâm của Yoon Seul

Lời bài hát của Kim Kwang Seok như găm sâu vào trái tim em.

Nếu tất cả thời khắc đau khổ của anh đọng lại nơi cửa sổ, biết đâu anh sẽ ghét em hơn. Một tình yêu quá sâu đậm đến mức không còn là tình yêu nữa.

Thà rằng, em cũng thề thốt như thế rồi bỏ cuộc được thì hay biết mấy.

Bây giờ em đang nhìn vào mặt trái của chính bản thân mình.

Chúng ta chẳng hề có mối thù giết bố mẹ không đội trời chung gì đó, vậy mà, em tự hỏi tại sao, chúng ta lại phải cứa những lưỡi dao sắc bén kinh khủng đó vào nhau. Liệu em còn có thể giấu kín những vết cứa do lưỡi dao ấy gây nên trong chính cơ thể mình?

Đến hôm nay em mới nhận ra, nơi những lưỡi dao đó nhắm đến không phải là anh, mà kết cục lại chính là em.

Nỗi đau không bắt nguồn từ việc em xuất hiện trong bữa tiệc sinh nhật ông ngoại anh. Nỗi đau dấy lên là khi thấy ánh mắt anh nhìn em lúc đó, và rồi em bỗng nhận ra. Khi em làm anh căm ghét, khi em làm anh tổn thương thì em lại là người đau khổ hơn anh. Ngay giây phút thấy sự đau đớn và dao động trong mắt anh, em còn đau hơn anh gấp nhiều lần.

Tối nay, em sẽ cầu nguyện. Em cầu xin Thượng đế sẽ xóa ta sự thù hận không hồi kết giữa hai chúng ta, cầu xin ngài mau chóng xua đi nỗi đau gốc ghéech này của đôi mình.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Hội trường hòa nhạc. 3 giờ chiều, thứ Ba

Ngày tổ chức liveshow vào Giáng sinh của tôi đã được chọn. Dù anh Dong Gyu hay thốt ra những lời khó nghe nhưng khả năng trong công việc của anh ấy thì thật tuyệt vời. Không rõ anh ấy đã chuẩn bị từ lúc nào mà ngay cả hội trường biểu diễn cũng được đặt trước. Là trung tâm văn hóa Sejong kia đấy. Đúng là một ông anh đáng phục.

Nhà hàng tại khách sạn. 6 giờ chiều, thứ Sáu

Mọi người trong gia đình đến nhà hàng ở khu khách sạn để mừng tuổi ông ngoại. Bình thường, ông ngoại chẳng ưa gì tôi. Lý do là vì tôi không kế thừa công việc của gia tộc mà lại đi làm cái nghề “xướng ca vô loài”. Tôi định sinh nhật lần này của ông ngoại sẽ lấy lòng ông một tí nên đã chuẩn bị trước món quà là cặp áo đôi dành cho ông ngoại và bà ngoại. Sau khi nhận cặp áo, ông ngoại vui vẻ mỉm cười rồi còn vỗ nhẹ lên vai tôi nữa.

Khi bữa tiệc đang vui vẻ thì có sự cố xảy ra. Sự xuất hiện của Seuli.

Trước khách sạn. 7 giờ tối, thứ Sáu

Tôi không thể chịu nổi nếu cứ phải ngồi lại bàn tiệc đó. Tôi viện cớ là có lịch làm việc và ra khỏi khách sạn ngay. Đang đứng đợi nhân viên giữ xe đem xe trả trước khách sạn, Seuli bước đến và đứng cạnh tôi. Tôi cứ đứng như thế, không biết làm sao để đối mặt với cô ấy. Tôi hoàn toàn không thể hiểu được cô ấy đang nghĩ gì.

- Lẽ ra em không nên thế này chứ. Em nghĩ đây là đâu mà hành động như thế!

- Sao? Có thể gặp lại anh nên tôi rất vui mà. Một người phong độ như anh lại quan tâm quá mức đến loại con gái như tôi, tôi rất vui. Ánh mắt dao động vì tôi, tôi cũng rất vui.

- Rốt cuộc tại sao em lại thế này? Em nói xem. Em muốn tôi phải làm thế nào mới vừa lòng? Tôi làm gì thì em mới chịu dừng lại?

- Trước hết anh nên làm rõ tại sao tôi lại hành động như vậy chứ, không phải thứ tự là vậy sao? Tôi biết mình đã thay đổi rất nhiều. Trước đây tôi là một con người hoàn toàn khác, nhưng nhờ anh, giờ đây tôi đã thành kẻ chuyện gì cũng dám làm. Trong khi tôi trở thành thế này, thì anh đã làm gì? Phụ nữ là vậy đấy, anh à... Một cô gái cho dù bình thường đến đâu cũng có thể trở thành nữ hoàng, và một phụ nữ có cao quý đến đâu cũng có thể trở thành nô tì. Tất cả đều tùy thuộc vào những gì người cô ta yêu đối xử với cô ta.

Anh hỏi tôi định làm đến mức nào ư? Để xem đã, không phải lần sau gặp mặt là sẽ biết được hay sao? Tôi vào trước đây. Người lớn có lẽ đang đợi.

Quán bì lợn nướng. 9 giờ tối, thứ Sáu

Tôi muốn giải tỏa tâm trạng dồn nén khó chịu này. Tôi cần gặp một ai đó, một người sẽ không làm rối chuyện lên mà có thể thoải mái ở bên cạnh tôi. Tôi mở danh bạ điện thoại và kéo xuống xem xét. Trong danh bạ có đến hơn một trăm người nhưng tôi chẳng muốn gọi cho ai trong số đó cả. Tôi thật đúng là một con người đáng thương.

Ngay lúc đó tôi bỗng nhớ đến Gil Ra Im. Một cô gái không giả vờ tốt bụng, không giả vờ thân thiện, lại giỏi nói đùa và cũng hiểu được những mệt mỏi trong cuộc sống. Thế là tôi gọi điện cho Gil Ra Im, cô ấy vui vẻ đồng ý. Cô chọn địa điểm và hẹn tôi đến quán bì lợn nướng.

- Em là cô gái đầu tiên hẹn gặp anh ở quán bì lợn nướng đấy.
- Còn em thì gặp rất nhiều người đàn ông ở quán bì lợn nướng rồi.
- Nhưng chắc không có ngôi sao Hallyu chứ?
- Có một người là em họ của ngôi sao Hallyu ạ.
- Ôi, thật là! Đừng nhắc đến thằng đó nữa.
- Hai người cãi nhau sao?
- Hôm nay Joo Won đã làm một chuyện đáng ghét khiến anh sôi máu.
- Ngày nào anh ấy cũng làm thế với em.
- Thằng nhóc đó là như vậy đấy.

Ra Im chẳng hỏi gì thêm, chỉ rót đầy rượu soju vào ly của tôi. Tôi uống hết ly rượu cô ấy rót cho, vừa cảm nhận dòng rượu chảy vào miệng, tôi vừa nghĩ hẹn gặp cô ấy quả là đúng đắn.

- Anh thực sự đã gặp gỡ rất nhiều cô gái, nhưng lại chẳng hiểu gì về họ cả. Cô gái đầu tiên và cũng là cuối cùng anh yêu, giờ đang xuất hiện như một vai ác nhất trên đời. Anh không biết mình nên làm thế nào, trước mắt chỉ là một khoảng tối mênh mông.
- Tất cả những người ác trên đời đều là những người chịu nhiều tổn thương. Sẽ chẳng có gì lạ khi một số phụ nữ yêu ai đó một cách điên cuồng bằng những cách độc ác nhất. Em nghĩ có lẽ giữa hai người đang có hiểu lầm gì đó.
- Anh biết. Nhưng anh vẫn chưa thể xác định được. Anh sợ lý do khiến Seuli trở nên như vậy thật sự là do anh. Anh sợ phải chấp nhận sự thật này.

16. Chương 16

Nhật ký bí mật của Joo Won

Có một căn bệnh gọi là Hội chứng Alice ở xứ sở thần tiên. Một căn bệnh có triệu chứng kỳ lạ, khiến người mắc bệnh ngày nào cũng như được sống trong những câu chuyện cổ tích, vì những hình ảnh bị biến đổi tỉ lệ rất kỳ quái như thể nhìn ngược kính viễn vọng, nhưng cũng rất đau đớn. Rõ ràng tôi đang mắc chứng bệnh này. Nếu không thì có lý nào mỗi giây phút tôi ở cạnh Gil Ra Im đều trở thành câu chuyện cổ tích như thế này? Và câu chuyện cổ tích ấy tuy đẹp đẽ nhưng đượm buồn, hoang đường nhưng lại rất thú vị.

Sự đau đớn khổ sở như cơn sóng thần mạnh mẽ cuốn lấy tôi tuần vừa rồi đã biến mất như chưa từng xuất hiện. Chỉ đọng lại từng hơi thở của Ra Im nằm ngủ bình yên trong lòng ngực tôi. Cơ thể em, nhịp đập trái tim em, hơi thở đều đặn của em lấp đầy tâm trí tôi. Chỉ có những điều ấy đang chế ngự tôi. Giây phút bình yên đã tìm đến cõi lòng bị đốt thành tro. Đau khổ cũng là bình yên.

Cuối tuần, tôi nhận được cuộc gọi từ Jeong Hwan. Anh ta nói trường võ sẽ mở đợt tập huấn, không biết liệu tôi có muốn đi cùng hay không. Anh ta cho biết dạo gần đây tâm tình Ra Im vô cùng khó chịu, còn

bảo tôi đây là thời điểm thích hợp nhất để tấn công tình cảm của Ra Im. Nếu tôi cũng tham gia luyện tập, anh ta sẽ giúp tôi có được vị trí thật thuận lợi để tiếp cận cô ấy và ở cùng nhau nên nhất định phải làm cho tốt. Tôi hỏi Jeong Hwan:

- Tại sao anh lại giúp tôi và Ra Im đến với nhau?

Anh ta cười sáng khoái rồi mới hạ giọng đáp:

- Bởi vì Joo Won của chúng ta rất nhiều tiền cơ mà. Kiếm nhiều tiền, biết tiêu tiền, tôi hy vọng cậu sẽ nắm chắc lấy Ra Im không buông tay. Đổi lại, cậu cứ quan tâm chúng tôi một tí là được.

Tôi rất thích thú với câu trả lời của anh ta. Tôi biết dấu sao thì trong lòng anh ta vẫn có một phần tình cảm như tình huynh đệ với Gil Ra Im.

- Địa điểm tập huấn ở đâu?

- Vẫn chưa quyết định được địa điểm cụ thể.

- Anh nghĩ sao nếu tôi cung cấp địa điểm tổ chức?

- Nếu cậu tìm giúp chỗ tá túc luôn thì quá tuyệt. Công việc cậu bận bịu như thế, không có vấn đề chứ?

- Nếu trong tuần này thì không sao. Không, nếu tiện thì cứ đi ngay tuần này đi. Nước sạch, không khí trong lành, môi trường thư thái cùng không gian yên tĩnh. Muốn tìm địa điểm như thế này thì cứ đến những nơi không ai sống, quá dễ.

- Ok, Joo Won giỏi kiếm tiền thích chỗ nào thì chỗ đó đều được hết.

Vậy là tôi quyết định sẽ lấy khu nghỉ mát ở Jecheon làm địa điểm tiến hành tập huấn cho trường võ. Tuy khu nghỉ mát này vẫn chưa chính thức mở cửa, nhưng phòng nghỉ dành cho khách đã hoàn thành nên sẽ không có vấn đề gì nếu tổ chức ở đây. Hơn nữa, tôi cũng dự định đến đây một chuyến để khảo sát tiến độ thi công khu vực này. Vậy là một mũi tên trúng hai con chim, vừa giám sát công việc, vừa gặp được Ra Im.

Ngày tổ chức huấn luyện, tôi đến khu nghỉ mát từ sớm để chuẩn bị tất cả mọi thứ trước khi Ra Im đến nơi. Khu nghỉ mát này được xây dựng nhưng vẫn duy trì trạng thái tự nhiên vốn có, đảm bảo không làm dịch chuyển bất kỳ ngọn cây phiến đá nào, có thể ví như chốn đào hoa viên vậy. Theo tiến độ này thì đến cuối tháng khu nghỉ mát sẽ khánh thành. Đúng là việc tốt.

Đoàn khảo sát công trình đi tới khu nhà nghỉ cùng lúc một chiếc xe tiến vào bên trong khu nghỉ dưỡng. Là xe chuyên dụng của trường võ. Tôi để cho những người trong đoàn khảo sát công trình đi trước rồi mới quay lại phía chiếc xe. Tất cả mọi thành viên trường võ, ngoại trừ Jeong Hwan, đều nhìn tôi với ánh mắt sững sờ. Tôi giả vờ ngạc nhiên.

- Tôi có vài việc phải đến đây, sao lại gặp nhau tình cờ vậy nhỉ?

- Cũng đúng. Sự trùng hợp thế này đôi khi cũng xảy ra. Chúng tôi đến tham gia tập huấn.

Jeong Hwan nhanh chóng đáp lại. Ra Im liền gương cặp mắt đầy nghi ngờ, hết nhìn tôi lại nhìn Jeong Hwan một hồi rồi hỏi:

- Hai người làm gì đấy? Lần này có phải thật sự tình cờ không?

Tôi và Jeong Hwan đồng loạt nhún vai thay vì trả lời. Ra Im bĩu môi tỏ vẻ không vui, quay sang lấy hành lý từ trên xe xuống mang lên vai. Tôi đưa tay đỡ lấy ba lô từ trên vai cô.

- Cô còn có chuyện cần nói với tôi cơ mà. Tôi là người bận rộn, nhưng cũng không quên thúc giục cô đâu, cô vẫn chưa có kết luận sao?

- Tôi không rảnh rồi để dành thời gian suy nghĩ mấy vấn đề chẳng thú vị gì như thế.

- Sao cứ phải đắn đo lâu thế! Được rồi. Sau này chúng ta sẽ nói lại vấn đề ấy một cách bình tĩnh. Nghe nói mấy hôm trước cô gặp Choi Woo Young. Hai người làm gì thế? Lại anh anh em em cười cười nói nói à?

- Chúng tôi làm gì cũng đâu có liên quan đến anh.

- Sao lại không liên quan? Chúng ta có mối quan hệ của hai người đã hôn nhau mà.

Ra Im vội vàng lấy tay bịt miệng tôi lại, sợ bị người khác nghe thấy, cô đưa mắt lăm lét nhìn xung quanh rồi tức giận nói:

- Anh chán sống lắm rồi phải không? Nghiêm túc đứng đắn một giây cũng không được à?

Tôi thật sự không biết mình điên cuồng đến mức đó. Sao tôi lại thích người phụ nữ đối xử với tôi theo cách này đến vậy?

Khu nhà nghỉ tôi chọn nằm lọt thỏm trên sườn núi, như hòn đá giữa rừng sâu. Toàn bộ thành viên trường võ đều đồng thanh trầm trồ không gian trước mặt, thể hiện vẻ thích thú cực độ. Có lẽ ai cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc khi bản thân có thể giúp đỡ hoặc làm việc gì cho ai đó. Tôi chậm chậm bước vào nhà nghỉ với tâm trạng lâng lâng.

Đoàn người của trường võ lục đục xách đồ đạc hành lý lĩnh kính vào phòng sách rồi ngồi thành một vòng tròn xoay quanh Jong Su. Tôi không ngồi cùng với họ mà lùi về phía sau một chút. Sau khi Jong Su trình bày với các thành viên lịch trình của đợt tập huấn, anh ta lẳng lặng nhìn hết một lượt tất cả mọi người. Trong tích tắc tất cả mọi âm thanh dường như ngưng bật, không gian rơi vào tĩnh lặng. Một lát sau Jong Su mới nói tiếp:

- Vị trí này, là vị trí của người sẽ dẫn dắt trường võ trong năm tới. Hết năm nay tôi sẽ không còn làm người đại diện cho trường võ nữa. Nếu một người liên tiếp nắm giữ vị trí lãnh đạo, khi người đó bị thương hoặc chết thì đội sẽ tan rã. Vì thế, đây là truyền thống mà các đàn anh đi trước đã đề ra, mỗi năm sẽ đổi người đại diện một lần. Cho dù vị trí người đại diện có trống do tai nạn không mong muốn thì ai cũng có thể trở thành người lãnh đạo, dẫn dắt cả đội đi tiếp. Người đại diện cho trường võ chúng ta năm 2011 tới, Hwang Jeong Hwan, sẽ phải vất vả rồi.

Jong Su vừa dứt lời, Jeong Hwan từ chỗ ngồi đứng bật dậy, gương mặt tràn đầy vẻ quyết tâm nói với tất cả mọi người:

- Sau này xin nhờ mọi người giúp đỡ.

Tất cả đồng loạt vỗ tay hết sức mình. Tôi cảm thấy thật kỳ diệu. Nếu thay đổi vị trí đại diện thì mọi người hoặc là vui mừng tốt độ, hoặc là tiếc nuối chứ, nhưng không hiểu sao không khí lúc này lại rất hùng hồn, ai cũng hừng hực khí thế. Có lẽ tôi chỉ là một kẻ ngoài cuộc, không thấu hiểu được những điều đó mà thôi. Trong khi các thành viên chúc mừng bằng tràng vỗ tay giòn giã, Jong Su nhường lại chỗ ngồi cho Jeong Hwan rồi lẳng lặng đi ra ngoài một mình. Ra Im cũng đứng dậy đi theo anh ta.

Jong Su và Ra Im càng đi càng xa khu nhà nghỉ, tiến về phía con đường tản bộ. Nhìn hai bóng lưng đang sánh vai nhau dạo bước phía trước, tôi chợt phát hiện ra điểm giống nhau giữa hai người bọn họ. Sau vài giây ngỡ ngàng, tôi tiếp tục lặng lẽ đuổi theo sau. Bên tai vang lên đoạn đối thoại.

- Núi khi vào đông là quang cảnh em thích nhất trong bốn mùa.

- Tại sao?

Jong Su ngẩng người nhìn Ra Im.

- Khuôn mặt thì lạnh, cơ thể thì ấm, đi bộ tuy có mệt sức nhưng nếu dừng lại thì sẽ bị chết cứng. Em thích cảm giác phải bước tiếp, đi tiếp để cảm thấy trái tim mình đập rộn rã, đập đến khi nổ tung. Nếu cứ tiến bước nhất định sẽ lên đến đỉnh.

Nghe những lời nói ấy, tôi bất giác đưa tay sờ lên mặt mình. Mỗi câu nói của cô như khiến gương mặt tôi lạnh dần, gần như đóng băng. Từng hơi thở của tôi tỏa ra làn khói trắng xóa. Giọng nói cô cứ vang vọng lại.

- Về Dark Blood ấy. Anh nghĩ em có thể lọt vào vòng thử vai cuối cùng không?

- Nếu em đậu, em sẽ chọn làm diễn viên sao?

- Ấy, em sao có thể làm diễn viên được. Bộ phim này hầu hết là cảnh hành động, vai diễn của em cũng không phải vai chính nên em mới muốn thử một lần xem sao. Em cũng hy vọng nếu như được tuyển sẽ mau lành nghề, có thể nhanh chóng trở thành đạo diễn võ thuật. Anh nghĩ em không có tố chất làm đạo diễn ả?

- Em có biết điều này không, không biết từ bao giờ, anh trở nên sợ hãi những cuộc gọi đến vào lúc nửa đêm. Bởi vì câu đầu tiên anh hỏi khi nghe những cú điện thoại đêm khuya thường là “Ổ bệnh viện nào? Đã đi rồi sao?” Ngay cả câu giả từ cũng không nói được, chỉ biết đưa tiền đồng đội, rồi mỗi ngày đều quanh quẩn với suy nghĩ, là do người ấy đã thay thế mình, lẽ ra chính bản thân mình mới là người phải ra đi, rồi trước khi lại mất thêm ai đó, ngày mai hãy nghỉ việc đi, ngày mốt phải nghỉ việc thôi... Ngày nào anh cũng nghĩ như thế. Cả em cũng vậy, khi em có một đội của riêng mình thì những việc đầy chắc chắn em sẽ gặp phải. Anh ước gì mình còn có thể nói lời tạm biệt với đồng nghiệp, trước khi nhận được cuộc gọi lúc nửa đêm và nghe tin họ đã nằm xuống.

Nghe đến đây, tôi không thể nào bước tiếp theo sau họ nữa. Tôi cảm nhận được gánh nặng cuộc sống to như núi họ phải mang trên vai. Tôi xoay lưng lại trong khi họ vẫn bước xuống núi, thăm cầu nguyện. Tôi mong Ra Im hãy đặt xuống gánh nặng cô mang trên vai và chạy đến nép vào vòng tay tôi.

Tôi một mình đi dạo khắp khu nghỉ mát đến tối muộn mới quay về phòng. Một bên, vài người đang chén chú chén anh bàn chuyện rôm rả, đằng kia thì vừa gảy đàn vừa ngân nga ca khúc của Kim Kwang Seok. Còn Ra Im giữ im một góc, ôm chăn nằm ngủ. Tôi lại gần nằm xuống bên cạnh cô, nhìn không chớp mắt gương mặt đang ngủ say. Ngắm một khuôn mặt ngủ của ai đó thật sự khiến tâm trạng người ta trở nên dễ chịu. Sự hồi hộp khiến tim tôi đập thình thịch như đang nhìn trộm một khu vườn bí mật, những khoảnh khắc thường nhật đặc biệt mà cô cố che giấu. Tôi vừa ngắm em ngủ, vừa đắm chìm bản thân trong dòng cảm xúc.

Vàng trán cao rộng dường như đang tỏa sáng, lông mi dài và đậm nét, sống mũi cao thẳng và nhỏ, đôi môi như nụ hồng đang hé mở. Cô gái nhỏ nhắn và khả ái này sao lại có thể gánh vác những công việc nguy hiểm như thế kia?

Bờ vai nhỏ nhắn của em khẽ nhấp nhô. Tôi nghe thấy một vài âm thanh nhẹ nhẹ phát ra từ đôi môi em mềm mại. Tôi đưa tay lên khẽ day vào giữa đôi lông mày đang nhíu lại trên trán em, bỗng em mở to mắt.

Chúng tôi cứ như thế, nhìn nhau không nói một câu.

“Giấc mơ hàng ngày của em có điều gì ưu phiền đến vậy?”

“Vì trong giấc mơ của em... có anh...”

“Ở bên cạnh tôi dù chỉ là giấc mơ, em cũng không thấy hạnh phúc sao?”

“Dẫu thế, anh hãy cứ đến đi. Cả ngày mai lẫn ngày mốt...”

Sau khi kết thúc đợt tập huấn và quay trở về cuộc sống hằng ngày, tâm tình Ra Im buồn phiền đến cực hạn. Cô bắt đầu mắc phải “hội chứng Joo Won”. Dù đang đi một mình trên phố nhưng cô luôn cảm thấy như có Joo Won đang đi bên cạnh, nhìn lên bầu trời cũng thấy gương mặt anh. Dù chỉ ngồi yên một chỗ không làm gì cả, trong đầu cô vẫn luôn vang vọng những câu nói của anh như âm thanh ở sát bên tai.

Khi cùng nhau tản bộ trên con đường núi ở khu nghỉ dưỡng, Joo Won đã thổ lộ tình cảm với cô. “Trước kia tôi đã từng cùng em dạo bộ như thế này. Em thường xuyên xuất hiện trước mắt tôi. Vì vậy hai chúng ta cứ đi bên cạnh nhau như vậy đấy.” Phải chăng vì câu nói ấy mà cô mới bị ảo giác, lúc nào cũng nhìn thấy anh, nghe được giọng nói của anh, nhưng khi định thần lại, tìm kiếm xung quanh thì không thấy ai. Đường nhiên việc này không nằm trong tầm kiểm soát của cô.

Ngay cả lúc cùng với Oska luyện tập leo núi cũng như vậy. Cô thường xuyên không thể tập trung tinh thần và đưa tay quờ quạng trong không khí, thấy thế Oska bèn hỏi:

- Em gặp chuyện gì sao? Hôm nay tinh thần em có vẻ như bay lên tận mây rồi...

Vừa nghe xong, Ra Im liền trấn tĩnh lại, nở nụ cười bên lên.

- Xin lỗi. Hôm qua em không ngủ được nên... Nào, vậy từ bây giờ chúng ta phải thật cẩn thận. Đây là giai đoạn anh đã thành thạo ở mức độ nhất định nên dễ mắc sai lầm. Anh hiểu chứ? Giai đoạn người tập quá tin tưởng vào thực lực non nớt của mình mà khoe mẽ là dễ gây ra tai nạn nhất.

- Khoe... khoe mẽ?

- Anh hiểu chứ? Nào, trọng điểm của ngày hôm nay là, phải luôn nghi ngờ thực lực của bản thân.

- Em không biết đây là thứ anh giỏi nhất sao? Nếu em thấy có ca sĩ nào thường xuyên nghi ngờ năng lực của bản thân bằng anh thì cứ bảo ca sĩ ấy đến gặp anh.

- Chỉ nghi ngờ không thì có vấn đề rồi. Bây giờ chẳng phải là thời điểm công nhận sao?

Nói rồi cô nhìn Oska mỉm cười trêu chọc.

- Hầy! Từ lần trước đã vậy rồi, em là anti-fan phải không? Anti-fan trà trộn vào chứ gì?

- Anh ồn ào quá đấy, vận động làm nóng lần cuối đi. Bật người một trăm lần, hít đất năm mươi, gập bụng... hử, hử, không cần làm động tác này!

- Tại sao? Anh ưng ý cái đó nhất đấy!

Oska đáp lại với vẻ mặt trêu ghẹo. Ra Im đang sắp xếp lại dụng cụ thì trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Joo Won gập bụng cùng với cô. Cảm xúc bối rối khi ấy lại nổi lên làm lòng cô ngổn ngang. Cô lắc đầu thật mạnh để đẩy những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu óc.

Oska dừng xe ở trước bãi đất trống, nơi nhìn xuống là có thể lơ mơ thấy được căn nhà cô đang ở. Ra Im tháo dây an toàn rồi quay sang nói với Oska:

- Lần nào cũng để anh đưa về nhà thế này, cảm ơn anh nhiều.

- Em là sư phụ của anh nên dĩ nhiên anh phải chăm sóc chu đáo tận tình chứ...

Đang nói, đột nhiên trong tích tắc khuôn mặt của Oska đông cứng như đá. Ánh mắt anh dừng lại ở một chiếc xe hơi cao cấp phía trước. Ra Im cười đến rung cả vai, hỏi Oska:

- Sao vậy? Là người anh quen sao?

- Ra Im. Tạm thời em dừng vào nhà vội. Em hãy đến nơi nào đó gần đây cho đến khi anh gọi điện. Tuyệt đối không được vào, em biết chưa?

Nói xong, anh liền bước xuống xe rồi vội vàng chạy về hướng ngôi nhà của cô. Có gì đó rất lạ lùng ở đây. Ra Im cũng chạy theo sau Oska.

Vừa bước lên bậc cầu thang dẫn lên nhà, cô nghe thấy tiếng tranh cãi của Oska với ai đó. Tim cô bỗng nhiên chùng xuống. Chủ nhân giọng nói đang đối đáp với Oska chính là phu nhân Moon Bun Hong. Cô cắn chặt môi dưới, từ từ bước vào nhà. Mẹ Joo Won đứng giữa phòng khách nhà cô, đang gân cổ lên quát tháo người khác. Còn Ah Young thì chỉ biết đứng im một bên đi đi chân xuống nền nhà.

- Ở... ở đây sao lại...

Nghe thấy cô cất lời, bà ta quắc mắt nhìn cô rồi quay sang Oska với biểu cảm khó diễn tả.

- Lại là tình huống gì nữa đây? Hai người cùng đi rồi cùng về với nhau sao? Hai người là gì của nhau?

Oska cởi giày bước vào trong nhà, nắm lấy cánh tay của bà rồi nói:

- Dì lại định viết tiểu thuyết nữa đấy à? Chuyện không phải như vậy đâu, đi thôi.

- Cậu ở yên đó đi!

Phu nhân Moon Bun Hong gạt phắt tay Oska ra rồi hướng về phía Ra Im cất cao giọng hỏi:

- Cô, nghe nói cô cùng với Joo Won đến Jecheon, đúng không? Cô rốt cuộc là loại con gái gì thế hả? Cô, chính miệng cô đã nói rồi cơ mà. Đối với cô, Joo Won dù có qua lại tạm thời cũng không có tư cách, đúng không? Cô đã nói nó đừng có bèn mảng đến bên cạnh cô! Cô hành động như một đứa đánh mất hết tự

trọng, lại muốn tôi diễn vai bà mẹ độc ác à? Tuy nghèo khó, không có gì trong tay nhưng ít nhất cũng phải có danh dự chứ, tại sao lần nào cô cũng cầm dao đâm vào lưng người ta thế hả?

Nhìn thấy Ra Im cúi đầu xuống không nói được lời nào, Oska bước lên phía trước.

- Dì. Xin dì hãy thôi đi. Ra Im có tội tình gì chứ? Dì không nên ở đây làm thế này mà hãy về nhà hỏi lại Joo Won đi, được không dì?

Bà ta cầm lấy một hộp đồ rồi quăng nó đến trước mặt Ra Im. Nấp hộp mở bung, toàn bộ đồ ở bên trong hộp văng hết ra sàn nhà. Là những chiếc quần đùi của Joo Won. Không lâu trước, anh để lại rồi đi mất. Bà ta nhìn Ra Im hết sức khinh miệt rồi nói thẳng vào mặt cô:

- Hỏi Joo Won thì được gì? Chỗ ở như ăn mày thế này, bảo ai dám bước vào chứ!! Cô điên rồi sao? Có Joo Won đứng phía trước bảo hộ cho cô nên cô không coi ai ra gì đúng không?

- Là hiểu lầm cả ạ. Chuyện như bác nghĩ tuyệt đối không có.

- Không có chuyện như thế sao những thứ này lại ở đây? Chẳng lẽ đây là quần áo của cô à? Ở cô bốc lên mùi của một đứa lớn lên mà không có bố mẹ dạy dỗ. Bố mẹ cô đã dạy cô nếu sống vất vả quá thì bám lấy đàn ông à?

Trong giây lát, sắc mặt Ra Im trở nên trắng bệch.

- Vừa nãy, bác nói gì cơ?

- Tôi có nói sai gì đâu? Để cho bố mẹ phải bị chửi bởi chính là do cô.

Ra Im cố gắng chịu đựng để khỏi bật khóc, dùng hết sức hét lên:

- Bà hãy rút lại những lời vừa nói đi. Hãy rút lại lời nói ngay!

- Ở đâu có cái loại con gái dám la lối tiếng lớn như thế!

- Kim Joo Won, anh ta thích tôi. Và tôi cũng đã bắt đầu thích anh Kim Joo Won. Nhưng bây giờ thì dù có chết tôi cũng không bao giờ gặp anh ta nữa. Anh ta không phải là người có thể khiến tôi mang xuống mồ nỗi hận cha mẹ bị hạ nhục như thế. Anh ta không đáng giá. Cha tôi, là người anh hùng dũng cảm đã bất chấp mạng sống của mình để cứu biết bao nhiêu mạng sống khác. Ông ấy không phải là người đáng để nghe những lời nhục mạ như thế từ các người! Vì thế, bà hãy rút lại những lời vừa nãy ngay lập tức. Bà hãy rút lại ngay!

- Tại sao tôi phải làm thế? Tôi là người có thể nói thêm những câu độc ác hơn nữa và làm những việc còn quá đáng hơn nữa đây.

Không thể đứng nhìn cảnh tượng trước mắt thêm giây phút nào nữa, Oska dùng toàn lực kéo phu nhân Moon Bun Hong ra khỏi nhà.

- Dì thật là! Đi thôi. Dì thôi đi.

- Các người sao lại thế? Thả ra ngay. Á. Đau. Ta bảo đau!

Ra Im cứ thế ngồi phục xuống nền nhà. Cô đau đến nỗi toàn thân như tê dại. Phẫn nộ và uất ức. Cô ghét chính bản thân mình đã làm cho cha phải bị người khác thóa mạ, cô ghét Joo Won, vô cùng oán hận mẹ anh ta.

- Giống như ăn mày... thật sự...

Ra Im phủ phục xuống nền nhà, khóc nức lên nghẹn ngào, cả Ah Young đang cố ôm lấy vai cô vỗ về cũng bật khóc theo.

- Ra Im... đừng khóc...

Nội tâm của Yoon Seoul

Đĩa hạt dẻ trên bàn, em muốn bỏ đi cũng không được, ăn cũng không xong.

Món hạt dẻ nướng tỏa hơi nóng hổi xung quanh, những dấu chấm hơi to tướng như số lượng hạt dẻ trên bàn luẩn quẩn trong dầu em.

Em hoài nghi, không biết mục đích của anh khi mua hạt dẻ nướng đem đến cho em.

Em thắc mắc không biết ý nghĩa trong câu nói của anh, “Sao em lại gặp phải một kẻ tồi tệ như anh nhỉ? Sao em lại thích anh đến thế? Anh sẽ suy nghĩ, sẽ thử ngẫm lại từng điều từng điều một. Anh cũng sẽ nghĩ tại sao vì anh mà em phải chịu nhiều tổn thương.”

Đóng cửa trái tim rồi lại mở ra, anh có biết chuyện đó khó khăn và đau đớn đến nhường nào không?

Trái tim là một tác phẩm điêu khắc, đầu thể chỉ cần đến rồi xếp lại những mảnh ghép là được.

Hôm nay, sao anh lại hành động như vậy?

Để rồi những hạt dẻ ấy, em ăn thì không đành, bỏ đi cũng không nỡ.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Quán cà phê ở Bangbaedong. 2 giờ chiều, thứ Hai

Tôi cho rằng lý do Seuli rời bỏ tôi là vì Jun Hyuk. Nhưng dạo gần đây, càng nghĩ tôi càng không chắc chắn, có thể tôi đã sai lầm. Tôi nhất định phải tìm cho ra nguyên nhân thật sự. Tôi muốn biết tại sao cô ấy lại mang nỗi căm hận, xuất hiện lần nữa để trả thù tôi.

Tôi đi gặp Hye Mi để hỏi cô ấy có biết lý do tại sao Seuli lại bỏ tôi không. Tôi nhớ Hye Mi chính là người bạn thân thiết duy nhất của Seuli.

- Anh muốn nói anh chia tay với cô ấy mà không biết nguyên nhân tại sao à?
- Người từ chối lời cầu hôn chính là Seuli. Với lại, cô ấy đã sang Mỹ du học cùng với Jun Hyuk ngay sau đó còn gì.
- Làm sao Seuli cùng đi du học với anh Jun Hyuk được. Hai người bọn họ chỉ cùng nhau xuất cảnh lúc đó thôi.
- Em nói gì?!
- Lúc đầu cậu ấy ở Florida khoảng hai tháng, rồi sau đó lại đến Toronto, London, cậu ấy cứ đi qua đi lại ở các nơi ấy, cuối cùng ở Thụy Sĩ là lâu nhất. Hình như khoảng một năm.
- Thật sao? Có thật cô ấy không đi du học cùng với Jun Hyuk?
- Em đã nói không phải rồi cơ mà? Nói thật, anh cũng quá đáng lắm đấy.
- Anh? Tại sao?
- Anh không biết sao? Đàn ông bọn anh đều như thế cả mà? Nếu người đàn ông em yêu hành động như thế trước mặt những người đàn ông khác thì em chỉ muốn chết thôi. Ôi, chắc chắn Seuli cũng muốn chết lắm... Cậu ấy đã từng uống thuốc...
- Em nói gì? Anh đã làm gì mà bảo quá đáng? Em nói thử đi. Chỉ một chút thôi cũng được.
- Chuyện đó làm sao em có thể nói được. Anh hãy nghe điều đó trực tiếp từ cậu ấy đi. Thật ra em không thân thiết với cậu ấy lắm nên nếu nói ra thì hơi kỳ.
- Không phải em là bạn thân nhất của cô ấy hay sao?
- Em ấy à, em có rất nhiều bạn. Vì Seuli không có bạn nên em và cậu ấy mới thân thiết đôi chút. Nhưng anh cũng có trách nhiệm trong chuyện cậu ấy không có bạn bè đấy. Đối với cậu ấy anh là tất cả, nhưng rồi cuộc cậu ấy chỉ là một phần trong mọi kế hoạch của anh mà thôi. Anh chưa bao giờ trải qua khoảnh khắc nhớ thật nhiều mà không thể gặp cậu ấy đúng không? Còn Seuli, cậu ấy luôn cô đơn những khi cần anh ở bên nhất. Vì sự nghiệp ca sĩ của anh mà cậu ấy luôn phải giấu giếm tình cảm của mình, trong độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời người con gái.

Văn phòng của Seuli. 7 giờ tối, thứ Ba

Tôi đi mua một bịch hạt dẻ nướng đem đến gặp Seuli. Khi vừa bước vào, Seuli nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Tuy nhiên cô ấy lại dùng giọng nói lạnh băng, bảo sẽ bồi thường thiệt hại cho tôi về chuyện đã làm lộ bản thu âm. Tôi không nói lời nào, ngồi bóc vỏ hạt dẻ rồi đưa cho cô ấy.

- Em ăn một hạt đi. Chẳng phải lúc trước em rất thích ăn hạt dẻ nướng sao?

- Không phải tôi. Trong trí nhớ của tôi, không có thứ gì gọi là hạt dẻ nướng cả. Hình như anh đang nhầm lẫn tôi với cô nàng nào đó trước đây của anh.

Tôi rơi vào cảnh lúng túng như gà mắc tóc khi cô ấy đề cập đến “cô nàng nào đó”.

- Thật sự không phải em sao? Anh đã nghĩ rất lâu nhưng cái này cũng không đúng à? Sao em lại gặp phải một kẻ tồi tệ như anh nhỉ? Sao em lại thích anh đến thế? Anh sẽ suy nghĩ, sẽ thử ngẫm lại từng điều từng điều một. Anh cũng sẽ nghĩ tại sao vì anh mà em phải chịu nhiều tổn thương. Anh đi đây.

Nhà của Ra Im. 3 giờ chiều, thứ Tư

Kết thúc buổi tập leo núi, tôi đưa Ra Im về đến nhà cô ấy. Rồi tôi đã chứng kiến một cảnh không thể tưởng tượng được. Trước mắt tôi là hình ảnh dì đang làm ầm lên trong nhà của Ra Im. Cho dù là Joo Won hay là tôi, ngày hôm nay có thể khẳng định chắc chắn một điều, chúng tôi chỉ là những thằng đàn ông vô tích sự, không thể bảo vệ nổi người phụ nữ của mình.

17. Chương 17

Nhật ký bí mật của Joo Won

Tôi nghe được tin mẹ đã đến nhà Ra Im và gây ra một trận ầm ĩ ở đó. Trời đất như sụp đổ. Không cần tận mắt thấy những gì mẹ đã làm với cô, tôi cũng có thể tưởng tượng ra được. Trước mắt tôi toàn là một màu đen. Đúng lúc cô chỉ vừa đối ý, mẹ đã làm hỏng hết mọi thứ rồi.

Vừa biết chuyện, tôi liền chạy ngay đến nhà cô. Đèn đóng trong nhà tắt hết. Có lẽ cô đang ở trong nhà nhưng muốn tránh mặt, vì thế tôi vẫn cứ đập cửa rầm rầm. Chẳng có chút động tĩnh nào. Điện thoại cũng tắt máy. Tôi thử đến trường võ thuật nhưng cũng chẳng thể tìm thấy cô. Lòng tôi như có lửa thiêu đốt không cách nào trấn tĩnh được.

Tôi liền chạy đến Pyeongchang-dong. Có lẽ mẹ biết tôi sẽ đến nên bà đã ngồi đón sẵn. Vừa thấy mẹ, tôi đã không thể kìm được mà tuôn ra hết.

- Sao mẹ lại làm thế? Tại sao? Mẹ đã làm gì ở đó vậy? Mẹ đến đó mắng chửi làm gì cơ chứ! Chắc mẹ đã làm cô ấy khóc rồi đúng không?

Ngược lại, mẹ còn nổi giận hơn tôi và nói nếu làm cô khóc thì sao. Tôi trả lời, sao mẹ có thể đi đến tận đó chứ, cứ nói với tôi là được rồi kia mà, sao cứ phải đến tận đấy hành hạ cô ấy làm gì. Mẹ tôi quát, vì nói với tôi cũng vô ích nên bà mới tìm đến nhà cô. Tôi hỏi mẹ đang nói gì vậy thì bà trả lời:

- Không phải là anh đang uống thuốc an thần sao? Ji Hyeon tới lui nhà anh là vì chuyện đó còn gì. Không phải à? Sao anh có thể giấu tôi chuyện đó chứ? Anh muốn thấy tôi chết ư? Ít ra anh cũng phải nói với tôi chứ!

- Vẫn chưa nghiêm trọng đến mức phải nói với mẹ đâu.

- Đó chỉ là suy nghĩ của anh thôi. Anh tưởng đây là nước Mỹ chắc? Người đi mời bác sĩ thần kinh làm bác sĩ chủ trị ỉn, liệu mọi người sẽ nghĩ anh là người bình thường sao? Nhỡ chuyện này đồn ra ngoài thì anh sẽ xử lý thế nào? Đám anh em của ông ngoại, những người nhắm nhe chiếc ghế của anh thì sao? Còn thường vụ Park nữa, anh định giải quyết thế nào hả?

Tôi trả lời rằng tôi sẽ tự lo liệu hết, mẹ không cần phải tìm Ra Im cũng không cần phải gọi cô ấy ra ngoài nữa. Mẹ tôi thần người rồi cười mỉa mai đáp lại:

- Tôi cũng chẳng muốn thế đâu! Anh thích con ranh ấy đến thế à? Nó nói nó không muốn gặp anh nữa, nó nói anh chẳng đáng, nhưng anh thì lại thích nó muốn chết đi được ư?

- Cô ấy nói như thế sao? Chính miệng cô ấy nói như vậy à? Nói không muốn gặp con nữa à?

- Gì cơ? Được thôi. Nếu anh thích con bé đó đến vậy thì cứ thích. Nếu anh thật lòng thì cứ yêu đương đi. Muốn gì thì cứ làm với nó đi.

- Ý mẹ là sao?

- Anh tưởng giờ anh đang đấu với tôi à? Anh đang đấu với chính bản thân anh đấy. Tôi nói quyền lựa chọn giờ đang nằm trong tay anh. Nếu anh cảm thấy con bé đó quan trọng thì đi đi. Nhưng tất cả những thứ anh có, tiền, địa vị, quyền lực, những thứ anh có được trong thời gian qua, tất cả những thứ đó, nếu anh có thể từ bỏ sạch sẽ hết tất cả thì cứ đi thử xem. Anh tưởng có con thì tôi sẽ chấp nhận sao? Thời gian có thể làm thay đổi được sao? Tuyệt đối không. Nếu anh đem con trở về thì tôi chỉ thu nhận bố con anh mà thôi. Còn con bé đó vĩnh viễn không bao giờ được bước chân qua ngưỡng cửa nhà này. Dù tôi có chết, nó cũng không được bước chân vào dù chỉ một bước. Trong di chúc tôi sẽ viết như vậy đấy. Thế nên, nếu anh thấy chỉ cần có tình yêu là no bụng thì cứ đi đi.

Mẹ đã nhìn xuyên thấu cả con người tôi. Một con người hèn hạ biết bao nhiêu, một con người đê tiện biết bao nhiêu. Đúng. Điều đó hoàn toàn đúng. Tôi không có tự tin để bỏ những thứ mà tôi có. Nhưng tôi cũng không đủ bản lĩnh để bỏ Gil Ra Im. Tôi mang tâm trạng tuyệt vọng rời khỏi Pyeongchang-dong và lại đến nhà Ra Im lần nữa. Đèn vẫn tắt tối mịt như trước. Điện thoại cũng không nghe.

- Gil Ra Im!! Em có trong đó đúng không! Tôi nghe thấy hết tiếng chuông điện thoại của em rồi. Mở cửa ra đi. Phải mở cửa ra tôi mới xin lỗi em hay cầu xin em tha thứ được chứ.

Tôi đập như muốn phá tan cánh cửa nhưng chẳng hề có bất cứ âm thanh nào đáp lại, nên tôi cứ đứng đợi. Cả người tôi như bị đông cứng lại thành đá. Tôi đợi cô suốt đêm ở ngoài ngõ đến khi mặt trời mọc.

Cuối cùng, Ra Im cũng xuất hiện. Cô cũng mang gương mặt mệt mỏi, chẳng ngủ được chút nào như tôi. Mắt cô sưng hết cả lên. Tim chắc cũng bị xé nát ra từng mảnh. Cô nhìn lướt qua tôi một lần bằng ánh mắt vô cảm, rồi định đi thẳng qua tôi luôn. Tôi chặn cô lại và nói:

- Tôi đã nói rồi mà. Em bảo gì tôi cũng sẽ làm. Chờ trước nhà em thế này suốt tám tiếng đồng hồ, đối với tôi giờ cũng chẳng là gì. Buổi tối lạnh lắm đấy. Em cũng biết mà. Nhìn tôi này, hửm? Tôi đã suy nghĩ suốt đêm, không biết phải xin lỗi em như thế nào.

Ra Im nhìn tôi với ánh mắt sắc lạnh. Và dùng giọng lạnh lùng nhất trên thế gian để nói với tôi:

- Anh không biết cách xin lỗi sao? Tại sao, hay vì anh chưa từng xin lỗi một kẻ nghèo hèn như tôi? Chuyện mọi người trên thế giới này đều biết làm sao anh lại không biết hả? Chuyện người đời đều có thể làm tại sao anh lại không thể? Tôi đi đến đâu cũng nói được câu xin lỗi, còn anh ngay cả cách xin lỗi cũng không biết ư? Anh đúng là có một người mẹ tài giỏi thật đấy. Lần trước bà ta làm tôi nhớ mãi giây phút đứng trong ngôi nhà sang trọng đó, lần này thì tại nơi tôi sống, nơi tôi mở mắt nhắm mắt mỗi ngày. Về sau, mỗi lần ở trong nhà tôi sẽ lại nghĩ đến chuyện xảy ra hôm qua. Nhưng tôi còn phải hít thở, ăn cơm, đùa giỡn, còn phải sống nữa chứ. Anh hiểu không? Vì thế, anh cũng đừng vênh vang ra vẻ ta đây khi chỉ thức một hai đêm. Còn nữa, bây giờ xin anh hãy làm ơn ra khỏi hiện thực bí hiểm của tôi ngay đi. Ra khỏi đây và hãy tiếp tục sống cuộc sống đẹp như truyện cổ tích của anh đi.

Cô nói rồi quay lưng bỏ đi không chút động lòng, nhưng tôi không thể giữ cô lại được. Những câu nhất định phải hỏi, những lời nhất định phải nói, cuối cùng tôi lại không thể thốt ra.

Ra Im đang quay đoạn phim giới thiệu để gửi cho đội làm phim ở Hollywood. Đây là phần giới thiệu cần thiết cho buổi diễn thử của kịch bản Dark Blood. Dù cô có cố hết sức cũng không chắc đậu được, vậy mà cô hoàn toàn chẳng tập trung được chút nào. Chưa gì đã bị NG hết mấy lần rồi. Jeong Hwan đang cầm máy quay, anh thở dài bảo cô hãy nghỉ một lát rồi tập lại. Cô lau mồ hôi và gật đầu. Ngay lúc đó, cô thấy xe ô tô của Joo Won đang chạy đến. Tim cô lỡ mất mấy nhịp rồi cô ngồi thụt xuống thấp.

- Tiền bối Jeong Hwan, giờ Kim Joo Won sẽ vào đây tìm em. Anh hãy nói là em không có ở đây nhé. Đừng hỏi lý do tại sao, xin anh hãy giúp em.

Cô cầm lấy chiếc áo khoác rồi chạy lên sân thượng và trốn dưới lan can.

- Gil Ra Im, Gil Ra Im!!

Cô nghe thấy tiếng của Joo Won. Sau đó là tiếng trả lời “Cô ấy không có ở đây” của Jeong Hwan. Ra Im dựa người vào thanh chắn lan can. Cảm giác lạnh buốt bắt đầu len lỏi và tràn ngập cơ thể. Cô nghĩ nếu trái tim cô cũng trở nên cứng rắn như thanh lan can này thì tốt biết bao. Tiếng của Joo Won cứ tiếp tục vang vọng đến tai cô.

- Anh nói là sẽ giúp tôi mà. Anh nói thật đi. Có phải là cô ấy bảo anh nói vậy không?

- Không phải là cô ấy bảo tôi nói thế mà thực sự là cô ấy không có ở đây.

Joo Won ngẩng đầu rồi hét to với bốn phương tám hướng:

- Gil Ra Im, em nghe rõ đây. Anh biết em đang nghe. Bây giờ những chuyện em làm thật yếu kém. Nếu em nghĩ anh sẽ dừng lại ở đây thì hãy từ bỏ ngay suy nghĩ ấy đi. Anh vẫn chưa bắt đầu nữa mà, cũng chưa hề nghe câu trả lời của em! Em cũng biết không thể cứ trốn tránh là giải quyết được vấn đề mà! Thà cứ đánh anh như trước đây còn hơn! Em cứ đánh anh đi! Không phải gặp nhau rồi mới giải quyết được vấn đề hay sao? Nếu không muốn gặp anh thì em cũng phải nghe điện thoại chứ!

Ra Im nhắm nghiền mắt lại, vì cô nhớ anh. Vì cô nhớ người đàn ông đang đau khổ cố gắng tìm gặp cô, vì cô muốn chạm vào anh, vì cô muốn chạy đến và được ôm trong vòng tay anh. Nước mắt khê chảy ra từ khóe mắt đang nhắm nghiền. Nếu ngày mai trái đất ngừng quay, có lẽ cô sẽ làm như anh nói. Nhưng cô biết hiện thực không phải vậy, vì cô chẳng thể nào có đủ can đảm để làm điều đó. Cô không muốn bản thân mình bị tổn thương thêm nữa, cũng không muốn mình làm tổn thương anh thêm nữa. Ra Im cứ ngồi dựa vào thanh lan can lạnh ngắt, nước mắt chảy ròng ròng cho đến khi Joo Won đi.

“Ở đâu? Em đang ở đâu? Chỉ cần cho anh biết em ở đâu thôi.”

“Em hãy nghe điện thoại đi. Nhé?”

“Em thật sự không muốn gặp anh nữa sao? Đây là cách tốt nhất ư? Em có chắc không?”

“Anh đang lo lắng, làm ơn hãy gọi cho anh đi. Xin em đấy.”

Ra Im ngồi dựa lưng vào tủ sắt, xem đi rồi xem lại tin nhắn Joo Won gửi cho cô. Thế giới của cô dường như đã hoàn toàn sụp đổ. Giờ cô mới hiểu được ý nghĩ của câu “vạn tiền xuyên tâm”. Cô dần lòng và nhắm mắt lại. Cô muốn tìm được đáp án ỉn. Cô có nên bước theo con đường mà trái tim cô mách bảo không, liệu con đường đó có thực sự dẫn lối cô đến với anh hay không, cô muốn có lời đáp cho những điều đó.

Alice hỏi:

“Hãy nói cho tôi biết từ đây tôi phải đi theo hướng nào?”

Chú mèo Cheshire trả lời:

“Cô muốn đi đâu thì cứ chạy theo hướng đó đi.”

“Đâu cũng được.”

“Nếu thế thì đi hướng nào cũng vậy.”

“Vì tôi muốn đến được một nơi nào đó.”

“Không sai, cô sẽ đến được một nơi nào đó. Tôi muốn nói, chỉ cần cô cứ bước đến khi nào không thể đi được nữa.”

(Trích Alice lạc vào xứ sở thần tiên - Lewis Carroll)

Cô bước lang thang thật lâu sau khi rời khỏi trường võ thuật. Cứ đi, đi mãi như thế mà chẳng đến được cuối con đường. Kết thúc một con đường lại là một con đường khác nối tiếp. Trên mọi ngã đường đều có những tấm biển chỉ dẫn để người ta có thể dễ dàng biết được hướng đi. Cô nghĩ nếu những con đường trong tim cô cũng có biển chỉ dẫn như vậy thì tốt biết mấy. Cứ bước rồi bước, không biết từ lúc nào cô đã đứng trước nhà Joo Won. Chỉ vừa bước qua cánh cổng lớn, tim cô đã bắt đầu đập thình thịch. Cô nên nói gì khi

gặp Joo Won? Hay là nói chỉ đi ngang rồi vô tình lạc bước vào đây? Trong lúc vẫn đang phân vân, cô đã từ từ tiến vào khu vườn.

Đâu đó trong vườn vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng. Xa xa bên phía bờ hồ, có thể nhìn thấy rõ nhà Joo Won nhờ ánh đèn. Thành thật thành thật, cứ mỗi bước về phía trước, tim cô lại đập mạnh hơn. Cô dừng bước và trốn sau một thân cây, hít thở thật sâu rồi nhìn vào nhà Joo Won. Giống như cô bé bán diêm đứng nhìn trộm ngoài cửa sổ, và thế giới bên trong khung cửa kính kia hoàn toàn là một thế giới khác. Một thế giới chỉ toàn những người đàn ông ăn mặc bánh bao và những người phụ nữ trong váy vóc hoa lệ; nến và hoa được trang trí thành hàng dài trên bàn, bánh kem, bánh ngọt và hàng loạt các loại thức ăn được bày kín, cùng một chiếc lò sưởi áp sát tường. Cô nhìn thấy bóng dáng Joo Won giữa những người sang trọng đó. Anh mặc một bộ tuxedo lịch lãm. Ra Im cúi đầu xuống nhìn lại quần áo cô đang mặc. Chiếc quần bò bị phai màu, cái áo khoác cũ kỹ, trên cổ thì quấn một chiếc khăn quàng chẳng đẹp để gì. Cô hoàn toàn không có chút dũng khí để bước vào thế giới đằng sau cửa kính kia với bộ dạng như thế này.

Điện thoại cô reo lên. Là Joo Won gọi. Đang chần chừ có nên nghe máy hay không, ngẩng đầu lên cô liền trông thấy Joo Won đang đứng ngay bên cửa gọi ình. Nhìn thấy anh như vậy, làm sao cô có thể nhận cuộc gọi này? Cuối cùng tiếng điện thoại cũng ngừng. Joo Won dứt điện thoại vào túi với gương mặt tối sầm. Đúng vậy, không biết đây đã phải là cuối con đường chưa. Nếu một mối quan hệ đã chẳng thể tiếp tục thì con đường kết thúc ở đây cũng được mà. Quay lại thôi. Nghĩ vậy, cô quay lưng đi thì nghe tiếng ai đó gọi mình. Là Oska.

- Ô, Ra Im. Em đến đây lúc nào vậy? Joo Won mời em đến à?

- Dạ không. Là do em chọn không đúng thời điểm để đến... Em đi trước đây.

Cô định quay đi nhưng bị Oska nhanh tay giữ lại.

- Ấy, không phải em đến đây để gặp Joo Won hay sao? Đã đến tận đây rồi thì vào trong đi chứ.

- Không, để lần sau cũng được.

- Ô? Sao tay em lại lạnh như thế này? Rốt cuộc là em đã đứng đây bao lâu rồi. Cứ như là người tuyết ấy! Em đứng ngoài đây suốt này giờ đúng không? Joo Won bảo em đừng vào vì nó sợ mất mặt à?

- Không phải đâu ạ. Anh ấy cũng không biết em đến.

- Không biết thì phải cho chú ấy biết chứ. Nào, đi với anh.

- Dạ thôi. Bộ quần áo hôm nay của em mặc không phù hợp chút nào cả.

Cô cười rồi nói như đùa. Nhưng Oska lại gạt đầu với vẻ “tôi biết rồi” và nói với cô bằng giọng ấm áp:

- Thì mặc bộ nào hợp là được thôi. Gặp Joo Won rồi nói thẳng với chú ấy. “Em đến đây là để gặp anh.” Cứ hy vọng đi. Hôm nay anh sẽ là bà tiên của Ra Im.

Nội tâm của Yoon Seul

Đêm qua bị cảm nhẹ nên em đã uống thuốc và đi ngủ sớm. Em đã khổ sở lạc trong giấc mơ đầy mộng mị như một cuốn phim cũ, đứt quãng rồi lặp lại, lặp đi lặp lại, đến sáng tinh mơ thì em tỉnh giấc và nhớ đến anh.

Khát nước quá. Vì cơn sốt mà cả người em nóng ran.

Hạt dẻ nướng hôm qua anh mua, em vẫn để nguyên trên bàn. Em đã thử lấy một hạt bỏ vào miệng. Nhưng em không thể nhai nổi, đành nhả ra và đặt nó vào chỗ cũ. Hạt dẻ ấy đâm vào lòng em như một cái gai nhọn mắc trong cổ.

Chắc chắn là sốt nặng rồi. Ngực vừa nóng ran vừa đau rất.

Em không hiểu được trái tim anh. À không, không phải trái tim anh, mà là em không hiểu được trái tim em. Em không thể hiểu được trái tim của mình nữa, chỉ một chút quan tâm nhỏ bé của anh mà đã khiến em chao đảo thế này rồi. Em sợ sẽ bị cuốn về phía anh mà không thể ngăn mình lại được.

Cả người em nóng bừng lên. Có lẽ em nên uống thuốc hạ sốt thôi.

Em nhận được lời mời đến bữa tiệc VVIP của trung tâm thương mại từ Kim Joo Won. Chắc là anh cũng sẽ đến đó.

Nếu đến, em sẽ được gặp anh đúng không? Biết đâu em sẽ hiểu được vì sao anh lại mang hạt dẻ đến cho em.

Tim em đang đập loạn nhịp. Tuyệt đối không phải do hồi hộp, chỉ đơn giản do bị cảm mà thôi.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Trong vườn. 8 giờ sáng, thứ Sáu

Tôi đang chạy bộ để thư thả đầu óc thì thấy xe của Joo Won đang tiến vào vườn. Nhìn gương mặt không chút thần sắc là biết ngay đêm qua nó không ngủ được chút nào. Khổ sở đến mức môi cũng trắng bệch và sưng phồng lên. Thằng nhóc con này đã gặp đúng một người không thể có kết quả, có lẽ đang đau lòng lắm.

- Chú đi đâu mà giờ mới về thế?

- Anh nhận được giấy mời rồi chứ. Tối nay có buổi tiệc VVIP của trung tâm chúng ta, anh nhớ đến giúp tôi đây.

- Giờ mà chú còn tâm trạng bàn chuyện công việc à?

- Nếu anh đến làm khuôn mặt đại diện, tôi sẽ mua vé buổi biểu diễn của anh cho tất cả nữ nhân viên ở khu thương mại.

- Ra Im cũng đến chứ?

- Cô Yoon Seul chắc sẽ đến. Dù sao cô ấy cũng là khách VVIP của trung tâm bách hóa.

- Tôi với chú đều như hàng hiệu, nhưng sao cuộc đời lại có nhiều vết ố đến thế...

Như vậy đó...

Nhà riêng. 7 giờ tối, thứ Sáu

Cả ngày, trong đầu tôi chỉ luẩn quẩn mỗi bữa tiệc VVIP. Chỉ vì câu nói có thể Seuli cũng đến của Joo Won. Bữa tiệc cũng đã bắt đầu rồi. Liệu Seuli đã đến chưa?

Trong vườn. 7 giờ 30 tối, thứ Sáu

Tôi đã chuẩn bị tinh thần xong, oai vệ bước ra khỏi nhà. Đang định sang nhà Joo Won thì nghe tiếng sột soạt ở đâu vọng lại. Nhìn về hướng có tiếng động, là Ra Im đứng co cụm núp sau thân cây. A, thật tội nghiệp! Tôi đã quyết định tình nguyện trở thành bà tiên để giúp Ra Im vào đêm nay. Rốt cuộc thì đây là thứ tình yêu gì mà lại khó khăn đến thế, thật là!

18. Chương 18

Nhật ký bí mật của Joo Won

Gil Ra Im quả thật là một phụ nữ đáng kinh ngạc. Cô làm tôi sợ phát khiếp, y như những lần tôi phải vào thang máy, đồng thời cũng làm tôi hưng phấn cực độ như khi lái xe hơi thể thao. Hai ngày rồi cô không chịu gặp tôi lấy một lần, điện thoại cũng không nhận, khiến tôi gần như phát điên, để rồi hôm nay lại đột nhiên xuất hiện như cô bé Lọ Lem là cho tôi đi từ ngõ ngàng đến sung sướng.

Trong suốt cả buổi tối, tâm trí tôi dành toàn bộ tập trung cho chiếc điện thoại di động trên tay mình. Phải thể hiện sự trịnh trọng phù hợp với tư cách của một CEO trước những vị khách mời tham dự bữa tiệc không phải là chuyện dễ dàng gì. Vào khoảng khắc ấy, khi Ra Im với bộ quần áo lộng lẫy như nhân vật chính trên thảm đỏ, khoác cánh tay của Oska bước vào, tôi đã trưng ra bộ dạng cứng đờ như tượng đá. Ngay thời điểm nhìn thấy cô mặc chiếc đầm mini màu bạc bó sát cơ thể, tôi liền quên mất vị trí hiện tại của mình. Tôi không thèm để ý đến bất kỳ cái nhìn nào của quan khách. Chỉ có tôi và cô tồn tại trên thế gian này, chỉ độc hai chúng tôi đang đứng đây mà thôi. Ánh mắt chúng tôi nhìn nhau như thể muốn xuyên qua đối phương.

- Em đã ở đâu?
- Em đang ở đây.
- Tại sao không bắt máy?
- Chẳng phải em đã đến rồi đấy sao.
- Anh vẫn chưa hết giận đâu. Em ăn mặc đẹp như thế này, rồi khi đồng hồ điểm 12 giờ em sẽ biến mất phải không?
- Em muốn quay về nhưng không tài nào nhấc nổi chân nên đứng chờ ở ngoài kia. Rồi bà tiên khuyên em hãy đến và nói với anh, “Em, đến để gặp anh.” Em đã lấy danh dự của cha ra để thề với mẹ anh. Thề sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Thế nhưng, dù em quay người bước đi, trái tim vẫn không thể rời khỏi. Em biết sau này nếu tiếp tục gặp anh sẽ phải chịu đau đớn vô cùng. Nhưng so với nỗi thống khổ không được gặp anh, chịu đựng một chút có vẻ dễ chịu hơn nhiều... Em, đến để gặp anh. Đây là đáp án của em. Tuy nhiên, em sẽ không làm nàng tiên cá. Nên ngay bây giờ anh hãy trả lời đi. Em vẫn không thể trở thành ai khác ngoài nàng tiên cá hay sao?

- Anh chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào đẹp như thế này trước kia.

Nói rồi tôi cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô ấy. Trước hàng loạt cổ đông của trung tâm thương mại, trước hàng loạt khách khứa thuộc hàng VVIP, tôi và em đã trao nhau nụ hôn nồng cháy.

- Đây là đáp án của anh.

Khuôn mặt của Ra Im chuyển sang ửng đỏ.

- Tất cả mọi người đều đang nhìn chúng ta.

- Dĩ nhiên. Bởi vì vừa rồi anh đã hôn một cô diễn viên đóng thế nghèo rớt mồng tơi cơ mà. Nếu xung quanh đây có người nào đang nắm giữ cổ phần trung tâm thương mại của anh thì nên nhanh chóng bán đi. Bởi vì tay giám đốc đang mê đắm cô gái này và sắp làm cho cơ nghiệp gây dựng suốt đời của ông bà sụp đổ.

Thế rồi chúng tôi lại tiếp tục nụ hôn dang dở. Ra Im vươn tay ra ôm choàng lấy cổ tôi. Tôi kéo chặt bờ eo mảnh mai của cô vào lòng. Cơ thể chúng tôi ép chặt vào nhau như hai thỏi nam châm. Việc này chẳng mấy chốc sẽ lan ra. Nếu tin đồn đến tai ai đó, không biết chừng cái ghế giám đốc của tôi sẽ lung lay. Chẳng sao cả. Nếu đây là người phụ nữ khiến tôi phải từ bỏ tất cả mọi thứ mới có được, tôi tình nguyện từ bỏ mọi thứ. Không có Gil Ra Im bên cạnh, tôi biết cuộc sống rồi sẽ khổ sở như khi tôi bị mắc kẹt trong thang máy, vì thế tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao, nụ hôn cùng cô là điều lãng mạn và ngọt ngào nhất trên đời này.

Cây cam của Ra Im

Từng ngày trôi qua. Bầu trời giăng mây tứ phía, báo hiệu cơn mưa sắp tới. Ra Im ngược nhìn khoảng thỉnh không một lúc rồi quay vào nhà cầm lấy chiếc dù. Ra khỏi cửa cô mới bắn khoắn, hình như đã có sẵn một chiếc trong tủ đồ ở trường vô. Cô hít một hơi thật sâu rồi cất bước. Dù thời tiết đang rất u ám, nhưng điều tốt lành cuối cùng cũng sẽ đến.

Vừa tới trường vô, cô chạy ngay đến tủ đồ. Đúng như cô nghĩ, đã có một cây dù trong đó. Không phải tìm được kim ngân bảo bối gì nhưng cô vẫn thấy vui vui một cách lạ lùng. Cứ như nhận được món quà từ người nào đó vậy? Cô đứng trước gương tủ, nhìn vào khuôn mặt đang không ngừng nở nụ cười mà thấy thật lạ. Đúng lúc ấy, Jong Su gọi Ra Im vào văn phòng.

- Đã biên tập xong đoạn phim giới thiệu thử vai. Anh đã gửi đi Mỹ một bản. Nếu lần này em được nhận, khi thành công thì nhớ nhắc đến anh là được.

Jong Su buông một câu bông đùa rồi chìa DVD về phía cô.

- Em cảm ơn.

Dù chỉ mới hoàn thành bản quay cảnh diễn xuất để đem đi thử vai, nhưng Ra Im vui mừng như thể cô đã được tiến quân sang Hollywood vậy.

Từ văn phòng đi ra, cô bước xuống phòng tập và chạm trán ngay Joo Won. Joo Won không biết từ đâu bỗng nhiên đứng ra chắn trước mặt Ra Im, người lúc này chỉ nhìn chăm chăm xuống đất mà đi.

- Giật cả mình!

- Sao lại không nghe điện thoại thế? Em đã ở đâu vậy?

Ra Im gắng kìm nén sự vui mừng khi gặp lại anh, cố tình đáp với giọng cộc lốc:

- Em đi nói chuyện với đạo diễn.

Joo Won chỉ tay về phía văn phòng cô vừa bước ra.

- Đạo diễn của em lúc nào cũng gọi vào căn phòng đó gặp nói chuyện là sao? Anh ta đích thân ra ngoài nói cũng được mà? Sao cứ phải gọi em vào phòng mới chịu? Với lại bây giờ anh ta đâu còn là đạo diễn nữa. Đạo diễn Hwang xem đi! Sao anh không đòi lại phòng? Anh phải lấy lại quyền lợi của mình đi chứ?

Jeong Hwan đang đi lên văn phòng của Jong Su, xoay người lại cười thật tươi.

- Nhưng nhiệm kì của tôi bắt đầu từ ngày một tháng một cơ mà.

- Được thôi. Vậy thì anh Hwang đạo-diễn-đảm-nhiệm-từ-mùng-một-tháng-Một! Ra Im của chúng ta có còn nhiều việc cần phải làm không? Bây giờ tôi muốn đưa cô Ra Im đi, liệu anh có cho phép không?

- Những việc như vậy thì cậu phải có sự đồng ý của đạo diễn Im chứ!

- Không thích. Tôi lúc nào cũng thích ủng hộ những thế lực mới lên. Tôi cứ đưa cô Ra Im đi như vậy đấy, có sao không? Sau này ai dám nói xấu gì Ra Im của tôi, tôi không để yên đâu.

Ra Im nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Joo Won, hỏi anh lại làm ầm chuyện gì nữa thế.

- Trước tiên cứ đi theo anh đã. Anh muốn cho em xem cái này.

Nơi Joo Won dẫn đến chính là nhà của Ra Im.

- Nhắm mắt lại.

Joo Won lấy tay che mắt Ra Im, cố mở cánh cửa ra vào bằng một điệu bộ buồn cười.

- Bây giờ mở mắt được rồi.

Joo Won hạ tay xuống. Vừa mở mắt ra, trước mặt cô là căn phòng được trang trí vô cùng lãng mạn bằng cây thông Noel treo đầy bóng đèn tròn sáng lấp lánh, cùng những bó hoa đủ màu sắc.

- Đẹp quá... anh tự tay làm hết mọi thứ sao?

- Em không cần cảm động đến mức đó đâu. Cái này chỉ là một chút thành ý của tầng lớp lãnh đạo, để những ngày cuối năm của cô hàng xóm nghèo khó xa xôi có thêm chút ngọt ngào thôi. Kể từ thời điểm này trở về sau, đừng đứng ở phòng khách Pyeongchang-dong nữa, hãy xóa bỏ những ký ức không vui diễn ra ở đây, chỉ cần nhớ lại khoảnh khắc hiện tại và ngủ ngon, ăn cơm, rồi lại vui đùa mà sống.

- Cảm ơn anh. Thật sự rất đẹp. Nhưng, trông chúng có vẻ rẻ tiền nhỉ?

- Này! Cây thông này không phải là loại thông mà em đang nghĩ đâu! Thế cô Ah Young mấy giờ sẽ về?

- Vài giờ nữa sẽ về, sao?

- Được rồi, được rồi!

Đột nhiên Joo Won rút điện thoại ra. Anh gọi điện cho thư ký Kim, bảo anh ta cho dù phải bắt Ah Young tăng ca làm thêm cũng phải giữ cô ấy lại đến tận sáng mới thả ra. Ra Im sững sờ, vội vàng giật lấy điện thoại trong tay của Joo Won ra mắng ột câu:

- Anh điên sao? Sao lại không biết xấu hổ đến thế kia chứ.

- Tại sao anh lại không biết xấu hổ thế này nhỉ?

Joo Won lộ một nụ cười nham hiểm rồi tiến về phía cô. Cô lùi dần về phía sau.

- Này! Anh còn không tránh ra?
- Ngôi nhà này thật sự quá bé, chẳng mấy chốc anh sẽ bắt được em thôi, em không nghĩ vậy à?
- Ôi, anh còn không dừng lại mau?
- Tại sao? Chúng ta đều là người lớn cả, có gì đâu mà em phải sợ?
- Anh thật là! Anh dám thử lại gần xem!
- “Thật là” cái gì? Anh có làm gì đâu chứ. Chỉ có em suy nghĩ đen tối thôi.

Joo Won nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Ra Im vừa ngồi phịch xuống giường.

- Anh muốn làm thế này đây. Nắm tay em như lúc này. Chỉ có vậy thôi sao mà lại khó khăn đến thế. Bây giờ chúng ta hãy thử xem, ngay bây giờ.

Hơi ẩm tràn ngập mùi vị ái tình dần lan truyền đến cơ thể cô. Hóa ra tâm trạng cô cả ngày hôm nay vui vẻ đến thế là để nhận món quà ấm áp này, một món quà làm cô cảm động để quên đi những buồn đau vất vả trong thời gian qua. Mặc dù bầu trời vẫn giăng mây mù, dù mưa hay không, trong lòng cô vẫn như đang có vàng thỏi dương tỏa sáng.

Sau khi tiễn Joo Won về. Cô bắt tay vào dọn dẹp. Đang rửa chén bát thì điện thoại bỗng reo lên. Là phụ nhân Moon Bun Hong.

- Cháu chào bác.
- Cô thật sự muốn gặp tôi lần nữa đúng không? Dù có chết cũng sẽ không gặp lại, cô nói câu đó được bao lâu rồi? Một tháng, hay hai tháng hả?
- Chuyện đó...
- Ai đã nói sẽ chấm dứt, là ai hả? Chuyện lần này chỉ là cảnh cáo thôi.
- Là sao ạ...?
- Chi tiết thì nghe bạn cô kể lại đi. Cô có thể để bạn bè rơi vào tình cảnh khốn đốn như vậy mà hưởng hạnh phúc một mình à? Đừng hiểu lầm việc hôm nay chỉ đơn giản là thử thách hay gian nan dành cho tình yêu của hai người. Tôi chỉ vừa bắt đầu thôi.

- A lô! Bác đợi đã!

Chưa kịp nói hết, bên kia đã ngắt điện thoại. Ra Im gọi điện thoại cho Ah Young, trong lòng rối bời. Tiếng chuông điện thoại của Ah Young ngay lập tức vang lên ngoài cửa. Đúng như cô nghĩ, Ah Young khỏe nệ ôm thùng đồ đạc cao đến ngang đầu, vừa bước vào nhà đã hỏi Ra Im:

- Cậu đang rửa chén hả?
- Cái gì vậy? Sao lại thành thế này?

Ra Im chạy lại đỡ thùng đồ trong tay Ah Young. Ah Young nở nụ cười rạng rỡ, trả lời với giọng phấn chấn:

- À, nói cậu nghe cái này. Hôm nay tớ đã đấu khẩu một trận vô cùng đẹp mắt với một đàn chị mà tớ không ưa từ lâu! Sau đó tớ nộp đơn nghỉ việc luôn. Thôi nào, tớ sớm biết sẽ có ngày này mà, trong lòng tớ bây giờ thật sự rất thoải mái. Tạm thời tớ sẽ vui chơi thỏa thích, sẽ coi bằng hết mấy bộ phim truyền hình, nhất định phải xem!

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau sống dưới một mái nhà đã bao lâu nay, Ra Im ngay lập tức biết rằng bạn mình đang gắng gượng mỉm cười chỉ vì không muốn cô phải lo lắng.

Để thùng đồ xuống đất, Ra Im nói với Ah Young rằng mình có việc nên sẽ ra ngoài một lát rồi về, nói đoạn cô với lấy áo khoác rồi cứ thế bỏ đi.

Ra Im đang đứng ngăn người trước cổng ngôi nhà riêng ở Pyeongchan-dong thì Joo Won xuất hiện. Anh xuống khỏi xe, tiến về phía cô. Joo Won nắm lấy bàn tay của Ra Im khi cô đang định nhấn chuông cửa.

- Anh đã nghe chuyện rồi. Hãy để anh giải quyết.
- Em nhất định phải tự giải quyết.
- Em định làm thế nào? Đi đi. Nhanh lên.
- Sao em có thể bỏ về khi chưa làm được gì? Ah Young... cậu ấy bị sa thải mà không nói một lời nào với em. Em có thể nhìn cậu ấy nghỉ việc oan uổng thế sao?
- Vậy kế hoạch của em là gì? Lại nói chia tay nữa sao? Em không hề nghĩ đến chuyện sẽ gọi điện cho anh trước khi đến đây à? Mẹ anh là tổng giám đốc trung tâm thương mại chắc?
- Chuyện này chắc chắn sẽ không chấm dứt ở đây. Bắt đầu là Ah Young, sau này nạn nhân tiếp theo không biết chừng sẽ là trường võ.
- Thế mới nói để anh ra mặt giải quyết chuyện này. Thằng thích bám theo em, chỉ toàn nói yêu thương em là anh. Em nghĩ ai cũng thích cuộc sống lúc nào cũng phải thấp thỏm lo âu sao? Cứ giao hết việc này cho anh. Anh là người có năng lực hơn em nghĩ nhiều đấy.
- Anh định làm gì. Đã có kế hoạch chưa?
- Ừ, anh sẽ báo cho ông ngoại biết.
- Gì cơ?

Đang nói, đột nhiên bầu trời lóe lên một tia sáng chói lòa, ánh chớp như xé toạc không gian. Tiếng sấm vang rền khiến mặt đất như rung chuyển. Ra Im và Joo Won đều giật bắn mình, ngược nhìn lên bầu trời. Mưa ào ào đổ xuống. Joo Won vội vàng lấy tay che chắn cho Ra Im.

Đúng lúc đó, mọi thứ trước mắt đều trở nên trắng xóa, cả hai không thể nhìn thấy gì, cứ như bị ném vào một luồng ánh sáng. Thật xui xẻo. Chưa bao giờ cô gặp phải tình huống như thế này. Một dòng điện đột ngột chạy dọc toàn cơ thể. Không lẽ... không lẽ... không phải chứ... không thể nào! Giọng nói của chính cô từ phía đối diện thốt lên.

- O ơ ơ...? Gì đây? Sao mặt của anh lại ở bên đó?
 - Chúng ta lại bị hoán đổi? Nữa sao? A a, sao cứ phải xảy ra trong tình trạng này chứ! Điên chết mất thôi!
- Cái kỳ tích hy hữu, trăm năm khó gặp, ngàn năm khó tìm ấy, lại xảy ra lần nữa. Hai người còn chưa hết bàng hoàng thì một chiếc xe hơi cao cấp dần tiến đến. Là xe của phu nhân Moon Bun Hong. Thư ký Kang bung dù, bước xuống khỏi vị trí tài xế rồi đến mở cửa sau. Phu nhân Moon Bun Hong bước xuống xe một cách nhã nhặn, vừa ngược lên, đập vào mắt bà là cảnh tượng Ra Im đang nấp dưới vòng tay của Joo Won. Bà quắc mắt, phóng một cái nhìn đáng sợ về phía họ. Nếu không phải cơ thể bị hoán đổi, thì người bị ánh mắt kia làm cho đông cứng chính là cô mới đúng, Ra Im cay đắng nghĩ.
- Vào đi, đừng có lãng phí thời gian của người khác! Nhanh lên!

Phu nhân Moon Bun Hong lạnh lùng lớn tiếng rồi bước vào phía trong cổng lớn. Joo Won và Ra Im toàn thân ướt như chuột lột đi theo sau.

Sau khi bảo người giúp việc chuẩn bị một cốc trà ấm, quý bà Moon Bun Hong ngồi xuống ghế xô pha ở vị trí trung tâm. Còn Joo Won và Ra Im ngồi yên lặng trên ghế dài bên cạnh. Cô giúp việc, có lẽ là người vô cùng thành thật, chỉ mang ra một tách trà đặt xuống trước mặt vị phu nhân. Bà cầm tách trà lên uống, đáng vẻ vô cùng thanh lịch và quý phái. Ra Im mở miệng trước, cảm thấy như mình đang bước vào trận đấu cuối cùng. Có lẽ vì cơ thể bị hoán đổi nên trong cô tràn đầy sự tự tin không hề có trước đây. Cơ thể của Joo Won như một bộ áo giáp bảo vệ, giúp cô cảm thấy mạnh mẽ hơn.

- Không đánh vào đương sự mà lại can thiệp vào chuyện của bạn bè, hành động này thật hèn hạ.
- Anh tưởng tôi với anh đang thi đấu Olympic sao? Những chuyện này mà cũng đòi có công bằng à?

Bà ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt bà nhìn con trai vô cùng sắc lạnh, không chút cảm tình. Lúc này, Joo Won chen vào cuộc đối thoại bằng giọng của Ra Im.

- Quá rõ ràng. Ban đầu là bạn bè, sau đó là công việc, sau nữa là đến mua chuộc chủ nhà buộc họ đuổi chúng tôi ra ngoài, rồi chúng tôi sẽ bị đẩy ra khỏi đất nước. Trình tự là vậy đúng không?

- Ô, sao cô lại biết? Cô từng gặp phải rồi sao? Nếu đã biết bước tiếp theo là gì, vậy hai người có còn tiếp tục gặp nhau nữa không?

- Không, sẽ không gặp nhau nữa.

- Phải rồi, phải như vậy chứ.

- Chúng tôi sẽ sống cùng nhau.

- Gì cơ?

Bầu không khí căng thẳng bao trùm lên cả ba người. Joo Won tiếp tục nói trong cơ thể của Ra Im:

- Cháu, không thể rời bỏ con trai bác. Tất cả đều là vì sức khỏe của anh ấy. Nếu chúng cháu chia tay ngay lúc này, không chừng con trai bác có thể sẽ chết vì bệnh tương tự đấy.

- Cô nói gì? Bệnh tương tự?

- Cô Im Ah Young, là một nhân viên chăm chỉ, luôn nghiêm túc làm việc trong suốt năm năm qua. Cho dù có là người nhà của giám đốc đi nữa, không ai có quyền tự ý đuổi việc cô ấy. Nếu bác còn tiếp tục dă động đến vấn đề nhân sự thì cháu sẽ làm to chuyện này với công đoàn.

- Hả?

- Vì thế, mong bác đừng can thiệp vào chuyện của chúng cháu. Nếu bác cảm thấy chướng mắt khi chúng cháu gặp nhau, chúng cháu sẽ ra nước ngoài sống, vậy đấy. Bác có muốn sống mà không nhìn thấy con trai mình không? Bác định làm vậy phải không?

- Kim... Kim Joo Won! Sao còn ngồi đờ ra đó! Ngó xem cô ta đang nói gì kia kìa!

- Con nghĩ cô ấy nói không sai. Con, từ giây phút này, quyết định tin tưởng người đó.

- Cái gì???

- Vậy cháu xin phép bác. Đi thôi.

- Con đi đây,

- Hơ? Joo Won của tôi... Joo Won của tôi sao lại... Con nhỏ láo xược! Thứ con gái hư hỏng! Làm thế nào đây... ôi Joo Won của tôi... phải làm gì đây... trời ơi Joo Won của tôi...

Bỏ lại đằng sau màn độc thoại của phu nhân Moon, Joo Won và Ra Im tay trong tay đi thẳng ra cửa. Ra Im nhìn xuống bàn tay của Joo Won đang nắm chặt lấy tay mình. Nhìn bằng mắt thường thì người bên cạnh cô bây giờ không phải là anh, chỉ là chính bản thân cô, nhưng nếu dùng tâm hồn thì bên trong cơ thể cô chính là anh. Neo đã được nhả, thuyền đã rời khỏi bến. Nếu hai người được ở bên nhau, dù ai là người dẫn đường cũng không quan trọng nữa. Điều quan trọng bây giờ là cùng nhau tiến về vùng đất mơ ước, mạnh mẽ như không có bất kỳ trở ngại nào.

Nội tâm của Yoon Seul

Em lại rơi vào lưới tình của anh, bất chấp lý trí đang phản đối.

Cả ngày chỉ nghĩ về anh. Em biết mình không nên tiếp tục như thế này.

Giai điệu dương cầm anh đàn dành cho em trong bữa tiệc, đến tận bây giờ vẫn còn vang vọng bên tai.

Anh đã nói với em khi ngồi trước những phím đàn.

“Ca khúc này, đúng không? Ca khúc em thích, kể từ bây giờ anh sẽ cố gắng nhớ lại từng nốt từng âm.

Đến một lúc nào đó, anh sẽ nhớ lại tất cả. Anh sẽ làm cho những hồi ức của chúng ta quay trở lại, từng chút một.”

Khi bàn tay anh di chuyển như nhảy múa trên phím đàn, anh nhìn em.

Khi ấy, trên gương mặt của những người tham gia bữa tiệc đều ngập tràn sắc màu lãng mạn.

Có nên thử lại không? Có nên nắm lại bàn tay đã đẩy em ra?

Mọi chuyện rồi sẽ ổn chứ? Thật vậy sao?

Có nên để những ký ức đau thương vì anh tan trong cơn gió rét ngoài kia.

Và mở rộng lòng mình để tạo nên những hồi ức đẹp đẽ như chờ đợi mùa xuân?

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Trường quay quảng cáo ngoài trời. 3 giờ chiều, thứ Hai

Quay quảng cáo được một lúc thì người dẫn chương trình truyền hình về nghệ sĩ đề nghị phỏng vấn.

- Không lâu trước đây, nổi lên thông tin ca khúc chủ đề trong album mới của anh là nhạc đạo...
- Cô đừng nhắc đến nữa. Da dẻ của tôi vốn mịn như gốm sứ thượng hạng, nhưng cũng vì tin tức đó mà tôi cảm thấy mình trở thành “bình gốm đất họa tiết” rồi này, thấy không?
- Vậy đến khi nào khán giả có thể được thưởng thức album vol 7 chính thức?
- Ai cũng tò mò chuyện đấy nhỉ. Nếu cô cho tôi số điện thoại, tôi sẽ nhắn tin cho cô biết.
- Ha ha. Tôi đã hiểu vì sao anh thân thiết với anh Lee Jun Hyuk. Tôi vừa đi phỏng vấn Lee Jun Hyuk đấy.
- Cô nói Jun Hyuk đã về nước?
- Anh không biết sao? Anh ấy về nước được khoảng một tuần rồi.

Nhà riêng. 8 giờ tối, thứ Hai

Kết thúc buổi quay, tôi ngay lập tức trở về nhà bật máy tính lên tìm kiếm mọi bài viết liên quan đến Jun Hyuk.

Ra đi ở tuổi niên thiếu, trở về là người đàn ông

Lời thú nhận đầy sóng: Tôi từng có quan hệ tay ba với Oska

“Gửi lời xin lỗi đến những người bị tổn thương vì sự nông nổi của tôi.”

Tiêu đề của những bài viết đều liên quan đến Jun Hyuk. Quan hệ tay ba gì chứ? Lee Jun Hyuk... cậu ta vác thân về nhưng để lại đầu óc của mình ở Mỹ rồi sao? Yêu đơn phương Seuli mà cũng gọi là quan hệ tay ba hả? Vậy mà nghe được! Nói mấy câu bốc phét để ly gián tôi và Seuli, đây mà là quan hệ tay ba?

Đúng rồi! Không lẽ... Seuli đã nghe thấy đoạn nói chuyện của tôi cùng với Jun Hyuk? Vì thế cô ấy mới từ chối lời cầu hôn của tôi?

Văn phòng. 10 giờ sáng, thứ Ba

Tôi đứng đầu trong bảng từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất. Cuộc sống của tôi là một bộ phim bom tấn. Bùng nổ rồi lan tràn khắp mọi nơi. Bùm!

Oska biết sự thật về chuyện đạo nhạc nhưng lại che giấu, thú nhận gây sốc của tác giả

Tác giả bài hát gốc đã từ chối số tiền cực khủng

Oska có nguyên tác trong tay và...

Ngôi sao Hallyu vượt qua giới hạn đạo đức

Đây là những bài viết đã đẩy tôi lên vị trí có từ khóa tìm kiếm nhiều nhất. Toàn những bài vớ vẩn, nội dung không đáng để quan tâm. Vì tôi chỉ im hơi lặng tiếng, không thèm chấp tin đồn bịa đặt nên mới được gọi là “kiềng ba chân” phải không nhỉ!!

Anh Dong Gyu đứng bên cạnh, vừa lớn tiếng mắng mỏ không tiếc lời, vừa lo giải thích thêm về những bài báo.

- Bởi thế tôi mới bảo đừng dùng mấy bài hát của nhạc sĩ mới mà! Hẳn ta nói trong bài phỏng vấn rằng ca khúc mà hẳn đạo, chính cậu cũng biết đó là ca khúc đạo nhưng vẫn bảo tiến hành thu âm. Ca khúc gốc cũng chính cậu là người cầm tới đưa, cũng chính cậu yêu cầu hãy sáng tác một bài tương tự như bài cậu đem đến! Chỉ mới được đăng một giờ trước trên tạp trí Star, giờ đã lan sang vài tờ báo khác rồi. Xem bình luận kia, không phải chuyện đùa đâu.

Phòng thu âm của nhạc sĩ. 2 giờ chiều, thứ Ba

Tôi lần theo tin đồn, tìm được phòng thu âm của tay nhạc sĩ rồi bất ngờ đột kích. Nhạc sĩ là một phụ nữ gần ba mươi. Quả là người đàn bà lạnh lùng như đeo mặt nạ sắt. Tại sao xung quanh tôi lại đầy rẫy những người đàn bà đáng sợ như thế này cơ chứ? Tôi trực tiếp vào thẳng vấn đề, hỏi cô ta tại sao lại bịa đặt ra bài báo dối trá kia bôi nhọ tôi. Cô ả trả lời bằng giọng điệu như đâm vào mặt người ta:

- Đúng là tôi đã nói dối, nhưng sao mọi người lại tin sái cổ thế kia nhỉ? Bình thường anh phải lo mà quản lý cho tốt hình ảnh của mình đi chứ. Thay vì thốt lên kiểu “Sao có thể như thế”, người ta chỉ toàn bình luận mấy câu như “Tôi biết chắc thể nào cũng xảy ra chuyện này mà”. Tất cả mọi người đấy. Đó cũng là lỗi của tôi sao? Dù tôi có là người mới đi nữa, nói thẳng vào mặt nhạc sĩ câu ca khúc họ sáng tác chẳng là gì cả, lại còn ném cả bản thu thử, vậy không phải rất quá đáng sao? Tôi đã nhẫn nhịn chuyện đó lâu lắm rồi anh biết không?

- Tôi... tôi làm thế khi nào?

- Xem nào. Tôi biết thể nào anh cũng không nhớ. Vậy để tôi cho anh biết một con đường tắt. Hãy giải quyết bằng tiền đi. Anh giàu có lắm cơ mà.

- Rốt cuộc cô bày ra mọi chuyện là vì tiền à?

- Sống trong cái thế giới khó lường này thì phải chuẩn bị chút vốn chứ. Anh không cần ca hát cũng sống được, nhưng tôi thì khó khăn bộn bề. Anh hãy đưa tiền đi. Cái giá dành cho hình ảnh của ngôi sao Hallyu như thế chẳng phải rẻ lắm rồi sao? Sau đó, tôi sẽ nói là tôi làm như thế là vì kiếm miếng ăn, tôi xin lỗi, Oska chỉ là người bị hại...

Văn phòng. 5 giờ chiều, thứ Ba

Anh Dong Gyu Jong Heon đang chống cằm ngồi chờ tôi về.

- Sao rồi. Cô ta nói gì, tại sao lại làm thế?

- Không biết. Cô ta cho rằng em chê bai ca khúc của cô ta là rác rưởi, rồi còn ném cả đĩa đi...

- Gì? Chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như thế mà cô ta xé ra to đến vậy sao? Cô ta bị điên à? Nếu cứ tính toán xét nét thế thì có lẽ tôi phải cắn lưỡi mà chết chục lần vì cậu thôi! Nào là không có trách nhiệm, coi bản thân là cái rồn vũ trụ, không biết sợ đồng tiền, không biết tôn trọng người khác... Cô ta... rốt cuộc cô ta muốn gì?

- Tiền.

- Biết ngay mà. Cô ta đòi bao nhiêu? Cỡ nào cũng được, nhanh đưa cho cô ta để dẹp êm xuôi vụ này đi.

- Không thích.

- Tại sao? Cậu không biết người dân Hàn Quốc ghét nhất thứ gì sao? Dối trá, là sự dối trá. Tệ hơn nữa, không chỉ một lần mà tin đồn lừa gạt cứ tiếp tục xảy ra, cậu biết mọi chuyện sẽ tồi tệ đến mức nào không? Không thể mua chuộc bằng tiền, chỉ thương xót cho những nhạc sĩ không có sức mạnh, đó chính là dư luận. Nếu cô ta còn tiếp tục làm to chuyện, e rằng đó chính là giây phút sụp đổ của cậu.

- Sụp đổ thì cứ để cho sụp đổ. Hủy buổi biểu diễn, hoàn trả lại vé.

- Nói cái gì nghe được hơn xem! Phải tổ chức concert chứ!

- Không thể?

- Sao lại không?

- Vì em là kẻ không có trách nhiệm, coi bản thân là cái rồn vũ trụ, không biết tôn trọng người khác! Được chưa? Quả báo do lỗi sống sai lầm trước đây cả thôi. Đi đi. Em muốn ở một mình.

19. Chương 19

Nhật ký bí mật của Joo Won

Chết tiệt, chúng tôi lại bị hoán đổi cơ thể. Hay là thần thánh đã quá yêu một người đàn ông như tôi? Có lẽ vì tôi yêu Gil Ra Im, nên họ mới bày ra trò đùa dai lằng nhằng - tráo đổi linh hồn của hai chúng tôi - để cản trở tình yêu này. Tại sao mỗi khi quan hệ chúng tôi trở nên tốt đẹp là rắc rối lại kéo đến? Sao lại nhè đúng vào lúc này? Tuy cảm thấy rất bức mình, nhưng tôi và Ra Im đã có kinh nghiệm một lần rồi nên chúng tôi cũng thoải mái đón nhận chuyện này hơn lần trước.

- Vậy, trước hết phải tìm cho ra nguyên nhân tại sao chúng ta lại bị hoán đổi. Theo em thì đây không phải là hiện tượng xảy ra định kỳ đâu. Nhưng nếu không theo chu kỳ thì quy luật thật sự là gì? Những lần hoán đổi liệu có điểm chung nào không?

Ra Im phân tích vấn đề cũng khá hợp lý. Càng tiếp xúc, tôi lại càng cảm thấy cô quyền rũ. Hay là vì cô đang dùng đầu tôi suy nghĩ nên mới thông minh thế?

- Đầu tiên là ở đảo Jeju, sau đó là đồn cảnh sát, và bây giờ...

- Là mưa!

- Mưa?

- Đêm trước khi chúng ta bị hoán đổi ở đảo Jeju, rồi thời điểm tại đồn cảnh sát, thêm hôm nay nữa, những lần đấy đều có mưa hết!

Cô nói tôi mới nhận ra, “mưa” đúng là đặc điểm chung hợp lý. Tôi cứ tưởng cô chỉ xinh đẹp thôi, không ngờ còn thông minh nữa, thế thì làm sao tôi không yêu cô gái này được? Tôi lấy điện thoại ra kiểm tra thời tiết trong tuần. Suốt tuần này, cả Đại Hàn sẽ chẳng có giọt mưa nào.

- Nếu giả thuyết của em là đúng thì ít nhất đến tuần sau chúng ta vẫn phải chịu tình trạng này. Bỏ qua điểm chung mà tìm nguyên nhân đi. Quan trọng là tại sao chúng ta lại bị hoán đổi chứ không phải hoán đổi vào lúc nào. Để xem... bắt đầu từ hôm ở đảo Jeju, việc cuối cùng xảy ra trước khi chúng ta bị hoán đổi là...

- Lễ nào là rượu hoa? Bình rượu em bảo anh chuyển cho Oska đó, hôm ấy anh có đưa cho Oska không?

- Đưa rồi, đưa chứ, sao thế?

- Oska đã uống chưa?

- Chắc rồi, mà sao?

- Vậy hả? Thế thì không phải do rượu à? Em còn nghĩ chúng ta trở thành thể này là do bình rượu đó. Nếu nguyên nhân là rượu thì em phải đổi với Oska mới đúng. Hôm ấy em đã uống hết cả bình.

- Gì cơ?

- Sao vậy?

- Thật ra thì anh là người đã uống bình rượu đó.

- Cái gì? Vừa nãy anh nói là đã đưa cho Oska mà!

- Chuyện đó bây giờ đâu quan trọng! Có lẽ rượu chính là chìa khóa ọi chuyện đấy. Nghĩ lại, em không thấy cái quán canh gà đó kỳ lạ lắm sao? Địa điểm đáng ngờ, gần đường lớn như thế mà không có đến một cái điện thoại, bà chủ quán cũng kỳ lạ lắm sao ấy. Trước tiên cứ quay lại quán canh gà đó xem sao.

- Bây giờ? Đến tận đảo Jeju hả?

Không cần do dự thêm, tôi và Ra Im bay đến đảo Jeju ngay. So với lần trước thì lần này chúng tôi tìm thấy tiệm canh gà dễ dàng hơn nhiều. Ngay giữa đường lớn đã thấy tấm biển “Khu vườn thần bí” được dựng

bên lề, mái nhà hiện lên trong tầm mắt ngay cả khi chúng tôi chưa xuống xe. Chẳng nhẽ tôi nhớ nhầm? Tôi hỏi lại Ra Im, quả nhiên cô cũng nhớ giống hệt tôi. Chúng tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cứ thế nắm chặt tay nhau bước về phía quán canh gà. Cả không khí ở đó cũng khác hẳn lần trước. Có gì đó bình thường và đơn giản hơn trước nhiều. Vừa nhác thấy có bóng người, Ra Im vội đẩy cửa. Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi vừa tháo đôi găng tay cao su vừa bước ra. Đây không phải bà chủ quán mà chúng tôi đã gặp trước đây.

- Hoan nghênh quý khách. Chỉ có hai vị thôi sao?

Ra Im nghiêng đầu hỏi:

- Ô? Quán đổi chủ khác rồi hả cô?

- Sao lại phải đổi chủ chứ? Từ lúc mẹ chồng tôi mở quán đến giờ đã là ba mươi năm rồi đấy.

- Xin hỏi, gần đây quán cô có thay đổi trang trí lại không? Lần trước đến đây, cháu thấy chỗ tường đằng kia có rất nhiều bình rượu ngâm.

Đúng như Ra Im nói, bây giờ chẳng còn chút dấu vết nào của những bình rượu đẹp để được xếp gọn gàng sát tường. Nơi trước đây đầy những bình rượu thì giờ toàn những món đồ trang trí xấu xí và vài cục đá.

- Chúng tôi không bán rượu ngâm. Cũng không có các loại rượu tự nấu. Ở đây chỉ có soju và rượu gạo thôi. Hai vị muốn loại nào?

- Ý cháu không phải vậy... lần trước đến đây, che kín tường bên đó toàn là rượu hoa mà?

- Quán tôi có làm món đó bao giờ đâu?

- Vậy xin hỏi có bao nhiêu người làm thuê ở đây vậy...

- Chỉ có tôi và mẹ chồng tôi thôi. Sao thế?

- Ngoài cô ra, còn một cô trông có vẻ buồn buồn, tay cầm dao, vẻ mặt dữ dằn như đàn ông nữa đúng không?

- Này, sao từ nãy đến giờ cô cậu cứ hỏi mấy câu lạ lùng thế hả? Đến chỗ người ta làm ăn mà hỏi thế là có ý gì? Quán tôi chưa bao giờ đổi chủ, cũng chẳng có cô nào buồn buồn hay ngâm rượu gì hết. Rốt cuộc hai người có gọi món hay không?

Cuối cùng chúng tôi đành ra khỏi quán canh gà mà chẳng tìm được thông tin nào có ích cả. Tâm trạng không vui, tôi vô cớ nổi nóng và trút giận lên Ra Im.

- Giờ làm sao đây. Nếu đúng là do rượu thì biết đi đâu mà tìm hả? Lúc đầu anh đã bảo em đừng nhận còn gì. Còn nói là tốt cho cơ thể, giờ thì đổi được cả cơ thể luôn này, tuyệt quá nhỉ! Hừ! Nếu bình rượu đó là bùa phép khởi đầu thì chắc chắn nó cũng là lời giải đáp mới đúng chứ. Tóm lại giờ phải làm sao đây? Không lẽ cả đời cứ phải đổi qua đổi lại mà sống như thế này hay sao?

Đúng là Gil Ra Im, cô ấy lên giọng phản bác y chang tôi không chút nhượng bộ:

- Này, ai bảo anh uống chai rượu đó làm gì hả! Lúc em nhờ đưa cho Oska thì cứ đưa đi là được chứ gì.

Tôi đành lùi bước trước lời phản bác của cô.

- Em làm ơn đừng có trưng ra vẻ mặt đáng ghét ấy. Dù gì chúng ta cũng phải sống như thế này cho đến khi trời mưa tiếp nên hãy thử sắp xếp lại công việc cả hai phải làm sau này đi.

- Tốt thôi. Em có buổi thử vai quan trọng. Đoạn phim quay thử để giới thiệu đã gửi đi rồi, chắc cũng sẽ sớm có kết quả thôi. Nếu rớt thì buồn thật, nhưng sẽ chẳng có vấn đề gì hết. Còn lỡ mà em được chọn thì chắc anh phải tham gia buổi thử vai đó.

- Em điên à?

- Chẳng còn cách nào khác. Vậy nên, bắt đầu từ hôm nay phải luyện tập trời chết đấy.

- Thật là, điên mất thôi!

- Em tự tin nhất ở khoản làm mẫu động tác và đọc kinh bản. Mà về kỹ năng đọc hiểu kịch bản chắc anh giỏi hơn em. Kịch bản tiếng Anh mà. Đổi lại, em sẽ cố gắng luyện chữ ký của anh. Nào, tới lượt anh!

- Sắp đến đợt phát động khuyến mãi giảm giá định kỳ vào tuần đầu tiên của tháng Một hàng năm rồi. Sau đó là đến kế hoạch mùa xuân. Đầu tiên, em phải hỏi, “Đây đã phải kế hoạch tốt nhất chưa? Có chắc không?” sao chép lại một bản và đem giấy tờ về cho anh. Em chỉ cần ký tên lên những giấy tờ anh nói được là được. Còn nữa, tuyệt đối không được chào hỏi nhân viên.

- Sao cơ?

- Sao gì mà sao? Vì anh lúc nào chẳng thế.

- Dù vậy nhưng anh cũng phải sửa đi. Có hay ho gì đâu mà cứ tiếp tục thói quen ấy. Nếu nhân viên chào em, em nhất định sẽ chào lại. Anh đừng có áp đặt quá, hãy nghĩ là đang nhận sự tôn trọng từ họ đi. Người lãnh đạo thật sự sẽ lấy sự tôn trọng làm gốc chứ không phải sự sợ hãi đâu.

- Em đang dạy ai đấy hả!

- Nếu không thích, anh cứ tìm cô gái khác mà hẹn hò.

Chúng tôi cứ cựa cãi qua lại như thế đến khi về tới Seoul. Cho tới lúc được trở về cơ thể, chúng tôi đành phải bắt đầu cuộc sống của nhau. Tôi thả Ra Im xuống trước cửa trung tâm thương mại rồi một mình đến trường võ thuật. Cô nói để kịch bản Dark Blood trong tủ sắt, cô ấy dặn tôi phải đọc kỹ, học thuộc và luyện tập nữa. Đúng là to gan khi dám ra lệnh cho CEO của trung tâm thương mại, Kim Joo Won này, luyện tập võ nghệ cho buổi diễn thử chứ! Đã hứa thì phải làm thôi, hơn nữa, nếu tôi muốn ôm cô thì ít nhất một ngày phải giả vờ nhiệt tình luyện tập một lần. Vì lý do đó, tôi mới dễ dàng đồng ý.

Cũng khá trễ rồi nhưng chẳng thấy bóng dáng người nào ở trường võ cả. Chỉ có mỗi ánh đèn hắt ra từ phòng đạo diễn võ thuật. Nếu là Ra Im, chắc chắn cô sẽ mở cửa văn phòng rồi chào hỏi Jong Su, nhưng giờ tôi là Kim Joo Won đang mang mặt nạ của Ra Im, nên chẳng thèm ngó ngang gì căn phòng đó và đến thẳng phòng cất đồ.

Vừa mở tủ sắt của Ra Im ra, một khung cảnh quen thuộc đập ngay vào mắt tôi. Nhớ lại lần đầu tiên mở cánh cửa tủ này, tôi đã vô cùng ngạc nhiên. Bây giờ, có thể nói chúng tôi đã thân thiết đến mức có thể thấy quần trong của cô, tôi cũng chẳng lấy làm kinh ngạc. Không biết đây là việc tốt hay xấu. Điều lạ lùng là tôi không còn tò mò về đời tư hay bồn chồn khi nghĩ về cơ thể của cô nữa, nhưng mỗi lần gặp cô, tôi vẫn thấy hồi hộp. Vì vậy, dù đang nhìn cô trong cơ thể chính mình thì tôi vẫn run và hồi hộp lắm. Lẽ nào tôi thật sự là một tên biến thái? Trời ạ! Không thể nào! Nói dễ nghe hơn thì, vì tôi yêu tâm hồn của cô gái Gil Ra Im nên mới yêu cả bề ngoài của cô dù diện mạo có ra sao.

Tôi đang ngắm tấm ảnh cha của Ra Im được treo trên cánh cửa tủ thì nghe tiếng bước chân phía sau. Jong Su tiến đến với hai ly giấy trên tay. Mùi vị của cà phê pha sẵn cũng không đến nỗi tệ. Hình như cơ thể bị hoán đổi thì thể chất và sở thích của chúng tôi cũng thay đổi luôn. Anh ta vừa đưa ly cà phê về phía tôi vừa hỏi:

- Cũng gần tới rồi nhỉ? Ngày năm tháng Mười hai đúng không?

- Anh nói gì? Ngày nào chứ?

Jong Su ném cho tôi cái nhìn kỳ quặc.

- À, là sinh nhật của đạo diễn đúng không?

Jong Su nheo mắt nhìn tôi nghi ngờ. Hay là tôi lại nó sai điều gì rồi? Trời ạ, nếu tôi nói sai thì anh ta cứ bảo “sai rồi” và chỉ lại chứ. Thật là, tôi không biết nên làm gì trước cái người y dân Ả Rập đang nhướn cặp chân mày đen ngòm lên nhìn như muốn xuyên thủng cả mặt tôi kia nữa. Tự nhiên tôi cảm thấy hơi rờn rợn người, giọng nói cũng chẳng còn tí sức lực nào.

- À, chuyện đó... em nhớ nhầm một chút thôi mà.

- Nhớ nhầm cái gì? Em không muốn tặng quà sinh nhật cho anh nên cố tình nói thế phải không?

- Ôi thảo nào! Anh muốn em tặng gì?

- Tiền bối Kim Ji Hoon gọi đến, hỏi em dạo này sống có tốt không.

- À vậy sao? Em có số của tiền bối không nhỉ? Em sẽ gọi lại cho anh ấy sau.

Trước câu trả lời của tôi, Jong Su lại bắt đầu nhìn tôi với gương mặt khó hiểu. Đạo diễn võ thuật cái kiểu quái gì mà cứ hạch hỏi tôi như điều tra thế này?

- Sao... sao thế?

- Em là ai? Em có phải Gil Ra Im không? Tiền bối Kim Ji Hoon đã qua đời cách đây ba năm rồi. Ngày mừng năm tháng Mười hai không phải sinh nhật anh mà là ngày giỗ của cha Ra Im. Gil Ra Im chắc chắn không phải là người có thể quên mất ngày giỗ cha mình như thế. Lúc tiền bối Kim Ji Hoon qua đời, chúng ta đã túc trực ở linh đường suốt ba ngày. Em đang cư xử vô cùng kỳ lạ. Thật sự rất kỳ lạ. Không phải em bị thương trong lúc quay phim mà giấu anh đấy chứ? Bị thương ở đâu hả?

Im Jong Su đã làm đến mức này thì tôi cũng chẳng có tài cán gì để che giấu thêm nữa. Dù sao, rồi sẽ đến lúc chuyện này lộ ra thôi.

- Tôi thừa nhận là tôi rất kỳ lạ. Nhưng không phải vấn đề thần kinh, mà do hoán đổi linh hồn.

- Cái gì?

- Tin hay không tùy anh, nhưng đây vẫn là sự thật. Thực ra tôi là Kim Joo Won, là Kim Joo Won giỏi kiếm tiền của khóa Sáu đây.

- Gì cơ?

- Lúc đến đảo Jeju và cả mấy ngày sau khi quay về. Gil Ra Im vô cùng kỳ lạ đúng không. Giống hết bây giờ. Đúng chứ?

Jong Su nghiêng đầu nhìn tôi chằm chằm với ánh mắt như nhìn người bệnh.

- Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc như vậy! Chúng tôi cũng là người bị hại thôi!

Jong Su vẫn nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc, tỏ vẻ không tin rồi bảo tôi phải đến bệnh viện ngay. Tôi chịu thua và định gọi điện cho Ra Im. Nhưng, chuyện gì thế này? Bên phía Ra Im tình hình cũng y như thế. Cô nói anh Woo Young cũng đang nghi ngờ cô và gọi tôi nhanh đến đó. Cuối cùng, chúng tôi đã bị tóm bởi những người gần gũi nhất.

Anh Woo Young và Jong Su ngồi cạnh nhau, họ lần lượt nhìn chằm chằm hết tôi đến Ra Im. Ánh mắt hai người đó vô cùng tức giận. Jong Su chỉ vào tôi và Ra Im rồi hỏi:

- Tức là, trong đây là Gil Ra Im, và trong kia là Kim Joo Won?

Giờ đến lượt anh Woo Young đưa ra một câu hóc búa.

- Làm thế nào mà chuyện này xảy ra được chứ?

Ra Im đáp:

- Đến giờ em vẫn chưa rõ. Nhưng hình như đến khi mưa xuống thì chúng em sẽ quay lại trạng thái bình thường.

- Mưa?

- Vậy rốt cuộc là hai người bị như thế này từ khi nào?

Anh Woo Young hỏi với thái độ cực kỳ lo lắng. Tôi cũng trả lời hết sức nghiêm túc:

- Từ lúc ở đảo Jeju. Anh không nhớ vụ “Không thích em ngủ ở đây một đêm à?” sao?

- Đó... đó là cô Ra Im... không... là chú sao? Thằng này! Hừ! Thật tình, không thể nhẫn tâm mắng vào mặt Ra Im được.

Jong Su đưa tay vuốt mặt rồi nói:

- Vậy người nói “Anh đã bị em phát hiện” là ai?

Biết thế nào cũng hỏi câu này. Tôi cười nửa miệng gian xảo, giơ tay lên vẫy nhẹ.

- Sorry.

- Vậy, “Đến chết cũng đừng thổ lộ”, là cậu luôn à?

- Đúng là tôi, nhưng mà vì chuyện đó, tôi đã bị Gil Ra Im mắng thê thảm rồi.

Jong Su sốc đến nỗi không thể ngậm nổi miệng. Anh ta bỗng đứng bật dậy như muốn đánh cho tôi một trận, nhưng chỉ dứ nắm đấm về phía tôi.

- Cứ đợi đến lúc cậu quay lại xem!

Tôi cười thầm trong bụng, “A ha! Vì tôi đang mang bộ mặt của Gil Ra Im nên hẳn ta mới không ra tay được chứ gì?” Jong Su chỉ đứng đó, thở dài rồi cầm áo khoác bỏ ra ngoài. Anh Woo Young cũng nhìn chúng tôi một hồi rồi hậm hực bỏ đi thẳng vào phòng. Tôi có thể hiểu được tâm trạng họ lúc này, kinh ngạc quá sức tưởng tượng. Tôi và Ra Im cũng đã phải chấp nhận tình trạng khó nói như vậy, rồi còn kiên nhẫn tìm bao nhiêu cách giải quyết nữa chứ, mà có lẽ những người xung quanh chúng tôi đều trải qua những khổ sở tương tự. Dù sao chẳng nữa, nếu hai người họ thực sự yêu quý tôi và Ra Im, thì không phải là đủ bề ngoài của chúng tôi như thế nào, họ cũng vẫn yêu quý chúng tôi hay sao?

Cây cam của Ra Im

Đã một tuần trôi qua mà chẳng có giọt mưa nào, chỉ thấy tuyết rơi liên tục. Vì trông ngóng những cơn mưa mà cô có cơ hội nhìn lên trời nhiều hơn. Thậm chí cô còn nghĩ, không biết có nên làm gì đó tương tự như lễ cầu mưa không.

Ra Im đứng thẩn thờ bên cửa sổ nhìn lên trời như mọi ngày. Đúng lúc đó, chiếc điện thoại trên bàn reo lên. Tin nhắn của Jong Su gửi đến. Jong Su báo đoạn phim thử vai đã được thông qua và dặn cô bắt đầu luyện tập cho buổi thử vai ngay lập tức. Chuyện này cứ như giấc mơ vậy. Ra Im vui mừng đến nỗi khi chỉ còn một mình trong văn phòng của Joo Won, cô phấn khích nhảy tưng tưng. Nếu đang ở trường võ thuật thì cô đã ôm chầm lấy các anh em, và mọi người sẽ tổ chức một bữa tiệc ăn mừng ra trò, nhưng giờ thì cô chỉ có thể chia sẻ niềm vui với một người duy nhất. Ra Im liền gọi ngay cho Joo Won.

- Đoạn phim thử vai của em được chọn rồi đấy. Họ nói em có thể tham gia buổi thử vai cuối cùng!

- Hả?

- Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Chúng ta phải xếp lại lịch luyện tập thôi. Bắt đầu từ hôm nay chúng ta phải tập trung hết sức.

- Em đang nói gì vậy? Ý em là để anh tham gia buổi thử vai đó thật đấy à?

- Cả tuần này anh vẫn đang luyện tập đấy thôi.

- Cái đó... thì là... anh không muốn em buồn nên mới luyện tập, chứ làm sao anh tham gia buổi thử vai thật sự được? Nói chuyện gì nghe có lý hơn chút đi chứ. Không lẽ em thực sự nghĩ là anh có thể đậu được buổi diễn thử vai đó à?

- Không. Đâu phải em thi vì muốn được nhận. Dù chính em tham gia thì cũng chưa chắc đã đậu.

- Vậy thì vì cái gì?

- Vì em không thể ngồi yên không làm gì. Được đứng trong một trường quay thử vai như thế là ước mơ cả đời của em. Chỉ cần anh thay em đến đó đứng thôi cũng được rồi. Dù là vòng thử vai không được công bố, nhưng người tham gia có thể dẫn theo một người nữa vào cùng. Có thể đến xem một buổi thử vai như thế cũng đã là một kinh nghiệm quý giá rồi. Em nhờ anh đấy.

- Đây không phải việc mà cứ nhờ cậy vào ai đó là có thể toại nguyện. Anh rất hiểu cảm giác của em, nhưng anh không làm được đâu. Đến thang máy anh còn không dám đi nữa là.

- Anh không thể đi thang máy?

- Ủ, thật đấy. Được thôi. Nếu trước buổi thử vai chúng ta trở lại bình thường thì sẽ không có vấn đề gì đâu. Chẳng nào đến thì tính sau.

- Thật không?

- Ủ, anh sẽ tham gia. Nếu em nói không cần đâu cũng được. Em đã muốn đến đó đến thế, và đó còn là ước mơ cả đời của em nên anh sẽ làm. Biết đâu cứ cố rồi đến lúc đó lại có kỳ tích xuất hiện cũng nên.

- Cảm ơn anh.

- Nhưng anh có một điều kiện.

- Điều kiện?

Điều kiện mà Joo Won nói chính là việc cả hai dọn về sống cùng nhau. Nếu nghĩ kỹ thì, đơn giản chỉ là bản thân anh ấy muốn sống ở nhà mình thôi. Nhưng hiện giờ họ còn đang bị hoán đổi thân thể, nên đứng ở vị trí người thứ ba nhìn vào thì rõ ràng là Gil Ra Im dọn đến nhà Kim Joo Won sống còn gì. Vì lý do đó, cô không thể vui vẻ nhận lời Joo Won được. Vậy mà Joo Won chẳng thém nghĩ trước ngẫm sau, cứ cứng đầu lôi kéo cô cho bằng được.

- Anh đang làm gì vậy?

Joo Won tay xách nách mang, lôi đồ đạc từ nhà Ra Im đến bày đầy ngay trước cửa biệt thự của anh. Hai cái va li to đùng, hai cái ba lô leo núi, thêm một túi giấy kenh càng chứa đầy những món đồ linh tinh nữa. Tất cả đều là đồ dùng cá nhân của cô. Đến cả con mèo bông mà cô luôn ôm khi đi ngủ anh cũng mang tới. Hầu như tất cả vật dụng sinh hoạt của cô đều được chuyển đến đây. Ah Young mà biết chắc sẽ hoảng lắm.

- Anh đã bảo chúng ta sống chung mà. Chẳng phải đã nói hết rồi sao. Chuyển hành lý xong tay anh tê hết rồi này, xoa bóp cho anh đi.

- Này, nếu không phải giữ gìn nhan sắc vì buổi thử vai thì em đã cho anh một đấm rồi đấy.

- Em phải nói chuyện dễ thương một tí thì buổi thử vai mới suôn sẻ được chứ.

- Anh còn không quay về ngay đi?

- Vậy anh sẽ không tham gia buổi thử vai nữa.

- Này!

- Nhà chỉ có một chiếc giường thôi, ngủ chung nhé!

- Anh điên à?

- Vậy anh sẽ không đến buổi thử vai nữa. Phòng tắm cũng chỉ có một, cũng phải dùng chung thôi, đúng không?

- Anh muốn ăn đòn thật đấy à?

- Vậy thì anh sẽ không tham gia buổi thử vai.

- Muốn chết không?

- Từ giờ anh cũng sẽ không bắt em đi làm nữa. Anh đã gửi mail cho thư ký Kim rồi. Bắt đầu từ ngày mai các cuộc họp sẽ diễn ra tại nhà. Những buổi họp đó, chỉ dựa vào diễn xuất của em thôi thì không ổn. Nên kể từ giờ, chúng ta sẽ dính lấy nhau hai bốn trên hai bốn luôn.

- O hay!

- A a, sớm làm vậy thì tốt biết mấy. Sao anh không nghĩ ra nhỉ? Anh đi tắm đây. Còn không đi theo à? Đã nói là sẽ tắm chung mà.

- Anh muốn ăn đòn luôn một lần đấy à?

- Vậy thì anh sẽ không tham gia buổi thử vai nữa.

- Này!

Trong lúc Joo Won vừa cười ha hả vừa bước lên lầu hai, Ra Im lôi con mèo bông trong túi giấy ra ôm vào lòng. Cô coi nó như người bạn thân thay cho cha mình. Cũng chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày giỗ của cha cô rồi.

Ra Im nằm im ở phía bên kia giường, mắt nhắm tịt. Joo Won nằm nghiêng mình bên cạnh, chống khuỷu tay nâng đầu cao hơn. Hai người như đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình nên chẳng ai nói gì. Bỗng Joo Won thì thầm vào tai cô:

- Đúng là càng nhìn càng thích!

Cô giật mình, che tai lại và nhảy phóc ra khỏi giường.

- Anh làm cái trò gì thế?

Joo Won thản nhiên cười rồi đáp:

- Anh vừa nói trông anh thực sự rất đẹp trai! Làm sao mà mọi người có thể bình thản nói chuyện với anh được nhỉ? Không phải là sẽ hồi hộp lắm sao?

- Đồ điên!!

Ra Im liếc xéo Joo Won rồi lại nằm lên giường.

- Anh chỉ kiểm tra xem em đã ngủ chưa thôi.

Cô cũng không thể ngủ được y như anh vậy. Cùng ở trong một căn phòng, cô cũng đã thấy tim mình đập loạn cả lên rồi. Giờ lại nằm cạnh nhau thế này, người cô như đông cứng lại, căng thẳng đến mức thở không nổi. Cô cố lấy lại bình tĩnh rồi hỏi:

- Có chuyện này em rất tò mò.

- Chuyện gì?

- Lọ thuốc trong phòng tắm... rốt cuộc là thuốc gì thế?

- Lọ thuốc nào?

- Nghiêm trọng đến mức anh phải giấu em à?

Joo Won không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt Ra Im. Rồi cất giọng chậm rãi, anh nặng nhọc đáp:

- Em đã từng nghe đến chứng sợ không gian hẹp chưa?

- Là chứng bệnh khi ở nơi chật hẹp thì người ta sẽ cảm thấy bất an khó chịu phải không?

- Nếu chỉ cảm thấy bất an thôi thì khỏe quá. Anh không chỉ dừng ở mức bất an, mà là cực kỳ sợ hãi. Vì thế anh mới không thể bước chân vào thang máy được. Đứng trong đó, anh sẽ mất dần ý thức, hoặc khó thở dẫn đến co thắt huyết quản, nghiêm trọng hơn thì có thể bị tê liệt tim. Đây là bí mật. Chỉ mình em biết thôi đấy.

- Hèn gì lúc em đi thang máy mọi người đều rất kinh ngạc.

- Em từng đi thang máy sao?

- Lần đầu tiên chúng ta bị hoán đổi, vào ngày đầu tiên đi làm luôn. Vì em hoàn toàn không biết điều đó...

- Nhờ có em mà thường vụ Park chắc lại một phen rối loạn đầu óc. Làm tốt lắm. Có muốn anh cho gối đầu lên tay không?

- Đó là tay em!

- Con gái gì mà khờ khan quá đi. Gối đầu lên tay anh ngủ đi này! Em có chịu quay mặt qua đây ngủ không hả?

Đêm càng khuya. Đến cả chim rừng và côn trùng cũng đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có những ngôi sao được dính chặt trên bầu trời đen kia vẫn đang kín đáo rót vào tai nhau câu chuyện thầm thì đầy bí mật của đôi tình nhân, và bắt đầu giữ mình làm tan những bông tuyết bám dai dẳng.

Trước ngày thử vai, Ra Im đến trường võ thuật, cũng đã khá lâu rồi. Ra Im biết trong suốt thời gian qua, vì muốn cô được xuất hiện ở Hollywood mà Jong Su đã đổ bao nhiêu tâm huyết nên cô nghĩ trước khi đi thử vai, cô phải đến chào anh một tiếng. Cô nhớ cứ mỗi khi nói chuyện, Jong Su chính là chỗ dựa tinh thần cho cô.

- Ô, Joo Won giỏi kiếm tiền của chúng ta đến rồi hả?

Jeong Hwan đang luyện tập cùng các đồng nghiệp. Mọi người thấy Ra Im bước vào thì đều vui vẻ chào.

- Đạo diễn có trên văn phòng không anh?

Jeong Hwan ngạc nhiên một cách lộ liễu trước thái độ lịch sự lễ phép của Ra Im và chỉ tay ra ngoài đáp:

- Giờ đạo diễn đang ở ngoài trường quay mà. Sao cậu lại tìm đạo diễn vậy?

- Tại em cảm thấy bất an quá nên mới đến thôi.

- Joo Won lễ phép thế này còn làm tôi bất an hơn đây.

Ra Im che miệng lại cười khúc khích.

- Vậy chắc bạn trai em đã gây ra nhiều tội lỗi lắm nhỉ.

- Bạn trai?

- À không có gì đâu. Em đi trước đây.

Jeong Hwan nói với theo Ra Im khi cô vừa quay lưng đi.

- Cậu có biết ngày mai Ra Im đi thử vai không?

- Em biết chứ. Hôm nay đoàn làm phim ở Hollywood đến rồi mà. Em vừa cầu vừa đợi mà chẳng thấy tí mưa nào cả. Em cũng sắp phát điên lên rồi đây.

- Mưa? Cậu nói gì vậy. Joo Won của chúng ta hôm nay sao thế nhỉ?

Ra Im cười gượng gạo, chào Jeong Hwan một lần nữa và ra khỏi trường võ.

Ngày hôm sau, rất nhiều người tập trung trước khu vực thử vai. Một đạo diễn nổi tiếng thế giới trực tiếp đến Hàn Quốc phụ trách tuyển chọn, nên chỉ cần tham gia buổi thử vai thôi cũng đủ để lên báo rồi. Joo Won vừa khởi động cơ thể vừa quan sát các nhân viên và những người tham gia chen rộn ra vào. Có vẻ như anh ấy đang rất căng thẳng. Thấy Joo Won như vậy, Ra Im bỗng cảm thấy biết ơn và có lỗi với anh vô cùng. Cô liền lấy lon nước giải khát ra đưa cho anh.

- Ấm lắm đây. Anh uống đi. Run lắm đúng không?

- Em đúng là cô gái kỳ lạ nhỉ? Anh mới là người làm người khác run đây này. Nhìn anh giống người đang căng thẳng lắm sao?

- Hôm nay trông cậu hết vào anh đây. Vào trong thôi.

Ra Im cười nhẹ, vỗ lên vai anh như động viên. Đúng lúc đó, điện thoại Joo Won báo có tin nhắn đến. Là thư ký Kim. Anh ta nhấn điện thoại chủ tịch đến công ty và nói Joo Won phải về công ty ngay.

- Ông tới khu trung tâm thương mại rồi. Nếu ông biết anh không đi làm thì sẽ có chuyện lớn à xem.

- Vậy thì cứ có mặt là được thôi. Chắc khoảng một tiếng là được, giờ em đi ngay đây.

- Vậy anh thì sao? Không lẽ anh vào thử vai một mình?

- Em đi rồi sẽ quay lại ngay. Em cứ nói phải đến hội thảo kinh doanh là được đúng không? Đạo này cũng có nhiều buổi như thế mà. Đưa chìa khóa cho em.

- Em có làm được không đây? Có chắc là không để lộ ra thái độ kỳ lạ không?

- Em làm được mà. Chẳng phải giờ em đang làm rất tốt sao. Bên ngoài lạnh lắm, anh vào trong đi. Em đi đây.

Ra Im cầm chìa khóa phóng nhanh đến bãi đỗ xe. Không hiểu sao cô cứ cảm thấy bất an trong lòng. Vừa khởi động xe, cô vừa ngược lên nhìn trời. Bầu trời hôm nay âm u khác thường, cô nhìn thấy một đám mây đen đang vần vũ. Lẽ nào trời đã thấu lòng cô mà ưa xuống? Nghĩ vậy, cô liền lấy điện thoại ra xem dự báo thời tiết. Rõ ràng bảng tin thời tiết vẫn báo không có mưa.

Về đến trung tâm thương mại, Ra Im hốt ha hốt hải chạy lên phòng giám đốc. Ông ngoại Joo Won vừa đến và đang ngồi đợi ở ghế xô pha. Ông vừa thấy Ra Im thì đã nổi cơn thịnh nộ.

- Rốt cuộc cháu có đầu óc hay không hả! Lần sau ông sẽ tới kiểm tra bất cứ lúc nào. Tới lúc đó cháu còn dám vắng mặt thử xem!

- Cháu xin lỗi. Ông về cẩn thận.

Ra Im không có thời gian để thở nữa, cô lại chạy như bay ra hành lang. Đầu óc cô chỉ nghĩ đến buổi tuyển chọn. Còn ba mươi phút nữa là đến giờ thử vai, mà mất đến mười phút mới ra khỏi trung tâm thương mại được. Điện thoại cô reo lên. Là Joo Won. Anh bảo cô hãy mau đến đi, ở đó một mình căng thẳng chết mất. Cô vừa nghe vừa bước ra khỏi phòng giám đốc, và bảo anh vào trường quay trước. Nhưng Joo Won lại kiên quyết nói sẽ đứng chờ ở ngoài đến khi nào cô tới thì thôi.

Ra Im nóng lòng chạy ngay đến chỗ thang máy. Thường vụ Park đang đứng trước thang máy với vẻ khó chịu ra mặt. Cô nhẹ cúi đầu chào, cất điện thoại vào túi rồi phấp phồng đứng khẽ bấm thang máy. Thường vụ Park nở nụ cười bí hiểm, hỏi cô đang định vào thang máy hay sao. Tự nhiên Ra Im nhớ lại việc thường vụ Park đang lăm le chiếc ghế của Joo Won, cô liền nhếch mép cười và đáp:

- Trước đây tôi muốn tiếp kiệm năng lượng nên mới đi thang cuốn, nhưng do hôm nay có việc gấp.

- À vâng... vậy xin mời.

Nói xong, thường vụ Park quay lưng bỏ đi. Cô bỗng có cảm giác không yên tâm về ông ta. Nhưng việc đó lúc này không quan trọng nên cô cũng không để tâm nữa và bước vào thang máy. Cô đang thấp thỏm nhìn đồng hồ thì thang máy rung lên rồi đột ngột dừng lại. Ồ? Sao lại thế này? Dù ấn nút mở cửa hay nút khẩn cấp cũng không có phản hồi gì. Cô ấn mạnh vào nút khẩn cấp rồi hét lên.

- Này! Có ai ở đó không? Này! Này! Không có ai sao? Có người bị kẹt ở đây!

Nhưng ngay lúc đó, một cảm giác kỳ lạ xẹt qua người cô. Mọi thứ trước mắt cô dần dần chuyển thành màu trắng xóa. Đúng rồi! Chắc chắn thứ cô thấy trên trời lúc này là mây đen.

Cô từ từ mở mắt ra. Ra Im nhìn quanh một lượt. Cô đang đứng trước trường quay, những giọt mưa lạnh mùa đông thấm vào ướt hết cả áo trong của cô. Cô quên mất cả cái lạnh rét mướt, giơ cao hai tay như đón mừng cơn mưa. Cô đưa tay sờ loạn xạ khắp người mình và nhảy lên sung sướng. Giờ thì cô có thể trực tiếp tham gia buổi thử vai rồi.

- Mình quay về rồi... Mình đã quay về! Đúng là do mưa thật. Đúng là mưa mà!

Cô chạy về phía mái hiên của tòa nhà để tránh mưa. Được tự mình trực tiếp tham gia buổi thử vai, với cô vẫn như giấc mơ vậy. Cô định nói chuyện với Joo Won một lát rồi vào trong nên lấy điện thoại ra, khi ấy cô mới nhận ra đó không phải điện thoại của cô. Thang máy!

Lúc này cô mới nhớ ra, chỉ vài phút trước thôi cô vẫn còn đang ở trong thang máy. Cô cũng nhớ Joo Won có chứng bệnh sợ không gian hẹp. Cô áp điện thoại lên tai với gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

- A lô? A lô! Kim Joo Won! A lô!

- Anh... đã nói... không... không được... đi... thang... thang máy... mà...

Tít tít tít tít...

- A lô! Kim Joo Won! Kim Joo Wooooon!!

Nội tâm của Yoon Seul

Đối với em, anh là một người rất đáng ghét, nhưng thật lòng, em chẳng hề ghét anh chút nào.

Em không những không thể vứt bỏ tình cảm dành cho anh, ngược lại, em ngày càng luyện tiếc.

Nhưng dù có hối hận bao nhiêu, đau khổ đến mức nào, em cũng không còn được nghe câu an ủi động viên từ anh nữa rồi.

Càng tiến về phía trước, khoảng trống trong lòng em càng thu hẹp.

Như ly rượu soju? Hay như chiếc tách trà?

Nếu có không gian nào nhỏ hơn thế, thì đó chính là khoảng trống trong trái tim em.

Sợ bị tổn thương nên lúc nào em cũng thấp thỏm lo âu, để rồi ghét bỏ những tính toán ngu ngốc của bản thân mình.

Đêm qua, trước khi đến nhà anh, em đã đi lang thang một mình không biết bao lâu.

Trái tim thì đã dừng trước nhà anh, chờ đợi, nhưng cơ thể lại chẳng thể di chuyển được.

Anh có biết tại sao không? Vì em sợ lại bị tổn thương.

Buồn cười nhỉ?

Em chẳng phải cô gái trẻ trung tuổi hai mươi, nhưng sao lại sợ hãi như thế này?

Vừa thấy anh ngồi một mình trong văn phòng, lặng lẽ mở gói bánh quy được fan tặng, nước mắt em suýt tuôn trào. Anh có biết vì sao không?

Không phải vì trông anh thật đáng thương. Vì em thực sự cảm thấy có lỗi với anh. Trong lúc anh đau khổ mệt mỏi, em chỉ biết đến những phiền muộn của mình, chỉ nghĩ đến những toan tính của bản thân em mà thôi.

Em xin lỗi. Anh. Hãy cố lên.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Văn phòng. 2 giờ chiều, thứ Sáu

Những người hâm mộ của tôi vẫn không chịu hoàn lại vé buổi diễn. Họ nói vẫn tin và chờ đợi một Oska mới, dẫu chỉ là một kẻ nói dối hóa thành quân lừa đảo. Trong hai ngàn người, có một trăm ba mươi hai người đã hoàn vé, số còn lại thì nói vẫn sẽ đợi Oska. Tôi là một kẻ bất tín, một thằng đối xử tệ bạc với phụ nữ, vậy mà họ vẫn nói sẽ luôn luôn tin tưởng tôi.

Lẽ ra đây là lúc tôi phải thấy cảm động, nhưng tại sao tôi chỉ cảm nhận được nỗi đau buồn nhức nhối?

Hội trường biểu diễn. 7 giờ chiều, thứ Sáu

Anh Dong Gyu báo đã hủy buổi diễn và nhận số tiền còn lại. Nhìn gương mặt buồn bã của anh ấy, tôi thấy sự áy náy như đang cào nát ruột gan mình.

- Xin lỗi anh.

- Thằng này, ai sống trên đời cũng gặp phải chuyện này chuyện kia thôi. Dù sao mọi sự cũng đã rồi, nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi ba ngày đi.

- Xin lỗi anh. Thực sự xin lỗi anh.

- Gì mà xin lỗi. Lấy lại tinh thần đi. Giáng sinh mà tên nhóc này!

Văn phòng. 10 giờ tối, thứ Sáu

Tôi ngồi thẩn thờ một mình, mở hộp bánh quy mà người hâm mộ gửi tặng, cảm thấy cực kỳ hổ thẹn. Bỗng cánh cửa bật mở, Seuli bước vào.

- Em lo cho anh nên mới đến xem sao. Em nghĩ có ai đó ở bên vẫn tốt hơn ở một mình. Vì hôm nay là Giáng sinh.

Lẽ nào cô ấy là món quà mà ông già Noel gửi đến tôi?

Nhà riêng. 5 giờ chiều, thứ Hai

Joo Won và Ra Im hoán đổi thân thể cho nhau. Đây cũng không phải là lần đầu. Hai đứa này, phải kể chuyện gì dễ tin hơn một chút để người ta còn biết đường gật đầu chứ, nói như thế này thì biết phản ứng ra sao đây? Tôi biết Kim Joo Won là thằng điên, nhưng lẽ nào đến cả Gil Ra Im cũng bị lây nhiễm rồi?

Tôi không muốn nghĩ Gil Ra Im - cô gái đã dạy tôi leo núi, dù chỉ trong một thời gian ngắn - là người điên, nên tạm thời cứ tin lời họ cái đã.

Văn phòng. 8 giờ tối, thứ Ba

Tôi và anh Dong Gyu ngồi đối diện, cùng nhau liệt kê những sai lầm của Oska để gửi lời xin lỗi. Chúng tôi đã quyết định sẽ gán sao theo mức độ nặng nhẹ những việc làm sai trái mà tôi từng gây ra. Nhìn vào cái danh sách ấy, chính tôi cũng phải thốt lên ngạc nhiên khi khám phá ra một Oska mà bản thân chưa từng biết.

- Em từng gây sự với cả đạo diễn của Inkigayo[1] luôn à? Lúc nào vậy?

[1] Chương trình ca nhạc của đài SBS.

- Lúc ra album vol 6 đấy, cậu hứa sẽ biểu diễn vào buổi phát sóng đầu tiên ở Inkigayo, nhưng rốt cuộc lại chạy đến nơi khác làm người ta tức điên lên.

- Vậy nên ông ta mới từ chối, không cho em biểu diễn giới thiệu album vol 7 à? Chu choa, nhỏ mọn thật đấy.

- Họ nói đã để Big Bang diễn cuối cùng rồi, vậy mà cậu còn từ chối hai tuần liền nữa.

- Cái gì? Em đã từng gây gổ với Big Bang nữa sao? Đúng là háu đá thật đấy.

- Này, nhưng sao cậu lại muốn xin lỗi hả?

- Để trở về với Seuli.

- Hả?

- Dù hiện giờ đang là Joo Won, nhưng khi Ra Im là Ra Im, cô ấy đã nói với em rằng, nếu em không phải người anh lớn hơn cô ấy mười tuổi thì chắc bây giờ em khoảng mười bảy tuổi. Em muốn sửa sai, xin lỗi, nhanh trở thành người lớn và trở về bên Seuli.

- Cậu đang nói gì vậy?

- Xem nào. Tội lỗi ở mức cao nhất, năm sao, đối tượng cần xin lỗi có tổng cộng hai người, là Choi Dong Gyu và Yoo Jong Heon ư?

- Danh sách này rõ là chuẩn của chuẩn, đánh giá công bằng quá còn gì, đúng không?

- Đúng vậy. Suốt thời gian qua, hai người đã phải chịu nhiều cực khổ vì em, thật lòng xin lỗi hai người. Từ giờ em sẽ không để cả hai thiệt thòi nữa. Nếu có một điều ước, em mong đến hai mươi năm sau, anh và Jong Heon vẫn là người sắp xếp lịch biểu diễn cho em. Coi như hai người đã chấp nhận lời xin lỗi của em rồi đấy, nhé?

Văn phòng tại đài truyền hình. 4 giờ chiều, thứ Năm

Kết quả của những lời “xin lỗi” đã bắt đầu xuất hiện. Ở hiện gặp lành, sống lương thiện thì sẽ được báo đáp. Sao trước đây tôi không biết điều này nhỉ.

- Bốn năm trời làm đạo diễn của chương trình âm nhạc, đây là lần đầu tiên tôi nhận được lời xin lỗi như thế đấy. Chưa có ca sĩ nào trực tiếp xin lỗi thay vì nhờ quản lý cả. Vì vậy, cuộc gọi hôm qua khiến tôi rất cảm động.

- À vâng. Tôi là người làm gì cũng xuất sắc mà.

- Hôm nay tôi muốn gặp anh vì tôi hiện đang có một thông tin có lợi cho anh. Tôi biết chuyện này cũng khá lâu rồi nhưng chẳng có lý do gì để nói cho anh hết. Tuy nhiên, sau chuyện tối qua thì đủ lý do rồi.

- Thông tin gì thế ạ?

- Nữ tác giả của bản nhạc đạo làm anh điêu đứng vì tin đồn đấy. Theo tôi thấy thì cô ta không chỉ bán mỗi bản nhạc đó cho anh, mà đã bán cho rất nhiều ca sĩ khác để nhận tiền. Trước khi anh bị lộ ca khúc trên mạng thì cũng đã có người thu âm bài này rồi. Anh thử tìm gặp những người ấy xem sao. Biết đâu sẽ tìm được thông tin hữu ích.

- Ha! Thật không? Đó là ai vậy?

- Là Cherry.

- Gì cơ? Cherry à? Cherry của “Ticker to The Moon” ấy à?

Quán cà phê. 7 giờ tối, thứ Năm

Nhờ sự giúp đỡ của đạo diễn chương trình âm nhạc mà tôi đã hẹn gặp được Cherry ở quán cà phê trước đài truyền hình.

- Em đã nghe hết rồi. Anh cần sự giúp đỡ của em đúng không? Nhưng làm sao bây giờ? Em rất ghét những người tên bắt đầu bằng chữ “O”. Oska, Oh Seung Ah.

- Anh cũng không thích những người tên “Che” đâu. Cherry, Chae Rim...

- Anh đến nhờ vả người ta mà thái độ thế đấy à?

- À, xin lỗi. Em cũng mua ca khúc từ cô ta phải không?

- Ừm. Em nói muốn thành ca sĩ và nhờ cô ta tìm giúp một ca khúc, thế là cô ta đưa em bản nhạc này. Em vừa ghi âm xong xuôi hết thì xuất hiện vụ lộ nhạc của anh. Nghe thử, em thấy bài hát đó giống y của mình. Nếu anh không vướng phải chuyện này trước thì chắc em cũng tự bôi tro trát trấu vào mặt mình rồi. Ngày mai, văn phòng bên em sẽ đưa tin về chuyện này, hy vọng anh cũng lấy lại được danh dự. Em đi đây.

- Ừ, cảm ơn em nhé. Anh sẽ mời em ăn cơm. À không, sẽ tặng em một chiếc túi.

Văn phòng Seuli. 6 giờ tối, thứ Sáu

Tôi đã xin lỗi hết tất cả những người có trong “Danh sách xin lỗi của Oska”. Có những người chấp nhận lời xin lỗi, cũng có vài người phản ứng kiểu như tôi là thằng điên. Tôi vừa thấy biết ơn họ, vừa hối tiếc. Rồi cũng đến người cuối cùng, Seuli. Tôi mua một bó hoa hồng mang đến văn phòng cô ấy. Tôi đã sẵn sàng nhận lỗi, dù có phải quỳ xuống mong cô ấy tha thứ.

- Anh đã nhớ ra tất cả. Tại sao em bị tổn thương, tại sao em lại từ chối lời cầu hôn của anh, tại sao em bắt ngờ xuất hiện để khiến anh đau khổ... anh đã hiểu hết rồi. Nỗi day dứt làm anh ăn ngủ không yên, cảm thấy có lỗi với em vô cùng. Anh giận bản thân mình, giận đến mức chỉ muốn chết đi. Tội lỗi anh gây ra lớn đến mức này, dù có quay ngược thời gian anh cũng không thể xóa bỏ. Không ngờ câu nói không thật lòng đó lại làm em tổn thương đến vậy. Lúc đó anh vẫn còn quá trẻ, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Anh đã tự mình đánh mất em mà không hề biết. Anh xin lỗi. Anh có lỗi với em nhiều quá... đến ngay câu xin lỗi cũng... Anh xin lỗi!

- Em cứ tưởng em là một người xấu xa và đáng ghét, nhưng xem ra không phải rồi. Em không thích đáng về hối lỗi này của anh. Rất đáng thương.

Nói rồi Seuli rơi nước mắt, lại là những giọt nước mắt vì tôi. Seuli, món quà Giáng sinh của tôi, cô ấy đã chấp nhận lời xin lỗi. Cuối cùng tôi đã tìm lại được tình yêu của cô ấy. Có lẽ đây chính là kỳ tích mà những lời nói chân thành mang lại.

20. Chương 20

Nhật ký bí mật của Joo Won

Khi phải chịu cơn đau đớn đến nghẹt thở trong thang máy, một suy nghĩ lướt qua đầu tôi, “Có lẽ mọi thứ sẽ kết thúc ở đây”. Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, tôi cảm thấy bản thân đang chìm trong biển lửa

nóng rực. Cuối cùng, chiếc xe ngựa của thần Chết cũng chạy xuyên qua biển lửa đứng trước mặt, đúng lúc tôi định bước lên xe thì tiếng gọi của ai đó vọng đến. Sau đó tôi ngất lịm đi.

- Xin lỗi. Thật sự xin lỗi. Em muốn ọi người thấy anh có thể đi được thang máy... Ngay cả trong tưởng tượng em cũng không nghĩ thang máy sẽ dừng lại. Xin lỗi anh.

André Gide từng nói, Hạnh phúc cũng giống như đóa hoa nở trên cái chết. Tôi vừa trở về từ một chuyến du hành qua Quỷ Môn Quan. Sức lực của tôi như cạn kiệt dù chỉ đang cố gắng mở mắt. Tôi thấy Ra Im xinh đẹp đang ngồi bên cạnh tôi như một bông hoa. Em khóc, bờ vai nhỏ nhắn run rẩy trông thật xót xa. Không biết em đã khóc hết bao nhiêu nước mắt mà đôi mắt sưng húp hết cả lên. Hóa ra là vậy, người đã gọi tôi lại từ cánh cửa cõi chết chính là cô gái này đây. Để được gặp lại em, để chìm đắm trong mùi hương của em, để lại được ôm em trong vòng tay, tôi đã tỉnh lại. Tôi đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt đang lăn tròn trên má Ra Im.

- Hức... em biết lúc này em trông rất khó coi... tại em nên anh mới ra nông nổi này... hức hức...

- Anh xin lỗi. Đừng khóc nữa. Buổi thử vai thuận lợi chứ?

Ra Im không nói câu nào, chỉ sụt sịt mũi.

- Sao không trả lời? Đừng nói là em không tham gia đây nhé?

- Em còn tinh thần đâu mà thử vai chứ.

- Gì cơ? Em không đến buổi thử vai mà bỏ chạy đến đây à? Đây mới là tinh thần của em hả! Em nói được thử vai ở những bộ phim như thế chính là mơ ước suốt đời của em còn gì!

Đã gần như hết khóc, nhưng sau khi nghe câu nói của tôi, Ra Im lại bật khóc to hơn. Tôi bèn kéo cô gái đang nấc lên ầm ục như đứa trẻ ấy vào lòng.

- Anh sẽ giúp em tham gia thử vai lại lần nữa.

- Làm cách nào?

- Cách nào cũng được. Anh nói rồi. So với tưởng tượng của em, anh là người có năng lực hơn nhiều.

- Phì... anh định mách với ông ngoại sao?

- Đó là biện pháp cuối cùng. Đừng khóc. Anh không muốn nhìn gương mặt đầy nước mắt của em lần thứ hai. Anh đau lòng đến mức không thể nhìn được.

- Ước gì thật sự có phép màu như thế xảy ra.

- Xin em hãy tin anh được không. Anh sẽ tìm mọi cách để tạo phép màu cho em. Đã bảo đừng khóc nữa mà.

Ngay khi được xuất viện, tôi bắt đầu huy động lực lượng để tạo ra kỳ tích cho cô. Dùng trăm phương ngàn kế, dò tìm thông tin khắp nơi, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra vị trí hiện tại của đạo diễn Ryan Jackson. Ông ta đang ở Nhật Bản. Nếu là thị trường điện ảnh Nhật Bản thì tận dụng những mối quan hệ của Oska là phương pháp nhanh nhất.

- Nhờ anh giúp tôi một chuyện.

- Chú là ai? Có phải Ra Im không? Nhưng cái kiểu nói chuyện ngắn gọn cộc lốc, thẳng ruột ngựa, không thừa thãi một từ nào, chỉ có thể là Kim Joo Won!

- Trời ạ, thật là, chuyện dài dòng lắm, có muốn cũng không nói hết một lần được. Là tôi, tôi đây. Anh không thấy hôm trước trời mưa rồi sao?

- Chú tưởng tôi là nhà khí tượng thủy văn hả? Không được rồi. Cứ vậy thì không phân biệt được ai với ai hết, chú chọn ám hiệu đi.

- Tôi không có nhiều thời gian đâu. Anh có vài mối quan hệ ở Nhật đúng không? Anh là ngôi sao Hallyu mà.

- Có chứ. Nhiều là đằng khác. Sao?

- Gil Ra Im có một buổi thử vai nhưng vì tôi nên không tham gia được. Nghe nói tay đạo diễn Hollywood đó đã đến Nhật. Anh giúp tôi tìm thông tin khách sạn và số phòng ông ta đang ở, số điện thoại chính của ông ta để tôi có thể trực tiếp nói chuyện, cho hai số cũng được.

- Nếu hỏi cho chú rồi, chú làm gì cho anh?

- Vậy anh muốn gì?

- Gil Ra Im.

- Anh chết chắc.

- Hầy. Chú đúng là phát điên vì Gil Ra Im rồi?

Dù miệng nói thế, nhưng anh Woo Young vẫn lấy ngay điện thoại ra gọi đến Nhật Bản trước mặt tôi. Quả nhiên không hổ danh ngôi sao Hallyu, một phong thái đúng chuẩn người nổi tiếng. Chỉ trong vòng vài phút, anh ta đã lấy được số điện thoại kết nối trực tiếp với đạo diễn Ryun Jackson.

Tôi gọi đến số điện thoại nhận từ anh Woo Young.

- A lô? Xin hỏi ngài là đạo diễn Ryan Jackson?

- Đúng. Là tôi.

- Tôi là ai thì sau khi mặt, tôi sẽ giới thiệu. Trước tiên, được nói chuyện với ngài là vinh hạnh lớn của tôi. Lý do tôi gọi điện cho ngài, là bởi vì ngài đã bỏ lỡ mất một ngôi sao vô cùng tài năng trong buổi thử vai ở Hàn Quốc. Tôi ước gì ngài có thể xem được những pha hành động của cô ấy.

- Tại sao tôi phải làm thế? Buổi thử vai ở Hàn Quốc đã kết thúc rồi.

- Cô ấy vì giúp một người đang ở trong tình huống khẩn cấp nên đã để vượt mất cơ hội thử vai cho bộ phim của ngài. Một cơ hội hiếm có trong đời, nhưng cô ấy không oán giận ai, cô ấy là một cô gái tốt đầy thừa ngài.

- Tuy rất cảm động, nhưng tôi không thể quay lại Hàn Quốc chỉ vì một người. Sau khi kết thúc buổi thử vai ở Nhật Bản, tôi phải lập tức lên máy bay đến Hồng Kông.

- Ngài hãy quá cảnh ở Hàn Quốc, sau đó tiếp tục sang Hồng Kông.

- Anh đang đùa sao? Tôi không có thời gian, với lại cũng không có chuyến bay phù hợp.

- Nếu chỉ có thể thì đơn giản thôi. Ngay bây giờ, tôi sẽ phái chuyên cơ đến sân bay Haneda.

- Anh nói nghiêm túc đấy chứ?

- Vậy, hẹn gặp lại ở Hàn Quốc.

Sau khi cúp máy, tôi ra chỉ thị cho thư ký Kim, ngay lập tức gửi chuyên cơ đến sân bay Haneda. Đột nhiên trong đầu tôi chợt thoáng qua một ý nghĩ. “Tôi” tồn tại trên đời này là vì có “Gil Ra Im”. Nói sâu xa hơn, sự ra đời của tôi như được bao hàm trong thuyết định mệnh. Từ việc nói tiếng Anh tốt, đến việc tôi là đại gia giàu có đến mức thuê được chuyên cơ gửi đến Nhật, tất cả chẳng phải là để tạo ra kỳ tích cho Ra Im đấy sao. Mẹ mà nghe được, chắc bà sẽ ngã ngửa ra mất. Sinh ra làm một người có thể thực hiện điều gì đó cho cô ấy là một điều vô cùng hạnh phúc.

Tôi đã ra đường bằng sân bay từ sớm, chỉ cần chờ đạo diễn Ryan Jackson đến. Cuối cùng họ cũng đến nơi. Cửa máy bay mở ra, một người đàn ông cao to vạm vỡ, cao hơn người khác cả gang tay, xuất hiện. Người đàn ông này toát ra khí chất thu hút tất cả mọi người, loại khí chất chỉ có ở những người thành công. Tôi bước về phía ông ta, chìa tay ra chào hỏi:

- Tôi là Kim Joo Won. Rất cảm ơn ông đã đến đây.

- Xem nào. Tôi sẽ đợi xem hành động điên cuồng này của cậu có kết quả gì không. Cô gái anh nói ở đâu?

- Chúng ta sẽ mất khoảng ba mươi phút đi đến đó.

- Tôi hiểu, nhưng tôi đã lên lịch trình ở Hồng Kông rồi. Nếu bay về mất khoảng một giờ thì, trừ thời gian di chuyển, tôi chỉ có thể gặp cô ấy khoảng mười phút thôi.

- Năm phút thôi cũng đủ rồi.

Tôi cùng đạo diễn và đội của ông ấy lên xe hướng về trường quay. Tôi đã thông báo trước cho Jeong Hwan để anh ta sắp xếp lịch cho Ra Im, phối hợp với thời gian của chúng tôi. May là khi Ra Im đang chuẩn bị diễn cảnh cao trào, chúng tôi cũng vừa đến trường quay. Đạo diễn Ryun Jackson đứng khoanh tay ngạo nghễ, dõi mắt theo hành động của Ra Im. Ánh mắt ông ta bám sát như muốn nắm bắt lấy tất cả, không bỏ sót bất kỳ một chi tiết nhỏ nhặt nào. Tôi không tài nào đoán được trong lòng ông ta đang nghĩ gì nên bản thân cũng hết sức hồi hộp, trong lòng thấp thỏm không yên. Đúng năm phút, đạo diễn thả tay xuống rồi nói:

- Nếu cô ấy đang ở trình độ này thì tôi nghĩ tôi xem đủ rồi.

- Hy vọng không làm lãng phí thời gian của ngài.

- Anh phải lo lắng về vấn đề đó trước khi gọi tôi đến đây chứ?

Đạo diễn và những người trong đoàn mang về mặt lạnh tanh, tất cả đồng loạt đứng dậy khỏi chỗ ngồi như không hề có ý muốn kéo dài thời gian. Tôi đã làm hết mọi thứ có thể, bây giờ không còn cách nào khác ngoài chờ đợi kết quả.

Tôi bảo thư ký Kim hãy tiễn đạo diễn và đoàn của ông ta ra sân bay, còn tôi ở lại trường quay và đợi Ra Im diễn xong.

Tôi đột ngột tiến thẳng về phía cô.

- Choi Woo Young... À không, cô biết Oska chứ?

Ra Im giật mình lui về phía sau vài bước, sau đó cô phì cười rồi trả lời:

- Không, sao thế?

- Đi thôi. Cùng tôi đi gặp em họ của Oska một lát.

- Tôi ư? Anh nói là muốn gặp Gil Ra Im, diễn viên đóng thế, chứ không phải nàng tiên cá à? Anh chắc không?

- Bảo đảm cô đang nghĩ hần đúng là tên điên, phải không?

Ra Im nhún vai một cái rồi đáp:

- Xem ra sở thích của anh ta cũng thật đặc biệt. Nhưng sao anh lại đến đây?

- Bởi vì em ở đây. Nhớ thì phải đến chứ sao. Anh chỉ ghé qua một lát thôi, nhìn thấy em rồi sẽ đi ngay. Cơm hộp nóng hổi mới làm xong vừa được mang tới, để bên kia kia, em ăn đi.

Cô xoay người nhìn xung quanh như thể đang hỏi ý tôi là sao. Đẳng xa, chiếc xe chuyên giao cơm hộp đang đậu sẵn. Cô nở nụ cười kỳ quái nhìn thẳng vào tôi.

- Xem vẻ mặt của em kìa. Gì đây? Em định mắng anh sao chưa được phép đã đưa cơm đến hả? Đó không chỉ là cơm hộp đơn thuần đâu. Nó là hồi ức của chúng ta, là hồi ức đấy.

- Có ai nói gì đâu nào? Cảm ơn anh.

Cây cam của Ra Im

Một buổi sáng mùa thu ẩm áp. Ra Im ôm bó hoa cúc lớn đến nghĩa trang. Đã lâu lắm rồi cô mới đến mộ cha vào đúng ngày giỗ của ông. Bận rộn với lịch quay phim nên đến thăm mộ cha kịp ngày giỗ thật không dễ dàng gì với cô.

Trên đường đi bộ đến nơi lưu giữ bài vị hài cốt của cha, cô ngạc nhiên với cảnh tượng trước mắt đến độ đột ngột khựng lại. Phu nhân Moon Bun Hong đang cúi người đặt một bó hoa lên bài vị của cha. Lòng đầy nghi vấn, Ra Im chậm rãi tiến đến nơi bà đang đứng.

- Chào bác.

Như mọi khi, bà vẫn đáp lại bằng giọng điệu lạnh nhạt:

- Cô định đến dâng thuốc cho tôi sao? Cô nghĩ thử xem, liệu tôi có khỏe nổi không?

- Cháu xin lỗi. Cháu thật sự cảm thấy có lỗi, nhưng cho hỏi, tại sao bác lại đặt hoa ở đó?

- Chẳng lẽ gặp được nhau ở bên ngoài nên cô mới hân hạnh chào đón tôi? Cô hãy lo việc của cô đi. Tò mò việc người khác làm gì!

Ra Im đưa mắt nhìn về phía bài vị khắc hàng tên “Gil Ik Seon” cùng bó hoa được phu nhân Moon Bun Hong đặt trên đó.

- Cháu chỉ thắc mắc, có phải bác đến thăm cha cháu hay không thôi...

- Gì cơ?

- Người kia, ông-Gil-Ik-Seon, là cha của cháu.

- Cô vừa... vừa nói gì?!!

- Bác biết cha cháu sao?

Đến lúc này, sắc mặt bà đã chuyển sang màu trắng bệch, hết nhìn Ra Im rồi nhìn sang bức ảnh Gil Ik Seon trên bài vị. Rồi bà vội vã quay người bước đi như chợt nghĩ ra đang có chuyện gấp cần giải quyết. Sau khi bà rời khỏi, Ra Im suy ngẫm cẩn thận lại mọi chi tiết. Dù có nghĩ đến nát óc, cô cũng không đoán ra được lý do mẹ Joo Won canh đứng ngày giỗ của cha rồi tìm đến nghĩ trang.

Lần đối diện tiếp theo giữa Ra Im và phu nhân Moon Bun Hong diễn ra tại nhà cô. Ra Im đến viếng cha rồi về nhà với tâm trạng bối rối, cô càng ngạc nhiên hơn khi về đến đã thấy bà Moon Bun Hong đang yên vị trong nhà.

- Tôi nghĩ sớm muộn gì cô cũng biết nên đến đây. Tôi sợ đến khi ấy cô lại lấy điều đó ra làm vũ khí nên phải ra tay trước.

- Bác nói vậy là có ý gì ạ?

- Lúc Joo Won của tôi hai mươi mốt tuổi đã gặp tai nạn. Nhưng Joo Won chỉ biết đó là một vụ tai nạn giao thông bình thường không nặng lắm. Cứ sốc quá lớn nên nó không thể nhớ được tình tiết. Lúc ấy, người lính cứu hỏa cứu thoát Joo Won đã hy sinh. Lý do tôi chạm mặt cô ở nghĩa trang chính là vì thế.

- Không lẽ...

- Đúng vậy. Người ấy, chính là cha cô.

Câu chuyện thật khó tin. Ra Im như bị hóa đá, không thể cất lời, toàn thân run lên bần bật. Phu nhân Moon Bun Hong dần dần quỳ gối xuống. Lại gì nữa đây? Ra Im cảm thấy hoảng sợ trước hành động của bà, lấy tay che miệng tròn mắt nhìn.

- Tôi sẽ bồi thường bằng tiền cho cô. Sẽ bồi thường một khoản lớn. Bao nhiêu cũng được, tôi nhất định sẽ đưa cô. Thay vào đó, cô đừng quẩn luyến Joo Won nhà chúng tôi nữa. Kể từ bây giờ xin cô hãy buông tha cho Joo Won. Tôi cầu xin cô đấy.

- Những lời bác nói khi này là thật sao? Có thật cha của cháu... người đã cứu sống Joo Won chính là cha cháu?

- Chẳng phải chính miệng cô đã nói đấy sao. Cha cô là người đã cứu sống rất nhiều sinh mệnh. Joo Won chỉ là một người trong số đó mà thôi. Cô hãy nghĩ điều đó chẳng có nghĩa lý gì hết. Tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì cô muốn. Cô muốn bao nhiêu, tôi cũng sẽ trao nhiều hơn, lớn hơn. Chỉ duy Joo Won là không được. Thắng bé không phải là một nửa của cô. Cầu xin cô, tôi xin cô. Hãy trả lời đi. Tôi thật sự cầu xin cô đấy, được không?

Ra Im không thể nói được gì hơn. Dù chỉ là tình cờ ngẫu nhiên thì định mệnh này cũng quá nặng nề. Vì cứu người ấy mà cha cô qua đời. Cô không nghe thấy bà Moon nói gì nữa. Cô đứng thần thờ, nước mắt không ngừng rơi. Cuối cùng, bà không kiềm chế nữa mà bật dậy hét toáng lên:

- Tôi nói sẽ bồi thường bằng mọi giá. Sinh mạng của cha cô đáng giá bao nhiêu, tôi sẽ trả đúng bấy nhiêu! Tôi đã đến tận đây, đã nhượng bộ cô đến thế này. Đổi lại là tôi, cho dù đồng tiền ấy có bắn thủng thể nào cũng sẽ giết lấy. Cô chỉ biết đứng đó mà khóc thôi sao! Cô thật sự muốn tôi cướp tất cả, không để lại chút gì thì cô mới chịu tỉnh táo lại hả? Cái chết của cha cô, đừng để nó trở nên vô nghĩa, cô hãy nhanh chóng làm trái tim Joo Won nguội lạnh đi, đừng để nó bị tổn thương. Cô giải quyết xong rồi thì đến gặp tôi nhận tiền.

Bà Moon đóng sầm cửa, rảo bước nhanh ra ngoài. Ra Im ngã khụy xuống sàn nhà. Có lẽ chỉ là mơ. Chỉ là ác mộng thôi. Có lẽ từ lúc ở trường quay Gapyeong đến bây giờ, tất cả mọi thứ chỉ là mơ cũng nên. Nhưng nếu đây thật là mơ, thì cả người đàn ông Kim Joo Won ấy cũng chỉ là ảo ảnh. Điều đó không thể xảy ra. Ra Im ngã gập người xuống, khóc nức nở không ngừng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ra Im ra khỏi nhà ngay khi ánh hừng đông vừa bừng sáng. Cô không ngủ được một chút nào, nhưng cũng không thể để bản thân mình cứ nằm yên trên giường mà không làm gì. Cô bắt đầu chạy bộ. Nếu muốn loại bỏ những tạp niệm trong đầu, không cách gì tốt hơn vận động cơ thể.

Khi chạy đến trường võ, cô ngay lập tức chuyển hướng đến trước mấy bao cát tập đấm. Đánh, đấm, rồi lại đấm, đấm liên tục. Đánh thật mạnh, thật mạnh, rồi mạnh hơn nữa, bao cát xoay vòng đung đưa liên hồi. Tay cô đau nhói, lòng cũng đau. Bỗng cô nghe tiếng gọi từ phía sau. Là anh Jong Su.

- Em đã được chọn vào dàn diễn viên phim Dark Blood.

Ra Im dừng tay, quay đầu lại nhìn Jong Su.

- Em ư? Em không tham gia thử vai thì sao có thể đậu được...

- Em nên cảm ơn Kim Joo Won.

- Sao cơ?

- Kim Joo Won. Có vẻ như Joo Won đã thuê chuyên cơ đón đạo diễn đang ở Nhật Bản đến đây. Vì thế ông ấy đã xem được cảnh em đang diễn rồi quyết định.

- Hơ...

Ra Im ra khỏi trường võ sau khi xin phép Jong Su, cô chạy ngay đến Trung tâm Thương mại LOEL. Nhưng này, cô không tài nào buộc cơ thể mình tiếng vào trong tòa nhà. Cảm giác như có bức tường vô hình đang ngăn cản bước chân cô. Cô cũng cảm thấy như ai đó đang bảo cô, đừng lún sâu thêm vào thế giới ấy nữa, ai đó ở phía sau đang níu cô lại. Một ngọn lửa nóng hổi dâng lên trong lồng ngực. Cô cũng cảm nhận được những cái nhìn lướt qua, những cái nhìn chăm chú xung quanh của những người đi lướt qua cô để vào tòa nhà. Những giọt nước mắt ứa ra lăn dài trên má. Tránh những ánh mắt nhòm ngó, cô đi đến một góc, dựa lưng vào tường. Móc điện thoại từ trong túi, cô bắt đầu gọi điện thoại cho Joo Won. Chỉ vừa mới nghe câu nói "A lô" của anh, Ra Im lại nghẹn ngào. Cô cố gắng kìm nén tiếng nức nở, hỏi với giọng vui vẻ:

- Anh bận hả?

- Không. Em đang ở đâu? Khi này anh gọi sao em không nghe máy?

- Đang quay phim nên em không nghe được. Ở Cheonan. Cảnh quay phải thực hiện cả ngày lẫn đêm. Không gọi cũng không nghe được điện của anh, anh đừng giận em nhé.

- Em lại nói dối có đúng không? Đưa điện thoại cho ai ở bên cạnh em xem nào.

- Em có xạo đâu mà. Chỉ được giải lao một chút thôi nên không thể gọi được lâu. Em sẽ hỏi thẳng luôn. Có thật là... kỳ tích thật sự đã xảy ra với em? Em đã đậu buổi thử vai rồi.

- Thật chứ? Đã trúng tuyển rồi à? Không hổ danh là Gil Ra Im, lợi hại, rất lợi hại! Nhưng tiếc quá, cô gái lợi hại đó là người phụ nữ của tôi. Ha ha ha.

- Em đã nghe hết cả rồi. Anh đã gửi chuyên cơ cho họ phải không?
- Gì đấy, không lẽ em nghĩ chỉ có bấy nhiêu thôi là em được thông qua sao? Em là đồ ngốc hả? Ông đạo diễn ấy chỉ nhìn em đúng năm phút. Người làm nên kỳ tích chỉ trong vòng năm phút là em đấy. Sao vậy, em khóc à?
- Vì trúng tuyển nên em vui quá... Xin lỗi, em phải vào quay tiếp đây.
- Anh biết rồi. Nhớ đừng để bị thương. Mau vào đi.
- Em cúp máy đây.

Ngắt điện thoại, Ra Im không hề nghĩ đến chuyện lau đi những giọt nước mắt. Cô chỉ mân mê chiếc điện thoại trong tay. Nếu cô chạy lên ngay bây giờ thì có thể nhìn thấy anh, có thể được anh ôm vào lòng, chỉ cần nhấn nút gọi là cô có thể tiếp tục được nghe giọng của anh. Phải chịu đựng tất cả những điều này thật mệt mỏi. Đang thần thờ khóc một mình, ai đó đứng sững lại trước mặt cô.

- Cô có chuyện gì thế?

Yoon Seul nhìn cô bằng đôi mắt đầy lo lắng. Để người quen bắt gặp bản thân trong tình cảnh này, nỗi buồn phiền khó chịu cố nén lại này giờ lại có cơ hội trỗi dậy. Seuli kéo Ra Im lại quàng vai cô, đưa cô ra xe của mình.

Ra Im và Seuli ngồi đối diện nhau trong quán cà phê ở phòng trưng bày mỹ thuật giống lần trước. Ra Im đưa đôi mắt đã đỏ hoe cúi nhìn tờ thông tin về triển lãm. Gian đầu tiên của phòng tranh trưng bày những tác phẩm của Picasso cùng vài dòng giới thiệu sơ qua đôi nét về từng bức tranh, bắt đầu từ Những trinh nữ ở Avignon. Seuli vừa nhấp từng ngụm cà phê, vừa quan sát kỹ lưỡng cô gái ngồi trước mặt.

- Tại sao lại nhờ tôi đưa cô đến đây?
- Tự nhiên tôi muốn đến đây thử một lần. Đạo diễn Yoon chắc thường xuyên đến những nơi thế này phải không?
- Dĩ nhiên. Có lúc đến để xem, cũng có lúc đến để mua.
- Ra là vậy.
- Cô không muốn nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra à?
- Đạo diễn Yoon, khi nhìn những bức tranh này, chị có cảm tưởng gì? Không nói đến kiểu “Ồ, là Picasso. Tôi từng thấy trong sách mỹ thuật rồi” nhé. Chị có linh hội được điều gì không?

Seuli thở hắt ra một cách khó chịu.

- Rốt cuộc cô gặp phải chuyện gì? Tôi nhất định sẽ giúp đỡ cô mà.
- Nghe nói những người như anh Kim Joo Won hay đạo diễn Yoon Seul, phần lớn thời gian trong đời đều tiêu tốn vào những phòng triển lãm như thế này. Nhưng tôi là diễn viên đóng thế, một công việc mà tôi cho là có giá trị, một nghề phải che giấu sự tồn tại của bản thân. Khoảng cách giữa tôi và anh Kim Joo Won lớn đến thế đấy. Cho dù ở sát bên cạnh, cũng có cảm giác như đang rất xa nhau.
- Tôi cũng đoán được chuyện này sẽ không dễ dàng gì, kết quả vẫn là vướng phải những vấn đề thông thường nhất. Tôi không nhượng bộ để thấy kết quả giữa hai người thành ra thế này đâu.

Seuli và Ra Im cùng nở nụ cười cay đắng.

- Nhưng vấn đề không nằm ở tình cảm của cả hai mà là những nguyên do khác. Cô định bỏ rơi anh Kim Joo Won sao? Vậy phũ phàng lắm đấy, cô hiểu chứ? Nếu khoảng cách quá xa thì cô hãy chạy tới. Nếu không có cảm giác đang ở bên cạnh thì hãy ôm nhau.
- Như vậy thì anh ấy cũng sẽ chịu nhiều đau khổ.
- Gia đình của anh ta mới là vấn đề. Trên đời này, có lẽ không có cuộc tình nào dễ dàng cả.

Sau khi từ chối lịch sự nhã ý đưa cô về tận nhà của Seuli, Ra Im đón xe buýt về. Ngồi dựa đầu vào cửa kính xe buýt, toàn thân nhấp nhô theo bước chuyển mình của xe, cô nhắm mắt, thả lỏng người. Đúng lúc cô gần như chìm vào giấc ngủ thì điện thoại trong túi rung lên từng hồi. Cuộc gọi của phu nhân Moon Bun Hong. Bà bảo cô ngay lập tức đến ngôi nhà ở Pyeongchang-dong. Cô thấy đầu mình ong ong.

Phu nhân Moon Bun Hong tuôn ra một tràng trước khi Ra Im kịp ngồi xuống ghế xô pha.

- Đình chờ đến khi cô đến lấy tiền, nhưng vì cô không liên lạc nên tôi gọi cô đến đây. Tôi tin cô sẽ kết thúc tốt đẹp với Joo Won. Phải đưa cô bao nhiêu? Cô ra giá đi!

Ra Im vẫn không nói tiếng nào, ngồi im lặng trên ghế, hai tay đặt trên đầu gối.

- Cô định giữ lấy lòng tự tôn chẳng đáng giá ấy sao? Tôi chấp nhận những gì cô đã cướp đều là của cô hết. Ra giá đi, nhanh lên!

- Cháu xin lỗi.

- Tại sao lại xin lỗi?

- Cháu thật sự đã thử suy nghĩ rất nhiều, nhưng không có cách nào chia tay với anh ấy.

- Tôi cho cô thời gian suy nghĩ đâu phải để đi đến những kết luận như thế!

Ra Im trả lời, vừa giữ đúng phép lịch sự vừa thể hiện sự kiên quyết:

- Cháu thật sự xin lỗi. Tuy nhiên, đã là người mà cha cháu không tiếc tính mạng hy sinh để đổi lấy, thì đối với cháu, đó cũng là một sinh mệnh quý giá. Cha đã cược mạng sống của mình để giữ lấy anh thì cháu cũng sẽ giữ gìn, trân trọng sinh mạng ấy suốt cả cuộc đời.

- Tại sao cô lại có thể độc ác như thế này! Cô nghĩ tôi gọi cô tới đây để cho phép và thừa nhận cô sao? Cô sẽ trở thành nhược điểm của Joo Won suốt cuộc đời. Nhược điểm duy nhất của Joo Won hoàn hảo nhà chúng tôi chính là cô đấy! Rốt cuộc tại sao Joo Won của tôi, vì đứa con gái như cô mà phải chịu đựng lời đàm tiếu của người khác chứ hả, tại sao?

- Cháu sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa, để Joo Won không trở thành người chịu thiệt thòi. Cháu sẽ cẩn trọng và xử lý tốt tất cả mọi chuyện.

- Cô không thể im默默 được hả! Chỉ có một cách duy nhất cô có thể làm cho Joo Won. Cô hãy biến mất đi.

Ra Im chật vật kiềm chế những giọt nước mắt đang chực trào ra, trình bày mong muốn một cách tha thiết.

- Cháu thật sự rất yêu người đàn ông này. Cả anh Kim Joo Won và cháu đều thật lòng với nhau. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng không được sao? Cháu thật sự không thích hợp ư? Xin hãy tác thành cho chúng cháu, thưa bác. Xin bác hãy cho phép chúng cháu.

Trong giây lát không khí trầm lặng hẳn đi. Thế rồi, bà Moon Bun Hong đột nhiên lấy điện thoại ra đặt mạnh xuống bàn.

- Có chết cô cũng không buông chứ gì? Được thôi. Vậy thì cứ làm thế đi.

Nói xong, bà gọi cho ai đó và bật loa ngoài. Sau vài tiếng đổ chuông “reng reng reng”, giọng nói của Joo Won ngay lập tức vang lên.

- Mẹ rốt cuộc đã làm gì vậy? Mẹ dựa vào đâu mà lại triệu tập cuộc họp cổ đông bất thường như thế? Dựa vào đâu mà bãi nhiệm chức vụ giám đốc điều hành? Mẹ định làm đến mức này thật sao?

- Thế khi anh gặp gỡ đứa con gái như ăn mày kia, anh cũng phải giác ngộ những điều này rồi mới đúng chứ. Tôi đã nói rất rõ ràng. Anh sẽ chịu trách nhiệm cho tất cả mọi thứ mà anh được tận hưởng cho đến tận bây giờ. Tôi đã nói rõ ý của tôi nên bây giờ đến lượt anh. Anh định làm thế nào?

- Được thôi. Vậy hãy lấy hết đi, tất cả mọi thứ. Con tuyệt đối không thể từ bỏ cô ấy.

- Vậy sao? Được rồi. Anh cứ làm thế đi.

Bà Moon lạnh lùng cúp điện thoại. Ra Im như hóa đá, chỉ cúi nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trên bàn.

- Cô không cần làm về mặt ấy đâu, tôi chẳng còn liên quan gì đến nó hết. Từ giờ tôi sẽ không can thiệp chuyện của cô. Thật ra, cô cũng có tội gì đâu chứ. Kể từ giờ phút này, tôi sẽ đẩy dọa cuộc đời của Joo Won. Lẽ nào cô muốn thế? Chắc cô đang nghĩ đó chỉ là lời hăm dọa đúng không? Cô muốn xem thử tôi dám làm hay không chứ gì. Joo Won có chết cũng không thể thắng tôi. Nếu con cái lầm đường lạc lối thì cha mẹ càng phải sai hơn nữa mới có thể thắng con cái. Tôi chỉ muốn nhắc cho cô biết, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì. Cho dù chuyện đó có làm hại đến Joo Won. Sau một tiếng nữa sẽ bắt đầu cuộc họp hội đồng cổ đông. Mặc dù rất tiếc, nhưng Joo Won phải nhận được một bài học về sự phản bội và thua trận cay đắng nhất trong cuộc đời nó. Tại cô. Vì cô đã kéo nó ra khỏi bàn tay người mẹ này.

Ra Im bật khóc, kêu gào khi bà lạnh lùng đứng dậy quay người đi.

- Đợi đã. Xin hãy đợi đã, thưa bác. Khoan đã. Khoan đã. Cháu sẽ không nín kéo nữa. Cháu sẽ chia tay. Cháu sẽ buông tha anh ấy. Cháu sẽ biến mất. Cháu sẽ hoàn toàn biến mất giống như bọt biển. Vậy nên xin bác đừng làm thế. Xin đừng hủy hoại anh ấy. Cháu sai rồi. Cháu quả đã rất sai rồi.

- Để tôi phải dùng tới những biện pháp cực đoan như thế mới chịu nghe lọt lỗ tai, thật là khó chịu quá đi mất!

Phu nhân Moon Bun Hong bước vào phòng, đóng sầm cửa lại, mạnh đến mức tưởng chừng cánh cửa có thể vỡ ra từng mảnh. Tiếng cửa phòng đóng lại giống như chuông báo tách biệt hai thế giới. Nước mắt của cô cứ thế mà trào ra, cô từ từ nhắc cơ thể đứng dậy.

Nàng tiên cá là công chúa thứ bảy của Long vương. Nàng tiên cá là một cô gái hiếu kỳ, luôn tò mò về thế giới bên ngoài. Một hôm nọ, nàng nhìn thấy một chàng hoàng tử đang đứng trên thuyền. Nàng phải lòng chàng ngay từ ánh nhìn đầu tiên. Một cơn bão lớn ập đến và nàng đã cứu chàng khỏi chết đuối. Nhưng hoàng tử không biết sự thật rằng nàng tiên cá chính là người đã cứu mình.

Nàng tiên cá rất nhớ hoàng tử. Cuối cùng, không thể chịu đựng nổi nhớ nhung, nàng tìm đến mụ phù thủy biển cả. Mụ phù thủy nói với nàng rằng sẽ ban cho nàng đôi chân, thay vào đó sẽ lấy đi giọng nói của nàng. Nếu có được đôi chân, mỗi bước đi trên mặt đất nàng sẽ cảm thấy như đang đi trên gai nhọn, và nếu không có được tình yêu của hoàng tử, nàng sẽ hóa thành bọt biển mãi mãi.

Rất cuộc nàng cũng uống lọ thuốc mụ phù thủy đưa. Nàng run rẩy, nhưng cứ nghĩ đến ngày có thể gặp lại hoàng tử, nàng đã vượt qua nỗi sợ hãi ấy.

Nàng tiên cá tuy không thể nói được, nhưng nàng lại nhảy những điệu múa rất cuốn hút bằng đôi chân được ban tặng. Diện mạo nàng xinh đẹp vô vàn nên hoàng tử gọi nàng là cô bé mồ côi có đôi mắt biết nói, và chàng rất thích nàng. Nàng tiên cá rất hạnh phúc. Tuy đôi chân đau đớn như muốn vỡ ra thành từng mảnh, không thể nói được lại càng khó chịu, nhưng nàng vẫn cảm thấy thật hạnh phúc. Nàng luôn nghĩ thứ hạnh phúc ấy sẽ kéo dài vĩnh viễn. Tuy nhiên, sự thật không như nàng mơ tưởng.

Hoàng tử bỏ rơi nàng tiên cá, kết hôn cùng công chúa nước láng giềng. Nàng vô cùng buồn bã và đau khổ. Lúc ấy, những người chị của nàng từ biển khơi hiện lên. Các chị lo lắng cho nàng nên đã tìm đến mụ phù thủy biển cả, hỏi cách để nàng tiên cá có thể trở về biển khơi. Cách duy nhất chính là nàng phải giết hoàng tử. Các chị dúi vào tay nàng một thanh đoản kiếm. Nàng tiên cá cầm đoản kiếm bước vào phòng của chàng hoàng tử và nàng công chúa nước láng giềng. Nhưng sao nàng có thể đành lòng giết hại hoàng tử, người nàng yêu say đắm? Bàn tay đang cầm đoản kiếm của nàng tiên cá run rẩy không ngừng. Nàng ném đoản kiếm thật xa, khuất trong những ngọn sóng. Con dao vừa rơi vào lòng biển thì sóng liền tỏa ra ánh sáng đỏ thắm. Mặt trời nhô lên khỏi mặt biển. Nàng tiên cá nhìn lại chàng hoàng tử lần cuối, đôi mắt mờ mịt mông lung. Cuối cùng, nàng gieo mình xuống biển khơi. Và nàng tiên cá hóa thành bọt biển rồi biến mất.

Ra Im giống như nàng tiên cá đang cầm đoản kiếm. Cô cầm trang cuối cùng của truyện Nàng tiên cá, đi vào thư phòng của Joo Won. Cô lấy một quyển sách trên kệ, kẹp trang cuối cùng vào đấy. Rồi cô cảm giác có người đến. Là Oska. Cô vội vàng đẩy cuốn sách trở lại kệ.

- Ra Im đấy à? Em đến khi nào vậy? Đến để gặp Joo Won hả? Nhưng Joo Won ra ngoài rồi.

- Lúc đến đây em đã thấy anh ấy ra ngoài.

- Thấy rồi? Nó bảo em đợi ở đây ư?

- Không phải thế. E rằng sau này em khó có thể tham gia buổi fan-meeting độc quyền như bây giờ.

- Tại sao? Lẽ nào... vì đạo diễn Ryan Jackson đúng không?! Ô, thành công rồi nhỉ! Em có biết anh đã gọi điện sang Nhật Bản bao nhiêu cuộc không? Vì cũng mới học nên chỉ nói được mỗi câu “watashi mo aishiteru yo[1]”, nói đến cả trăm lần luôn đấy. Ha ha ha.

[1] Tôi cũng yêu em.

- Thật lòng cảm ơn anh.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt cô chạm ánh mắt Oska, nhưng giọt nước mắt cô cố gắng kiềm chế bắt đầu rơi lã chã. Cô lấy tay che mặt lại, cứ thế chạy ra khỏi nhà. Cô chợt nghĩ, nếu vào thời khắc hóa thành bọt biển, toàn bộ ký ức cũng biến mất thì tốt biết bao. Nếu ký ức không còn nữa, nỗi nhớ cũng sẽ trôi đi. Nếu không còn nỗi nhớ, thì cô cũng sẽ không phải chịu đau đớn.

Cô lê đôi chân nặng trĩu, bước từng bước về nhà, đẩy cánh cửa ra một cách nặng nề. Bỗng nhiên Joo Won xuất hiện với một bó hoa trong tay.

- Làm sao em có thể lấy được bó hoa trong tay anh, hồi cô gái kỳ diệu?

Nói rồi, anh đẩy cho cô bó hoa và hộp quà đang cầm. Cô không nhận mà chỉ đứng yên, anh nghiêng đầu sang một bên, tự tay gỡ lớp giấy gói bên ngoài hộp quà. Trong hộp đặt một chiếc trâm cài áo được mô phỏng theo chú mèo nhồi bông.

- Anh nghe Ah Young nói, đây là chú mèo nhồi bông em được cha tặng. Em hãy đeo cái này vào. So với em nghĩ thì anh là người rất thi vị đấy nhé. Anh toàn làm em cảm động vào những lúc mà em không ngờ tới nhất, phải không?

Joo Won vươn tay ra định đeo trâm cài áo cho cô. Không thể tiếp tục nhìn gương mặt anh thêm giây phút nào nữa, cô cup mắt xuống rồi gạt phắt cánh tay đang vươn ra của anh, lạnh lùng buông câu “Thôi đi”. Chiếc trâm cài rơi cách xuống nền nhà. Joo Won cúi xuống nhặt lên hỏi:

- Anh lại làm gì sai nữa sao?

- Bây giờ em không có thời gian dành cho những việc này. Tạm thời chúng ta đừng gặp nhau nữa.

- Gì cơ?

- Lịch trình quay phim của em sắp bắt đầu rồi. Những đứa con được bố mẹ săn sóc, được sống trong cơ hội sẵn có như anh sẽ không hiểu ý nghĩa của cơ hội này to lớn nhường nào đâu. Em không muốn dính dáng đến mấy chuyện yêu đương nhăng nhit vào những thời khắc quan trọng trong cuộc đời mình. Vì thế anh đừng liên lạc nữa. Vừa phiền phức vừa mệt mỏi.

- Thế à? Anh biết em mệt mỏi. Xin lỗi em, nhưng anh không hề muốn làm những chuyện như thế. Sao em lại thông báo cái tin không làm cho người ta cười nổi thế! Thật là. Đến cả em cũng hành động như vậy thì anh biết làm sao! Anh gần đây... Em cũng biết anh đã từ bỏ thứ gì để đến với em mà em còn làm thế hả?

- Dẫu sao cũng là thứ nên từ bỏ, vậy thì phải sớm từ bỏ đi, không đúng sao? Trước khi em kiệt sức, anh hãy về đi. Em không muốn gặp bất kỳ gương mặt nào trong nhà anh nữa.

- Đừng như thế. Anh không có kim chỉ nam chỉ lối trong những lúc giận nhau căng thẳng thế này. Nếu cãi nhau với em, anh chỉ mong chúng ta sẽ nói về chuyện sao em lại trễ hẹn, sao em lại cứ nhìn tên đàn ông kia không chớp mắt, tại sao em chỉ nấu cơm ổi Oska thôi, những thứ trẻ con như vậy đấy. Thế nên...

Ra Im xoay lưng đi, ngắt lời Joo Won.

- Tai nạn anh gặp phải mười ba năm trước. Tai nạn mà anh không còn ký ức gì về nó ấy. Khi đó, có một người lính cứu hỏa đã hy sinh để cứu anh. Người lính ấy, chính là cha của em.

- Em nói sao?

- Không thể nhớ gì, chắc hẳn anh cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng còn em, mỗi lần nhìn anh, em lại nghĩ đến cha. Bây giờ em không tự tin rằng mình có thể nhìn anh một cách bình thản. Bởi vì như thế thật có lỗi đối với cha. Tại anh mà em sống cuộc đời không có cha suốt mười ba năm ròng. Anh có tưởng tượng được quãng thời gian đó như thế nào không? Lúc trước anh từng nói rồi mà, anh sẽ làm nàng tiên cá của em. Xin anh. Xin anh hãy biến mất giống như bọt biển đi.

Nhắm nghiền mắt, cắn chặt môi. Cô cầu mong Joo Won cứ thế mà ra đi. Không. Cô chỉ muốn được anh ôm vào lòng. Cả ngày hôm nay cô đã mệt mỏi lắm rồi, thậm chí một câu an ủi anh, cô cũng không nói được, chỉ toàn thốt ra những lời cay nghiệt. Cô đau đớn như đứt từng khúc ruột. Cô rất muốn nói với anh rằng cô không muốn từ bỏ, cô yêu anh, cho dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ cùng anh chịu đựng. Nhưng cô không thể làm thế. Bởi vì đây chính là vận mệnh của nàng tiên cá.

- Ai, ai nói thế?

- Anh muốn biết ai nói thì hãy đi về hỏi mẹ anh đi.

Joo Won thất thiếu ra khỏi nhà Ra Im. Anh vừa đi khỏi, Ra Im liền ngồi phịch xuống sàn nhà không còn chút sức lực nào.

Cuộc sống không đợi chờ ai. Tháng ngày vẫn tiếp tục trôi, giây phút vẫn kéo dài để duy trì sự sống. Hết ngày rồi lại đêm, xoay vòng vài lần rồi cũng đến ngày quay chính thức phim Dark Blood.

Sáng sớm, Ra Im đứng trước tủ quần áo chọn đồ sẽ mặc ngày hôm nay, vừa thối phù phù làm ầm đôi tay. Ah Young đang ngồi trước bàn trang điểm chuẩn bị đi làm, hỏi:

- Cậu không lo sao? Lần đầu tiên quay kia mà?

- Hồi hộp chế đi được. Tổ đã cài đi cài lại nút áo không biết bao nhiêu lần rồi ấy. Chẳng tìm thấy khuy nút đâu cả.

- Vậy hả? Thế cậu có muốn mua giấc mơ của tổ không? Tổ đã thấy một giấc mộng vô cùng tuyệt đẹp.

Ra Im phì cười.

- Tổ cho cậu mượn tiền hả?

- Không phải. Giấc mơ này thật sự đẹp đấy. Giữa một khu vườn xinh xắn và xanh mướt, có một cái bàn tinh xảo. Trong giấc mơ, cậu và giám đốc ngồi đối diện nhau uống trà. Một loại trà hoa rất đẹp.

- Trà hoa? Có khi nào nó là rượu hoa không?

- Tổ không biết. Trong mơ làm gì cảm nhận được vị đâu? Vấn đề là không chỉ có cậu và giám đốc, còn có thêm một người khác nữa cơ. Nhưng tổ không biết người đó là ai. Còn nữa, khi hai người đang uống trà thì từ trên trời, những cánh hoa hồng rơi xuống như mưa. Cảnh tượng thật là khiến người ta ngất ngây.

- Sao cậu lại muốn bán giấc mơ đẹp như thế cho tổ.

- Vì nhân vật chính là cậu và giám đốc.

- Cậu nói còn một người nữa. Người đó chắc là cậu đấy.

Bên ngoài vọng đến tiếng còi xe inh ỏi. Có vẻ như xe của trường võ đã đến nơi.

- À, đến rồi kia. Cậu đừng lo quá, quay tốt nha. Cố lên!

Ah Young nắm tay thật chặt gờ lên cổ vũ cô. Ra Im hít một hơi thật sâu rồi bước ra cửa trước.

Địa điểm trường quay nằm trên con đường ngoài ngoại ô, nơi tập trung khu dân cư đô thị mới. Một số nhân viên đoàn làm phim bắt đầu dựng biển thông báo “đang quay phim” và lập hàng rào chắn xung quanh khu vực tiếp giáp với con đường chuẩn bị quay. Ra Im căng thẳng đứng trước màn hình, nhận chỉ thị của đạo diễn Ryan Jackson. Jong Su đứng bên cạnh chăm chú thông dịch những chỉ thị của ông cho cô.

- Đừng căng thẳng quá. Cứ làm như lúc tập luyện là được. Biết chưa?

Ra Im gật đầu. Đạo diễn Jackson vỗ vai cô như muốn khích lệ.

Một nhân viên trường quay hô lớn.

- Đường đã chặn hết xe rồi chứ?

- Hoàn toàn thông thoáng!

Ra Im ngồi vào chiếc xe đậu sẵn ở đó. Khởi động máy và hồi hộp chờ đợi hiệu lệnh của đạo diễn.

- Bây giờ bắt đầu chạy! Ready... Action!

Cô đạp chân ga. Chiếc xe tăng lực ma sát lao về phía trước như đang đi trượt trên đường. Một chiếc mô tô và một chiếc xe hơi đang truy đuổi sát theo xe cô. Ra Im vừa nhìn kính chiếu hậu vừa điều khiển xe chạy từ làn đường này sang làn đường khác để tránh những chiếc xe theo đuôi ở phía sau. Rồi ở địa điểm được đánh dấu trước đó, cô đột nhiên quay ngoắt đầu xe, vòng hướng ngược lại.

- Cut!

Ra Im lần nữa đứng trước mặt đạo diễn Jackson. Đạo diễn cho cô xem lại cảnh quay rồi giải thích cặn kẽ. Cô gật đầu, tập trung nghe từng lời hướng dẫn của đạo diễn.

- Chỉ cần diễn lại một lần nữa thôi. Cảnh quay vừa rồi rất tốt.

- Vâng! Em sẽ nhanh chóng quay trở lại.

Trả lời một cách dứt khoát mạnh mẽ, Ra Im xoay người ngồi vào xe. Cô vừa sắp xếp lại những lời chỉ thị của đạo diễn một lần nữa trong đầu, vừa đợi hiệu lệnh.

- Action!!

Tay nắm chặt vô lăng. Chiếc xe hơi mang đến cảm giác an toàn như đang bám chặt trên mặt đường, tiếng động cơ vô cùng mượt mà. Cô cảm thấy thích thú với cảm giác cả người lẫn xe đang hòa hợp làm một. Cô đưa ánh mắt sắc sảo quan sát trên dưới trước sau, rồi lái xe sang làn đường cao tốc. Với tư thế vừa giữ chặt vừa thả lỏng vô lăng bằng cảm giác nhạy bén của loài động vật hoang dã, cô di chuyển xe theo hình zích zắc, len lỏi giữa xe này với xe khác và ngắt đuôi chiếc xe hơi, mô tô vẫn cố chấp đuổi theo ở đằng sau.

Ngay tại vị trí cua đầu xe, Ra Im lấy chân phải đạp từ từ vào bàn thắng. Đúng lúc này, bỗng nhiên có một chiếc SUV lao tới từ con đường giao bên phải đường chính từ.

- Á á á á á...

Ra Im dùng hết sức mình quặt tay lái sang bên trái, giẫm mạnh chân ga. Rầm!!! Kíííít!!!! âm thanh kêu rít của phanh xe vang dội khắp con đường. Chiếc xe SUV đang lao tới không kịp phanh lại, đâm mạnh vào bên hông xe của Ra Im, đẩy xe cô vào vệ đường. Chỉ trong tích tắc ngăn ngửi ấy, trong đầu cô thoáng vụt qua hình ảnh khuôn mặt của Joo Won. Chuyện gì đã xảy ra? Không có đau đớn. Cô đang dần rơi vào trạng thái hôn mê. Từ phía xa, trong những âm thanh hỗn loạn có tiếng kêu gào, có âm thanh gọi tên cô. Ý thức cô mơ hồ một lúc rồi mất hẳn.

Anh.

Dường như trên đời này không có mối tình nào dễ dàng. Chiều nay, em đã gặp Ra Im trên đường đến trung tâm thương mại của Joo Won. Cô ấy đứng tựa lưng vào vách tường khóc rất nhiều. Nhìn cô ấy khóc thảm thương như vậy, em không cách nào vờ đi qua như không trông thấy gì. Em đã để cô ấy lên xe, dạo qua vài con đường trong thành phố. Em hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì khi cô ấy gần như ngừng khóc, đột nhiên cô ấy nhờ em chở đến phòng trưng bày mỹ thuật. Cả khi đã đến đó, cô ấy vẫn không cho em biết chuyện gì đã xảy ra. Cô ấy nói, giữa mình và Joo Won có một khoảng cách quá lớn không thể vượt qua được. Cô ấy nói vì cô ấy mà Joo Won phải chịu nhiều đau khổ. Vừa nói xong câu ấy, Ra Im lại rơi nước mắt. Thật sự em không biết nên nói gì, trước mắt chỉ là một khoảng tối. Muốn an ủi cô ấy một chút, nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Linh tính mách bảo em rằng, dường như Ra Im đang muốn chia tay với Joo Won.

Em bèn nói, đừng làm thế, so với nỗi đau chia tay, nỗi đau khi yêu nhau dù có lớn đến mức nào chẳng nữa, thì hãy cứ vừa yêu nhau vừa đau khổ. Nếu chọn ly biệt, chúng ta sẽ phải một mình chịu đựng nỗi đau,

nhưng nếu đau khổ khi yêu nhau thì hai người vẫn có thể đau khổ cùng nhau. Như thế sẽ tốt hơn rất nhiều. Em muốn nói tất cả những điều đó với cô ấy, nhưng không thể cất nên lời. Áp đặt suy nghĩ cá nhân của mình vào tình yêu của người khác cũng rất nực cười. Vì thế, em đã không nói.

Anh.

Bây giờ, em không cần phải chịu đau khổ một mình nữa, đúng không?

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Sở cảnh sát. 3 giờ chiều, thứ Hai

Tác giả đã bị bắt. Tôi vẫn chưa biết có nên xử phạt hay không. Nếu cô ta có biểu hiện nhận lỗi, tôi cũng sẽ đồng ý hòa giải. Đã thấy trước những ngày tháng sau này của cô ta mờ mịt lắm rồi, không ai muốn bị đóng thêm chữ A màu đỏ trong cuộc đời cả. Tuy nhiên, đó là nếu cô ta thật sự hối lỗi. Nhờ những vụ việc xảy ra gần đây mà tôi phát hiện ra một sự thật, cuộc đời này không có thứ gọi là sự giúp đỡ không mưu lợi.

Văn phòng của Seuli. 4 giờ chiều, thứ Ba

Từ sở cảnh sát đi ra, tôi mua vài miếng đậu khuôn trắng rồi mang đến văn phòng Seuli. Cô ấy ném cho tôi cái nhìn thất vọng. Tôi chìa miếng đậu khuôn trong tay ra, cười điệu cầu tài.

- Em ăn không? Khi này anh vừa mới từ sở cảnh sát ra.
- Thế à?
- Này. Em lo lắng cho anh hơn một chút không được sao hả? Em chính là người làm lộ bản thu âm cơ mà?
- Chẳng phải tôi đã nói anh cứ yêu cầu bồi thường tổn hại rồi sao? Nói chuyện chính đi. Tôi bận lắm.
- Có thật là em không hề lo lắng cho anh không? Anh đã giải quyết ổn thỏa cả rồi. Cherry cũng giúp đỡ nhiều. Anh đặc biệt muốn chia sẻ niềm vui này với em.
- Tại sao lại muốn chia sẻ với tôi? Anh đi mà chia sẻ với Cherry. Tôi có việc phải đi.
- Em đi đâu.
- Trung tâm Thương mại LOEL.
- Sao lại đến đó? Lẽ nào em vẫn còn có ý định gì với Joo Won?
- Không có mối lạ đấy. Người đàn ông tuyệt thế cơ mà?
- Tuyệt cái gì mà tuyệt! Em có biết bản chất thật của cậu ta không hả?
- Không biết nên tôi mới đi tìm hiểu đấy thôi.
- Này! Anh cũng đi.
- Đi làm gì?
- Anh phải mua túi cho Cherry. Nếu em có thời gian thì đi lựa túi giúp anh nhé?
- Anh muốn tôi lựa túi giúp để anh đem tặng con nhỏ khác?

Seuli giương đôi mắt sắc lạnh nhìn tôi không mấy thiện cảm. Bộ dạng của cô ấy quả thật dễ thương đến mức tôi chỉ muốn nhảy vào cắn một cái. Hình như tôi là kiểu người thích tự ngược thì phải.

- Sao anh lại thấy cái liếc mắt của em rất đáng yêu nhỉ? Bên nhau thế này, anh có cảm tưởng nhất định chúng ta sẽ quay trở lại giống như trước kia.
- Quay lại? Ai đồng ý quay trở lại thời gian trước kia? Ai lại tùy tiện quay trở lại thời gian mà tôi đau khổ nhất? Sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho bản thân mình đến thế?

Lời nói của Seuli như cơn rét buốt chạy dọc người tôi. Cô ấy lạnh lùng bước ra ngoài. Con đường tôi phải đi vẫn còn dài lắm.

Tòa soạn báo. 2 giờ chiều, thứ Ba

Tôi đến tìm một anh bạn phóng viên thân thiết, người phụ trách chuyên mục nghệ sĩ. Tuy phương pháp này có chút thô lỗ, bất lịch sự, nhưng tôi đã quyết định tung tin đồn để tấn công cô ấy. Thông báo cho tất cả mọi người trên thế gian này, Yoon Seul là người phụ nữ của Oskaa!! Nói trắng ra, đây chẳng phải là lời cầu hôn độc đáo nhất sao? Anh chàng phóng viên chuyên mục nghệ sĩ nói, trong suốt mười lăm năm làm báo của anh ta, tôi là nghệ sĩ đầu tiên tìm đến nhờ tạo tin đồn. Dĩ nhiên, tôi là một gã rất đặc biệt đấy chứ. Chẳng lẽ không phải sao? Ha ha ha!

Nhà riêng. 11 giờ sáng, thứ Tư

Bài đăng tin đồn của Oskaa và Yoon Seul chiếm hết diện tích một mặt báo. Tiêu đề thẳng thừng rất nổi bật, tôi vô cùng hài lòng. Cảm thấy đặc biệt hào hứng, tôi nhấc điện thoại gọi cho Seuli. Có vẻ như cô ấy cũng đã đọc bài báo. Cô ấy bảo tôi gọi điện đến tòa soạn báo giải thích tin đồn không phải là sự thật. Seuli nói tôi không được tắt điện thoại, phải nhận tất cả cuộc gọi, giải thích rõ ràng với báo chí. Những câu này nghe thật quen thuộc. Năm năm trước, tôi đã từng nói những lời tương tự với Seuli. Không ngờ, những lời phát ra từ miệng tôi cuối cùng đã quay lại tấn công tôi. Tôi cảm thấy chua chát, trong lòng day dứt khôn nguôi.

- Seuli à, em biết không, mỗi khi nhớ lại ngày xưa của chúng ta, anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến những phút giây hạnh phúc. Nhưng giờ đây anh đã biết, khi đó anh chỉ chú tâm vào những việc khiến mình thoải mái, có lợi cho bản thân. Anh đã làm em đau khổ đến nhường nào, nhưng từ giờ phút này, em sẽ không phải chịu nỗi đau đó nữa. Rốt cuộc anh đã gây ra lỗi lầm gì với em thế này? Seuli à, em thật sự không thể tha thứ cho anh sao? Nếu em cho anh một cơ hội nữa, liệu anh thật sự có khả năng làm lại? Anh biết tội lỗi của anh quá nặng. Để trừng phạt anh, em hãy giam cầm anh suốt đời cùng với em, được chứ?

- Nếu anh muốn thế, hãy thử đeo bám em đi.

- Gì cơ?

- Em bảo anh hãy đeo bám em đi. Sau này anh hãy cứ bám dính lấy mỗi khi gặp em. Có thể em sẽ suy nghĩ lại.

- Thật chứ? Em nói đấy nhé. Anh sẽ làm đúng như lời em nói. Anh sẽ thể hiện hết sự quyến rũ để đeo đuổi em đấy, không sợ sao?

Quán cà phê ở Cheongdamdong. 3 giờ chiều, thứ Năm

Đã lâu tôi không gặp Han Tae Seon. Nói gì chẳng nữa, nếu chẳng may vượt mất một tài năng như thế thì đáng tiếc lắm, tôi sẽ thử đánh giá lại cậu ta. Cậu ta có đầy đủ thiên khiếu để trở thành một nhạc sĩ thực thụ. Sáng tác ca khúc hay, giọng hát hấp dẫn, bề ngoài cũng rất ưa nhìn, tuổi còn trẻ. Nếu nắm bắt được cơ hội tốt, cậu ta sẽ đạt thành tựu to lớn. Kể đến nhược điểm, cậu ta chỉ có một nhược điểm duy nhất, đấy là vênh vào kênh kiệu quá mức. Tên tiểu tử này không chỉ đến trễ tới hơn ba mươi phút, mà còn vác bộ mặt phách lối ấy ngồi thẳng xuống ghế, giọng khó chịu hỏi sao lại gọi cậu ta đến làm gì.

- Nghe nói cậu không ký hợp đồng với Seuli nữa?

- Thì sao?

- Vậy thì đương nhiên là phải ký kết với tôi. Tôi sẽ giúp cậu kiếm được nhiều tiền như tôi.

- Không thích.

- Tại sao.

- Vì tôi không thích.

- Thế tôi mới hỏi tại sao cậu không thích! Chưa suy nghĩ lấy một giây đã bảo không thích là thế nào! Tôi đã làm đến mức này thì cậu cứ giả vờ từ chối rồi sau đó đồng ý, vậy mới hợp lẽ thường chứ!

- Sao anh lại quyến luyến tôi như thế? Anh thích tôi?

- Chẳng lẽ tôi ghét bỏ cậu nên mới đề nghị như thế à?

- Đã nói là tôi chỉ thích đàn ông, anh không hiểu sao?

- Ai cấm cậu đâu? Cậu cứ thích đàn ông của cậu. Còn tôi vẫn thích phụ nữ của tôi là được rồi. Cậu đã quyết tâm như thế, tại sao lại còn giúp đỡ tôi? Từ giây phút cậu bắt đầu giúp tôi, giữa hai chúng ta đã hình thành thứ tình cảm gắn kết như tình bạn rồi. Nói chúng ta có cùng chung vận mệnh cũng chẳng quá đâu.
- Anh chỉ đang hiểu lầm thôi. Ngay cả cách thuyết phục tôi anh cũng không biết, vậy mà đòi làm bạn.
- Thôi ngạo mạn và hãy chờ tới khi ký hợp đồng đi, biết chưa? Nếu không có tôi thì cậu định làm gì? Theo thuyền ra khơi bắt tôm bắt cá? Tính tình ngang ngạnh y như cua.
- Tôi sẽ rời Hàn Quốc.
- Sao cứ gặp chuyện là cậu lại đòi rời Hàn Quốc thế hả? Cậu không thèm nhập ngũ luôn sao? Hãy suy nghĩ cho kỹ rồi đến tìm tôi. Đừng có quá huênh hoang, nhất định phải đến tìm tôi đấy! Hãy mang tới câu trả lời khiến tôi hài lòng!

Bến tàu cảng Yeonan. 3 giờ chiều, thứ Hai

Han Tae Seon luôn luôn biết cách xát muối vào vết thương. Tôi cho thời gian để cậu ta suy nghĩ, thế mà cậu ta lại dùng thời gian quý báu ấy lên kế hoạch trốn sang Trung Quốc. Tên tiểu tử này vẫn chưa trưởng thành hẳn, cậu ta không biết cơ hội đang đến tay cậu ta quý giá thế nào đâu. Tôi buộc phải chạy đến bến cảng Yeonan tóm bằng được tên nhóc ấy. Ngẫm lại, cậu ta đúng là cao thủ. Nếu tên nhóc không vênh váo như thế thì có lẽ tôi cũng không đeo bám dai dẳng thế này đâu. Dẫu sao, kẻ đặc biệt thì vẫn đặc biệt. Tôi bám riết lấy cậu ta, sẵn sàng bỏ ra bất cứ cái giá nào để cậu ta ở lại.

- Có lẽ cậu ngạc nhiên khi tôi nói sẽ đào tạo cậu. Nói thì nói vậy, nhưng cậu không dạy cho tôi được sao?
- Gì cơ?
- Tôi nói hãy soạn lại hợp đồng. Không phải tôi hướng dẫn cậu mà đổi thành cậu hướng dẫn tôi. Cậu sẽ làm hậu thuẫn cho tôi. Thật ra, ngay cả cậu cũng muốn giúp tôi còn gì? Sao cứ phải che giấu lòng mình? Thế nào cậu cũng sẽ hài lòng thôi.
- Biến đi. Sắp tới giờ lên tàu rồi.
- A, cái cậu này thật là. Một mình cậu dạy tôi mà cũng không thích sao? Cứ làm theo cách này đi. Cậu sẽ là huấn luyện viên độc quyền của tôi, chỉ mình cậu thôi. Không tôi chứ?
- Tôi không hề thấy anh nghiêm túc chút nào. Không thích!
- Sao cậu lại có lỗi chuyện không thích vậy hả? Ghét nhiều thứ như vậy làm sao có thể thành công được. Đến đây. Tôi sẽ trời cậu lại bằng được.

Nói rồi tôi vác cậu ta trên lưng rồi đến bến cảng Yeonan. Cuối cùng tôi cũng ký được hợp đồng với Han Tae Seon. Giữa tôi và cậu ta, tôi không thể phân biệt được ai mới là người nắm đầu dây. Nhưng chắc chắn một điều, sợi dây chúng tôi nắm không phải là sợi dây cũ kỹ có thể bị đứt bất kỳ lúc nào. Bởi vì tôi sẽ chịu trách nhiệm và đẩy tên nhóc ấy lên, còn cậu ấy thuận theo thế đẩy của tôi, sẽ trèo lên thật cao.

Bệnh viện. 2 giờ chiều, thứ Tư

Gil Ra Im gặp tai nạn khi đang quay phim. Nếu chỉ là vết thương nhẹ thì tốt biết bao nhiêu, nhưng đã qua một ngày rồi mà cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. Tuy rất lo cho Ra Im, nhưng Joo Won mới là đứa khiến tôi không yên tâm chút nào. Đứng trước phòng bệnh nhân, không được phép vào trong, cậu ta không hề uống lấy một ngụm nước, cứ đi qua đi lại, lo lắng không yên.

21. Chương 21

Nhật ký bí mật của Joo Won

Nửa tháng đã trôi qua. Em vẫn chìm trong giấc ngủ. Mọi người xung quanh ai cũng nghĩ em đã không còn hy vọng gì. Họ cũng nói có thể em sẽ không tỉnh lại được nữa. Nhưng tôi biết, chẳng qua em chỉ đang ngủ mà thôi. Nhìn gương mặt em thanh thản, chắc là trong giấc mơ của em không có tôi. Biết đâu em đang đợi tôi không chừng.

Lúc này, vật bất ly thân của Ra Im là chiếc máy thở ô xy. Mỗi ngày mỗi ngày, tôi đều lau mặt cho em, chải tóc cho em. Mỗi ngày tôi đều khẩn thiết cầu nguyện, mong sẽ có một điều kỳ diệu xảy ra. Khoảng thời gian năm tháng trải qua cùng em giống như tia chớp chợt nhá sáng qua đầu tôi. Nhớ quá. Em đang ở cạnh bên nhưng tôi vẫn nhớ. Dù đang nắm tay em, vuốt ve gương mặt em, chạm vào mái tóc em, tôi vẫn nhớ. Vậy tôi có nên đến gặp em không? Hay là để tạo ra phép màu một lần nữa thì tôi nên rời xa em? Có thể quyết định này sẽ làm người khác cảm thấy tôi thật ích kỷ. Tôi cảm thấy vô cùng có lỗi, chỉ mong mọi người hãy hiểu cho tôi. Đó là con đường mà tôi đã chọn.

Tôi sẽ viết một bức thư trước khi đi gặp em. Một bức thư để em không phải lo sợ bàng hoàng.

Chào em, Gil Ra Im.

Hôm nay là một buổi chiều lộng gió, gió mạnh đến mức những thân cây lắc lư không ngừng.

Hy vọng khi em đọc bức thư này cũng là một buổi chiều lộng gió, với những nhành lá xào xạc lay động.

Anh mong những khung cảnh anh đã ngắm, em cũng có thể nhìn thấy được.

Em cũng sẽ đứng ngay nơi cửa sổ anh thường đứng, em có thể nằm trên chiếc giường anh từng nằm, em có thể đọc những cuốn sách anh từng đọc, nếu dùng cách này để chúng ta mãi bên nhau thì...

Chỉ cần như thế... cũng có thể xem là chúng ta đang ở bên nhau.

Chỉ cần như thế... chúng ta cũng có thể hạnh phúc như những đôi tình nhân khác.

Điều đầu tiên em cần phải hiểu, em chính là người hàng xóm nghèo khó xa xôi duy nhất nhận được bức thư viết tay đầu tiên và cũng là cuối cùng từ Kim Joo Won thuộc tầng lớp quý tộc trong xã hội.

Nên em càng phải tự hào về điều này đấy.

Em đã đọc quyển sách về nàng tiên cá ở thư phòng rồi đúng không?

“Nàng tiên cá tan thành bọt biển và biến mất.”

Gil Ra Im, em không thể trở thành bọt biển được. Bởi vì, em không phải là nàng tiên cá.

Bây giờ anh đã hiểu.

Em không phải là nàng tiên cá của anh, em chính là nàng công chúa ngủ say trong rừng sâu và đợi anh đến.

Anh sắp đến trao cho em một nụ hôn sâu lắng.

Và rồi em sẽ tỉnh dậy từ giấc ngủ dài đó.

Khi thức dậy, em đừng sợ. Cũng đừng đau buồn.

Anh nghĩ rằng, thứ ma thuật xảy ra cho chúng ta có lẽ là một món quà của thần thánh.

Nên em hãy mỉm cười thật hạnh phúc, hãy xem như vừa được nhận một món quà bất ngờ.

Nếu em cười bằng cả trái tim, nhất định anh sẽ nghe được tiếng cười đó.

Vì anh là người tài giỏi hơn em nghĩ nhiều.

Nhớ thường xuyên cạo râu cho khuôn mặt đẹp đẽ của anh, nhớ mặc cho anh bộ quần áo bảnh bao mà anh thích nhất.

Còn nữa, không được yêu bất cứ gã nào hết, cả đời này chỉ được nhớ đến anh mà sống một mình nhé.

Cũng đừng thân thiết với anh Woo Young quá. Anh ấy là anh họ của anh đấy.

Có lẽ đây là quyết định ích kỷ nhất trong cuộc đời anh, nhưng đây là lựa chọn của tầng lớp cao trong xã hội, mong em hãy tôn trọng sự lựa chọn này.

Dù thế nào, em cũng phải làm một Gil Ra Im mạnh mẽ, sau này nhất định vẫn phải tiếp tục mạnh mẽ như thế.

Anh sẽ vô cùng, vô cùng nhớ em. Anh yêu em. Anh yêu em.

Mọi thứ đã được chuẩn bị xong. Bầu trời trắng đục đang dần sáng. Ra Im vẫn chìm trong giấc ngủ say, như nàng công chúa trong rừng sâu đợi chàng hoàng tử đến trao nụ hôn sau đêm. Đã đến lúc rồi.

Cây cam của Ra Im

Mí mắt nặng nề của Ra Im dần mở ra. Đã xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Một vệt sáng xuyên thủng bóng tối chiếu thẳng vào mắt cô. Chói mắt quá. Cô cảm thấy tai mình ù đi như đang lơ lửng trong trạng thái chân không. Cô nghe thấy tiếng người xì xào bên cạnh mình. Cô phải chớp mắt đến vài lần mới quen được với ánh sáng chung quanh. Có ai đó vừa nắm tay cô lắc mạnh vừa nói to. Mãi một lúc cô mới nhận ra đó là Oska.

- Có thấy anh không? Có nghe anh nói không? Joo Won à. Chú có biết anh là ai không hả? Joo Won!

Joo Won? Anh ấy nói gì thế. Oska cứ tiếp tục lắc mạnh tay cô, gào tên Joo Won. Cô từ từ đưa tay lên chạm vào mặt và tóc mình. Mái tóc cắt ngắn, đôi môi dày. Đúng là Joo Won rồi. Họ lại đổi cơ thể cho nhau nữa rồi.

- Sao vậy? Chú làm sao thế hả? Joo Won!

- Mưa... Mưa rồi à? Ở Seoul có mưa à?

Cô gào khóc trong cơn tuyệt vọng. Lúc đó Oska cũng hiểu ra Ra Im và Joo Won lại hoán đổi cho nhau, bàn tay của anh tuột khỏi tay cô, không còn chút sức lực.

- Hơ! Làm sao bây giờ? Em trai tôi... phải làm sao bây giờ?

- Chuyện này là thế nào vậy? Tại sao em... Sao em lại biến thành anh ấy thế này?

- Trời không mưa. Joo Won đã đưa Ra Im đến nơi có mưa.

- Không. Không được. Không được mà...

- Rốt cuộc thằng điên này...

Trong lúc cô đang giữ chặt lấy Oska và gào khóc thì bà Moon Bun Hong xộc vào phòng bệnh, mặt mày trắng bệch, gọi to tên con trai.

- Joo Won à! Joo Won! Sao lại thế này hả con, Joo Won?

Ra Im nhìn thấy bà Moon Bun Hong như thế càng khóc thảm thiết hơn.

- Xin lỗi. Cháu xin lỗi bác.

- Rốt cuộc con làm sao vậy? Sao lại thành thế này hả?

Bà Moon Bun Hong thần người, hoang mang nhìn đứa con trai đang khóc lóc thảm thiết. Rồi không biết nghĩ gì, bà vội vã rời khỏi phòng bệnh. Bác sĩ cùng các y tá vào phòng kiểm tra các triệu chứng của Ra Im rồi ra ngoài. Họ nói ngoài việc bị chấn động tinh thần thì không có chấn thương gì nghiêm trọng cả. Nhưng dù sao, việc Joo Won chẳng đoái hoài đến mọi thứ, không thèm nghỉ ngơi và cứ khóc lóc như thế cũng đáng ngại nên họ bảo phải chờ thêm một lúc nữa xem sao.

Trong lúc đó, Oska kể cho cô nghe mọi chuyện. Cô bị tai nạn rất nghiêm trọng trong khi quay phim, bác sĩ chẩn đoán não cô đã chết. Nửa tháng nay Joo Won chẳng màng ăn uống, chỉ lo chăm sóc cho cô. Rồi anh lên mọi người đưa cô ra ngoài, kết cục là cả hai lại bị hoán đổi thân thể. Nghe đến đó, đột nhiên đầu óc cô choáng váng mụ mị cả đi.

Một lúc sau tỉnh táo lại, cô giật bỏ hết móng kim tiêm trên mu bàn tay và nhảy xuống giường. Nếu hoán đổi thân thể, có nghĩ là Joo Won đang ở trong cơ thể cô. Cô chạy đi tìm phòng bệnh mà cơ thể cô đang nằm. Khi mở cửa ra, cô thấy Jong Su đang ngồi cạnh giường bệnh. Jong Su vừa thấy cô thì đứng bật dậy khỏi ghế hỏi ngay:

- Cậu tỉnh rồi à? Là ai vậy? Người tỉnh dậy là ai hả?

Cô đi ngang qua Jong Su, hướng về phía cơ thể cô đang nằm. Thật là Joo Won đang ở đây ư, anh đang ở trong cơ thể đang nằm như chết kia của cô ư? Nước mắt cô tuôn trào. Chân cô khụy xuống, tay vịn vào giường khóc lóc thảm thiết.

- Làm sao bây giờ. Em phải làm sao đây... Đạo diễn... Anh ấy phải làm sao đây? Anh ấy đã đổi linh hồn rồi. Để cứu em, anh ấy đã tự lựa chọn cái chết ình rồi...

Jong Su thở hắt ra một hơi thật dài, kéo cô vào lòng rồi la lên:

- Cái con bé này! Vì em, vì em mà anh...

- Em xin lỗi. Giờ em phải làm sao đây? Anh ấy phải làm sao đây, đạo diễn?

Cô đang khóc không ngừng trong vòng tay của Jong Su thì cánh cửa phòng bệnh thành linh bật mở. Phu nhân Moon Bun Hong cùng bác sĩ và hai vệ sĩ cao to bước vào phòng để đưa cô đi. Bà trợn tròn mắt lên kinh ngạc khi thấy con trai đang ôm một gã đàn ông lạ, lại còn khóc nức nở.

- Rốt cuộc con bị sao thế hả? Anh là ai?

Rồi bà nhìn một lượt qua Ra Im đang nằm trên giường với vẻ mặt bức tức và mắng cô tại sao lại đến đây.

- Mẹ không thể để con lại đây được. Xuất viện ngay đi. Đưa nó đi nhanh lên!

Hai vệ sĩ cao to đứng đằng sau bà Moon tiến đến nắm lấy hai tay cô. Jong Su liền ngăn họ lại và hét lên:

- Không được đưa cậu ấy đi! Cậu ấy không phải là Kim Joo Won!

Jong Su vừa dứt lời thì bà Moon hét lớn một cách dữ tợn:

- Cậu là ai mà dám chõ mũi vào hả! Còn đứng đó làm gì!

Bà Moon vừa nói xong, hai vệ sĩ lại tiến đến giữ lấy tay cô. Jong Su bẻ tay người vệ sĩ lại nhanh như chớp rồi nạt, "Đã nói không được đưa cậu ta đi mà." Bà Moon vừa cười gằn với vẻ mặt giận điên người, vừa thét lên:

- Tôi không biết cậu là cái thứ gì, nhưng cậu cứ đụng vào người con trai tôi lần nữa thử xem!

Ra Im lúc này mới mệt mỏi xen vào.

- Con đi. Con sẽ đi, mẹ.

Jong Su nhìn cô như hỏi, "Đang nói gì thế hả?" Nhưng Ra Im chẳng nói gì, chỉ nhìn lại anh với ánh mắt trấn an để Jong Su không gây rắc rối thêm nữa. Cô nói:

- Đi thôi mẹ. Con muốn về nhà.

Phu nhân Moon Bun Hong muốn đưa cô về ngôi nhà ở Pyeongchang-dong, nhưng Ra Im lại kiên quyết muốn ở một mình. Bà Moon biết không nên tranh cãi làm một đứa con trai đang bệnh nên cho xe chạy thẳng về nhà Joo Won.

Vừa về đến nhà, cô nói muốn nghỉ ngơi và bảo bà Moon hãy về nhà đi. Bà nói bằng giọng cương quyết không yên tâm.

- Mẹ sẽ ở bên cạnh con.

- Con thấy không thoải mái lắm. Mẹ cứ về đi.

- Đúng rồi. Đây mới là Joo Won của mẹ. Vừa nãy con cứ như người khác vậy. Nếu thấy không khỏe chỗ nào phải gọi ẹ ngay đây. Mẹ sẽ gọi bác sĩ Kang tới ngay.

- Dạ.

Bà Moon đưa tay xoa đầu vuốt tóc con trai một lần rồi quay lưng lại. Nhìn tấm lưng bà, cõi lòng Ra Im như tan nát.

- À, mẹ ơi.

- Ừ sao?

- Con xin lỗi.

- Có lỗi gì mà phải xin? Con sẽ nhanh khỏe lại thôi mà. Mẹ, không có giây phút nào là không tự hào về con. So với bất cứ người mẹ nào, mẹ luôn cảm thấy hạnh phúc hơn hẳn. Hôm qua con không biết mẹ đã vui như thế nào khi nhận được bó hoa của con đâu. Nhưng rồi cuộc nghe thấy chuyện con đưa con bé đó bỏ đi. Sự nhần nại của mẹ chỉ đến thế mà thôi. Mẹ muốn được hạnh phúc trở lại. Con cũng mệt rồi, nghỉ đi!

Bà Moon Bun Hong vừa về, Ra Im đã đứng dậy lấy áo khoác để quay lại bệnh viện ngay. Đúng lúc đó Oska mở cửa đi vào nhà.

- Em định đi đâu?

- Em cần đến bệnh viện.

- Ngồi xuống đi.

- Em nhất định phải đi.

- Anh nói em ngồi xuống mà.

- Anh hãy để em đi đi. Em phải đi gặp anh ấy.

Oska đột ngột lớn giọng:

- Bảo em ngồi thì cứ ngồi xuống mau! Muốn đi đâu thì đợi một lúc nữa mới đi được.

Ra Im ngoan cố nhìn Oska đang đứng chặn trước mặt với ánh mắt trách móc và nói:

- Tại sao anh lại cản em? Anh ấy chắc chắn đang đợi em. Ở một mình như vậy chắc chắn anh ấy vô cùng sợ hãi.

- Nghe lời anh một chút đi! Anh hiểu cái tình yêu ghê gớm chết tiệt của hai người, nhưng em cũng làm ơn suy nghĩ giùm cho những người thân mất con, mất em trai như chúng tôi chứ.

Oska ngừng nói một chút, mắt đỏ hoe rồi tiếp tục.

- Xin lỗi. Anh không nên nổi nóng với em như thế. Ngộ nhỡ Joo Won mà không tỉnh lại được thì dì anh... Giờ mà nghe tin chú ấy biến mất nữa bà sẽ rất đau khổ.

- Em xin lỗi. Em đã không nghĩ đến điều này. Thật lòng xin lỗi.

- Chính vì sợ em thấy có lỗi nên thằng quỷ đó mới làm thế. Dì đã bố trí rất nhiều vệ sĩ bên ngoài. Bây giờ thì chưa được, nhưng đợi khuya một chút nữa em có thể đi. Đến sáng sớm, khi dì nhận được tin thì lúc đó em đã quay về rồi.

Ra Im chẳng nói lời nào, chỉ gật đầu trong im lặng với hai hàng nước mắt lặng lẽ rơi.

- Anh vào thăm Joo Won trước đây! Em ở một mình được đúng không?

- Vâng...

Còn lại một mình, Ra Im nằm sấp trên giường Joo Won khóc một lúc lâu. Vì quá đau lòng, cô cảm thấy như cơ thể mình cũng bị nghiền nát thành trăm mảnh. Cô vừa khóc vừa đứng dậy nhìn vào gương. Trong gương chính là Joo Won. Anh đang ngắm nhìn cô với ánh mắt bình thản. Cô bước đến gần chiếc gương và đưa tay vuốt ve gương mặt anh. Joo Won cũng đưa tay vuốt ve gương mặt cô. Đây lẽ nào lại là nhân duyên của chúng ta? Sao lại là một đoạn nghiệt duyên như thế? Không lẽ, vận may mãi mãi sẽ không đến với chúng ta sao? Phải làm thế nào đây? Cô vừa ngắm nhìn Joo Won như thế, vừa trò chuyện không thành tiếng với anh. Joo Won ở trong gương cũng lặng lẽ khóc.

Đột nhiên, cô nhớ ra cô đã đặt cuốn sách có kẹp trang truyện cuối cùng của Nàng tiên cá vào kệ sách của Joo Won trước khi tai nạn xảy ra. Không biết anh ấy đã đọc được nó chưa? Cô vội ra khỏi phòng ngủ và lao ngay đến phòng đọc. Phòng đã được dọn dẹp rất gọn gàng. Cô đi về phía kệ sách và rút quyển sách ra. Ngoài trang truyện Nàng tiên cá, một tờ giấy khác cũng được kẹp vào cùng. Đó là lá thư Joo Won viết bằng

tay một cách chân thành. Có vài chỗ vẫn còn lưu lại dấu của những giọt nước mắt. Vừa đọc dòng đầu tiên “Chào em, Gil Ra Im”, nước mắt cô lại tuôn ra và cô khóc không ngừng cho đến khi đọc hết lá thư. Không biết những năm qua, cô đã giấu nước mắt ở đâu mà giờ lại có thể khóc nhiều đến thế.

Gần tờ mờ sáng, khi mọi người còn chìm trong giấc ngủ, cô chạy vào bệnh viện. Trước phòng bệnh là Jong Su đang ngồi vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

- Đạo diễn...

Jong Su ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi cô vẫn ổn chứ.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh lo tên đó sẽ sợ hãi khi ở một mình. Có khi biết có người đang đợi ngoài cửa thì tên đó sẽ tỉnh lại không chừng.

Nghe Jong Su nói, nước mắt cô lại trào ra. Jong Su vỗ nhẹ vào vai cô rồi bảo mau vào phòng bệnh đi. Cô gạt đầu, mở cửa và bước vào phòng. Cơ thể cô vẫn nằm đó như đã chết. Tim cô thất lại. Cô bước tới trước rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

- Trông giống ăn mày thật đấy. Có lẽ một người trong chúng ta đã được định sẵn sẽ phải tan thành bọt biển. Nếu vậy hãy để em. Hãy để em trở thành bọt biển. Anh đừng cảm thấy đau khổ. Ngay khoảnh khắc mà nàng tiên cá yêu hoàng tử, thì kết cục hóa thành bong bóng đã trở thành định mệnh của nàng rồi. Sao anh có thể nhẫn tâm làm trái tim em vỡ vụn trong từng hơi thở thế này! Thà bị cụt tay cụt chân còn hơn. Em sẽ đưa tất cả trở về vị trí ban đầu. Chỉ cần trời mưa, em sẽ để anh về với chính mình. Xin anh đấy.

Cô giấu mặt vào tấm chăn trên cơ thể đang hôn mê của anh và khóc đến ướt cả lớp vải. Ở đâu đó sâu trong lòng cô, nước mắt vẫn cứ chảy không ngừng. Cô khóc mãi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Trên thảo nguyên xanh, gió thổi cánh đồng cỏ nhấp nhô như những con sóng, phía bên kia là một chiếc bàn ăn được bày biện sang trọng. Trên bàn vương đầy hoa đặt hai cây nến xinh xắn đang cháy, lung linh hòa quện như kết thành những ngọn đèn hoa. Bên cạnh còn có cả bình rượu hoa. Mọi thứ đều quen thuộc, dường như cô đã từng thấy khung cảnh này ở đâu đó. Ngồi đối diện cô là Joo Won, anh đang mặt bộ lễ phục sang trọng ra dáng một quý ông lịch lãm. Ra Im cũng quý phái như một tiểu thư khuê các khi khoác lên mình chiếc đầm xinh đẹp. Joo Won mỉm cười cất tiếng nói:

- Em chờ lâu lắm rồi đúng không? Giờ chúng ta được gặp nhau rồi.

- Chúng ta đang cùng ở trong một giấc mơ sao?

- Em thấy thế nào? Anh đang ở trong giấc mơ của em đấy.

Cô không nói gì, cúi xuống nhìn bàn tiệc lộng lẫy. Có hai ly rượu trong suốt được đặt trước mặt cô và Joo Won. Cô cầm ly rượu lên cho anh xem.

- Anh đã chuẩn bị những thứ này à?

- Không. Anh cũng không biết nữa. Khi vừa xuất hiện, chúng ta đã ngồi ở đây rồi.

Joo Won cười ngượng ngịu. Cô cũng cười theo.

- Nhưng khung cảnh này, anh cứ cảm thấy quen thuộc sao đó.

- Quen quá đúng không? Em cũng cảm thấy như vậy. Hình như đây cũng là loại rượu hoa mà chúng ta từng thấy.

Bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng trên bãi cỏ. Cô cùng anh quay về phía phát ra tiếng động. Một quý ông cũng khoác trên người chiếc áo dài đuôi tôm tiến đến gần. Cô liền đứng bật dậy khỏi ghế.

- Cha? Là cha sao?

Ông mỉm cười. Joo Won nghiêng đầu nhìn.

- Trông bác rất quen. Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi thì phải?

Ông chỉ im lặng và cười. Ra Im phải kìm những giọt nước mắt lại đang chực trào ra. Thấy gương mặt sắp khóc ấy, ông nhìn về phía cô và mỉm cười, rồi cầm chai rượu hoa lên.

- Bình rượu hoa này là sự bắt đầu cũng là kết thúc của phép thuật.

Ông rót rượu vào ly của Joo Won.

- Cho dù cậu có quên tôi lần nữa cũng không sao. Cậu có quên lời hứa với tôi cũng không sao. Bởi vì cậu đã làm những chuyện còn hơn cả những lời đã hứa.

Joo Won vừa nhận ly rượu vừa mỉm cười. Ông quay sang rót rượu cho Ra Im.

- Bắt đầu từ bây giờ, con hãy đón nhận tình yêu và sống tốt nhé. Ra Im à, hãy yêu và sống hạnh phúc thật nhiều như con đã từng cúi đầu xin lỗi, nhiều như số lần con đã từng phải rơi nước mắt.

Những giọt lệ lăn dài trên má Ra Im, cô khẽ mỉm cười với cha. Ông đáp lại bằng một nụ cười ấm áp.

- Ma thuật đã chấm dứt rồi. Phép thuật của ta chỉ như chiếc cầu nối, giúp những người lần đầu gặp mặt tiến gần nhau và bắt tay nhau mà thôi. Từ bây giờ, ma thuật thật sự sẽ do chính các con thực hiện.

Ông nâng ly rượu lên. Joo Won và Ra Im cũng làm theo. Ly của ba người chạm vào nhau, vang lên một âm thanh trong trẻo. Joo Won nói:

- Anh rất hạnh phúc.

Ra Im cười.

- Em yêu anh.

Một ngọn gió ấm áp thổi đến. Những cánh hoa bay lả tả theo gió, một trận mưa hoa đỏ bắt đầu rơi từ trên trời xuống. Cha cô vẫy tay chào như từ biệt. Ra Im cũng vẫy tay chào. Bóng dáng ông dần dần mờ đi trong cơn mưa hoa.

Mắt Ra Im hé hé mở ra. Điện tâm đồ của cô dao động lên xuống như con sâu đang bò ngoằn ngoèo. Cô đưa tay lên sờ hết chỗ này đến chỗ khác trên mặt và khắp thân thể. Đúng là cảm giác quen thuộc này rồi. Cô chụp lấy khay thiếc trên bàn soi vào mặt mình. Mình quay về rồi. Cô mừng đến nỗi vội vã định bật dậy khỏi giường, nhưng bỗng cảm thấy có vật gì đó đang đè nặng lên người. Thì ra là Joo Won. Hình như Joo Won cũng có mặt trong giấc mơ lúc này.

- Kim Joo Won! Kim Joo Won!

Ra Im lay Joo Won tỉnh dậy. Anh ngóc đầu lên với bộ dạng ngái ngủ, đầu tóc bù xù, đôi mắt lim dim còn chưa tỉnh giấc. Ra Im giật phăng những ống tiêm trên tay và nhảy xuống giường. Dưới sàn phòng bệnh trải đầy cánh hoa màu đỏ. Không lẽ cô vẫn còn đang mơ? Cô nhéo một cái thật mạnh vào sườn của Joo Won đang ngáy người ngồi cạnh. Anh hét to lên vì đau.

- Ối! Gì vậy hả, sao lại làm thế!! Em điên à?

Thấy phản ứng của anh, cô liền nhào vào ôm chặt lấy cổ anh.

- Quay về rồi! Chúng ta đã quay về rồi!

- Không lẽ chúng ta cùng mơ một giấc mơ sao?

- Kỳ tích xảy ra thật rồi. Cha em đã đem bình rượu hoa đó đến cho chúng ta! Loại rượu đó đúng là khởi nguồn và cũng là kết thúc, như anh nói đấy. Là thứ rượu hoa đó đấy Anh Choi Woo Young. Cảm ơn vì anh vẫn đang sống.

Đột nhiên em lại nói gì thế này? Chỉ là...

Nhìn bộ dạng đau khổ của Joo Won do tai nạn gần đây của cô Ra Im, em đột nhiên có ý nghĩ như vậy. Thật may là anh vẫn bình yên.

Gọi điện bất kỳ lúc nào, em cũng có thể nghe thấy giọng anh, lúc nhớ có thể gặp, cãi nhau rồi lại làm lành, chúng ta cứ như vậy thôi cũng đã rất hạnh phúc rồi.

Anh Choi Woo Young.

Anh có thể nói những điều làm em giận, anh có thể làm những việc khiến em ghét. Thậm chí anh thù hận em cũng được.

Nhưng có một điều tuyệt đối anh không được làm

Không bao giờ được chết trước em.

Dù cho cả thế giới này biến mất, anh cũng không được đi trước em.

Cũng đừng đau buồn đến chết. Anh biết không.

Bởi vì em cũng sẽ như thế.

Bộ nhớ đặc biệt của Oska

Phòng bệnh của Ra Im. 1 giờ chiều, thứ Hai

Joo Won đang lo lắng gần chết. Cơm cũng không ăn, mệt cũng không ngủ, chỉ chăm chăm ở bên cạnh Ra Im mà thôi. Tôi không biết phải làm gì với thằng nhóc này nữa. Tôi đã hết lời thuyết phục, rằng chú làm ơn về nhà nghỉ ngơi một chút đi, nếu không trước khi Ra Im tỉnh dậy thì chú đã toi đời rồi, vậy mà nó có thêm nghe đâu. Thằng nhóc cứ như bị gắn cố định hoàn toàn vào cạnh giường Ra Im vậy. Nó cứ nghĩ do bản thân nó tạo cho Ra Im một cơ hội, nên chính nó là người đã làm cho Ra Im rơi vào tình cảnh này, rồi nào là cảm hận bản thân đến chết, nó cứ lặp lại mấy câu đó suốt. Tôi hỏi vặn lại nó, “Sao đó lại là lỗi của chú được, không phải vậy đâu”, nó cũng chẳng thêm để lọt vào tai. Trong đầu nó chẳng còn có gia đình bạn bè gì nữa rồi. Giờ chỉ còn mỗi cô gái tên Gil Ra Im tồn tại mà thôi.

Thư phòng của Joo Won. 4 giờ chiều, thứ Sáu

Không biết có việc gì mà Joo Won nhấc đã về đến nhà. Tôi vội vàng chạy qua bên đó ngay. Thằng này chẳng màng thay quần áo, chỉ ngồi trước bàn máy tính một cách mệt mỏi. Không biết nó đang cặm cụi tìm kiếm gì trên mạng mà ngay cả tôi đi vào nó cũng chẳng thêm ngược lên.

- Thực ra thì mấy hôm trước anh có gặp Ra Im ở đây.

- Ở đây ư?

Nghe tôi nhắc đến Ra Im, thằng quỷ này mới ngẩng đầu lên nhìn tôi không chớp mắt. Tôi vừa nhớ lại chuyện gặp Ra Im vừa kể cho nó nghe.

- Ủ. Trước khi cô ấy bị thương.

- Cô ấy tới làm gì? Tới gặp tôi ư?

- Cô ấy nói không phải tới gặp chú. Nhưng cô ấy bảo tôi nhất định phải hạnh phúc. Nghe như lời tạm biệt, không hẹn gặp lại nữa vậy. Tâm trạng của cô ấy cũng có vẻ rất kỳ lạ.

- Cô ấy tới đây để làm gì?

- Hình như là đọc sách?

- Sách gì?

- Cái đó anh không để ý. Nhưng không thể nào chỉ vì đọc sách mà cô ấy chạy đến đây.

Tôi vừa dứt lời thì Joo Won đá ghế đứng bật dậy rồi lao đến kệ sách. Nó lấy từng quyển sách ra rồi lật một lượt từ đầu đến cuối xem xét. Vài phút sau, nó phát hiện trong một quyển sách có kẹp một tờ giấy. Joo Won nhìn vào trang giấy đó hồi lâu rồi mặt bắt đầu trắng bệch ra, cả người run rẩy. Thấy vậy, sợ nó ngã nên tôi liền chạy tới định đỡ thì Joo Won ngồi gục hẳn xuống sàn và bắt đầu khóc. Tôi lấy tờ giấy ra khỏi tay Joo Won và bắt đầu đọc. Đó là trang cuối cùng của truyện Nàng tiên cá. Quả đúng như Seuli nói. Ra Im đã quyết định sẽ chia tay với Joo Won. A, a, những lúc như thế này, tôi phải nói gì để an ủi thằng nhóc này đây? Tôi thực sự không biết mình nên làm gì nữa.

Nhà riêng. 7 giờ tối, thứ Bảy

Không biết tâm trạng Joo Won có thay đổi gì không mà nó qua nhà tôi, rủ uống rượu hay nhậu nhẹt gì đó tùy thích. Chúng tôi vừa nói chuyện vừa uống bia cho đến khi mặt mũi đỏ lừ. Dù cùng nhau nói chuyện nhưng người nói chủ yếu là tôi. Joo Won chẳng nói được mấy câu, chỉ ôm bụng cười như điên.

- Này, thằng kia, phản ứng của chú giả tạo quá đấy? Chuyện này có gì đáng cười đâu.

- Gì mà không buồn cười. Tôi cười gần chết đây này.

- Không phải chú đang thương hại tôi già đấy chứ? Nếu thương tôi như vậy thì đưa tiền đây.

- A, buồn cười quá. Tôi biết rồi. Dù không phải tiền nhưng vẫn có mấy thứ giá trị tôi muốn cho anh đấy.

Nói rồi Joo Won ôm một chiếc hộp to đựng trong túi mua sắm ra đặt lên bàn. Tôi nhìn nó bằng ánh mắt kỳ lạ.

- Gì thế? Mở ra có nổ không? Hay có chim chết ở trong đó?

- Thật là, sao tôi không nghĩ ra trò đó nhỉ.

Joo Won chỉ nói vậy rồi lại cười ha hả. Tôi mở hộp với tâm trạng có phần thấp thỏm. Trong đó toàn là đồng hồ hiệu với giày hàng hiệu mà bình thường tôi rất thích.

- Hôm nay chú làm sao vậy? Gì thế này? Đây toàn là những thứ chú cướp của anh mà. Chú trả lại anh thật đấy chứ?

- Ủ. Coi như tiền thuê nhà đi.

- Sao vậy, hả? Vừa gây ra chuyện tày đình gì rồi sao?

- Anh không thích thì trả đây.

- Không không! Cảm ơn chú? Cảm ơn nhé, Joo Won.

- Vậy thì chụp một tấm hình nhé, hai chúng ta thôi.

- Ghê chết đi được, sao anh phải chụp với chú chứ! Anh có sẵn hình chân dung rồi.

- Sau năm hai mươi một tuổi đến giờ chúng ta chưa từng chụp chung bao giờ. Nếu không chụp, sau này anh sẽ hối hận đó.

- Cả nửa đời người của anh chỉ toàn hối hận với tỉnh ngộ. Chuyện con con này nhằm nhè gì.

- Nói vậy cũng phải. Anh đúng là kẻ xấu xa.

Chúng tôi nói qua nói lại trong cơn say, tiếp tục nốc cạn những lon bia.

Nhà riêng. 5 giờ sáng, thứ Hai

Tôi tỉnh dậy vì cảm thấy lạnh lạnh. Tôi đang nằm cuộn tròn trên ghế xô pha trong phòng khách, cả đêm qua đã nằm ngủ ở đây. Chẳng thấy Joo Won đâu nữa. Đồng hồ trên tường chỉ mới điểm qua 5 giờ sáng một chút. Trên mặt bàn vẫn còn đồng hồ, giày và hộp giấy hôm qua Joo Won mang sang. Ở trên hộp có một mảnh giấy nhỏ.

Anh, em biết hết. Anh luôn nhường em. Thật sự cảm ơn anh.

Joo Won

Không biết tại sao, tôi bỗng cảm thấy bất an trong lòng. Tâm trạng kỳ quặc như đang đọc bức thư cuối cùng của thằng nhóc này vậy. Tôi bật dậy, vợ vội chiếc áo khoác và chạy qua nhà Joo Won. Y như tôi đoán, Joo Won không có ở nhà. Điện thoại cũng không thềm nghe.

Bệnh viện. 8 giờ sáng, thứ Hai

Joo Won cũng không có ở phòng bệnh của Ra Im. Jong Su mặt mũi không còn giọt máu, bảo với tôi là Ra Im cũng biến mất. Tự nhiên có một ý nghĩ lướt qua đầu tôi.

- Hình như... tôi đoán ra rồi. Joo Won cũng không thấy đâu cả. Không liên lạc được, không có ở nhà, xe cũng biến mất luôn.

- Ý anh là... Lẽ nào!

- Họ đang tìm cách đổi cơ thể. Thành điên đó đã quyết tâm rồi! Trên đường đến đây, tôi đã tìm thử, sáng hôm nay gần Hwaseong, Jongju, Jecheon sẽ có mưa. Chắc chắn chú ấy sẽ đến một trong ba nơi đó.

- Biển số xe của Kim Joo Won là bao nhiêu? Trước tiên phải báo cảnh sát để họ còn hỗ trợ tìm xe trước.

- Trên đường đi tôi đã báo rồi. Nhưng không thể cứ đứng đây được. Đạo diễn đi Hwaseong đi, còn tôi đi Jongju.

Tôi đang nói thì chuông điện thoại reo. Là đồn cảnh sát. Họ báo đã tìm thấy xe Joo Won ở Hwaseong và đã đưa những người trong xe đến bệnh viện Hwaseong rồi. Tôi và Jong Su vội vàng chạy đến Hwaseong ngay.

Bệnh viện Hwaseong. 2 giờ chiều, thứ Hai

Joo Won và Ra Im đang nằm cạnh nhau trong phòng cấp cứu ở bệnh viện. Trông như đôi tình nhân Romeo và Juliet, đến chết cũng chẳng tách rời nhau. À không, thật ra, tình huống của hai đứa này còn nguy kịch hơn nữa. Vừa thấy họ, nước mắt tôi đã chực trào ra. Tôi đứng thờ người một lúc lâu, không thể làm gì nổi ngoài việc hít thở. Jong Su thì vẫn còn chút tỉnh táo để hỏi thăm bác sĩ về tình trạng bệnh nhân. Bác sĩ trả lời bằng giọng trầm trầm lạnh lẽ.

- Hai người họ bị ngất và được tìm thấy trên đường quốc lộ trong tình trạng mất ý thức cho đến giờ. Tuy nhiên họ vẫn duy trì hô hấp như bình thường.

- Tôi hiểu rồi. Từ đây về Gangnam không đến nửa tiếng đồng hồ, hãy chuyển họ đến đó đi. Đó là bệnh viện cả hai người họ đang điều trị.

Bệnh viện. 11 giờ trưa, thứ Ba

Joo Won đã tỉnh lại. À không, là Ra Im đang trong thân thể của Joo Won tỉnh lại. Joo Won thì bị nhốt trong cơ thể của Ra Im, nằm đó như một cái xác không hồn. Tôi đến trước giường của Ra Im đang bất tỉnh - không, là Joo Won - và hét lên với nó:

- Này, thằng điên kia... Sao chú có thể làm vậy hả? Sao lại có thể làm những chuyện như thế này hả, thằng mất trí! Ngoài cô gái này ra, không còn thứ gì khác quan trọng với chú nữa hay sao?! Kể cả gia đình chú cũng không thêm đoái hoài tới nữa à? Ném cho tôi một đôi giày da rồi đi là xong hả! Chú nói hể trời mưa thì hai người sẽ hoán đổi đúng không. Rồi đến lúc trời lại mưa nữa thì tôi phải lựa chọn thế nào đây? Tôn trọng sự lựa chọn của chú, mỗi lần trời mưa đem nhốt Ra Im lại à? Chú hy vọng tôi sẽ làm vậy phải không? Nhưng tôi không làm được, không thể nào làm vậy được. Dù chú có hận tôi đến thế nào, tôi cũng không thể bảo vệ tình yêu đó. Dù chú có gào khóc đến phát điên đi nữa, tôi cũng muốn nhìn thấy em trai tôi được sống, dù phải sống như thế.

Văn phòng. 4 giờ chiều, thứ Ba

Tôi đang ngồi rũ rượi dưới sàn, vừa uống bia vừa khóc thì Seuli đến.

- Anh Joo Won vẫn ổn chứ? Em nghe nói anh ấy đã tỉnh lại rồi.

- Vẫn chưa...

- Nghe quản lý Choi nói...

- Đó không phải là Joo Won nhà anh.

- Ý anh là sao?

- Lúc đó anh thấy nó cười nhiều một cách khác thường nên đã hỏi tại sao. Chuyện thì chẳng buồn cười tí nào mà nó cứ cười như sắp ngất đi vậy, như một thằng điên. Nhưng đó lại là lời từ biệt của nó.

- Anh có thể nói rõ hơn cho em hiểu được không?

- Anh đã tưởng anh lúc nào cũng nhường nhịn nó. Vì anh là anh, là người lớn. Nhưng phải làm anh, phải là người lớn đến mức nào mới có thể chết vì người khác chứ?

- Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nói rồi Seuli vòng tay ôm gương mặt đầy nước mắt của tôi. Tôi chỉ còn biết khóc như đứa trẻ trong vòng tay nhỏ bé của Seuli.

22. Chương 22

Nhật ký bí mật của Joo Won

Cuối cùng cũng đợi được đến ngày xuất viện. Thật sự đã có quá nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian vừa rồi. Bây giờ ngẫm lại, đó cứ như những giấc mộng thoáng qua. Ra Im gặp tai nạn trong lúc đang quay phim, rơi vào trạng thái chết não. Để cứu sống em, tôi đã ôm em chạy vào trong màn mưa. Em tỉnh lại lần nữa trong cơ thể tôi, không chỉ nhìn thấy tôi chịu đựng nỗi đau thể xác của chính em, mà còn nhìn thấy cảnh tôi nằm đó hôn mê - không, nói đúng hơn, em nhìn thấy chính cơ thể của mình. Chúng tôi đã mơ một giấc mơ giống nhau, tỉnh lại từ giấc mơ và cùng nhau nhìn thấy điều kỳ diệu. Được trở về với chính cơ thể của mình, cả hai đều may mắn sống sót. Trong bệnh viện, người ta chỉ thấy một kỳ tích đáng kinh ngạc duy nhất: Ra Im đã tỉnh lại sau một thời gian hôn mê. Ngộ nhỡ nếu bọn họ biết sự thật câu chuyện chúng tôi trải qua thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Nói gì thì, tôi nghĩ không chừng đây là khởi nguồn tạo nên tín ngưỡng tôn giáo.

Đến tận bây giờ, sau khi chúng tôi tỉnh lại đã mười ngày, Ra Im vẫn cứ ngỡ mọi chuyện đều là mơ, thỉnh thoảng lại véo má tôi rồi nói:

- Em, từ bây giờ, cho dù anh có làm gì em đều thấy đẹp. Dù anh có lỗi làm gì em đều tha thứ. Chỉ vì một lý do duy nhất, anh vẫn còn sống.

Nghe những lời ấy từ cô gái trước mặt, tôi kéo em ôm chặt vào lòng, đặt nụ hôn lên môi em. Chúng tôi đang yêu nhau, cảm thấy như vừa được tái sinh.

Đạo gần đây, tôi mới biết mình mắc chứng bệnh mất trí nhớ một phần. Tôi luôn nghĩ bệnh sợ không gian hẹp đơn giản chỉ là hậu di chứng của một vụ tai nạn giao thông nhỏ, nhưng sự thật lại không phải như thế. Chứng mất trí nhớ một phần là chứng bệnh người ta mắc phải khi bị sốc cực độ vì một chuyện gì đó, khiến một đoạn trí nhớ của họ bị mất đi. Những trường hợp phổ biến hay gặp nhất của chứng mất trí nhớ xảy ra sau khi bị rối loạn ý thức, thường thấy điển hình như bệnh tâm thần, chấn thương sọ não, rối loạn thần kinh. Não bộ tự động xóa bỏ những việc xảy ra trong lần tai nạn ấy, hay những ký ức về thời gian chịu nhiều thống khổ một cách vô thức. Nhưng ký ức đó không hẳn bị xóa bỏ hoàn toàn trong bộ nhớ của con người. Nó được lưu giữ trong não dưới trạng thái không được kích hoạt, bởi vì một cách vô thức, ý chí của bản thân đã ngăn cản, làm họ không thể nhớ lại những việc đã xảy ra. Vào một thời điểm thích hợp nào đó, ký ức nhất định sẽ quay trở lại. Tôi đã tìm lại được ký ức mất đi trong suốt mười ba năm qua. Trong vùng ký ức bị tôi lãng quên ấy, thật đáng kinh ngạc làm sao, vì có hình ảnh của cha Gil Ra Im và cả em.

Tôi đã bộc bạch rất lâu với em như đang tự nhủ.

- Anh mắc kẹt trong thang máy. Tòa nhà bị hỏa hoạn, thang máy đang chạy xuống thì đột nhiên dừng lại. Khi ấy anh đang trong tình trạng nguy hiểm, cổ chân bị thương, ngay cả đứng cũng không vững. Khói mù mịt làm anh hô hấp khó khăn, bị bao vây trong nỗi kinh hoàng và sợ hãi khi nghĩ bản thân có thể chết tại đây, anh không biết làm gì khác ngoài việc hét lên kêu cứu. Anh tha thiết cầu mong ai đó sẽ nghe thấy tiếng cầu cứu của anh và chạy đến. Ngay đúng khoảnh khắc anh tưởng chừng mình chỉ còn đường chết, thì cánh cửa thang máy đột nhiên mở ra như có phép màu. Và một người lính cứu hỏa nọ đã chìa tay về phía anh. Nhưng vì chân bị thương nên anh không thể đứng dậy được. Cuối cùng người lính ấy đã trèo vào thang máy và lấy mặt nạ dưỡng khí của mình đưa cho anh để thở. Ông ấy có vẻ là một người hài hước. Ông nói ở trong đó... nóng quá, nên nhanh ra ngoài thôi. Rồi ông bất ngờ dùng một tay ôm lấy anh, đúng lúc ấy thang máy

đột nhiên rung lắc dữ dội rồi trượt xuống bên dưới khoảng một mét. Cửa thang máy cũng bị đóng kín lại. Anh lại bị nhốt trong thang máy không thể động đậy. Anh vừa kêu trong run sợ vừa bắt đầu khóc, hỏi ông bây giờ phải làm thế nào, ông bảo anh đừng lo lắng và trấn an anh. Ông bảo ông cũng phải nhanh ra ngoài, vì con gái ông đang đợi ông ngoài kia. Ông cầm chiếc riu vẫn treo ở lưng quần mắc vào cánh cửa thang máy rồi cầm bộ đàm lên. Bộ đàm kêu vài tiếng tí tí mới bắt đầu hoạt động. Ông đưa cho anh cầm lấy bộ đàm, nói anh hãy giải thích chi tiết tình hình và vị trí ở đó. Tuy không thể nói chuyện như bình thường được vì hít phải quá nhiều khói, nhưng anh vẫn nhận bộ đàm từ tay ông. Oái oăm thay, ngay khi anh vừa cầm thì tín hiệu lại bị cắt đứt. Trong khi đó, ông ấy tập trung hết sức lực để nạy cánh cửa thang máy ra. Rồi đột nhiên một luồng khói nóng hằm hập thổi tràn vào bên trong. Cửa thang máy đã được mở. Ông bỏ riu xuống, quỳ gối ngồi thụp xuống sàn, bảo anh hãy giẫm lên vai ông rồi trèo ra ngoài. Anh chần chừ không biết làm sao. Thế rồi ông nói đùa, khi ra ngoài ông sẽ giới thiệu cô con gái đẹp nhất thế gian cho anh, giục anh mau trèo lên. Đến lúc ấy anh đành nói xin lỗi với ông, giẫm lên vai ông để trèo ra ngoài. Sau khi đã cố gắng hết sức để leo ra, anh đưa tay vào trong thang máy. Nhưng thay vì nắm lấy tay anh, ông lại đưa cho anh mặt nạ dưỡng khí, ông bảo, “Ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, thang máy không chịu được sức nặng, có thể kéo cả hai chúng ta cùng rơi xuống”, rồi ông nhìn anh, “Hãy chạy nhanh ra ngoài đi”. Anh không thể nào làm theo lời ông được. Anh vừa khóc vừa giục ông hãy nắm lấy tay anh. Thế nhưng ông ấy lại nói với anh rằng, “Nhanh đi ra đi. Ra ngoài rồi, nhờ cậu nhắn với con gái tôi rằng tôi xin lỗi con bé vì không thể đến sớm được, rằng tôi rất yêu nó, cha thật sự rất yêu con.” Vừa nói xong, chiếc thang máy chở ông rơi tuột xuống dưới.

Ngồi nghe lời kể của tôi, Ra Im khóc nức nở. Tôi dè dặt hôn nhẹ lên má em, vừa nói rằng tôi yêu em. Tôi cũng hôn lên đôi mắt em thấm đẫm nước mắt.

- Anh rất yêu em. Xin lỗi... Đến tận bây giờ mới chuyển lại được lời nhắn nhủ của cha em, thật sự xin lỗi.
- Không đâu. Ngược lại em phải cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã cho em biết, em là đứa trẻ được yêu thương nhiều đến thế nào.
- Chúng ta đã đi một vòng thật xa, cuối cùng cũng quay trở lại với nhau.

Tôi choàng tay ôm lấy Ra Im vào lòng và cùng em đến nghĩa trang, nơi đặt bài vị của cha em. Chúng tôi nắm chặt tay nhau khi đứng trước bài vị của ông.

- Cháu xin lỗi vì chuyển lại lời nhắn nhủ cuối cùng của bác trẻ đến thế. Cháu xin lỗi vì nhiệm vụ ấy mất quá nhiều thời gian. Cháu đã gặp cô ấy, nhưng đến tận lúc này vẫn chưa thể thực hiện được. Xin bác hãy tha thứ cho cháu. Và cháu thật sự cảm ơn bác đã cứu mạng sống này của cháu. Con gái bác đã trưởng thành và rất giỏi giang. Giao cô con gái tuyệt vời như thế cho kẻ như cháu, có lẽ bác thấy tiếc lắm. Nhưng cháu nhất định sẽ là người đàn ông đồng hành với người con gái này đến cuối con đường, sẽ là người đàn ông của Gil Ra Im, đem lại hạnh phúc suốt cuộc đời cho cô ấy.

Mỗi khi nghĩ đến ân nhân cứu mạng tôi chính là cha của Ra Im, hốc mắt tôi lại nóng lên, sống mũi chợt cay cay, mắt cũng nhói. Đôi mắt Ra Im nhòe đi bởi nước mắt, chăm chú nhìn tôi, truyền sức mạnh sang đôi tay đang nắm chặt của tôi.

- Liệu cha có hài lòng về anh không?

Nghe tôi hỏi, Ra Im liếc mắt một cái, trông đáng yêu không thể tả.

- Có hài lòng không hả? Liệu có ông bố nào hài lòng với kẻ không thèm đoái hoài gì đến tâm trạng con gái họ, lại còn làm cho người ta khóc nữa.

- Này. Vậy phải làm sao?

- Làm sao cái gì? Chỉ có một cách duy nhất thôi. Anh phải yêu em đến chết, và em cũng sẽ yêu anh điên cuồng. Mà này, những lời của anh khi này có ý gì thế? Anh đến để truyền đạt di ngôn của cha em nhưng lại không thể nói được ấy?

- Đây là chuyện giữa bác trai và anh. Tò mò chuyện đó làm gì.

- Ai mà không tò mò được chứ. Là chuyện gì vậy?

- Nếu em muốn biết đến thế thì hãy hỏi cha đi. Ngày mai hãy đi cùng anh đến một nơi, mặc bộ quần áo đẹp nhất của em và chờ anh. Anh sẽ đến đón em. Anh đi đây.

- Ngày mai? Nhưng đi đâu mới được?

Tôi chỉ bảo em hãy đợi một sự “ngạc nhiên”, rồi đưa em về nhà. Sau khi nhìn thấy em vào trong, tôi mới lái xe về Pyeongchang-dong.

Khuôn mặt mẹ tràn ngập lo lắng, bà hỏi tôi cơ thể vẫn ổn chứ, rồi bà bảo tất cả người làm ra ngoài hết. Tôi gật đầu trả lời mẹ rằng tôi vẫn ổn.

- Mẹ, hôm nay con đến đây vì có chuyện muốn nói.

- Ủ, chuyện gì?

Tôi và mẹ ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn trong phòng khách như mọi lần. Trong vài giây, tôi vẫn chưa biết bắt đầu như thế nào, chỉ ngồi mân mê tách trà.

- Rốt cuộc con muốn nói chuyện gì, sao có vẻ khó nói ra vậy?

- Mẹ.

- Hử?

- Con thật sự rất xin lỗi. Con đã làm con trai của mẹ suốt ba mươi tư năm, nhưng quãng đời còn lại của con từ bây giờ, con muốn cùng chung sống với thân phận là chồng của cô ấy.

- Gì cơ?

- Con biết mẹ sẽ không thừa nhận, nên con chỉ muốn đến thông báo với mẹ một tiếng thôi.

Về mặt bà trong tích tắc trở nên rất khó coi.

- Ai cho phép? Ai đồng ý cho anh làm thế! Con bé kia bảo anh nói vậy đúng không? Hai người dù có chạy trốn đến nói khác kết hôn cũng nhất định phải làm đến cùng à? Cái thứ không được ăn học đến nơi đến chốn như nó mới làm được chuyện như vậy thôi.

- Gil Ra Im không phải người như vậy.

- Anh cũng không phải là đứa như bây giờ!

- Đúng vậy. Con cũng biết mẹ sẽ không thể chịu đựng được khi con trở thành thế này. Nhưng con ước gì mẹ có thể biết được hiện tại con hạnh phúc biết bao nhiêu.

- Ở đâu lại có bố mẹ mong muốn con cái mình không hạnh phúc chứ? Nhưng bây giờ cái anh đang có, không phải là hạnh phúc. Chỉ là một chút rung động mê muội tạm thời. Chẳng qua anh nhất thời thấy bị mê hoặc bởi những thứ mới mẻ mà thôi. Con người ta ai cũng có một lần như thế trong đời. Cũng giống như cuộc gặp gỡ của bố anh và mẹ. Đến cuối cùng, người kiệt sức và rời đi trước tiên không phải là mẹ mà là ông ấy. Sao anh lại không biết điều đó?

- Dĩ nhiên con sẽ phải nếm trải những khoảnh khắc như vậy. Nhưng con sẽ không bao giờ bỏ cuộc và để cô ấy ra đi. Thế nên, con rất muốn mẹ tham gia hôn lễ của chúng con. Tuy con không biết đến khi nào mẹ mới chấp nhận, nhưng con nhất định sẽ để mẹ nhìn thấy chúng con kết hôn.

- Tuyệt đối không có chuyện đó! Tôi chết rồi thì ra sao cũng mặc, nhưng một khi tôi còn sống thì tuyệt đối không cho phép anh nắm tay con nhỏ kia và đến với nhau đâu. Anh đừng mơ tưởng đến nó.

Mẹ ngồi thẳng lưng trên ghế, nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh. Không có một khe hở nào để tôi có thể chen vào. Tôi thở dài. Nếu còn nói thêm bất kỳ điều gì nữa, chỉ sợ cả hai đều bị tổn thương. Tôi xin phép về, cúi đầu chào bà rồi đứng dậy bước đi. Bà gục đầu xuống rồi lại ngược lên nhìn tôi, sự tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt, những giọt nước mắt thi nhau rơi. Nhìn thấy bộ dạng đó, lồng ngực tôi như nổ tung.

- Được rồi. Tôi thua rồi. Anh chị thắng rồi. Anh từ giờ, không còn là con trai tôi nữa. Anh sẽ được hạnh phúc vài năm. Có thể anh chị sẽ hạnh phúc thêm vài năm nữa. Nhưng nhất định có ngày anh sẽ phải hối hận. Anh hãy nhớ lấy điều đó, còn giờ thì đi đi.

- Con biết. Một lần hối hận, có thể lắm chứ? Nhưng nếu có thì cứ hối hận, con sẽ sống trong sự hối hận ấy cùng cô ấy cả đời.

Mẹ nhìn tôi thật lâu, ánh mắt không chút tình cảm, bà đưa tay lau sạch nước mắt đang lăn dài trên má, giọng nói sắc nhọn và lạnh lùng như băng:

- Được thôi. Anh cứ sống vậy đi. Anh đã từ bỏ bố mẹ ra đi thì sẽ không còn đường cho anh quay về. Vậy từ bây giờ, chúng ta đang ngồi trên bàn đàm phán giữa những đối tác rồi đúng không?

- Về chuyện kinh doanh của trung tâm thương mại. Nếu mẹ muốn con đi thì con cũng không làm nữa. Nhưng không có người nào có thể đáng tin cậy bằng con đâu. So với chuyện giao vào tay người khác, chi bằng để con làm không tốt hơn sao?

- Dĩ nhiên giao cho anh vẫn tốt hơn. Tôi biết. Anh quản lý đi. Duy nhất một điều, ngoại trừ lợi nhuận anh kiếm được nhờ đầu tư vào những cổ phần anh đang nắm giữ, phải trả lại hết tất cả cổ phần anh được thừa hưởng dưới danh nghĩa là con trai tôi. Khu nghỉ dưỡng, sân golf, khách sạn cũng vậy.

- Vâng.

- Còn nữa, ngôi nhà anh đang sống. Nhà là anh xây nhưng đất là đất của tôi. Thế nên anh phải trả tiền thuê đất cho tôi.

Nói rồi, hốc mắt của bà lại lần nữa dâng đầy nước mắt. Tôi có thể hiểu mẹ thất vọng về tôi nhiều đến nhường nào, phần nộ biết bao nhiêu. Cảm xúc đó, chung quy cũng bắt nguồn từ sự tiếc nuối. Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu lời bà. Bà vội vàng lau đi nước mắt, ra lệnh tôi đi khỏi đây, nói rằng bà ghét để cho người đứng nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Rõ ràng bà đã vạch ra một ranh giới rạch ròi. Một khi đã quyết định, bà tuyệt đối sẽ không rút lại, tôi là người hiểu rõ tính cách ấy hơn ai hết. Trong lòng tôi vô cùng đau đớn. Lựa chọn Gil Ra Im không đồng nghĩa với việc tôi không yêu mẹ. Tôi mong mỗi bà có thể hiểu được điều ấy, như thế thì tốt biết bao.

Cây cam của Ra Im

Buổi sáng trong lành, trời không một gợn mây. Ra Im đứng trước gương, đầu óc rối bời vì những suy nghĩ. Bên tai vẫn văng vẳng lời dặn dò của Joo Won ngày hôm qua, phải ăn vận cho thật đẹp. Cô thật sự không biết cái áo nào mới là đẹp nhất. Đầu óc cô dần trở nên căng thẳng, vì từ khi sinh ra đến giờ cô chưa từng cố ý chọn lựa trang phục để xuất hiện thật đẹp trước bất kỳ ai. Cuối cùng, cô quyết định lôi quần bò và áo thun ra, loại trang phục thoải mái cô vẫn thường mặc. Bỗng nhiên cô bật cười khúc khích một mình. Thật là xấu hổ quá đi mất. Trên đời này, có hai thứ không thể nào che giấu được. Một là nhảy mũi hắt xì hơi, hai là gương mặt của người con gái khi yêu. Ra Im lặng lẽ nhìn vào gương mặt của bản thân đang phản chiếu trong gương. Đúng là cô đã yêu mất rồi, hai bên má căng tràn sức sống.

Bên ngoài, tiếng còi xe hối thúc vang lên inh ỏi. Có vẻ như Joo Won đã đến. Cô cố gắng kìm lại nụ cười lúc nào cũng như muốn bật ra và chạy nhanh ra khỏi nhà. Joo Won đang đứng dang hai tay chờ cô. Ra Im không chần chừ, lao ngay vào vòng tay anh như bị nam châm hút phải.

- Hôm nay là ngày gì vậy? Anh định đi đâu ăn trưa sao?

Joo Won nở nụ cười thoải mái vì câu nói của Ra Im.

- Chỉ cần anh cho em ăn, thì em có thể nắm tay anh cùng anh đi đến bất kỳ đâu chứ?

Cô ấy lườm yêu rồi phản pháo:

- Anh nghĩ em là đứa phàm ăn hả? Nhưng đi đâu mới được?

- Đi rồi khắc biết thôi.

Nơi Joo Won đưa Ra Im đến là bãi giữ xe trong tòa nhà văn phòng hành chính của quận. Ra Im ngơ ngác nhìn xung quanh, vẫn chưa hết kinh ngạc.

- Tại sao lại đến đây?

Joo Won tắt động cơ, nắm lấy tay cô đặt lên trên bàn tay của mình rồi cất giọng:

- Nếu em muốn bỏ trốn thì hãy bỏ trốn ngay bây giờ. Vì sau này em sẽ không còn cơ hội làm thế.

- Anh nói gì thế? Không lẽ...?!

- Ừm. Anh đã quyết định làm chồng của em.

- Ai đồng ý chứ?

- Khi này anh đã nói rồi đấy thôi. Gil Ra Im chỉ còn lại mười phút trước khi trở thành một người phụ nữ đã kết hôn. Em không có gì muốn làm sao?

Ra Im liếc mắt nhìn anh như hờn dỗi, bĩu môi nói:

- Đồ xấu xa. Câu “anh yêu em”, dù nói dối cũng chưa thốt ra, vậy mà anh đòi biến em thành phụ nữ có chồng à?

- Tại sao anh phải nói mấy lời nhảm chán đó? Hiện tại anh yêu em nên mới muốn cưới em còn gì.

Sắc mặt của cô thay đổi trong tích tắc khi nghe những lời ấy.

- Vậy thì sao? Đây là cách hành xử của tầng lớp lãnh đạo xã hội phải không?

Joo Won bật cười thành tiếng trước phản ứng vô cùng thú vị của cô, anh trả lời:

- Bảo em ngốc quả không sai mà! Anh không nói yêu em, nhưng anh đã bảo chỉ yêu mỗi mình em rồi đấy thôi! Nếu không phải em thì anh không còn người nào khác để chọn làm vợ, là thế đấy, cô gái kỳ diệu của tôi à. Cả hoa, cả nến, cả rượu, ngay cả chiếc nhẫn thông thường nhất cũng không có. Dù vậy, em có đồng ý làm vợ của anh không?

Cô hào hứng gật đầu thật mạnh rồi nở nụ cười tỏa nắng.

Hai người nắm tay nhau bước vào tòa thị chính, bên trong, Oska và Yoon Seul lặng yên đứng đó để cùng chia vui với họ. Yoon Seul trao bó hoa đang cầm trong tay cho Ra Im.

- Xin chúc mừng hai người.

Ra Im đưa tay nhận lấy bó hoa, cúi đầu thay lời cảm ơn. Oska khuấy động bầu không khí lên.

- Ôi, có ông anh nào lại phải đi làm cả cái dịch vụ chứng hôn này không chứ? Em đúng là người hâm mộ đầu tiên được anh đứng ra làm nhân chứng kết hôn đấy. Hãy nhớ cho kỹ và phải vô cùng hạnh phúc vì điều đó đấy nhé.

Trong lúc Ra Im đang cười vì câu nói đùa của Oska, Joo Won cầm bản khai báo tình trạng hôn nhân rồi kéo cánh tay cô. Hai người im lặng đứng trước chiếc bàn, điền mọi thông tin cần thiết vào giấy đăng ký kết hôn. Joo Won ngẩng đầu lên ngắm nhìn cô không chớp mắt.

- Còn lễ kết hôn, hãy đợi đến khi có sự chấp thuận của mẹ được không? Anh muốn có mẹ tham dự vào lễ cưới của chúng ta.

- Tại sao anh lại lo lắng chuyện đó? Em cũng muốn mẹ tham dự đám cưới mà.

- Cảm ơn em. Nhưng tại sao em lại viết chậm đến thế hả? Anh đã viết xong từ lâu rồi này.

- Em chỉ cần ký một cái nữa là xong.

Sau khi điền hết thông tin vào đơn đăng ký, trong lồng ngực cô dâng tràn sự hân hoan rạo rực. Cô thầm cảm ơn Joo Won với tình yêu của anh, khi anh chấp nhận đánh đổi, hy sinh quá nhiều thứ để có được cô. Có lẽ tình yêu vốn mang một thứ sức mạnh, giúp người ta có can đảm từ bỏ hết thấy mọi thứ trong hiện tại để đạt được một tình yêu duy nhất. Mất tất cả, ngay cả khi không còn thứ gì để mất nữa vẫn tiếp tục mất đi, rồi mọi thứ lại hóa thành tro bụi một lần nữa, tình yêu mới trở nên hoàn mỹ. Người ta nói, cỏ bốn lá mang lại may mắn, cỏ ba lá mang lại hạnh phúc. Cỏ ba lá, “clover”, chắc hẳn sẽ mang lại cả hạnh phúc lẫn may mắn, bởi vì trong tên gọi của nó có chứa tình yêu – “love”. Vì vậy, cho dù có mất đi tất cả mọi thứ, nếu tình yêu vẫn còn hiện hữu thì không có gì phải sợ hãi.

Sau khi Oska và Yoon Seul ký vào phần người chứng hôn, Joo Won cầm lấy giấy đăng ký kết hôn, đưa lên cao ve vẩy.

- Tôi phải đi thông báo cho cả nước biết, từ giờ chúng tôi đã là vợ chồng.

Một chiều xuân ấm áp, Joo Won và Ra Im ngồi đọc sách bên cạnh cửa sổ, nơi đang ngập tràn ánh nắng dịu dàng. Chớp mắt, bọn họ đã kết hôn được một tháng, qua một kỳ trăng tròn. Hai người đang tận hưởng kỳ nghỉ dài như những chú mèo lười biếng trong ngày xuân. Chăm chú vào những con chữ trên giấy, chốc chốc họ lại ngước lên, chạm phải ánh mắt nhau rồi trao cho nhau nụ cười tỏa sáng như nắng mùa xuân.

Ra Im thay đổi tư thế, nằm gối đầu lên chân của Joo Won. Joo Won mỉm cười, nhẹ nhàng phe phẩy một tờ giấy trên mặt cô. Đây là trang cuối cùng của truyện Nàng tiên cá.

- Kết thúc của câu chuyện Nàng tiên cá khác hẳn với đoạn kết mà chúng ta biết đấy.

- Anh nói gì vậy?

Ra Im nhồm người ngồi dậy, giật lấy tờ giấy đang đung đưa trong tay Joo Won, lấy hơi rồi bắt đầu đọc.

- Và rồi khi nàng công chúa sắp hóa thành bọt biển tan biến đi, đúng vào thời khắc quan trọng nhất ấy, chàng hoàng tử đã biết được tất cả sự thật. Chàng bèn nói với nàng công chúa nước lã giềng, “Đây là cách tốt nhất sao? Nàng có chắc chắn không?” Ngay sau đó, chàng hủy bỏ hôn lễ và chạy theo nàng tiên cá. Tuy nhiên, nàng tiên cá đã trở thành một nhà tài phiệt nhờ phát minh và sản xuất máy giặt bong bóng không khí, lấy ý tưởng từ bọt biển. Mặt khác, chàng hoàng tử đã phá sản hoàn toàn khi đầu tư không thành công và trở thành “thư ký Kim” của nàng. Từ đó họ thật sự sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau, rất lâu rất lâu về sau.

- Cái kết tốt nhất đó hả? Đưa lại cho anh! Em có biết thế nào là tình yêu không chứ?

Joo Won đoạt lấy tờ giấy.

- Anh thì rõ lắm chắc? Trước kia anh từng nói gì anh nhớ không? Cái gì mà, câu chuyện Nàng tiên cá là truyện cổ tích đầu tiên của nhân loại về tầng lớp thứ hai ấy?

- Đúng rồi.

- Vậy Công chúa Bạch Tuyết là gì?

- Cô gái thuộc tầng lớp lãnh đạo xã hội, sống chung với bảy chú lùn của tầng lớp thấp kém bị cô lập trong xã hội. Sau đó, cô ta lại được người đàn ông của tầng lớp lãnh đạo xã hội hôn môi, và bỏ rơi bảy chú lùn.

- Vậy Nàng công chúa ngủ trong rừng?

- Cô gái thuộc tầng lớp quý tộc là một con sâu ngủ và trở thành vấn đề mang tính xã hội, gặp được người trong tầng lớp quý tộc. Đúng là câu chuyện mang đến một bài học quý giá, chỉ cần nỗ lực nhất định sẽ thành công.

Ra Im tắc lưỡi.

- Chu choa...

Joo Won cúi xuống nhìn Ra Im với đôi mắt dạt dào tình cảm.

- Ngẫm lại mới thấy, trong những câu chuyện này, nàng công chúa nào cũng đẹp như tiên nên hoàng tử mới yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Còn em, sao em lại gặp được anh với khuôn mặt thế này nhỉ?

Ra Im bật dậy ngay tức khắc, giơ nắm đấm ra hù dọa:

- Tới đây. Vậy chứ ai đã khen em đẹp vậy? “Gil Ra Im, cô xinh đẹp như vậy từ năm mấy tuổi?” Chính miệng anh đã nói thế còn gì!

Joo Won trượt người từ xô pha xuống rồi nhanh như chớp chạy sang phía bên kia phòng đọc sách, trêu chọc Ra Im:

- Này, khi người đàn ông theo đuổi phụ nữ thì họ muốn nói gì chẳng được. Thật ra thì lúc đó anh nghĩ, “đã không đẹp mà còn khóc nữa thì xấu lắm đấy biết không”.

Ra Im vừa đuổi theo Joo Won vừa la lên:

- Còn không đứng lại!

- Nếu là em thì em sẽ đứng lại chắc? Chân ngắn nên mới không đuổi kịp đó.

- Anh chết chắc!

Joo Won chạy vòng quanh phòng đọc sách rồi sau đó chuồn luôn ra ngoài. Không khí mùa xuân lan tỏa khắp nơi. Joo Won ngoái đầu lại quan sát bộ dạng đang đuổi theo phía sau, rồi anh chạy lên ngọn đồi bên trên, nơi tràn ngập hoa dại đang nở rộ.

- Kim Joo Won! Anh thử để em bắt được xem. Đáng ghét!

Joo Won hét trả “Em thử bắt lấy anh đi”, rồi đi sâu vào trong cánh đồng hoa hoang vắng. Ra Im vui vẻ đuổi theo sau Joo Won. Đột nhiên, một bông hoa màu đỏ quen thuộc thu hút ánh mắt cô. Ra Im cúi người xuống ngắt lấy nhành hoa. Joo Won đang chạy ở đằng trước liền quay lại bên cạnh cô, thở hồng hộc. Cô cầm bông hoa rồi hỏi Joo Won:

- Anh còn nhớ nó không?

- O? Cái này chẳng phải...

- Đúng là nó chứ hả?

- Đúng vậy, giờ thì anh hoàn toàn chắc chắn, đây chính là bông hoa chúng ta thấy trong mơ. Thật thần kỳ. Hóa ra nó có thật. Chúng ta lấy hoa này ngâm rượu thử một lần nhé? Để xem có lại bị hoán đổi thân thể lần nữa không.

- Ủm, ý kiến không tồi. Lúc trước cha có nói, mẹ em đã ngâm được một loại rượu có thể làm cho người ta sống sót đến chết lặng. Em cũng muốn ngâm thử một lần. Hay đấy, đến khi có con chúng ta sẽ hoán đổi thân thể để anh sinh con, để anh nuôi con. Thế nào? Em sẽ đi làm ở trung tâm thương mại. Anh thấy vậy được không? Em nghĩ cũng được đó chứ.

- Không!! Con cái thì khoan đã!

Joo Won đoạt lấy mấy bông hoa Ra Im nắm trong tay vứt ra phía xa. Và rồi anh nhẹ nhàng kéo cô lại, hôn cô say đắm. Cơn gió mùa xuân mát lành thổi nhẹ. Những bông hoa đỏ lưu giữ ký ức của chỉ riêng hai người, những giấc mơ không ai có thể tin nổi, nương theo cơn gió và bay lên không trung như phép màu. Bất kỳ ai cũng có những giây phút thần kỳ mầu nhiệm như thế một lần trong đời. Khoảnh khắc ấy, có thể là khi tình yêu đã trọn vẹn, cũng có thể là tình yêu ngày càng kiên cố, bền vững hơn. Không biết chừng, đây lại là giây phút họ đạt được giấc mơ đã nung nấu từ lâu.

Rất lâu sau, bọn họ vẫn không có một tấm ảnh cưới nào. Nhưng mỗi ngày, mỗi ngày, họ đều chìm đắm trong cảm xúc yêu và được yêu, cùng nhau trải qua những tháng ngày hạnh phúc trong mơ. Cái gọi là “tình yêu”, chắc hẳn cũng như việc tưới cây cảnh trong khu vườn mà thôi.

Mùa lễ hội đã đến. Cây cỏ, gió, hoa, tất cả đều khoác lên mình bộ cánh mùa xuân. Anh có nghe thấy âm thanh này không? âm thanh của những mầm cây đang đâm chồi nẩy lộc, của những cánh hoa đang nở rộ. Âm thanh ấy quá đổi tươi đẹp, khiến lòng người nôn nao. Dù phải chống chọi với môi trường lạnh lẽo khắc nghiệt bao quanh, chúng vẫn không một lời than vãn, chỉ âm thầm lặng lẽ chịu đựng. Để rồi khi cái ẩm tràn về, nụ con trở thành những bông hoa tươi đẹp lộ ngà, làm em cũng cảm thấy hồ hởi.

Em tưởng như mùa đông đã kéo dài rất lâu. Bởi vì khi rời khỏi anh, cuộc sống quanh năm của em chỉ là những ngày lạnh lẽo. Không phân biệt xuân-hạ-thu-đông, lòng em lúc nào cũng bị rét buốt tàn phá.

Nhưng bây giờ, mùa xuân cuối cùng cũng đã tìm đến em. Từ khi em nắm lấy bàn tay anh đưa ra, lòng em đã bắt đầu nở hoa, một lần nữa.

Một thi nhân từng nói, dấu hiệu của tình yêu chính là gương mặt ngọt ngào, nhưng chứa đựng vô vàn nguy hiểm. Anh nghĩ tình yêu là gì? Còn em, em nghĩ tình yêu là bông hoa nở rộ vào mùa xuân. Để trở thành bông hoa đẹp rực rỡ, đủ khiến người ta phải lóa mắt, chúng đã nỗ lực biết bao nhiêu. Chiến thắng cái giá lạnh, vượt qua nỗi cô đơn, nhẫn nại giữ vững vị trí của mình trên thân cây.

Lúc này, dù có chuyện gì xảy ra, tình yêu cũng sẽ không thể lay chuyển. Sẽ không còn bất cứ nghi ngờ nào. Thỉnh thoảng, có thể cãi nhau một chút, có thể thất vọng, có thể ghét nhau, nhưng đã đến lúc em đứng yên tại chỗ này và chỉ yêu mỗi mình anh, như một cây cảnh luôn luôn nở hoa.

Em yêu anh. Woo Young.

Bộ nhớ đặc biệt của Oskia

Nhà của vợ chồng Joo Won. 7 giờ tối, thứ Sáu

Joo Won, thằng nhóc này rõ ràng đã vi phạm tốc độ. Cậu ta lại dám cưới vợ trước cả anh mình. Tên này không biết tôn ti trật tự lễ nghĩa là gì hết!!

Nhưng dấu sao, cũng thật may. Nhìn thấy nụ cười hạnh phúc thật sự trên khuôn mặt Joo Won và Ra Im, tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn.

Seuli đề nghị tôi cùng trang trí phòng tân hôn cho Joo Won. Cô ấy mang đến một mớ bong bóng và cánh hoa không biết chuẩn bị từ lúc nào. Quả thực, người phụ nữ đẹp luôn có những hành động đẹp. Đúng lúc tôi định hỏi cô ấy, sao có thể nghĩ ra ý tưởng đáng ngưỡng mộ như thế, thì cô đã nói:

- Chúng ta cần phải chúc phúc thay cả phần của những người không chúc phúc cho họ nữa chứ. Thật may là Joo Won đã tìm lại được phần ký ức bị mất của mình.

- Kể cũng đúng. Thời gian trôi qua thì cả những ký ức tồi tệ cũng có thể trở thành điểm bắt đầu của hạnh phúc. Vì thế, bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ nhớ lại hết những ký ức về chúng ta, chúng ta đã yêu nhau thế nào, chia tay ra sao, rồi làm sao lại gặp nhau lần nữa... tất cả những hồi ức không vui trong khoảng thời gian qua.

- Sao phải nhớ? Thì cứ quên hết đi như ngày xưa rồi biên tập lại thôi, không được à?

- Chuyện đó có phải anh muốn quên đâu. Vì nhiều tuổi rồi đấy thôi. Sao em lại cứ chọc vào nỗi đau của người ta thế nhỉ, thật là! Vậy, em sẽ làm MV cho anh chứ? Làm đi trước khi quá muộn, nhé?

- Anh định trả công cao không đấy?

- Dĩ nhiên rồi. Anh sẽ trả em thật nhiều tiền. Ha ha.

Quán cà phê Cheongdamdong. 5 giờ chiều, thứ Bảy

Cuối cùng cũng đến lúc quả bom hẹn giờ phát nổ. Mẹ đã biết được mối quan hệ giữa tôi và Seuli. Tôi đã lên kế hoạch sẽ trải qua kỳ nghỉ cuối tuần ngọt ngào cùng Seuli, nhưng kế hoạch đã tan thành mây khói. Mẹ ra lệnh cho tôi ngay lập tức đưa Seuli đến quán cà phê Cheongdamdong. Trong lòng tôi lo lắng không yên, sợ bà sẽ gây khó dễ cho Seuli giống như dì. Nỗi lo ấy nặng như núi Thái Sơn. Không ngoài dự đoán, ngay khi vừa nhìn thấy Seuli, bà đã bắt đầu bằng những âm thanh chói tai. Có lẽ bà sợ người ta không biết bà là người nhà họ Moon. Bây giờ tôi mới biết mẹ giống dì đến như vậy.

- Tôi sẽ đi vào vấn đề chính. Nếu cô định biện minh rằng cô không biết Joo Won và Woo Young là anh em họ thì tốt hơn hết nên dẹp đi. Chuyện này sao lại có thể xảy ra ở trong nhà chúng tôi được cơ chứ? Ban đầu xem mắt với Joo Won, sau đó lại kết hôn với Woo Young, có chuyện như thế nữa hả?

- Mẹ, sao mẹ lại dọa người ta như thế? Mẹ sẽ gây tổn thương đến người ta đấy. Con đang trong giai đoạn tổn nhiều tâm huyết để theo đuổi cô gái này, mẹ làm cô ấy ghét con thì con biết làm sao?

- Gì? Sao có thể như thế? Sao anh lại có thể ngốc nghếch đến vậy!

- Ý con là, con đã thích cô ấy từ lâu lắm rồi.

- Vậy tại sao trong buổi gặp mặt gia đình lần trước, hai người lại giả vờ không biết nhau? Cô có mối quan hệ như thế nào với Woo Young mà vẫn đi xem mắt Joo Won, rốt cuộc mục đích của cô là gì?

- Tất cả đều là lỗi tại con mẹ à. Tất cả đều là tại con! Tại sao mẹ lại đối xử như thế với Seuli!

- Trời ơi, cái thằng mất dạy này!

Ngay khi bà với tay lấy túi xách định đánh tôi, Seuli liền giơ tay chặn lại.

- Thưa bác, bác không nên làm như thế tại đây, bác có muốn ra ngoài uống một ly với cháu không ạ?

Quán karaoke ở Cheongdamdong. 7 giờ tối, thứ Bảy

Trước mặt tôi lại là một chuyện hoang đường. Lúc này, tôi không biết mình nên vui hay nên buồn. Mẹ tôi và Seuli uống rượu cho đến khi cả hai say khướt mới thôi. Rượu đến rượu đi, đôi câu qua lại, nhìn hai người tôi càng cảm thấy họ giống mẹ và con gái. Bây giờ thì sao? Tôi bị cho ra rìa, đến mức không thể nào tìm được kẻ hở để chui vào đoạn đối thoại giữa hai người.

- Con trai bác, thẳng thắn mà nói thì, nó không phải còn đẹp hơn cả Jang Dong Gun sao?

- Không phải Jang Dong Gun đâu bác.

- Tại sao không phải? Có chỗ nào không phải? Cháu có biết những người thích nó điên cuồng nhiều đến cỡ nào không?

- Jang Dong Gun còn có nhiều người thích hơn đó, thưa bác.

- Cô đúng là chẳng phải hạng tầm thường!

- Hạng tầm thường làm sao có thể quen được anh Woo Young chứ ạ.

- Dù gì đi nữa, làm sao tôi có thể gọi đứa con gái gần như là vợ chưa cưới của em họ Woo Young nhà tôi là con dâu được. Cô biết tôi vất vả thế nào để nuôi lớn Woo Young không!

- Thưa bác, tuy anh ấy là con trai bác, nhưng đối với cháu chỉ là người xa lạ. Vậy mà từ lúc hai mươi mốt tuổi, cháu đã phải đau khổ vì anh ấy biết bao nhiêu.

- Làm thế nào mới tốt đây, làm thế nào? Tôi đã ngừng uống rượu vì sợ da dễ sần sùi, khô sạm. Phải làm sao bây giờ?

- Cháu có nước xịt khoáng dưỡng da này, bác có muốn dùng không?

- Ôi trời, cô cũng xài loại đó à?

Văn phòng của Oska. 11 giờ sáng, thứ Hai

Mọi sự có vẻ như đã trở về đúng quỹ đạo. Ngẫm lại, chuyện đời thật kỳ diệu. Một khi tình yêu gặp trắc trở thì công việc cũng không suôn sẻ, nhưng khi những vướng mắc đó được tháo gỡ thì công việc cũng êm xuôi. Còn tôi thì nhận ra thêm một điều: con người đôi khi thật dễ nổi nóng, nhưng cũng dễ tha thứ. Vậy là tốt hay xấu? Những người từng chỉ tay vào tôi phê phán khi tôi bị cuốn vào thị phi đạo nhạc cũng đã biến mất. Ha ha.

Vừa bước vào văn phòng, anh Dong Gyu đã nói như bắn súng liên thanh:

- Được, tôi đã quyết định để cậu làm người đại diện tuyên truyền chống hút thuốc lá.

- Đại diện gì cơ? Anh nhìn em thế này mà bảo làm tấm gương cho thanh thiếu niên noi theo hả?

- Ai mà không phải làm những chuyện như thế một lần trong đời?

- Thật là! Ô mà này! Nếu... em làm đại sứ tuyên truyền, thì có thể lại trở thành gương mặt sáng giá không nhỉ? Nếu em đề nghị mọi người đừng hút thuốc lá nữa, có khi nào tất cả đều đồng loạt ngừng hút không? Ôi cha, làm sao đây? Cái gì đã khiến mọi người nhanh chóng tha thứ cho em thế nhỉ? Ha ha.

Trước văn phòng của Seuli. 3 giờ chiều, thứ Ba

Tôi đã chuẩn bị một chiếc nhẫn. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, sầu nào không biết nên cầu hôn Seuli như thế nào. Đã từng có kinh nghiệm bị từ chối một lần nên tôi hơi căng thẳng.

Tôi nhét hộp nhẫn trong áo, cầm theo hai ly cà phê đi đến trước văn phòng của Seuli rồi lấy điện thoại gọi cho cô ấy.

- Em ra ngoài một lát đi. Anh đang đứng trước văn phòng em.

- Sao không vào mà đứng ngoài đó làm gì?

- Vì thời tiết hôm nay rất đẹp.

Seuli cần nhả vài câu đáng yêu, nhưng cũng bước ra ngoài. Một tay Seuli cầm ly cà phê tôi đưa, còn tay kia được tôi nắm lấy cho vào túi áo khoác. Seuli ngạc nhiên, định rút tay ra.

- Anh làm gì vậy? Người ta nhìn kìa.

Tôi giữ chặt tay cô ấy hơn.

- Làm thế để họ nhìn mà. Hai người chúng ta đi dạo thế này, giống trong tranh nhỉ?

- Vì sắc đẹp của em khiến cho ngay cả hoa hậu Hàn Quốc cũng phải vò đầu bứt tóc đấy.

Chúng tôi cứ thế, nắm chặt tay nhau đi dạo khắp mọi nơi trong thành phố. Những bước chân phấn khởi, tâm trạng thoải mái trong ánh nắng ấm áp. Không phải đồ ăn đắt tiền, cũng không tốn nhiều tiền đi lại, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Có lẽ, chỉ vì được dạo bước cùng với người phụ nữ mình yêu mà thôi.

- Em có biết đây là lần đầu tiên chúng ta nắm tay nhau và đi dạo ngoài đường phố như thế này không? Bây giờ chúng ta hãy làm tất cả những việc mà các cặp yêu nhau thường làm đi. Bách bộ trên đường, ở bên cạnh sẵn sóc em, tiễn em về nhà. Nếu anh đứng hạng nhất trên bảng xếp hạng âm nhạc thì anh nhất định sẽ nói: “Seuli à, anh yêu em.” Dù em có phản đối, anh cũng sẽ làm.

Seuli cảm động nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ấy, lấy hộp nhẫn từ trong túi áo ra. Tôi quỳ gối xuống trước mặt nàng, ngay giữa đường phố. Tất cả những người đi bộ qua con đường ấy đều chăm chú dõi ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía chúng tôi. Tuy có rất nhiều người la lên “Là Oska, Oska kìa”, rồi móc điện thoại ra chụp lại cảnh tượng này, nhưng không sao cả. Trong mắt tôi bây giờ chỉ có mỗi hình dáng của Seuli. Seuli bàng hoàng, tròn tròn mắt nhìn xuống hộp nhẫn.

- Trong suốt thời gian qua, anh đã từng là kẻ xấu xa, cũng có lúc ngu ngốc khờ dại, làm em tổn thương. Sau này, anh vẫn sẽ tiếp tục như thế. Anh sẽ không bao giờ thay đổi, sống không phân biệt phải trái cả đời. Vì vậy, anh sẽ mang đến cho em một cuộc đời tràn ngập bất ngờ, cảm động đến thích thú như hôm nay. Yoon Seul, em là ca khúc đỉnh cao trụ vững nhất, luôn tỏa sáng ở vị trí đầu bảng xếp hạng Billboard trong vòng mười lăm năm của cuộc đời anh. Đã đến lúc chúng ta sống cùng nhau. Hãy kết hôn với anh nhé.

Seuli nhận lấy hộp nhẫn và lao vào vòng tay tôi. Tôi nâng khuôn mặt nàng lên, trao cho nàng một nụ hôn thật say đắm dù vẫn đang đứng ngoài đường. Ngày mai, có thể tất cả các mặt báo đều sẽ xuất hiện dòng tít “Oska đang yêu say đắm”, chiếm hết cả trang đầu. Yêu đương có phải tội đâu, đúng không? Ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khu-vuon-bi-mat>